

БАРД

ИЗДАТЕЛЬСКА
КЪЩА

МЕРИ
ДЖО
ПЪТНИ

РОЗАТА И
ХЕРЦОГЪТ

СТРАХОТНО ЧЕТИВО! ГРЕХОВНА НАСЛАДА!

Мери Джо Пътни
Розата и херцога

Вярвам, както когато бях дете, че животът има смисъл, посока и стойност, че липсата на страдание е загуба, че всяка капка кръв и всяка сълза се брои и че тайната на света може да бъде открита в думите на св. Йоан – „Бог е любов.“

Франсоа Мориак

Пролог

Лондон, 1794

Момиченцето стоеше на алеята, безмълвно като мишле, вперило поглед в младата двойка, която се разхождаше по бедняшката крайбрежна улица. Двамата не приличаха на обитателите на квартала; дрехите им бяха чисти, а гласовете – весели.

Ядяха баница с месо. Детето вдъхна в упоение апетитния аромат.

Високият мъж направи широк жест с едната си ръка и голямо парче от баницата му падна на улицата. Той дори не забеляза.

Момиченцето изчака двойката да отmine, с търпение, рожба на страха. Но и не смееше да се бави прекалено много, тъй като някое куче или плъх можеше да се докопа до плячката му. Когато прецени, че вече е безопасно, то се спусна напред, грабна парчето баница и го натъпка в устата си. Беше все още топло. Никога досега не бе опитвало нещо толкова вкусно.

В този момент дамата обърна глава и погледна през рамо. Детето замръзна. Надяваше се, че няма да го забележи. Отдавна бе научило, че е най-безопасно да не те забелязват. Лошите момчета хвърляха камъни, а и един лош човек веднъж я бе примамил с обещанието да ѝ даде наденички. Когато се бе приближила до него, бе прокарал горещите си длани по тялото ѝ. Помисли си, че иска да я изяде, но той я пусна бързо, щом го ухапа по езика.

Красивата тъмнокоса дама вдигна вежди и заяви с усмивка:

– След нас върви един мъничък метач, Томас.

Макар усмивката ѝ да бе мила, детето тръгна веднага обратно към скривалището си.

Дамата коленичи и сините ѝ очи се вгледаха в лицето на момиченцето.

– Нима защо да бягаш, миличка. Ето, вземи.

И ѝ подаде останалото парче баница.

Детето се поколеба, спомнило си за лошия човек, който също го бе примамил с храна. Но това бе дама, а и баницата ухаеше така неустоймо.

То пристъпи напред и грабна парчето от ръката на непознатата. Веднага след това отстъпи няколко крачки и започна да яде, без да

отделя бдителния си поглед от своите благодетели.

– Бедната душица – проговори с дълбок плътен глас мъжът, когото бяха нарекли Томас. – Трябва да нашибат родителите ѝ с камшик, защото са я оставили да се скита из улиците.

В този момент се обади някакъв дрезгав глас:

– Хлапето няма родители. Живее само из улиците вече от няколко месеца.

Момиченцето разпозна гласа на сивокосата старица, която надничаше по цял ден иззад потъналата си в мръсотия врата, стиснала между беззъбите си венци глинена лула. Веднъж ѝ бе дала малко храна и никога не хвърляше по нея камъни, така че беше безопасна.

Красивата дама се намръщи.

– Значи детето е било изоставено?

– По-вероятно е сираче – вдигна рамене старицата. – Чух, че слязло от кораб с някаква жена, която малко по-късно умряла на кея. Един от пазачите опитал да хване хлапето, за да го изпратят в сиропиталище, но то се скрило. И оттогава се изхранва с всякакви останки, също като чайка.

Красивата дама бе ужасена.

– О, Томас, не можем да я оставим тук. Та тя е толкова мъничка... не може да е на повече от три годинки.

– Нима искаш да я отнесем въщи като някое бездомно котенце, Мария? – отвърна джентълменът.

Но погледът му се задържа дълго върху лицето на детето.

– Защо не? Както изглежда, никой не се грижи за нея. Добрият Господ трябва да ни е изпратил на тази улица, за да я открием. Все още нямаме свое дете и Бог ни е свидетел, че не е, защото не сме се опитвали. – Хубавата дама очевидно се натъжи. После се обърна към момиченцето и протегна бавно ръка. – Ела тук, миличко. Няма да ти сторим нищо лошо.

Детето се поколеба. Беше се научило от горчив опит да не се доверява и да бъде винаги нащрек. Но Мария ѝ напомняше на друга дама от другия живот преди глада и дрипите, и мръсните улици. Преди...

Момиченцето запристъпва от крак на крак, като не сваляше очи от двамата непознати. Ако мъжът мръднеше, щеше да побегне веднага, защото мъжете не бяха винаги безопасни. Този обаче стоеше съвсем неподвижно. Очите му биха сини и мили като тези на съпругата му.

Дамата протегна ръка и я погали нежно по главичката.

– Косата ти е руса, нали? Досега не го бях забелязала, толкова е мръсна. Много си сладка с тези големи кафяви очи. Искаш ли да си имаш нови мама и татко, миличка?

Мама. Татко. Това бяха думи от далечното, окъпано в златна светлина минало. Детето претегли опасността срещу отчаяния си копнеж. И внезапно го заля надежда. То измина тичешком последните две стъпки и се хвърли в обятията на дамата.

Мария я прегърна. Ръцете ѝ бяха топли и меки като на онази дама от миналото. Топли и меки, и осигуряващи безопасност.

– Не се притеснявай, миличка – приласка я тя. – С Томас може и да не принадлежим към уважаваното общество, но при нас няма да ти липсват храна или любов. – Момиченцето забеляза учудено сълзите в сините очи на непознатата, когато погледна към съпруга си. – Не ме гледай така, ирландски мошеник такъв. Сърцето ти е точно толкова меко, колкото и моето.

– Не сърцата ни са меки, а главите – рече с крива усмивка Томас. – Но ти си напълно права – не можем да я оставим тук. И колкото по-скоро я пхнем в пълната със сапунена вода вана, толкова по-добре. – Хвана ръчичката на детето в голямата си топла длан. – Как се казваш, скъпа?

Смутено от това внимание, момиченцето зарови лице в шията на дамата. Тя ухаеше на чисто и сладко, като цвете след дъжд.

– Изглежда ще трябва ние да ѝ дадем име. – Мария я погали нежно по гърба. – Хубава е като роза и е невероятно смела. Представяш ли си – да оцее толкова време из улиците, макар да е още съвсем мъничка.

– Нека тогава да я кръстим Розалинд, като най-безстрашната героиня – предложи Томас. Стисна нежно ръката на детето. – Това е твоят щастлив ден, розичке.

– Не, Томас. – Мария целуна топло момиченцето по слепоочието. – Щастieto е за нас.

Глава 1

Ашбъртънското абатство 1818

„Безнадеждно болен.“ Думите на лекаря увиснаха във въздуха, смъртоносни и убийствени като скорпиони. Стивън Едуард Кениън, пети херцог Ашбъртън, седми маркиз Бенфийлд и още половин дузина други титли, прекалено банални, за да бъдат споменавани, застина неподвижно, докато си обличаше ризата след прегледа. Повтаряше си наум изречената фраза, сякаш така щеше да промени някак нейното значение.

Безнадеждно болен. Бе усещал, че нещо не е наред, но не бе очаквал да е толкова сериозно. Лекарят може би се бе объркал. Наистина през последните седмици бодешите в стомаха се бяха превърнали от неприятни усещания в пристъпи от умопомрачаваща болка. Но това със сигурност бе признак за язва – нещо болезнено, но не и заплаха за живота.

Благодарен за уменията да контролира изражението си, той продължи да се закопчава.

– Учудващо категорично изказване за един лекар. Мислех, че вие и вашите колеги избягвате да правите подобни мрачни предсказания.

– Известен сте като човек, който цени честността, ваша светлост. – Д-р Джордж Блэкмър се зае да подрежда съсредоточено инструментите в лекарската си чанта. – Помислих си, че няма да ви направя услуга, като скрия истината от вас. Човек във вашето положение... има нужда от време, за да сложи нещата си в ред.

Стивън осъзна с болезнена яснота, че лекарят говореше съвсем сериозно.

– Не е ли възможно да се заблуждавате? Като изключим болките в стомаха от време на време, се чувствам съвсем добре.

– Състоянието ви ме притеснява още откакто започнаха тези болки, но се надявах, че първите ми подозрения са погрешни. Истината обаче не може да се отрича повече. – Лекарят вдигна поглед; сивозелените му очи бяха смутени. Имате тумор на стомаха и черния дроб, същото заболяване, което поразил и пазача на дивеча ви, мистър Никсън.

Това бе поредният удар. Само за няколко месеца Никсън се бе превърнал от грубоват здравеняк, който прекарваше цялото си време навън,

в съсипано от болка бледо свое подобие. И смъртта му бе мъчителна.

Стивън не се чувстваше готов да се погледне в огледалото, затова се зае с шалчето на врата си опипом, извършвайки вдървено обичайните движения.

– Няма ли лечение за тази болест?

– Страхувам се, че не.

Маркизът облече тъмносиния си редингот и приглади гънките по ръкавите.

– Доколко точно е предвиждането ви, че ми остават шест месеца?

Блакмър се поколеба.

– Трудно е да се предрече развитието на една болест. По-сигурно е да кажа, че ви остават не по-малко от три месеца, а колкото до шестте... това е оптимистичният вариант.

С други думи, ако диагнозата на лекаря беше вярна, Стивън нямаше да дочака Коледа. И вероятно щеше да си отиде доста преди това.

Ами ако докторът грешеше? Не беше невъзможно, но Блакмър беше уважаван и съвестен лекар. Намерено дете, отгледано от енорията, той бе толкова обещаващ, че старият херцог, бащата на Стивън, го бе изпратил да учи медицина. В замяна на този жест Блакмър обграждаше с достойни за възхищение грижи семейство Кениън. Невероятно беше да произнесе смъртна присъда на сина на своя благодетел, ако не бе абсолютно сигурен.

Стивън заповяда на вцепенения си от ужас мозък да помисли какви други въпроси да зададе.

– Да продължавам ли да вземам хапчетата, които ми дадохте при последното си посещение, или няма смисъл?

– Продължавайте да ги пиете. Аз дори съм ви предписал още. – Блакмър бръкна в чантата си и измъкна затворено с коркова тапа бурканче. – Това е предимно опиум за притъпяване на болката и някои билки за прочистване на кръвта. Вземайте поне по едно хапче на ден. Повеќе, ако чувствате болки.

Станали навик, учтивите обноски бяха удобна патерица. Стивън пое бурканчето и рече любезно:

– Благодаря, доктор Блакмър. Цена откровеността ви.

– Не всичките ми колеги биха се съгласили с мен, но аз смятам, че когато краят е неизбежен, човек би трябвало да има време да се подготви. – Лекарят затвори чантата си с шумно щракване и се поколеба, видимо смутен. – Имате ли други въпроси, ваша светлост?

Когато ставаше въпрос за смъртна присъда, какви други въпроси

биха имали значение?

– Не. Желая ви приятен ден, докторе.

Стивън посегна към шнура на звънеца за прислугата.

– Мога и сам да намеря пътя. – С умислен, непроницаем поглед, лекарят се насочи към вратата. – Ще се отбия след две седмици.

– Защо? – попита Стивън, неспособен повече да потиска напрежението в гласа си. Както признахте сам, не можете да ми помогнете с нищо, така че не виждам причина да изтърпявам повече прегледи.

Лицето на Блакмър се изопна.

– Въпреки това ще се отбия. Просто продължавайте да си вземате лекарството и изпратете да ме повикат, ако почувствате нужда.

И високият мъж излезе от личния кабинет на херцога, отпуснал рамене.

Стивън остана да стои неподвижно наред стаята, опитвайки да проумее това, което бе научил току-що. Смърт до няколко месеца. Струваше му се невъзможно. Та той беше само на трийсет и шест години, за Бога. Може би не съвсем млад, но в никакъв случай стар, а и се чувстваше в превъзходно състояние. Освен леката форма на астма, която бе имал като дете, винаги се бе радвал на непоклатимо здраве.

През вцепенението му започна да се прокрадва гняв. Всъщност би трябвало да е наясно, че тук възрастта няма нищо общо. Съпругата му Луиза не беше навършила дори трийсет години, когато почина от треска. Смъртта ѝ бе страшен удар, но поне бе милостиво бърза. Погледът му падна върху огледалото в позлатена рамка над камината. Отражението в него не се различаваше по нищо от онова, което бе виждал само преди час – висока, слаба фигура, кестеняви коси, мъжествено лице, типично за рода Кениън, с израз на горда независимост. Само допреди час той бе херцог в разцвета на силите си, мъж, приключил току-що траура за покойната си съпруга, започнал да мисли за ново начало.

А сега вече бе ходещ мъртвец.

Гневът избухна отново, силен както по времето, когато бе навършил петнайсет години и баща му бе обявил уреждането на подходящ брак за него. Лейди Луиза Хейуърд бе още дете, но обещаваше да стане красавица и притежаваше прекрасни маниери. Старият херцог бе убеден, че от нея ще излезе съвършена съпруга и херцогиня.

Тогава Стивън се бе разбунтувал яростно, че подобно важно решение може да се взема без негово знание. Кратката му съпротива бързо бе пометена от гнева и упреците на баща му. Когато малко по-късно излезе от библиотеката, младежът вече бе приел да изпълни дълга си.

Не можеше да не признае заслуженото на стария херцог: той се бе оказал наполовина прав. Луиза се бе превърнала в съвършена херцогиня, макар и не в съвършена съпруга.

Тръгна към вратата, която свързваше неговите покои с тези на херцогинята. Не беше стъпвал там повече от година, всъщност от деня, в който Луиза бе умряла. Честно казано, и преди това не бе влизал често в нейните покои.

Спалнята и будоарът бяха безупречно чисти и подредени, а единствената следа от присъствието на Луиза бяха прелестните ѝ ръкоделия. Красиво бродирани възглавници, покривки за столове, прекалено съвършени, за да се осмелиш да седнеш върху тях. Всеки път, когато се сетеше за своята съпруга, той я виждаше привела глава над някаква бродерия. Бе изживяла краткия си живот с лекота, водена от поговорката, че името на една дама се появява във вестниците само три пъти: при раждането ѝ, във връзка със сватбата ѝ и за последен път – когато почине.

Стивън затвори вратата и се върна в своя кабинет. На стената висеше портрет на Луиза. Беше нарисуван от сър Антъни Сийтън, най-добрият портретист в Англия. Той бе предал убедително порцелановата красота на покойната херцогиня и скритата зад загадъчния ѝ поглед тъга.

Стивън се запита за хиляден път, дали все пак зад безупречните ѝ обноски не се криеха силни емоции. Страст, гняв, любов, омраза... каквото и да е. Но дори да бяха съществували подобни дълбоки чувства, той така и не ги бе открил. През всичките години на брачния им живот двамата не си бяха разменили дори една остра дума. За гнева бяха нужни емоции.

Тя наистина тъгуваше, че не бе успяла да роди дете. Но потиснатостта ѝ се дължеше на убеждението, че не бе изпълнила дълга си. За разлика от Стивън тя не страдаше от липсата на деца. Но бе продължила да изпълнява неизменно съпругеския си дълг и бе настоявала Стивън да я посещава редовно в спалнята ѝ, макар интимността им да бе лишена от всякаква радост и страст.

Дали тя щеше да се грижи за него през последните месеци от живота му? Или това бе привилегия на хората, които се обичат? Двамата бяха в най-добрия случай приятели. А в най-лошия – непознати, които от време на време спяха в едно легло.

Младият мъж се приближи до прозореца и се загледа към обширните земи на Ашбъртънското абатство. Малкото езеро блестеше като сребърно огледало. Не помнеше някой да му бе казал, че един ден тези

земи ще бъдат негови; сякаш винаги го беше знаел. Най-голямото удоволствие в живота му бе идвало именно от това имение.

Ако Блакмър беше прав, скоро по-малкият му брат Майкъл щеше да стане господар тук. Стивън отдавна бе приел, че брат му или синът на брат му един ден ще бъде следващият херцог, но смяташе, че този момент е доста далеч в бъдещето. Десетилетия.

Брат му щеше да бъде справедлив и способен херцог, тъй като също бе човек на дълга. Но той мразеше това място. Винаги го бе мразил. И Стивън не го винеше, като знаеше какво бе преживял тук. Бе нарочен за черната овца на семейството. Но това означаваше, че Майкъл щеше да продължи да живее в имението си в Уелс, което обичаше значително повече. А земите в Ашбъртън щяха да потънат в мълчание и в очакване някой от бъдещите наследници да се влюби в древните постройки, във великолепната голяма зала и притихналата манастирска градина.

Гневът му премина в ярост. Цял живот Стивън бе изпълнявал дълга си, бе се старал да изпълнява своите задължения, да бъде достоен за произхода си. Винаги беше на върха както в спорта, така и в науката, докато бе учил в Хароу и Кеймбридж. Целенасочено се бореше с високомерието, което баща му смяташе за подходящо за един Кениън. Според Стивън истинският благородник не се нуждаеше от високомерие или самохвалство. Бе се отнасял с уважение и внимание към съпругата си, никога не я бе обвинявал за това, което не бе в състояние да му даде.

Винаги бе играл според правилата. И за какво? За какво?

Блъсна ядно с ръка порцелановите украшения и вазата със свежи цветя върху стоящата до него изящна масичка и те се разбиха върху пода. Беше живял така, както бе предопределено за рода му, но това изобщо не беше живот. И сега, когато най-сетне беше в състояние да живее според разбиранията си, се оказваше, че времето му е изтекло. Не беше справедливо. Изобщо не беше справедливо.

Сега, след като най-сетне безкрайните войни бяха приключили, той възнамеряваше да посети Виена, Флоренция и Гърция. И да върши нещо единствено защото му е приятно. Искаше да разбере дали е способен на страст, може би да си намери друга съпруга, с която да се разбира във всяко отношение, а не просто да бъде съвършена херцогиня.

Завъртя се на пети, все още задушаван от гняв. Той лично нямаше намерение да обсъжда състоянието си с когото и да било, но подобни новини никога не оставаха тайна за дълго. Скоро в очите на познатите му щеше да се появи любопитство; несъмнено щяха да се питат още колко му остава. И, още по-лошо – щяха да го съжаляват.

Съседите му щяха да започват да си шепнат, щом влезеше в някой салон. Очите на личния му камериер Хъбъл щяха да бъдат вечно пълни със сълзи и това щеше да влоши още повече тази и без това достатъчно кошмарна ситуация.

За първи път в живота си Стивън се изпълни с непреодолимо желание да се измъкне от Ашбъртънското абатство и от всичко, което му налагаше то. Закрачи нервно из стаята. Макар да бе заобиколен от хора, нямаше на кого да излее душата си. В Ашбъртън той беше херцогът, винаги спокоен и владеещ положението. Но сега изпитваше отчаяно желание да отиде някъде, където не го познават, докато приеме смазващата диагноза на Блакмър. Искаше да бъде анонимен и свободен, дори само за няколко седмици.

Е, защо не? Спря да крачи напред-назад и се замисли. Нищо не го спираше. Можеше да отиде където си поиска. Можеше да посещава селските панаири и да заглежда красивите момичета. Да отсяда в ханове, които дори слугите му биха сметнали за твърде неугледни. Пък и август бе прекрасно време за разходка из Англия.

Това може би бе последното му лято.

Влезе в спалнята си, дръпна рязко едно чекмедже и извади от него два ката бельо. Щеше да пътува с кон и не трябваше да носи много багаж. Как ли се перяха на път обикновените хора? Щеше да бъде интересно да разбере.

Вратата се отвори. Влезе личният му камериер.

– Чух, че нещо се случило, ваша светлост. – Хъбъл спря и очите му се разшириха при вида на безредието. – Ваша светлост?

Стивън се изправи и се обърна с гръб към образувалата се върху леглото му купчина. След като Хъбъл така и така бе дошъл, поне можеше да му стегне багажа. С негова помощ щеше да тръгне още по-скоро.

– Отивам на почивка – заяви Стивън със самоирония, разбираема единствено за него. – Пригответе ми кожените дисаги.

Слугата погледна недоумяващо дрехите.

– Да, сър. Къде отиваме?

– Ти не отиваш никъде. Заминавам сам.

Прибави едно доста изтъркано томче с произведенията на любимия си Шекспир към купчината.

Тази новина изуми окончателно камериера. Той беше компетентен и добросърдечен човек, но така и не бе успял да разбере странностите на своя господар.

– Но кой ще се грижи за дрехите ви, сър?

– По всичко личи, че ще трябва да се справям сам. – Стивън отключи едно от чекмеджетата на бюрото си и извади пари, достатъчни за няколко седмици. – Ще бъде много поучително.

Хъбъл потрепери видимо при мисълта, колко ниско щеше да падне господарят му. Херцогът додаде остро, за да предотврати неизбежните протести:

– Никакви спорове, никакви коментари. Просто пригответи проклетия багаж.

Камериерът преглътна е усилие.

– Много добре, сър. Какви дрехи ще желаете?

Стивън сви рамене.

– Избери нещо по-семпло. Нямам намерение да ходя по балове.

Извади златната си кутия за карти от чекмеджето на бюрото, но в последния момент се отказа и я върна на мястото ѝ. След като нямаше да пътува като херцог Ашбъртън, нямаше нужда и от карти.

После седна и написа по няколко реда на секретаря и иконома, за да им даде наставления да продължават да действат както досега. След кратък размисъл се отказа да пише на брат си и на сестра си. Щеше да има предостатъчно време да го направи по-късно.

През това време Хъбъл приготвяше багажа. Като приключи, попита с глух глас:

– Къде да изпращам спешните съобщения, ваша светлост?

Херцогът запечата последното си писъмце.

– Никъде. Не желая да получавам съобщения.

– Но, сър... – понечи да се възпротиви Хъбъл, ала се отказа, щом господарят му го изгледа. Позволи си само да попита: – Колко ще отсъствате, ваша светлост?

– Нямам представа – отвърна троснато младият мъж. – Ще се върна, когато реша, и нито миг по-рано.

– Сър, не можете да избягате отгук просто така! – възкликна безпомощно камериерът.

– Аз съм благородният херцог Ашбъртън – заяви с горчивина Стивън. – И мога да правя каквото си искам.

„Освен да живея“

Вдигна на рамо издутите кожени дисаги, после се сети, че трябва да вземе още нещо. И без това едвам щеше да побере бурканчето с хапчетата на Блакмър.

Завъртя се на токове и тръгна към вратата. Нямаше представа колко време му остава, но възнамеряваше да се наслади на всяка минута.

Глава 2

– Роза! – извика Мария Фицджералд. – Лявото ми крило се разпада!

– Момент, мамо – отвърна Розалинд.

Пъргаво забодете карфицата в края на дългата бляскава синьосива материя и я прикрепите към грубата дървена стена на плевника. Изящно падащите гънки на плата изпълняваха ролята ту на кралски завеси, ту на забулено от мъгла море. Със същия успех пресъздаваха и вълшебни пещери. Закачи другия край на около шест метра по-нататък, огледа внимателно резултата и отиде да помогне на майка си.

В плевника кипеше трескава дейност, тъй като театралната група „Фицджералд“ се подготвяше за започващото само след няколко минути представление. Макар да представяха „Буря“ в малко забутано градче и половината от изпълнителите да не бяха истински актьори, всички членове на трупата приемаха съвсем сериозно работата си.

Едно от сребристите криле на Мария бе увиснало. Розалинд измъкна игла и конец и нареди:

– Обърни се.

Майка ѝ се завъртя на токове послушно, за да ѝ даде възможност да направи нужното. Пищните закръглени форми на Мария Фицджералд едва ли отговаряха на представата на Шекспир, когато е създавал образа на изящната елфида Ариел. Полупрозрачните, въздушни катове на сценичния ѝ костюм обаче щяха да спечелят одобрението на мъжката част от публиката, а актьорските умения ѝ позволяваха да превръща всяка роля в своя.

Розалинд прикрепите увисналото крило към корсажа на майка си с десетина бързи бода.

– Готова си, също като нова. Само недей да отлиташ на короната на някое дърво.

Мария се изсмя. В същото време пропя ясен сопранов глас:

– Роза, отчаяно се нуждая от теб! Не мога да открия огърлицата на Миранда.

Розалинд завъртя очи и се спусна към по-малката си сестра. Джеси-ка, родна дъщеря на Томас и Мария Фицджералд, бе наследила красотата и изразителния актьорски талант на своите родители. Пърхайки с тъмните си ресници, тя заяви драматично:

– Ако не окача тези бляскави морски създания около врата си,

всички ще гледат Едмънд вместо мен. А това ще наруши равновесието в пиесата.

– Много добре знаеш, че мъжете, които няма да зяпат мама, ще зяпат теб. Колкото до огърлицата, мисля, че е в тази кутия.

Джесика бръкна в скрина, който се използваше и като декор в морската пещера на Просперо. Миг по-късно измъкна оттам почти триметров копринен шнур със закачени по него гледжосани раковини, морски звезди и морски кончета.

– Вярно! Как успяваш да поддържаш ред във всичко?

– Организационните умения са скучната дарба на неталантливите – отвърна Розалинд, докато увиваше дългия шнур с украшенията около стройното тяло на сестра си.

Джесика се засмя и рече:

– Глупости. Ти имаш всевъзможни таланти. Трупата би се разпаднала без теб. – Огледа високата фигура на Розалинд. – И ако не беше този ужасен костюм, мъжете щяха да зяпат и теб.

– Мога да мина и без подобно удоволствие – отговори, докато закрепваше грижливо с карфици дългата огърлица за костюма на сестра си. Не желаше да се спъне в някоя увиснала морска звезда, както бе станало в Лемстър. Тогава бе паднала право в скута на кмета; не че той бе имал нещо против. – Освен това аз си харесвам ужасния костюм. Трябва да признаеш, че Калибан е чудесна роля за мен. Не изисква почти никаква игра.

Тези думи поразиха Джесика. Тъй като театърът бе нейният живот, през ума ѝ никога не бе минавала мисълта, че осиновената ѝ сестра може да не изпитва същото.

– Ти си доста добра актриса – заяви искрено тя. – Справяш се прилично с всички роли.

– Искаш да кажеш, че произнасям репликите си ясно и не се препъвам на сцената – отвърна бодро Розалинд. – Това не прави от мен актриса, скъпа.

– Розалинд! – избумтя плътен баритон от другия край на плевника. Изплашените гълъби се разлетяха от гредите. – Помогни ми със светлините.

– Идвам, татко. – Младата жена прекоси импровизираната сцена и се приближи към Томас Фицджералд, който, в богатата магьосническа роба на Просперо, нагласяше сценичното осветление. Тя вдигна една от рефлекторните газени лампи и я постави трийсетина сантиметра по-вляво, след което премести другата малко по-вдясно. – Ето, така ъглите ще

бъдат по-добре осветени.

– Права си както винаги, скъпа – промълви с пълна с обич усмивка Томас. Посочи към вратата. – Брайън каза, че навън вече се е събрала прилична тълпа.

– Разбира се. Ние сме най-вълнуващото събитие за това лято във Флечфийлд.

Розалинд огледа посипаната със слама сцена. Декорите бяха поставени, всички актьори – облечени. Отвън Калвин продаваше билети. Всичко беше готово за представлението.

Колко подобни сцени бе оглеждала? Неколкостотин? Няколко хиляди? Потисна въздишката си. Беше прекарала по-голямата част от живота си на подобни места. Бе участвала в създаването на изпълнени с вълшебство вечери за местните жители, после си събираха багажа и потегляха към следващия град. Струваше й се, че двайсет и осем години бяха прекалено много за подобен начин на живот, но възрастта очевидно не помрачаваше устрема на нейните осиновители. Те обаче бяха артисти. Докато Розалинд Джордан, намерено дете, вдовица и участник в трупата, не беше. Понякога си мислеше с копнеж, колко хубаво би било да има място, което би могла да нарече свой дом.

Но всички, които обичаше, се намираха под този покрив и това компенсираше и най-уморителните страни на живота по пътищата.

– По местата, моля! – извика тя.

Участниците се спуснаха зад сцената. Щом зае на свой ред мястото си, Розалинд даде знак на малкия си брат Брайън да отвори вратата и да пусне чакащата публика.

Беше време за вълшебството.

Ден осемдесет и трети

Едноседмичното безцелно пътуване бе поусмирило значително яростта на Стивън. Настроението му бе преминавало от крайност в крайност, от гняв към страх и трескава надежда, че Блэкмър е сгрешил, макар двата болезнени стомашни пристъпа да бяха направили диагноза-та много по-вероятна. За щастие и двете атаки бяха станали нощем, когато бе сам в стаята си в странноприемницата. Молеше Господ да не му се случи такова нещо пред хора, макар че рано или късно щеше да стане точно така. Опитваше да не мисли за това.

С горчив хумор бе решил да брои дните, които му оставаха. При

положение че разполагаше най-малко с три месеца, Стивън започна да брой в обратен ред от деветдесет. Ако бе все още жив, когато стигнеше до нула, щеше да започне да брой нагоре, защото всеки следващ ден щеше да бъде нещо като подарък.

Усещайки непрестанно часовника на времето, който тиктакаше немолимо, той се бе насочил от Ашбъртънското абатство към Марчис, пограничната област, където уелсци и англичани водеха схватки от векове. Когато прекоси стария римски път, водещ на запад към Уелс по протежение на южните брегове, той бе дръпнал юздите на коня си с намерението да отиде на гости на брат си. Майкъл бе воювал и имаше богат опит от многобройните си срещи със смъртта.

Стивън обаче все още не беше готов да разкрие ужасната новина на брат си. Може би защото бе по-голям. Макар през последната година и половина да бяха станали по-близки, не му се искаше да се появи в дома му като треперещ от страх молител. Това вероятно доказваше, че макар да се бе отказал от високомерието, гордостта заемаше все още голямо място в душата му.

Така че продължи на север към Херефордшир, после зави на изток, като се наслаждаваше на уханието и цветовете на късното лято. Беше му интересно да си наема стая в хан, да се пазари за цената ѝ или за цената на обяда. Като благородник към него се бяха отнасяли винаги учтиво. Сега промяната му доставяше удоволствие. Наистина понякога беше страшно скучно да бъдеш херцог.

Пътуването му обаче го караше да се чувства самотен. Винаги бе оставал чужд на бурните, често детински емоции на повечето представители на човешкия род. Но сега понякога му се струваше, че се е превърнал в призрак и само наблюдава действията на смъртните, без да участва в тях. Време беше да обърне коня към къщи и да стане отново херцог. Трябваше да изпълни задълженията си: да осъвремени завещанието си, да уведоми тези, които имаха право да знаят за състоянието му, да реши какво иска да се направи преди имението да премине в ръцете на брат му.

Трябваше също така да посети по-голямата си сестра Клаудия. През последните години двамата не бяха особено близки, но му се искаше да я види още веднъж, преди да умре. Може би щяха да възобновят близостта си, преди да бе станало прекалено късно.

Буреносни облаци бяха надвиснали от небето, когато влезе в малкото градче Флечфийлд. Нямахше желание да се измокри до кости, затова огледа фасадите на двете странноприемници от противоположните

страни на пътя и избра „Червеният лъв“ заради поставените по прозорците сандъчета с цветя.

Нае си стая и тъкмо се готвеше да се качи в нея, когато забеляза окачения на стената театрален афиш. Известната театрална трупа „Фицджералд“ щеше да представи Шекспировата „Буря или Омагьосаният остров“ същата тази вечер. Стивън винаги бе обичал театъра, а приказката за херцога-магьосник, който живеел на самотен остров с дъщеря си, му бе особено любима. Но кой знае какви бездарни актьори щяха да играят.

Погледна към ханджията и попита:

– Добра ли е тази трупа?

– Ами, не знам какво би решил благородник като вас, но ние си ги харесваме – отвърна предпазливо той. – Идват всяко лято. И винаги правят чудесно представление. Голяма игра, голямо вълнение. – Усмихна се широко. – А някои много привлекателни дами дават възможност да им зърнем глезените, а понякога – и нещо повече.

Всичко това не звучеше особено обещаващо, но поне щеше да внесе някакво разнообразие в монотонното му всекидневие. Стивън си почина, нахрани се и излезе на главната улица. Беше задушно, но далечният тътен обещаваше охлаждащ дъжд.

Не беше трудно да намери сградата, която щеше да играе временно ролята на градски театър, тъй като голяма част от населението на Флечфийлд се бе запътила натам. Неколцина хвърлиха любопитни погледи към странника, но повечето бяха погълнати от вълненията си от предстоящото представление.

Пред плевника, където щеше да се играе пиесата, чакаха петдесет-шеiset души, а един дребен младеж с лондонски акцент продаваше билети за един шилинг. Тук изобщо не ставаше дума за такива неща като ложи, балкони и галерия.

Стивън чакаше реда си на опашката и се заслуша в разговора на две възрастни дами, очевидно сестри, които стояха наблизо. Дрехите им бяха износени, но много чисти. По-дребната рече:

– Щеше да бъде забавно, дума да няма, но просто не можем да си позволим да дадем два шилинга.

Сестра ѝ, висока и миловидна, рече с копнеж:

– Знам, Фани, знам. По-добре е да се яде, отколкото да се гледа пиеса. Но помниш ли колко хубава беше постановката на „Ромео и Жулиета“, когато преди пет години кокошките снасяха добре и успяхме да отделим малко пари.

– Няма смисъл изобщо да говорим за това. – Фани, очевидно с по-властен характер, хвана сестра си за ръката и я поведе нататък. – Да се прибираме и да си направим ароматен чай от малинови листенца.

В този момент дойде редът на Стивън. Без да помисли, той подаде три шилинга и получи три жетона, които заместваха билетите. Обърна се и побърза да си проправи път през човешкото множество към двете сестри. Поклони се учтиво и каза:

– Извинете ме, госпожи, но бихте ли направили една услуга на непознат човек?

Фани го изгледа скептично.

– Пътя ли искате да научите?

Той поклати глава.

– Трябваше да се срещна тук с двама приятели, с които да гледаме пиесата, но току-що научих, че няма да дойдат. Бихте ли я посетили вие?

И им подаде двете жетон чета.

Очите на по-високата жена светнаха.

– О, Фани!

Но сестра ѝ отвърна троснато:

– Не можете ли да ги върнете?

– Продавачът ми се струва неотстъпчив – отвърна искрено херцогът. – Предпочитам да не влизам в спорове с него.

Докато Фани водеше вътрешна борба, дали е редно да приеме предложението му, погледът ѝ се премести от непознатия към изпълненото с надежда лице на сестра ѝ. Това я накара да се реши.

– Благодаря ви, сър. Много сте мил.

Протегна ръка. Тя очевидно нямаше да приеме милостиня за себе си, но не можеше да лиши сестра си от удоволствието да гледа пиесата.

– Вие сте мила, госпожо.

Подаде ѝ жетоните, поклони се и се отдалечи; чувстваше се стоплен от радостта на двете жени. Всяка година даваше хиляди лири на местната енория и за всевъзможни благотворителни мероприятия – като се започне от поддържането на вдовиците на загинали във войната до създаване на училища за децата на селяните. Но не участваше лично, дори не попълваше саморъчно банковите документи. Двамата шилинга, които бе извадил от джоба си, за да достави удоволствие на възрастните дами, му донесоха по-голямо удовлетворение от всички пари, които бе дал досега. Може би трябваше да започне да проявява по-голям интерес към резултатите от филантропската си дейност.

Радостта му се помрачи, като си спомни, че не разполагаше с кой знае колко време да променя навиците си. Все пак му оставаха няколко месеца. Реши да отдели част от това време, за да се увери, че благотворителните му усилия дават възможно най-добри резултати.

Вратите се отвориха широко.

– Дами и господа, заповядайте вътре – извика младежът, който продаваше билети. – „Бурята“ ще започне всеки момент!

Точно в този момент се чу гръм от приближаващата лятна буря. Тълпата избухна в смях и започна да влиза. Всеки получаваше програма в замяна на жетончето. Острият мирис на помещението сочеше, че тази сграда по принцип се обитаваше от крави. Пред импровизираната сцена бяха наредени редици от груби дървени пейки. Светлината идваше от тесните прозорци и от шестте сценични лампи, които отделяха публиката от актьорите.

Плевникът се напълни бързо. Възрастните сестри успяха да заемат места на първата редица. Тъй като нямаше достатъчно пейки за всички, Стивън застана край дясната стена. Там не само бе по-хладно, но и щеше да има възможност да си тръгне незабелязано, ако изпълнението не му харесаше.

Нетърпеливата публика побърза да се настани. Херцогът откри, че споделя всеобщото чувство. В театралната сцена имаше нещо вълшебно, дори при тези примитивни условия. Стивън имаше запазена лежа във всички големи театри в Лондон, но от години не бе очаквал с такова въодушевление театрална постановка. Надяваше се, че изпълнителите нямат да бъдат съвсем бездарни.

В помещението се чу металният звук на изкуствена гръмотевица, в резултат на което няколко по-нервни зрители изпищяха. Тъмните ъгли на плевника се осветиха от изкуствени светкавици и двама моряци се появиха, накуцвайки, откъм лявото крило и започнаха да говорят за бурята и за опасността, заплашваща кораба им.

Към тях скоро се присъединиха благородните им пътници и всички споделиха ужаса си от предстоящото си удавяне. След като те напуснаха сцената, настана дълго мълчание, преди магьосникът Просперо и прелестната му дъщеря Миранда да се появят от дясното крило. И двамата актьори бяха тъмнокоси и с изумителни сини очи; очевидно бяха кръвни роднини. Стивън погледна към своята програма. Томас и Джесика Фицджералд.

Присъствието на Просперо бе толкова магнетично, че на херцога му бе необходимо известно време, преди да види истински Миранда.

Първият поглед бе последван веднага от втори, тъй като момичето бе изумително красиво. Публиката я посрещна с аплодисменти и насърчителни подсвирквания. Миранда се усмихна и изчака да настъпи тишина. Когато всички приковаха вниманието си в нея, тя заговори с чист като кристал глас, който достигаше с лекота до всяко ъгълче на плевника.

Стивън изправи рамене; актьорите бяха успели да привлекат вниманието му. Фицджералд и дъщеря му бяха великолепни, с естествен стил на изпълнение, който подходеше невероятно на интимната обстановка в импровизирания театър. Стивън не бе виждал по-добро изпълнение на тази сцена.

Следващата поява бе на елфидата Ариел. Тя също бе посрещната с ръкопляскания и подсвирквания. Стивън не се учуди – Ариел беше пишна зряла жена на име Мария Фицджералд, вероятно съпруга на Просперо и майка на Миранда в живота. Тя също играеше умело. Гласът ѝ придаваше трогателност на образа на невидимия дух, който служеше вярно на магьосника от години, но копнееше за свобода.

Стивън кръстоса ръце пред гърдите си и се облегна на стената, завладян от актьорската игра. Природата помогна, като осигури истинска буря и проливен дъжд, така че атмосферата стана още по-достоверна. На публиката в притъмнения плевник не ѝ беше трудно да повярва в съществуването на далечния остров, обгърнат в мъгла и вълшебство.

Макар останалите актьори да не бяха така талантиливи като тримата представители на семейство Фицджералд, всички играеха сносно. Чудовището Калибан разсмя публиката, когато се появи в рунтавия си костюм на човекоподобна маймуна, който скриваше напълно възрастта и лицето на артиста. Красивият младеж, който играеше влюбения Фердинанд, не беше кой знае какъв актьор, но външността му изтръгна не една щастлива въздишка от гърдите на зрителките.

„Буря“ не се отличаваше с особено завладяваща фабула, Стивън обаче имаше слабост към тази пиеса заради начина, по който Просперо прощаваше на брат си опита му да го убие преди десетина години. Светът се нуждаеше от способността да се прощава и именно поради това Стивън бе положил толкова усилия да се сдобри със собствения си брат. И многократно бе възнаграждаван, задето бе изградил мост над годините на неразбиране и гняв.

Когато влюбените се събраха, Ариел бе освободена от службата си към магьосника, а той самият изхвърли в морето своята магическа книга, Стивън се чувстваше така добре, както не се бе чувствал от доста време насам. Трупата на семейство Фицджералд се бе оказала истинско

откритие. Той се присъедини към ентузиазиранияте ръкопляскания след финалната реч на Просперо.

Актьорите се появяваха на сцената един след друг, за да се поклонят. Сега, без да се превъплъщава в ролята си на елфида, Мария Фицджералд имаше царствен вид, докато дъщеря ѝ Джесика бе очарователна кокетка.

И тогава на сцената се появи Калибан и свали косматата маска от главата си. Разкриха се светлокестенявите коси и приятните черти на привлекателна млада жена. Макар да не беше толкова красива, колкото Джесика Фицджералд, нещо в усмихнатото ѝ изражение се понрави силно на Стивън. Прииска му се да се запознае с нея.

Тя погледна към него и той забеляза, че очите ѝ са тъмнокафяви, в поразителен контраст със светлите ѝ коси. Беше по-възрастна от Джесика, може би някъде между двайсет и пет и двайсет и девет годишна. Жена, не момиче.

Стивън погледна към програмата и видя, че ролята на Калибан се изпълнява от мисис Розалинд Джордан. Но никъде сред изпълнителите не се виждаше името на мистър Джордан, Той вдигна очи отново, точно когато актьорите напуснаха сцената. За момент си представи, че е в Лондон и като благородник може да отиде в гримьорната и да се запознае със смеещата се светлокестенява дама. Да разбере дали е толкова очарователна, колкото изглежда и каква фигура се криеше под маймунския костюм.

Но тук не беше Лондон и той не беше благородник. Трудно беше да се отдадеш на любовни игрички, когато се бориш за оцеляването си. Сбогом, лейди Калибан.

Предвиждаше се да последва едноактна пиеса, но Стивън реши, че се е наситил на пушека и миризмите на импровизирания театър. Проправи си път към вратата и излезе навън. Бурята бе отминала и бе оставила след себе си лек, подобен на мъгла дъжд и освежителна прохлада. Дните през август бяха дълги и облачният полумрак бе превърнал Флечфийлд в забулена от мъгла приказна страна.

Стивън тръгна по пустата главна улица, като се наслаждаваше на аромата на мокра пръст и буйна растителност, на дивите цветя и лекото ухане на препечен хляб. Приятно му бе да усеща влагата по лицето си и като че ли идващата от друг свят красота, която придаваха на пейзажа дребните, подобни на мъгла капчици. Дъждът бе едно от многото неща, които той оценяваше както никога досега. Единственият положителен резултат от мрачната прогноза на Блэкмър бе, че по един странен начин

младият мъж се чувстваше сега по-жив от всякога.

Реакцията към Розалинд Джордан му напомни, че макар да умираше, все още не беше мъртъв. Как беше редно да постъпи човек при подобни обстоятелства? Бе възнамерявал да си потърси нова съпруга, но намеренията му бяха пресечени от смъртната присъда, която му издаде Блэкмър. Разбира се, някои биха казали, че е негов дълг да се ожени отново по най-бързия начин, с надеждата да създаде наследник. Брат му Майкъл щеше да бъде безкрайно щастлив, ако станеше така.

Но дългогодишният му брак, сключен по задължение, не бе благословен с деца и Стивън не беше убеден, че проблемът за това бе в Луиза. Не беше изключено именно той да е бездетен. Или пък празнотата на връзката им бе направила невъзможно създаването на нещо толкова жизнено като едно бебе.

Мисълта, че може да се ожени само заради осигуряване на наследник, го накара да стисне устни. Веднъж вече се бе женил по задължение и нямаше да допусне това да се случи отново. И нямаше да си търси съпруга.

В такъв случай оставаше вариантът за любовна връзка. В Лондон не бяха малко красавиците, които можеха да създадат убедителна илюзия за страст към мъжа, който би могъл да плати.

Но дали самият той би се съгласил на това? Най-самотните мигове в живота му бяха в леглото на Луиза, където телата им се съединяваха, но липсваше дори една-единствена искрица. Купената любов сигурно бе не по-малко мрачна и безцветна, особено сега, когато страстта не заемаше първо място в съзнанието му.

Не, щом щеше да умре, поне да го направи така, както бе живял – сам. Много мъже, и жени също, посрещаха смъртта с достойнство. И той сигурно щеше да успее да го направи.

Дъждът се засилваше. Вдигна лице към небето и затвори очи, като остави прохладните капки да се стичат по бузите му, докато си мислеше за редовете, които бе чул преди малко в пиесата: „*На два метра под земята лежи бащата твой; от костите му овчарчетата пищялки си правят.*“ Или може би трябваше да поразмисли над думите от погребалното опело: „*Пръст при пръстта, прах при праха.*“

С мрачно изражение младият мъж сведе поглед от небесата и продължи нататък под прелестния, самотен дъжд.

Глава 3

Фицджералд погледна намръщено през прозореца на салона към силния дъжд навън.

– Изпълнението на „Буря“ по време на истинска буря ни дойде много добре, но тази сутрин пътищата са в убийствено състояние.

Розалинд вдигна очи от костюма, който кърпеше.

– Така е, но сигурно скоро ще спре да вали, а до Редминстър има само осем-девет мили.

– Ще ни трябва цял ден да ги изминем – отвърна мрачно баща и.

Мария се подпря на масата и изля останалия чай в чашата на съпруга си.

– А какво друго да правим с времето си, милорд и господарю мой?

Томас я изгледа усмихнат.

– Можем да си стоим в това уютно ханче и да ти припомним какво е най-добре да се прави в дъждовен ден. Вместо това ще трябва да измъквам фургоните от калта.

Мария замига престорено скромно с дългите си тъмни ресници.

– Все още има време да се върнем в стаята си за едно бързо напомняне, тъй като малките още не са закусили.

– Дръжте се прилично и двамата – напомни им Розалинд и подхвърли половин препечена филийка на Алоишъс, семейната хрътка, която лежеше под масата. – При такова време се налага да излезем навън при първа възможност. Ако възнамеряваш да прекараш деня в калта, татко, облечи си непременно най-старите дрехи.

– Ама в нея няма капчица романтика – изръмжа Томас.

– И слава Богу – отвърна младата жена. Точно приключваше с шиенето на костюма, когато се появи Джесика.

– Добро утро – промълви с дълга въздишка тя. – Дали родителското тяло ще ни възнагради с поредната проява на смушаваща съпругеска преданост?

– Опасявам се, че точно това замислят. – Розалинд скъса със зъби конеца и прибра шивашките принадлежности в кутията си. – Коя си тази сутрин? Жулиета?

Джесика се настани грациозно на стола си.

– Да. Мисля, че ще умра от любов. Видяхте ли онзи несравним джентълмен сред публиката снощи? Беше се подпрял на стената отляво.

Каква осанка! Какво присъствие! Какъв шивач! Трябва да е лорд. Непременно ще привлече вниманието му.

– Няма да направиш такова нещо! – заяви с непреклонен тон майка ѝ. – Не си чак толкова голяма, че да не мога да те напляскам, млада госпожице.

Без да ѝ обръща внимание, Джесика продължи:

– Негово височество ще ме обгради с цветя и подаръци, но аз ще отхвърля с презрение авансите му. Смазан от любов, той ще ми предложи брак въпреки скромното ми положение, но аз няма да оставя сцената заради отегчителния живот на матрона от висшето общество. Тогава той ще потъне в отчаяние и ще умре от несподелена страст.

Розалинд също бе видяла въпросния мъж, тъй като бе от онзи тип, който забелязват всички жени – висок, уверен, красив. Заслужаваше да си помечтаеш за него. Но тази сутрин нямаше време за фантазии.

– Този човек е по-вероятно адвокат, отколкото лорд – каза тя. – Или може би преуспял прекупвач на царевица. Изяж си яйцата преди да е дошъл Брайън и да е погълнал всичко, което намери.

Сестра ѝ се изсмя и се изправи. Превзетите ѝ маниери изчезнаха, докато си сипваше солидна порция.

– Бас държа, че никой никога не е казал на Жулиета да си изяде яйцата, преди да е дошъл малкият ѝ брат.

– Но щяха да ѝ го казват, ако Брайън ѝ беше брат. – Розалинд сгъна закръпената дреха и я прибра в сандъка с костюмите. – А, говорим за вълка...

Чу се бясно препускане надолу по стълбите. Изведнъж то прекъсна рязко и бе последвано от сгромолясване. Розалинд се намръщи. Тъкмо се изправи, когато малкият ѝ брат влезе в салона. Той беше типичен Фицджералд, с тъмни коси и светлосини очи, но сега лицето му беше пребледняло, а лявата длан стискаше дясната му китка.

– Току-що паднах и май си счупих китката.

В това семейство бе много трудно да различиш действителните проблеми от въображаемите, но и Розалинд, и родителите ѝ, и Алоишъс се струпаха веднага около него, тъй като не знаеха какъв е случаят. Момчето извика силно, когато Розалинд опипа внимателно пострадалата ръка.

– Прилича на леко навяхване – заяви тя, след като приключи. – Ще я превържа и след един-два дни всичко ще бъде наред. Следващия път не тичай по стълбите.

– Днес няма да мога да си напиша домашното по математика –

произнесе с надежда брат й.

– Можеш и ще го направиш – отвърна строго Томас. – Човек си подготвя домашното по математика с главата, не с ръцете.

– Не е вярно. Брайън използва пръстите си, за да прави сметки – възкликна предизвикателно Джесика.

– Не ги използвам! – извика възмутено брат й. – Ти си тази, която така и не стигна доникъде с алгебрата.

С лявата ръка той изсипа останалите яйца в чинията си, докато Алоишъс го наблюдаваше с жив интерес. Джесика отметна глава. Беше невероятно добра в това.

– Една богиня на сцената няма нужда от алгебра. Предостатъчно е, че мога да преценя постъпленията само като хвърля поглед към събралата се публика в театъра.

Сестра й вдигна очи към тавана.

– Отивам за чантичката с медицинските принадлежности, докато вие двамата се джафкате.

И тръгна към вратата. Тъй като Брайън споделяше типичната за повечето десетгодишни момчета съдба често да се наранява, тя винаги слагаше медицинската чанта най-отгоре в багажа, за да е подръка. Но преди да излезе от стаята, поспря за момент, за да огледа членовете на своето семейство.

Сърцето й преливаше от любов. Благодарни за кой ли път на съдбата, че бе изпратила Томас и Мария на онази мизерна крайбрежна уличка, и за благородството им, станало причина да приберат просячето. Розалинд пазеше само смътни, кошмарни спомени за времето, което бе прекарала из улиците, но срещата й със семейство Фицджералд бе съвсем ясна в паметта й. Дори да доживееше стогодишна възраст, пак нямаше да забрави добротата в очите на Мария.

Забеляза с болка признаците на приближаващата старост по лицата на родителите си. И двамата все още изглеждаха добре, но приближаваха петдесетте и в тъмните им коси се бяха появили сребърни нишки. Животът в пътуващ театър не беше лек. Колко ли още щяха да бъдат в състояние да продължават по този начин? Живееха сравнително добре, но не успяваха да заделят почти нищо настрана. Заплатите на актьорите, костюмите и поддръжката на фургоните струваха доста.

Не че това тревожеше Томас; той вярваше, че Господ няма да ги изостави. За жалост Розалинд не вярваше като него, че Бог изпитва особен интерес към финансовото положение на семейство Фицджералд.

Излезе от помещението и затвори внимателно вратата след себе си.

Може би Джесика щеше да успее на сцената на лондонските театри и да стане толкова популярна, та да може да си позволи да издържа възрастите си родители. Тя имаше и талант, и амбиция. Или пък Брайън щеше да пожъне огромен успех, тъй като той също проявяваше актьорски способности. Двамата бяха най-големият шанс на семейството за материален просперитет, защото талантят на Розалинд беше скромнен. Можеше да се каже, че почти не съществуваше.

С въздишка заизкачва стълбите към стаята, която делеше със сестра си. Предстояха промени; чувстваше го със сърцето си. Разбира се, знаеше, че семейството няма да може да живее заедно винаги. Джесика може и да си правеше шегички с любовта към някой непознат, но това бе знак, че вече бе съзряла за подобно преживяване. Не след дълго щеше да си намери съпруг и да напусне трупата.

Розалинд се надяваше, че когато това стане, красивата ѝ по-малка сестра ще прояви по-здрав разум от нея самата.

Ден осемдесет и втори

Дъждът престана, докато Стивън привърши закуската си, така че той се приготви за дългото пътуване обратно към Ашбъртънското абатство. Силните стомашни болки, измъчвали го през нощта, бяха показали ясно, че е време да сложи край на тази авантюра и да се превърне отново в херцог. Чакаше го много работа както в имението, така и в Лондон.

Щом излезе от Флечфийлд, прекоси извит като дъга каменен мост. Под него течеше реката, която се движеше успоредно на пътя към града. Тогава реката му се бе сторила спокойна и красива. Тази сутрин обаче тя бе придошла от силния дъжд.

По някое време слънцето изплува иззад облаците. Херцогът спря, за да се полюбува на гледката от върха на най-високия хълм в околността. Това бе част от обещанието, което си бе дал: накъдето и да тръгне, да не бърза толкова, че да няма време да се полюбува на пейзажа или да помирише някое цвете. Сега виждаше красотата и там, където до съвсем неотдавна изобщо не я бе забелязвал, а това му доставяше едновременно радост и болка.

А гледката наистина бе възхитителна. Пред погледа му се разкриваше необятен, типично английски пейзаж, тучни поля, поляни и морави, разделени от цъфнали живи плетове. Вдясно придошлата река си проправяше път през зелените поля. Тук коритото ѝ бе по-тясно и водите се

носеха дори още по-стремлаво, отколкото във Флечфийлд.

Насочи поглед към пътя пред себе си. На около половин миля една карета и четири фургона бяха отбили встрани, тъй като последният фургон бе затънал в калта. Двама мъже разпрегнаха конете от средната кола, за да помогнат за измъкването на последната.

Събралите се наоколо хора му се сториха смъртно познати. Стивън се взря и разпозна театралната трупа Фицджералд. Очевидно бяха тръгнали рано тази сутрин. Томас Фицджералд даваше нареждания за измъкването на фургона от калта. Някакво момче тръгна към реката, а дамите от трупата започнаха да се разхождат покрай пътя, съпровождани от някакво куче.

С изключение на една от тях. Младият мъж се усмихна, когато разпозна светлокестенявата глава на Розалинд Джордан, която не носеше боне. И сега нямаше как да добие представа за фигурата ѝ, тъй като се бе увила в огромен шал. Освобождаването на фургона обаче щеше да отнеме време. Достатъчно, за да успее да се приближи до пътуващите актьори, да предложи любезно помощта си и да разгледа лейди Калибан отблизо. Без да губи и миг повече, подкара коня си надолу по хълма.

Мястото, където пътят ставаше равен, беше на не повече от деветдесет метра от придошлата река. Херцогът хвърли поглед натам и се намръщи. Тъмнокосото момче беше яхнало надвиснала над бурните води върба. Родителите му трябваше да го държат под око, не че това бе лесна задача, когато се отнасяше за момче на неговата възраст.

Насочи вниманието си отново към фургоните, но внезапно чу сух пукот и стреснат вик. Погледна обратно към реката точно навреме, за да види как клонът, на който се бе покатерило момчето, започна да се накланя надолу с ужасяващо бавно движение. Най-накрая се пречупи напълно и малката фигура полетя към бушуващите води.

От групата край фургоните се чу тревожен вик. Стивън пришпори коня си към реката, видя, че членовете на трупата се спуснаха също натам.

Щяха обаче да пристигнат прекалено късно. Течението понесе детето към херцога със скоростта на препускащ кон. Малката тъмнокоса глава изчезна под калните води. Момчето или не можеше да плува, или нямаше сила да се бори с побеснелите води.

Младият мъж стигна до брега и скочи от коня си. Той беше единственият, пристигнал навреме, за да помогне, но как да го направи? Наоколо нямаше паднал клон, който да подаде на детето, тъй като точно тук реката минаваше през засадено с пшеница поле. Конят му Юпитер бе

чудесен, но винаги се бе страхувал от вода. Невъзможно беше да го убеди да влезе в реката достатъчно бързо, за да спасят детето.

Още преди да стигне до логично заключение Стивън смъкна самото си. След това погледна към реката и замръзна. Беше достатъчно бурна, за да обезсили дори човек в разцвета на силите си, при това – добър плувец. Той не беше герой. Ако се хвърлеше да спасява момчето, най-вероятно щеше да се удави и той. Смъртта нямаше да го настигне след четири-пет месеца, а още сега, посред бял ден, пред погледите на десетина непознати.

Не беше готов все още. Впери поглед в придошлите води, вцепенен от страх, неспособен да помръдне.

В този момент главата на детето се показва на повърхността. Погледите им се срещнаха. Ужасът и отчаянието в очите на даещото се момче накараха херцога да направи две стъпки напред и да се хвърли в мътните води. Те се оказаха изненадващо студени за такъв топъл летен ден. Вълните го заблъскаха, докато той се бореше да стигне до средата на коритото. Все пак успяваше да напредва. Щеше да стигне до момчето след десетина загребвания.

Вече почти беше стигнал до него, когато то потъна отново. Стивън се гмурна и се протегна колкото може по-надалеч. Пръстите му достигнаха до някакъв движещ се обект и го сграбчиха; оказа се, че това е китката на детето. Дръпна малкото телце по-близо към себе си, за да може да го хване по-здраво, като същевременно риташе силно с крака, за да не потънат.

Момчето опитваше да си поеме конвулсивно въздух, когато главите им се подадоха на повърхността. Младият мъж обгърна с ръка гърдите му и заплува към брега.

Тъй като загребваше само с едната си ръка, напредваха доста бавно. Едва не изпусна детето, когато някакъв носещ се по течението клон го блъсна в гърлото. Задави се, нагълта вода и потъна. Когато най-сетне успя да се измъкне заедно с момчето, вече се чувстваше напълно изтощен. Но до брега оставаше само около метър и половина. Протегна уморено ръка да се вкопчи в спасителната твърд и в този момент чу предупредителен вик.

Но беше късно. Нещо се стовари отгоре му с ужасна сила и той престана да вижда и да чувства.

Глава 4

Задъхана от усилието, Розалинд едва догонваше мъжете от трупата, тичащи към реката. Нямаше обаче да успеят да стигнат навреме. Ако не станеше някакво чудо, братчето ѝ щеше да се удави пред очите им. Беше толкова задъхана, че можеше да се моли само наум. „*Моля те, Господи, о, мили Боже, моля те, не позволявай да умре...*“

И тогава видя как някакъв конник пресече пътя и се спусна към реката. Непознатият скочи от животното, щом стигна до брега, и съблече дрехата си. Огледа напрегнато бурните води, хвърли се в тях и се насочи към Брайън.

Калвин Еймс, кочияш на трупата и момче за всичко, който тичаше след нея, изруга, когато и мъжът, и брат ѝ изчезнаха.

– Проклет глупак. Сега и двамата ще се удавят.

– Не! – извика извън себе си Томас. Дишаше трудно и бе зачервен като рак, но не намали темпото. – Ще стигнем навреме. Трябва.

Непознатият се появи отново, стиснал Брайън под едната си мишница.

– Вижте! – възкликна Розалинд, обсипвайки със страстни благодарствени слова незнайния благодетел, който се бореше с природната стихия.

Но кипящите води бяха безмилостни. Дали щеше да успее този силен мъж да се добере до брега, след като плуваше само с едната си ръка? Засега се справяше, макар бавно и мъчително.

В този момент отново я обзе страх. Към плуващата сред реката двойка устремно се носеше някакъв пън. Скрил почти напълно под разпенените води, той бързо приближаваше. Розалинд извика, за да предупреди непознатия, въпреки че той нямаше как да избегне сблъсъка с дървото, дори да го бе забелязал.

То ги удари и двете тъмнокоси глави изчезнаха.

Измина дълга, сякаш безкрайна минута. И тогава младата жена видя как непознатият изплува отново, все така стиснал здраво Брайън. Най-после късметът бе на тяхна страна. Течението ги бе отнесло в гориста местност. Точно пред тях друга върба се бе надвесила над реката, потопила най-ниските си клони в нея. Мъжът се хвана за тях, без да изпуска момчето. Не направи опит да стигне до брега; очевидно бе прекалено изтощен.

Миг по-късно членовете на трупата стигнаха до върбата. Розалинд установи с ужас, че половината ѝ корени бяха отнесени от течението. Изваждането на двамата от реката щеше да бъде опасно.

Преценил обстановката с един поглед, Калвин заяви троснато:

– Отивам аз. Аз съм най-дребен.

До неподвижните фигури достигаше един дебел клон, увиснал само на трийсетина сантиметра над водата. Калвин се покатери и започна да се придвижва предпазливо напред. Тесните листа на върбата потрепераха и клонът изпука заплашително под тежестта му. Когато стигна достатъчно близо, той извика:

– Брайън, момчето ми, можеш ли да ме хванеш за ръката?

Детето вдигна глава. Очите му бяха като стъклени, но се протегна и се вкопчи в ръката на Калвин. След което се измъкна с известно усилие от хватката на непознатия. Калвин го подаде към брега.

Със стичащи се по лицето сълзи, Томас измъкна сина си от водата и го притисна в обятията си.

– Дяволите да те вземат, ако направиш пак нещо толкова глупаво, аз лично ще те удавя!

Момчето зарови лице в гърдите на баща си, цялото му тяло трепереше.

Изпълнена с благодарност, Розалинд насочи вниманието си към спасителя на своя брат.

– Хей, сър – извика Калвин, – имате ли нужда от помощ?

Никакъв отговор. Мъжът бе все така вкопчен в клона на върбата, тялото му се поклащаше от течението на реката, но не даваше никакви признаци на живот. Розалинд се намръщи.

– Изглежда не ни чува. Сигурно е замаян от удара на пъна.

Измъкна колана на роклята си и го подаде на Калвин.

– Завържи го около него, за да не бъде отнесен, ако се случи нещо.

Кочияшът кимна и запълзя отново по клона, за да увие колана около незнайния благодетел, праметнал другия му край около ръката си.

– Джеремайя – извика той, – можеш ли да ми помогнеш? Този човек е доста едър.

Джеремайя Джоунс кимна. Едър, спокоен мъж, той изпълняваше характерни роли и се грижеше за конете. Придвижи се пъргаво към клона и залази по него. Дървото изпраща и се наклони още повече, но, слава Богу, удържа. Обединили усилията си, двамата успяха да измъкнат непознатия от реката.

Розалинд се отпусна на колене, за да го прегледа, доколкото може.

В това време пристигнаха останалите жени от трупата. Алоишгъс подкачаше около тях, Мария и хрътката едва не задушиха уплашеното момче, като Мария ту благодареше на Бога, ту мъмреше сина си. Розалинд се усмихна леко, но вниманието ѝ бе погълнато от мъжа, който лежеше в безсъзнание пред нея. Оставил Брайън в прегръдките на съпругата си, Томас се приближи.

– Този смелчага не се е удавил, нали?

Тя поклати глава.

– Пулсът и дишането му са нормални. Но онзи пън го е ударил здравата.

Пръстите ѝ се плъзнаха по мокрите му коси. Сухи те сигурно са тъмнокестеняви, помисли си. На мястото на удара на главата му имаше подутина. След като го опипа грижливо, младата жена заяви:

– Не мисля, че е ранен сериозно, но трябва да го заведем на лекар. Редминстър е най-близо. Можем да му направим легло в един от фургоните и някой да го закара в града, докато другите измъкнат другия фургон от калта. Според теб Брайън трябва ли да се прегледа също?

– Аз съм добре – отвърна с потрепващ глас момчето. – П-погрижи се добре за този джентълмен, Рози. Помислих си, че с мене е свършено.

– Така е – съгласи се Томас. – Ако не беше той... – Гласът му пресекна за момент. – Калвин, доведи коня на човека. Джеремайя, докарай колкото може по-наблизо първия фургон. Роуз, тръгвай с тях и се грижи за него. Ще се видим в „Трите корони“ в Редминстър.

Калвин и Джеремайя тръгнаха да изпълняват задачите си. В този момент се приближи Джесика и погледна към непознатия.

– Боже мили! – възкликна тя. – Та това е мъжът, когото забелязах на снощното представление... красавецът.

Едва сега Розалинд се вгледа внимателно в пострадалия.

– Май че си права. Дръж си ръцете по-далеч от бедния човек, дока-то дойде в съзнание и бъде в състояние да се защитава, Джес.

Джесика изпръхтя презрително и коленичи до сестра си.

– Може да не е лорд, но със сигурност е смел.

Розалинд кимна мълчаливо в знак на съгласие, като оглеждаше лицето му. Определено беше хубав, но чертите му бяха някак сурови. Чувствените устни издаваха, че притежателят им е способен на силни страсти, а двете дълбоки линии покрай тях – че умее да се контролира. Имаше вид на човек, свикнал да му се подчиняват. И в това нямаше нищо чудно, тъй като такива дрехи можеше да носи само един джентълмен. Но, странно, стройното му силно тяло и мускулестите ръце показваха,

че е свикнал на физическо напрежение.

– Защо не видим дали няма документи, за да научим името и адреса му? – предложи Джесика. – Може би е добре да предупредим някой негов близък.

Сестра ѝ се поколеба, после поклати глава.

– Предпочитам да не ровим из вещите му, ако не се наложи. Той сам ще ни каже, когато дойде на себе си.

– И ще разруши загадъчността си – отвърна със съжаление Джесика. – Вероятно ще се окаже, че е прекалено разумен и надут, със съпруга и осем деца.

Не беше изключено. Но докато увиваше внимателно раменете му с широкия си шал, Розалинд си помисли, че това няма никакво значение. За нея той щеше да си остане винаги герой.

* * *

Стивън постепенно дойде в съзнание. Клатушкаше се. В кораб ли беше? Не, в някаква карета. Лежеше по гръб и наоколо му нямаше почти никакво място. Тялото го болеше навсякъде.

Боже, да не би да бяха решили погрешно, че е мъртъв, и да го бяха затворили в ковчег? Беше чувал ужасяващи истории за погребани по погрешка живи хора. Отвори рязко очи и установи с огромно облекчение, че се намира в покрит с брезент фургон. Движенията му бяха така ограничени, защото бе заобиколен от сандъци и кутии. Лежеше на мек дюшек и бе завит грижливо с одеяло.

Главата го болеше много. Повдигна несигурно длан към нея, но някой я хвана във въздуха, за да го възпре.

– По-добре не пипайте превръзките – заяви дрезгав контраалт. – Получихте доста силен удар в главата.

Младият мъж погледна вдясно и премигна. До него беше коленичила лейди Калибан. Или по-скоро мисис Розалинд Джордан. Докато поставяше внимателно ръката му върху постелката, лъч слънчева светлина превърна косите ѝ в злато, кехлибар и тъмен бронз. Всички цветове на есента, макар хората без въображение да биха ги нарекли светло-кестеняви. Изражението ѝ говореше за чувство за хумор и за интелигентност. Бе го видял още снощи на сцената.

Но не бе очаквал искрената топлина в тъмнокафявите ѝ очи. Херцогът се взря в шоколадовите им дълбини, хипнотизиран от факта, че всичката тази добронамереност и съпричастност бяха насочени към него.

– Как се чувствате? – попита тя.

Ако очите ѝ бяха шоколадови, гласът ѝ наподобяваше най-хубавото отлежало бренди, една глътка от което можеше да подейства като силен удар. И тъй като към всичко това се добавяше подобната ѝ на сметана кожа, тя определено му напомни за най-вкусните неща, които бе опитвал в живота си.

Но ако ѝ го кажеше, тя щеше да го помисли за малоумен. Опита да отговори с „Много добре“, но от пресъхналото му гърло излезе нещо подобно на грачене.

Прекрасната непозната посегна към каната, която стоеше край нея.

– Звучи иронично след онова, което преживяхте, но все пак – искате ли вода?

Той кимна. Мисис Джордан вдигна каната и напълни една калаена чаша. Приблужи я до устните му, за да може да пие. После седна отново върху петите на сгънатите под тялото си крака.

– Помните ли какво се случи? Реката?

Херцогът се замисли и потръпна при живия спомен за теглещото го течение и буйните води.

– Момчето добре ли е?

– Брайън е в чудесна форма. По-добре от вас всъщност. Той е малкият ми брат. Сега ви караме при лекар, за да се уверим, че не сте ранен сериозно.

– Благодаря – прошепна той; гласът му все още почти не се чуваше.

– Ние трябва да ви благодарим. Цялото ми семейство ще ви бъде вечно благодарно за това, което сторихте. – Мисис Джордан се намръщи. – Във Флечфийлд ли живеете? Може би трябваше да ви откараме там, но Редминстър е по-близо.

Той поклати глава.

– Живея в... западната част на страната – успя да обясни той.

– В такъв случай ще се грижим за вас, докато се възстановите достатъчно, за да отпътувате за дома си. – Постави длан върху ръката му. – Аз съм Розалинд Джордан. Страхувам се, че дори не знам името ви. Аш...

Раздразненото гърло не му позволи да довърши името си.

– Мисис Джордан наклони глава на една страна. Мистър Аш?

Младият мъж опита да я поправи, но точно в този момент фургонът хлътна в дълбоката канавка и Стивън се блъсна в близката греда. Отново изгуби съзнание, но беше щастлив, че лейди Калибан го държеше за ръката.

Тичаше из пълна с цветя поляна, след някаква смееща се жена. Косите ѝ се вееха след нея и искряха във всички цветове на есента, а фигурата и бе прелъстително женствена. Той я хвана и я обърна към себе си, за да я целуне. Цялата ухаеше на диви ягоди. Вплете ръце в косите ѝ и я погали. Дишането ѝ се учести. И както става само в сънищата, изведнъж и двамата се озоваха легнали и тя започна да отвърща на ласките му със страст и нетърпение, не по-малки от неговите.

Придърпа я по-близо и я целуна отново. Сладки диви ягоди. Тя се отдаде на милувките му и отвърна трескаво на целувката му.

И внезапно го блъсна в гърдите и заяви задъхано:

– Очевидно вече се чувствате по-добре.

Сънят му избледня и Стивън си даде сметка, че се вира в две шокирани шоколадови очи, които се намираха само на сантиметри от неговите. Той лежеше на една страна, този път в истинско легло в тъмна, осветена със свещи стая. А Розалинд Джордан лежеше в обятията му, разочорлена, със зачервени от целувките устни, а изражението ѝ беше нещо средно между напушващ я смях и объркване.

Искаше му се да я целуне отново. Но се сбогува неохотно с поляната с цветя и се отдръпна.

– Боже мой, съжалявам, мисис Джордан. Какво... какво стана? Къде се намирам?

Тя се надигна на лакът и прибра кичур коса зад ухото си. Беше напълно облечена и лежеше върху завивките.

– Страхотна болногледачка съм – заяви с крива усмивка тя. – Аз би трябвало да се извиня, че не си върша както трябва работата. Но ми се стори, че вече сте по-добре, затова полегнах да си почина и съм заспала веднага. – Прикри уста с длан и се прозя неустойимо. – Съжалявам. Денят беше изморителен. Намираме се в „Трите корони“ в Редминстър. Прегледа ви един лекар. Каза, че ще имате главоболие и ще трябва да полегнете ден-два, но нямате никакви сериозни наранявания. Как се чувствате?

С надеждата, че гласът му звучи нормално, той отвърна:

– Докторът е имал право във връзка с главоболието, но във всяко друго отношение съм добре, мисис Джордан.

– Наричайте ме Розалинд. Всички ме наричат така. Освен когато ми викат Роза. – Надари го с прелестна, слънчева усмивка. – След тази целувка формалностите ми се струват неуместни.

Стивън се изчерви и измърмори ново извинение. Младата жена се прозя пак, след това спусна крака на пода от другата страна на леглото.

– Искате ли супа? Собственичката на странноприемницата изпрати цяло гърне в пълна със слама кошница, така че би трябвало да е още топла. Има и кана с мляко, в случай че предпочетете него.

Напоследък храната не му се бе услаждала особено, но внезапно си даде сметка, че тази вечер умираше от глад.

– С готовност бих си хапнал супа.

Надигна се предпазливо и седна, като се облегна на таблата на леглото. Зави му се свят, но замайването премина бързо. Интересно кой му бе облякъл нощницата.

– Аз ли си въобразявам, или тази ситуация наистина е доста неблагоприятна?

Младата жена се засмя.

– Струва ми се, че е неблагоприятна, но ние, хората на театъра, не се стряскаме чак толкова. – Тя се поколеба и го погледна внимателно. – Може би трябваше да ви предупредя. Баща ми е собственик и директор на театралната трупа „Фицджералд“.

Очевидно в миналото я бяха подигравали заради заниманието на семейството ѝ. Тъй като искаше да върне усмивката ѝ, херцогът отвърна:

– Знам. Гледах „Буря“ във Флечфийлд. Изпълнението беше забележително.

Притесненията ѝ се стопиха.

– Аз също мисля, че представлението е чудесно. Просперо е една от най-добрите роли на татко. Всеки път, когато казва, че ще хвърли в морето книгата си с магии, по гръбнака ми пролазват тръпки.

– Точно такъв беше ефектът и върху мен. Уловил е същността на отричането, когато човек се отказва от това, което е същността на живота му. – Стивън се поколеба; опасяваше се да не би гласът му да издаде прекалено много от това, което чувстваше. Продължи с по-лек тон: – Всички бяха добри, особено Миранда и Ариел. А вие сте най-необичайния Калибан, когото съм виждал.

Тя стана и прекоси стаята. Високата ѝ, прелестно закръглена фигура беше точно толкова красива, колкото и в съня му.

– В маймунския костюм всеки може да играе тази роля. Всъщност, тази вечер Калвин, нашият продавач на билети, точно това и прави. – Започна да сипва с черпак супа в дълбока купа. – Не искахме да ви оставаме на грижите на непознат.

– Всички сте страшно мили – промълви херцогът; искаше му се да може да намери по-силни думи.

– В никакъв случай не повече, отколкото заслужавате. – Подаде му купичката и една лъжица. – Та вие спасихте живота на Брайън и едва не погубихте собствения си. Вие сте герой.

Стивън опита супата – говеждо и зеленчуци. Беше много вкусна.

– Нищо подобно. Щом видях как изглежда реката, за малко не се обърнах и не се върнах при коня си.

– Но не го направихте – отговори тя и в красивите ѝ тъмни очи проблесна топлота. – Това, че сте се страхували и въпреки всичко сте се осмелили да рискувате живота си, ви прави дори още по-голям герой в моите очи.

Херцогът се размърда от неудобство; знаеше, че възхищението ѝ е неоснователно. Не беше кой знае какво да рискуваш живот, до чийто край така или иначе оставаха само няколко месеца.

Розалинд сипа супа и на себе си и се настани на един стол край леглото.

– Впрочем, конят ви е тук, в конюшната на хана. – Изразителните ѝ очи проблеснаха шеговито. – Всички се възхитиха на вкуса ви за коне. Багажът ви е там в ъгъла. Страхувам се, че ботушите никога повече няма да бъдат същите, но Джеремайя, нашият специалист по кожата, ги суши навън. Казва, че до утре щели да бъдат годни за носене.

Стивън сви рамене. Тъй като винаги бе имал възможност да си купи всяко нещо, от което се нуждаеше, вещите не означаваха почти нищо за него. Съвсем друго беше положението с коня му. Юпитер беше приятел, не притежание.

– Има ли някой, когото бихте желали да уведомим за инцидента, мистър Аш? – Погледът на младата жена се заби в купата с вдигаща пара супа. – Семейството и съпругата ви сигурно се тревожат за вас.

Той си помисли за прислугата в Аштънското абатство. Беше достатъчно да изпрати бележка, че е пострадал, и набързо щяха да долетят десетина разтревожени слуги за да се струпат около главата му. С не помалка лекота можеше да събере около себе си роднини или приятели. Но нямаше да липсва истински на никого.

– Благодаря, но вкъщи не ме очакват на определена дата. И не съм мистър Аш.

– Съжалявам – отвърна разкаяно тя. – Как да ви наричам?

Стивън понечи да отговори, но в последния момент затвори уста. В мига, в който се представеше като херцог Ашбъртън, щеше да сложи край на приятелската близост помежду им. Ако беше продажна, Розалинд Джордан щеше да опита да пропълзи отново в леглото му с

надеждата да спечели нещо от прелъстяването на херцог. Ако пък беше слънчевата, пряма жена, каквато изглеждаше, вероятно щеше да се смути от ранга му. Сигурно щеше да стане много официална, може би дори щеше да излезе объркана навън.

Младият мъж се вгледа в очите ѝ и разбра, че не би понесъл да се случи подобно нещо.

– Казвам се Стивън – рече той. – Нали ти сама настоя да те наричам Розалинд.

– Много добре. – Тя наклони глава на една страна. – Стивън Аш?

Помисли за момент да ѝ каже истината, че семейното му име е Кениън, но тогава щеше да се наложи да обясни това Аш, което бе измънкал във фургона, и монограма Аш на някои от вещите му. По-лесно беше просто да кимне и да смени темата.

– Казваш, че си дъщеря на семейство Фицджералд. Мистър Джордан член на трупата ли е?

Розалинд въздъхна и лицето ѝ помръкна.

– Беше някога, отдавна. Мъртъв е от години.

– Съжалявам – отвърна Стивън, опитвайки гласът му да звучи искрено, макар в действителност думите ѝ да го изпълниха с удоволствие.

Значи лейди Калибан беше вдовица. Прелестна, необичайна вдовица, която не се бе разстроила никак от това, че бе легнала в леглото на непознат мъж и бе разбудена от целувките му.

Споменаването на покойния ѝ съпруг я накара да се изправи.

– Трябва да те оставя да почиваш. След като вече си толкова по-добре, отивам в моята стая. Но преди да изляза искам да знам имаш ли нужда от нещо.

Херцогът преглътна неприличния отговор, който му дойде наум, и попита:

– Трупата утре ли си тръгва от Редминстър?

– Не, градът е по-голям от Флечфийлд. Ще останем няколко дена. – Усмихна се. – Дори разполагаме с доста приличен театър в залата за събрания, балове и други подобни в страноприемницата „Роял Джордж“.

– Защо не отседнахте в „Роял Джордж“? Смятате, че почитателите ви ще ви досаждат?

– Възможно е. Но истинската причина е, че не можем да си позволим цените там – отвърна бодро тя и отвори вратата. – До утре сутрин, Стивън.

След като остана сам, той се изправи предпазливо на крака. Пак му

се зави свят, но премина бързо. Прекоси стаята, като усещаше ясно всяко натъртване от днешното си приключение в реката, и се приближи до багажа си. Измъкна бурканчето с хапчетата на Блэкмър. Вземаше лекарството редовно, въпреки че едва ли имаше полза от него. Поне тази вечер опиумът щеше да успокои пулсиращата му от болка глава. Извади две таблетки и ги изпи с чаша вода.

Върна се в леглото. Чувстваше се достатъчно изтощен и несигурен на краката си, за да побърза да легне отново. Въпреки всичко заспа в изненадващо добро настроение.

След като гледа „Буря“, той бе решил, че не желае нито съпруга, нито изкуствената страст на някоя куртизанка. Лесно беше да го кажеш, когато желанието ти е задрямало. Но ето че сега то се бе върнало с пълна сила. Може би нямаше да бъде невъзможно да привлече в леглото си някоя добросърдечна, привлекателна жена, достатъчно свободомислеща, за да приеме с лекота една любовна връзка. Дали Розалинд Джордан беше такава? Искаше му се да го вярва.

Боже, колко му се искаше!

* * *

Щом се върна в стаята си, Розалинд откри с благодарност, че сестра ѝ още не се е прибрала от представлението. Отпусна се в леглото, притиснала ръце към устата си.

Както бяха забелязали и двете с Джесика още по време на представлението, Стивън Аш беше... много привлекателен. И не само защото беше висок, силен и красив. Беше се оказала права, когато забеляза страст в чертите на лицето му, докато той лежеше в безсъзнание. Нещо повече, беше готова да се хване на бас, че под фасадата от изпълнена с ирония невъзмутимост се криеше характер с по шекспировски сложна многопластовост. Страст и скрит огън. Тъмни, неустойими течения, които съдържаха... какво? Гняв, мъка, желание? Истински Хамлет, човек с естествен авторитет. И в същото време бе безупречно учтив, нещо, което ѝ допаднаше безкрайно.

Освен че, разбира се, целуваше страхотно. Част от нея искаше да бяха останали по-дълго в това нереално, забулено от мъгла състояние между будуване и сън. В обятията му се бе чувствала приютена. Защитена. Желана. И съвсем мъничко притеснена.

Каза си твърдо, че позволява на въображението си да я води накъдето си иска. Двамата с мистър Аш бяха непознати и той ѝ се струваше интригуващ просто защото се различаваше от повечето ѝ познати.

Чергарският ѝ живот бе станал причина познатите ѝ да бъдат предимно актьори и други видове скитници. Обожаваше баща си и повечето от останалите артисти, които бе срещала през годините. Но се бе заклела да не се омъжва вече за такъв човек. Чарлз Джордан бе ослепително красив и, когато решише, невероятно очарователен. Но също така бе непочтен и на него не можеше да се разчита. Освен това нямаше талант.

Младата жена се изсмя при последната мисъл и легна възник на леглото си. Очевидно се чувстваше в достатъчна степен Фицджералд, за да смята лошата игра като недостатък на характера.

Но въпреки това се различаваше от останалите Фицджералд. Мистериозните родители, които не можеше да си спомни, бяха оставили своята следа върху ѝ, както на физическо, така и на умствено ниво. Останалите членове от семейството на нейните осиновители изглеждаха доволни от този номадски начин на живот, но Розалинд често се заглеждала в къщите, край които минаваха, и се питаше какво ли би било да живееш постоянно в някоя от тях. Беше достатъчно да разговаря с хора като Стивън Аш, за да осъзнае, колко освежаващо е да общува с човек без артистичен темперамент. Понякога си мечтаеше да се омъжи за някой добродушен дребен земевладелец и да създаде с него дом и семейство.

Тя въздъхна. Макар мечтите ѝ да не бяха необичайни, със същия успех можеше да пожелае замък на луната и рицар с лъскава броня. Жестоката истина бе, че най-вероятно тя не можеше да има деца и никога не оставаше на едно място достатъчно дълго, за да завърже връзка с типа мъж, който я привличаше.

Освен това, ако някога все пак срещнеше някой такъв солиден, достоен за уважение джентълмен, той щеше да я помисли за порочна актриса. Тази мисъл я разсмя, защото тя не беше нито порочна, нито кой знае каква актриса. Нито пък Стивън Аш беше весел дребен земевладелец.

Смехът бе за предпочитане пред мисълта, че най-интересният мъж, когото бе срещала, щеше да си отиде след ден-два, и тя така и нямаше да има възможност да го опознае.

Ден осемдесет и първи

Стивън бе почти заспал, когато усети първия пристъп на болка в стомаха си. Моментално се разбуди напълно, изпълнен със страх от това, което щеше да последва. Горещината премина в парализираща

болка, когато се надигна от леглото. За щастие Розалинд бе оставила една свещ запалена.

Успя да се добере до нощното гърне точно преди да се превие и да изпразни в него цялото съдържание на стомаха си. Остана известно време свит, задъхан, с лепнеща от пот кожа и бясно туптящо сърце. Божичко, как изобщо му бе дошло наум да започва връзка с жена, когато не можеше да има доверие на собственото си тяло?

Изправи се и избърса потното си лице с ръкава на нощницата. Наложи си с мрачна решителност да погледне истината в очите. До този момент не бе приел напълно факта, че умира. Дълбоко в себе си вярваше, че може би е станала грешка. Той беше херцог Ашбъртън и беше в разцвета на силите си. Невъзможно бе да е смъртно болен. Но след тазвечерната атака не можеше повече да вярва в това. Наистина умираше.

Непоносимо му беше да мисли, че рано или късно това щеше да му се случи и пред други хора. Херцог Ашбъртън щеше да се превърне в една плюещца, жалка човешка развалина. Интересно как болестта го бе изправила лице в лице с тази конкретна проява на греха на гордостта.

Макар никога да не бе изпитвал необходимост да парадира със своето богатство и произход, той бе разбрал току-що, че не можеше да понесе да проявява слабост. Фактът, че болестта му скоро щеше да стане видима за света, несъмнено щеше да му даде безценен урок по смирение, но той не гореше от нетърпение да го научи. Колкото повече можеше да отложи неизбежното, толкова по-добре. Щеше да се върне в абатството веднага, щом се почувстваше достатъчно силен да язди. Там поне гледката на отпадащото му тяло щеше да бъде ограничена само до очите на прислугата. И то до колкото се може по-малка част от нея.

Изправи се на крака. Усещаше парене в стомаха и му се виеше свят много повече, отколкото през деня. Нямахме смисъл да взема повече хапчета с опиум – така или иначе нямаше да ги задържи. Но имаше нужда от нещо, с което да задоволи страшната си жажда. Слава Богу, спомни си за изпратеното от ханджийката мляко. То се оказа съвсем прясно и прохладно. В началото отпи колебливо, но започна да пие все посмело, щом усети как течността успокоява разбунтувания му стомах. Винаги бе имал голяма слабост към прясното мляко и бе утроил консумацията му, откакто го бе връхлетяла болестта.

След като изпразни каничката, Стивън си легна отново и придърпа завивките върху потреперващото си тяло. Когато заспа този път, не бе посрещнат от приятни сънища.

* * *

На сутринта се събуди, приветстван от слънчевата светлина, но обзет от мрачно примирение. Мислите му за Розалинд Джордан от предишната нощ бяха, меко казано, трескави. Най-многого, което тя можеше да бъде някога за него, бе да изпълва фантазиите му. Беше достатъчно деликатен и, призна си го, горд, за да започне връзка с жена, когато в бъдеще го очакваше само западане и смърт.

Измъкна се уморено от леглото, безсилен, със световъртеж и главоболие. Но като цяло не се чувстваше зле. На другия или най-късно – на по-следващия щеше да бъде готов да си тръгне.

Погледна се в огледалото над умивалника и трепна при вида на лицето си. Това, което се виждаше изпод брадата, превръзките и синините, приличаше по-скоро на лице на разбойник. Отиде да извади бръснарските си принадлежности. След като се избърсна, свали превръзката и огледа раната на главата си. Лекарят бе избърснал косата около нея и я бе зашил. Не се виждаха признаци от кървене или инфекция, затова младият мъж залепи парче пластир и среса косите си така, че да закрийт оголеното място. Промяната в прическата му придаваше леко екстравагантен вид, но поне прикриваше раната.

После се облече. Както бе казала Розалинд, ботушите му ставаха за носене, макар че камериерът му би ги изхвърлил незабавно. Но Стивън Аш не беше херцог и нямаше защо да поддържа безупречен вид. Между другото, това действаше доста освобождаващо.

Познатият ритуал на миенето и обличането подобри настроението му. Усещаше стомаха си сравнително стабилен и реши да слезе долу с намерението да закуси. „Грите корони“ беше от онези скромни, чисти страноприемници, които бе опознал при това си пътуване. Спря на последните стъпала. Зад вратата вдясно се чуваше плътният глас на Томас Фицджералд. Семейството очевидно се хранеше в отделна трапезария.

Разбира се, можеше да закуси и сам, но се бе уморил от самотата, а и не смяташе, че има опасност стомашната атака да се повтори скоро. Почука на вратата и влезе, когато Мария се обади отвътре. Около масата бяха насядали и петимата членове на семейството. Всички бяха много привлекателни, но го изумяваше колко се различаваше Розалинд от тъмнокосите си синеоки роднини.

Появата на Стивън бе посрещната от миг на пълно мълчание. После настана суматоха, тъй като всички, освен Розалинд, наскочаха и се спуснаха към него. Дори и дългокраката хрътка се измъкна изпод масата и

започна да се върти около него.

Мария Фицджералд стигна първа до младия мъж. Притисна длани към пищната си гърд и заяви с богатия си, изпълнен с емоции глас:

– Розалинд ни разказа всичко за вас, мистър Аш. Благословен да сте, задето спасихте детето ми. Кълна се пред Бога, че отсега нататък животът ми е ваш и можете да правите с него каквото пожелаете.

Херцогът се взря в големите и сини очи, пълни със сълзи. Помисли си, че Мария определено беше великолепна изпълнителка на трагични роли. Но бе сигурен, че под целия този театрален драматизъм тя бе напълно искрена. Ако беше отвърнал, че желае да ѝ отнеме живота, тя със сигурност щеше да му подаде лично някакво смъртоносно оръжие.

Той освободи учтиво ръката си.

– Направих само това, което би сторил всеки, мисис Фицджералд. И не се сещам за по-добър начин, по който бихте могли да използвате живота си, отколкото настоящия.

При тези думи Томас избухна в бурен смях. Пое току-що освободената ръка на Стивън и я разтърси енергично.

– Добре казано, мистър Аш. Но трябва да отбележа, че споделям напълно чувствата на моята съпруга. – Погледна с любов към сина си, който стоеше до него. – Нашият Брайън е невероятен калпазанин, но щеше да ни липсва страшно много.

Джесика Фицджералд разроши косите на брат си.

– В това няма никакво съмнение. На мен например ми е много приятно да го гоня с четката си за коса, когато стане невъзможен.

Като Миранда в пиесата тя бе изумителна. Като сестра беше трогателна.

Брайън се изчерви леко, поклони се и заяви с официален тон:

– Определено съм ви задължен, сър. Признавам, че с безразсъдство то си изложих на риск и вашия живот. Безкрайно съм щастлив, че не пострадахте сериозно.

Напълно смутен от всичкото това внимание, Стивън точно се чудеше какво да каже, когато от масата се чу шеговитият глас на Розалинд:

– Притеснихте до смърт бедния човек, когато най-голямото му желание в момента сигурно е да хапне нещо. Чаша чай, мистър Аш?

Херцогът заобиколи с благодарност прекалено емоционалното ѝ семейство и прие вдигащата пара чаша. След една юнашка глътка от чая рече:

– Наистина правите прекалено голям въпрос от това, което извърших. Радвам се, че ви помогнах. Нека не говорим повече.

Но семейство Фицджералд не беше готово да остави току-така тази тема. Докато младият мъж си сипваше бъркани яйца, мажеше препечените филийки с масло, другите започнаха да преживяват отново събитията от предишния ден. Всяка една реакция – на шок, ужас или облекчение, бе обрисувана най-детайлно с жар и устрем.

Макар да си даваше сметка за важноста на своята роля в драмата, Стивън бе омаян. Трудно можеше да си представи нещо по-различно от закуските в своето детство. Това бе семейство в истинския смисъл на думата, а не просто сбор от хора, свързани от обща кръв и богатство. Всеки от тях бе сигурен, че е приет и обичан; в замяна той се отнасяше с уважение и обич към останалите.

Единствено Розалинд не се присъедини към ликуващия брътвеж. Без да се натрапва, тя се грижеше всички да бъдат добре обслужени, дори кучето. Херцогът усети, че ако всеки в това семейство имаше някаква роля, нейната беше на логичния, умиротворен център.

Той забеляза също така и други, по-неуловими нейни особености, като например лекия аромат на розова вода, който я съпровождаше при всяко движение. И почти несъществуващото шумолене на полите ѝ, когато стана да позвъни за още чай. Макар да се стараше да не гледа към нея, не помнеше откога не бе чувствал така остро присъствието на някоя жена.

При завръщането на мястото си Розалинд спря за момент, за да огледа раната на главата му. Докосването на върховете на пръстите ѝ, когато отмести косите му, бе неуловимо и еротично.

– Разрезът зараства добре, мистър Аш – отбеляза тя, – но имате измъчен вид. Надявам се, че ще останете в Редминстър поне още един ден. Пътуването може да се отрази зле на раната.

– Името ми е Стивън, ако си спомняш. И възнамерявам да остана поне до утре.

Топлината в усмивката ѝ прониза сърцето му.

– Много добре, Стивън.

– Вие сте мой гост за целия си престой в „Трите корони“ – заяви нагъртено Томас. – Чувствайте се свободен да поръчате пълна с шампанско вана, ако желаете.

Херцогът изпита угризения, че приема гостоприемството на човек, който надали можеше да си позволи подобно нещо, докато той самият можеше да купи странноприемницата само с джобните си пари. Но трябваше да позволи на възрастния мъж да изрази благодарността си. Беше научил това от наблюденията си върху ефекта, който

произвеждаше понякога потискащата благотворителност на баща му.

– Би било престъпно прахосничество. Може би ще бъде по-добре по-късно да поръчам шампанско за всички.

– На всяка цена – отвърна Томас. – Аз ще се възползвам от възможността да вдигна тост за вашето добро здраве и дълъг живот.

Тези думи върнаха рязко младия мъж към действителността. Никакъв тост нямаше да му осигури нито живот, нито здраве. Тъй като апетитът му се изпари, той се изправи.

– Мисля да отида в конюшната, за да видя как е Юпитер.

– Може ли да дойда и аз? – попита Брайън.

– Имаш да учиш уроците си, млади момко – заяви твърдо майка му. – А ти, Томас, трябва да ходиш в театъра с Джесика за репетицията. Роза, защо не заведеш мистър Аш в конюшната, а след това – в „Роял Джордж“?

Мария поспря за момент и додаде, вече по-свенливо:

– Разбира се, ако желаете да се запознаете по-отблизо с нашата трупа.

– Нищо друго не бих желал по-силно – отвърна искрено Стивън.

Той бе надничал зад кулисите на няколко театъра, но нямаше опит с пътуващите изпълнители. Сега му предстоеше едно приятно развлечение.

Младата жена се изправи и двамата излязоха заедно на огрения от слънцето двор. Щом тръгнаха към конюшната, очите ѝ блеснаха шеговито и тя попита:

– Надявам се, че закуската в стил „Фицджералд“ не те порази прекалено.

Херцогът се усмихна, колкото на въпроса ѝ, толкова и на гледката на пламтящите от слънчевите лъчи светлокестеняви коси.

– Беше истинско преживяване. Но в никакъв случай не неприятно.

Стигнаха конюшната и той отвори вратата пред нея. Победен от любопитството, попита:

– Ти определено не приличаш на никой от твоето семейство. Да не би да си открадната от феите и да са те намерили сред дивите ягоди?

– Нищо толкова поетично. – Изречението ѝ стана непроницаемо. – Осиновена съм. Семейство Фицджералд ме откри на една крайбрежна лондонска улица, полумъртва от глад, когато бях на три-четири години. Изглежда съм слязла от кораб с истинската си майка, която умряла малко по-късно. Един Господ знае какво щеше да стане с мен, ако те не бяха минали по една случайност.

Стивън я загледа, ужасен от мисълта за всички опасности, които дебнеха едно изгубено, бездомно момиченце. Особено пък, ако беше и хубаво.

– Историята е невероятна, за да бъде разказвана така между другото. Семейство Фицджералд опита ли да открие кои са истинските ти родители?

– Нямаха много време, тъй като трябваше да отпътуват от Лондон, за да спазят някаква уговорка. Мама казва, че дрехите ми били добре ушити и съм говорела с изискан акцент, така че семейството ми най-вероятно не е било бедно. – Младата жена сви рамене. – Това е всичко, което знам.

Юпитер извади глава от пълния с овес чувал, окачен пред неговото отделение, и изпръхтя повелително. Херцогът го погали по кадифения нос.

– Мислиш ли си понякога за твоите истински родители?

Розалинд се поколеба, преди да отговори:

– Да, въпреки че за нищо на света не бих допуснала мама и татко да разберат. Ще ги заболи, защото сигурно ще го приемат като знак, че не са направили достатъчно, макар че никой друг не би могъл да ме отгледа с повече любов и доброта.

– И все пак е напълно нормално човек да изпитва любопитство – промълви Стивън.

– Ти ме разбираш, нали? – Този път, когато посегна да погали Юпитер по врата, в очите ѝ не видя обичайната веселост. – Напълно възможно е да имам роднини някъде. Преди редовно оглеждах публика-та и търсех хора, които да приличат на мен. Понякога се питам какво е истинското ми име и дали някой е очаквал мен и майка ми в Лондон. Оттогава минаха почти два-сет и пет години. Дали някой някъде си спомня за онова изгубило се момиченце?

Вдигна поглед към него; той бе изпълнен с копнеж. Дланта ѝ бе замръзнала неподвижно върху врата на коня и младият мъж я докосна в огромното си желание да ѝ донесе утеха. Пръстите им се срещнаха и той усети лек удар, нещо подобно на статично електричество през зимата. Само че това беше... различно. Отпусна ръка и попита:

– Нищо ли не помниш от времето преди да срещнеш семейство Фицджералд?

– Някакви несвързани образи. Как ме прегръщат. Каменна къща, която ми се струваше голяма, но може би е била такава само в детското ми съзнание.

– И не си спомняш даже името?

В очите ѝ проблесна нещо тъмно и страшно, преди да отклони поглед.

– Даже него.

Беше време да сменят темата.

– Сигурно е странно да не знаеш нищо за собствените си предци. – Херцогът се усмихна криво. – В известен смисъл това е истинска благословия. Според мен много деца биха предпочели да мислят, че са родени от кралски особи, после са били откраднати от цигани и накрая са се озовали по някаква случайност при хората, които са техни родители.

Розалинд се усмихна; всички следи от мрачно настроение бяха изчезнали.

– Човешката природа е най-глупавото нещо, нали? Ние вечно копеем за онова, което не можем да имаме.

Тези непринудени слова засегнаха някаква особено чувствителна струна в нея. Подобно на стремящ се към тревата от другата страна на плета кон, тя изгаряше от желание за външния свят, този, който нямаше нищо с театъра или трупата „Фицджералд“. Може би именно поради това Стивън ѝ се струваше толкова интригуващ – той бе не само мил и привлекателен, но и принадлежеше на този външен свят.

Всъщност бе дори много привлекателен. Беше се сресал по по-непринуден начин и така много му отиваше. Но не беше за нея. Той беше джентълмен. А тя – пътуваща актриса, при това не особено добра. Поне можеше да играе дотолкова, че да заяви с привидна безгрижие:

– Следващия път, когато започна да съжалявам за изгубеното си семейство, ще си напомня, че по този начин пък съм се избавила от ужасните лели и пианите братовчеди.

– Ако тази липса ти тежи, мога да ти заема няколко карети с противни роднини – отвърна сериозно младият мъж, но очите му светнаха развеселено. – Дребни стари дами, които си наливат бренди в чая и след това псуват като каруцари. Далечни роднини, изгубили всичко на хазарт, които се примъкват и очакват подаяния. Уж набожни лицемери, които проповядват добродетелност, а тайно живеят в порок... имам от всички тях в изобилие.

– Не бих си и помислила да те лишавам от подобни съкровища – отвърна великодушно Розалинд. – Но се надявам, че сред роднините ти има и по-симпатични хора.

– Намират се. По-голямата ми сестра е доста сурова и властна, но има добро сърце и децата ѝ са прелестни. – Стивън извади от джоба си

бучка захар и я подаде на Юпитер. – А по-малкият ми брат беше войник. В детството и юношеството не се погаждахме много, но станяхме значително по-близки след като напусна армията. Вероятно с годините и двамата помъдряхме.

Младата жена забеляза, че той не спомена нищо за съпруга, но това все още не означаваше, че не е женен. Може би се бе скарал с нея и именно поради тая причина бе тръгнал да поскита сам из Англия. Напомни си, че неговото семейно положение не я засяга, и рече:

– Тъй като Юпитер изглежда доволен от живота, може би сега ще отидем да видим как е трупата?

Херцогът се съгласи и предложи ръката си. Излязох заедно от коюшната и тръгнаха по главната улица в Редминсٹر. На Розалинд ѝ беше приятно да усеща силна та му ръка под дланта си. Жените ѝ хвърляха завистлив погледи при вида на красивия ѝ компаньон, а това я накара да се почувства горда. Всъщност тази разходка ѝ доставяше огромно удоволствие. Напомни си, че бяха сами само по една случайност, затова поднови прекъснатия за момент разговор:

– С брат ти приличате ли си?

– Само външно... Майкъл е много по-емоционален от мен – отговори замислено младият мъж. – Дори сега, след като се ожени и се установи, той непрекъснато е нащрек. Може би годините, прекарани в постоянна опасност, си казват думата. Сякаш вижда на километър напред. Предполагам, че именно благодарение на тази си способност успя да се върне жив след дългогодишната война.

– Да виждаш на километър напред – повтори Розалинд. Ще запомня този израз. Може да послужи на някой от актьорите при интерпретацията на подобен характер.

– Това ли означава да бъдеш актриса – непрекъснато да наблюдаваш света, за да изпълняваш по-добре ролите си?

Младата жена се разсмя.

– Аз не съм актриса. Попълвам дупките там, където се налага... дори мъжки роли, ако е необходимо, тъй като съм висока за жена. Джес е талантливата. Повече ме бива като сценичен организатор. Моя отговорност са костюмите, декорите и сценария, благодарение на което работата първи гладко.

– Трупата непрекъснато ли пътува?

Тя поклати глава.

– Не съвсем. През най-студените зимни месеци оставаме в Бирмингам и играем на различни места в региона. Запролети ли се, тръгваме

отново. – Кимна към странноприемницата напред. – Ако имаме късмет, играем на място като „Роял Джордж“. Ако ли не – в някой плевник.

– Звучи ужасно – заяви честно Стивън. – И как определяте къде ще ходите? Накъдето ви поведе музата ли?

– Не, имаме си постоянен маршрут. Хората ни очакват и ние сме наясно с какво разполагаме във всеки град. – Стигнаха до хана и тя го поведе към вътрешния двор. – Пътуващите артисти се намират на най-ниското стъпало на театралната стълбица. Лондонските театри са най-отгоре, разбира се. Следват големите провинциални сцени като например тия в Бат или Йорк. Хора като нас гастролират в градчетата, които са прекалено малки, за да си прави някой труда да създава театър там.

– Но твоите родители са изключително талантливи. Те със сигурност са могли да успеят и в някой по-голям театър.

Розалинд се усмихна печално.

– Талантът не е всичко. Баща ми може да играе всяка роля от Лир до Фалстаф, а майка ми може да разплаче възрастни мъже в трагедия като „Изабела“. Това не мина незабелязано и когато бях малка, Джон Филип Кембъл ги покани пробно в „Дръри Лейн“. Останаха обаче само месец. Кембъл завиждал на рецензиите, които пишели за татко. Но от друга страна и баща ми обича да прави нещата така, както той ги разбира. Театралните менажери са арогантно племе и не понасят упоритите.

– Особено ако се отнася за актьор, който не е стоял в Лондон достатъчно дълго, за да си създаде почитатели; иначе Кембъл щеше да понася артистичния му темперамент.

Младата жена кимна.

– Единственото решение беше баща ми да си бъде сам импресарио. Трупата „Фицджералд“ може и да не е прочута, но татко може да прави каквото иска.

Поведе Стивън към голямата зала, пристроена към хана и използвана за балове и други забавления. Докато изкачваха стълбите, от вратата пред тях излезе млад красавец, контешки облечен. Херцогът разпозна Едмънд Честърфийлд, актьорът, който бе играл Фердинанд.

Той се усмихна до уши на младата жена.

– Как си тази сутрин, великолепна моя розо?

– Нито съм твоя, нито съм великолепна – отвърна тя с непосредствеността на стария навик. – Едмънд, това е мистър Аш, който спаси Брайън от удавяне.

Вниманието на Честърфийлд се изостри. Той изглежда оценяваше всеки срещнат като потенциален конкурент или спонсор. Очевидно не

видя в лицето на Стивън нито едното, нито другото, защото рече:

– Ти си много смел човек, за да си рискуваш живота за подобно хлапе, Аш. Е, ако ставаше въпрос за пищната Джесика, аз сам щях да се хвърля в реката.

– И да си съсипеш редингота? Съмнявам се – заяви със захарен глас Розалинд.

– Уви, хубава Розалинд, ти познаваш слабостите ми. – Честърфийлд се поклони превзето. – До довечера, жестока господарке.

– Репетицията свърши ли вече? – попита изненадана тя.

– Аз направих това, което е нужно – отговори с гримаса актьорът. – Другите театрални директори не изискват да се репетира непрестанно. Според мен на стария му е приятно да ни изтезава.

– Приятно му е да вижда, че пиесите се изпълняват възможно най-добре – сопна се младата жена. – Твоята игра се подобри значително, откакто се присъедини към нас.

– Може би. Но то беше преди една година. Не виждам никаква нужда да си пиляе времето в един хубав слънчев ден, когато знам всичките си реплики безупречно, а навън има толкова хубави момичета, които чакат да ги очаровам. – Актьорът кимна за сбогом и заслиза по стълбите.

– Страхотен екземпляр – прошепна Стивън. – Случайно да изпълнява ролята на Дънкан? В такъв случай заменете дървената кама с истинска.

Усмивка се появи на лицето на Розалинд.

– Едмънд може да е тщеславен и мързелив, но не заслужава да бъде намушкан до смърт от Макбет.

– Имаш право. По-добре да играе Антигонус и да бъде изяден от мечка.

– Познаваш добре Шекспир – заяви одобрително тя.

– Винаги съм обичал театъра, особено Шекспир. Участвал съм в аматорски представления на негови пиеси. – Отвори вратата към залата пред нея. – Дълго след края на представлението думите на Барда звучат още в главата ми като вкуса на отлежало бренди.

И внезапно няколко от тези думи затанцуваха в съзнанието му: „Тя е красива, следователно трябва да бъде ухажвана. Тя е жена, следователно трябва да бъде спечелена“. Мили Боже, откъде беше това? „Хенри I“, част първа, ако си спомняше правилно, и бе породено от очарователната усмивка на Розалинд.

Пое си дълбоко въздух и я последва в залата. В другия ѝ край имаше подиум, който можеше да се използва като сцена. По него си суетяха

няколко души: едни поставяха вторите, а други репетираха под режисурата на Томас.

– Колко голяма е трупата ви? – попита херцогът.

– Осемнайсет души. Около десетина от тях играят, останалите като Калвин Еймс и Бен Брейди, са музиканти или сценичен персонал и изпълняват само дребни роли. – Розалинд се намръщи. – Струва ми се, че Бен има проблеми. По-добре да отида да видя какво става.

Младият мъж я последва към сцената, където актьорите се засипваха с обвинения за предателство и ревност.

– Коя е тази пиеса?

– „Говори призракът“. Ще я играем утре. – Усмихна се закачливо. – Сама но себе си пиесата не е кой знае какво, но ни дава възможност да се възползваме от хубавия трап¹ на „Роял Джордж“. Винаги когато дойдем тук, представяме поне една пиеса с призраци.

– Жалко би било да се пропусне такава прекрасна възможност – съгласи се Стивън. – А какво ще гледаме тази вечер?

– „Сън в лятна нощ“. Едно от любимите ми неща. Аз играя първо Иполита, а след това – главната помощничка на Титания. Доста бурно представление.

– Трудна ли е смяната на костюмите?

– Не толкова. В тази пиеса всички носят широки роби в средновековен стил, така че сменяме само наметалото и диадемата за коса. – Свали шала от раменете си и го уви около главата си като средновековна качулка. – Знаеш ли, това, което прави жената, са дрехите – заяви тя с мрачен, заговорнически тон.

– Ти си по-добра актриса, отколкото мислиш – рече Стивън, искрено впечатлен.

– О, просто познавам триковете на занаята. – Върна шала в нормалното му положение. – Мама и татко се погрижиха. Но ми липсва вътрешният огън.

Тя може би нямаше артистичен плам, но Стивън подозираше, че не е лишена от друг, по-интимен огън. Тази красива, пищна фигура бе създадена за страст.

Усетил, че е време да промени посоката на своите мисли, той се загледа в закрепения за едната стена плат.

– Предполагам, че всички декори и костюми се използват по множество най-различни начини.

---

1. Театрален жаргон – люк на пода – Б.пр.

Младата жена кимна и се качи на сцената. Мина покрай актьорите, които бяха дотолкова погълнати в ролите ги, че не забелязаха нищо.

– Нарисуваното дърво, което държи Бен, хвърля сянка над Макбет и неговите вещици, прикрива хубавия принц Чарли и е преживяло не една буря.

Въпросното дърво очевидно бе видяло и по-хубави дни. Два от разперените му клони бяха счупени.

– Какво се е случило, Бен? – попита Розалинд.

– Несръчният ми помощник го изгърва – отвърна кисело той. – Първо вчерашните вълнения станаха причина да закъснеем, а сега, ето че и дървото е счупено.

Младата жена се намръщи.

– Какво друго трябва да се направи?

Запитаният изреди цял списък от все още несвършени задачи и заключи мрачно:

– Едва ли ще свършат каквото и да е, ако се заловя да оправям дървото, затова май ще трябва да минем без него.

– Аз мога да помогна с декорите – предложи Стивън. – Не разбирам нищо от дърводелство, но мога да нося.

Розалинд се поколеба.

– Но ти се възстановяваш от нараняванията си.

– Обещавам да не нося нищо на главата си – заяви тържествено той.

Преди младата жена да успее да възрази, Бен побърза да се намеси:

– Приеми предложението, Роза. Имаме нужда от помощ, ако искаме да представим както трябва тази пиеса.

– Добре тогава. Но не се пресилвай, Стивън, много те моля.

– Дадено.

Херцогът последва Бен през сценичната врата и се върна натоварен с лъскавите сивосини завеси, които трябваше да бъдат окачени на задната стена. Той позна материята, използвана за пещерата на Просперо. Тя създаваше не по-малко ефектен фон за една вълшебна гора.

През следващите няколко часа той носи, трупа и издига декори под ръководството на Бен, и през цялото време се учудваше, че подобни семпли материали са в състояние да създават такава илюзия.

Прашен и малко уморен, младият мъж тъкмо се наслаждаваше на добре свършената работа, когато чу възклицанието на Мария Фицджералд зад гърба си:

– Мистър Аш е херцогът, Томас!

Объркан, той се завъртя на пети. Не можеше да си обясни откъде бе разбрала, как се бе сетила за истинската му самоличност.

Възкликанието на актрисата накара всички да се заковат на място и да вперят очи в Стивън. Това бе краят на блажената му анонимност.

Без да откъсва от него пронизателния си поглед, Томас изрече:

– Той определено има осанка и маниери на херцог, любов моя, и така ще ми спести две смени на костюми, но може би мистър Аш няма желание да се присъедини към нас.

Младият мъж премигна неразбиращо.

– Моля?

Мария го ослепи с усмивката си.

– От вас би излязъл изключително впечатляващ херцог на Атина, мистър Аш. Розалинд каза, че имате опит с аматьорската игра. Бихте ли изпълнили ролята на Тезей в пиесата тази вечер?

Облечението, че все пак не беше разкрит, бързо бе заместено от шок. Херцог Ашбъртън да се появи в пиеса, изпълнена в кръчма за простолудието? Неспособен да реагира, той се вираше изумено в Мария. Играта в професионална трупа, дори да ставаше дума за изпълнението на незначителна роля, нямаше нищо общо с театралните забавления, които бе организирал с приятели.

– Не всички мечтаят да се изправят пред публика, мамо – обади се Розалинд. – За повечето хора би било наказание, не удоволствие.

– А мистър Аш все още се възстановява – добави Джесика.

Изражението на Мария помръкна.

– Разбира се. Изобщо не помислих за това.

В този момент Стивън внезапно проумя защо бе направила предложението. За Мария да играе беше щастие. Също като котка, която поставя в краката на любимия си господар убитата от нея мишка, тя бе предложила импулсивно на спасителя на своя син възможността да играе, защото това бе най-голямата награда и удоволствие, които можеше да си представи.

Идеята, разбира се, беше абсурдна. Но след като премина изненадата му, Стивън реши, че се бе държал отвратително.

– После сигурно ще съжалявам, но въпреки всичко бих искал да опитам – рече той и се усмихна. – Стига да сте сигурни, че няма да съсия постановката.

Лицето на Мария светна, а Томас се засмя звучно и каза:

– Великолепно! И не се притеснявайте. Ролята не е голяма, а с малко помощ от моя страна никой няма да разбере, че сте новак.

Джесика запляска радостно с ръце, а Розалинд му се усмихна топло.

– Добре дошъл в театрална труппа „Фицджералд“, Стивън.

– Само за една нощ – отбеляза той.

Но когато Томас го поведе към сцената, за да започнат работа, установи, че е много доволен от себе си.

Глава 6

Розалинд стоеше близо до Стивън, докато чакаха зад кулисите започването на пиесата, но не само защото влизаха заедно. Дори най-опитните артисти страдаха от сценична треска. Независимо от безстрастната му физиономия, тя усещаше колко много е притеснен в действителност.

Облечен като Оберон, краля на феите, баща ѝ надникна иззад завесите към публиката.

– Залата е пълна – заяви доволно той, като се обърна към останалите актьори. – Отивам да кажа на музикантите да започват.

Стивън погледна мрачно към Розалинд.

– Много ли е късно да се откажа да играя Тезей?

– Страхувам се, че да, но не се притеснявай – отвърна успокояващо тя. – Ще се справиш много добре. Мама е напълно права – ти си чудесен херцог.

– Струва ми се, че е по-лесно да бъдеш херцог, отколкото актьор.

– Глупости. Знаеш безупречно репликите си и се справи много добре на репетицията. – Огледа го от главата до петите. С широката си пурпурна роба, златните огърлици и короната той излъчваше естествено аристократично достойнство. Щеше да бъде не по-малко въздействащ от баща ѝ. – Запомни, от теб се иска само да произнасяш ясно думите и да не падаш. Трябва да внушиш само две представи – авторитет като управител на Атина и любов към жената, за която ще се жениш.

– В твоите уста всичко звучи подозрително лесно, Иполита – рече сухо той.

– Наистина ще бъде, щом веднъж изречеш първите думи – увери го тя. – Ако допуснеш някаква грешка, ще замажа нещата и публиката няма да разбере нищо.

Музикантите приключиха увертюрата и започнаха марша, съпровождащ появата на Тезей, херцог на Атина, и неговата годеница Иполита, кралица на амазонките. Усетила възбудата, която я обземаше неизменно преди да излезе на сцената, Розалинд хвана младия мъж за ръката.

– Кураж, скъпи ми херцоже. Това е само Редминстър и ако не се справиш добре, кой ще разбере?

– Бардът може да се надигне от гроба и да ме порази – отговори

мрачно той.

– Не се ласкай толкова. През вековете той е проспал изпълнения, осакатили произведенията му по всички възможни начини. Няма как да бъдеш толкова ужасен, колкото някои от актьорите, които съм виждала.

Стивън се усмихна плахо. Искаше да бъде където и да било другаде, само не и на сцената. За щастие моментът да излязат настъпи, преди да бе получил нервна криза. Розалинд го хвана за ръката и двамата излязоха величествено на сцената.

Тъй като го наблюдаваше скришом, усети точно в кой момент той почувства въздействието на всички насочени към него погледи. Лицето му се превърна в безизразна маска.

Тя го стисна силно за ръката.

– Кажй си думите и не падай – прошепна тя толкова тихо, че дори той я чу с усилие.

Стивън затвори очи за секунда, докато дойде на себе си. След това се обърна към нея и заяви авторитетно като истински владетел.

– А сега, хубава Иполита, часът на венчавката ни приближава.

Дъхът на Розалинд секна, разтърсена от топлината в очите му. Може би защото не беше обучен актьор, в него нямаше и капчица от маниерността на професионалистите. Затова пък излъчваше искреност, която ѝ се струваше по-истинска от всичко наоколо. Той беше управник и герой, мъж сред мъжете. Той беше нейният любим, дошъл да я поиска завинаги. Искаше ѝ се да вдигне лице, за да я целуне, и да се притисне в тялото му...

Покашляне сред публиката я върна в реалността, преди да бе станало късно. Благодарение на десетилетния си професионален опит Розалинд се усмихна прелъстително на Тезей – не на Стивън, на Тезей – и отвърна, че наистина дните до сватбата им щели да минат много бързо.

С напредването на сцената младата жена започна да се вълнува. Една компетентна трупa винаги бе в състояние да направи добро представление, но понякога всичко си идваше с такава точност на мястото, че се създаваше истинска магия. Усети, че и сега става така. Макар да не беше обигран актьор, Стивън имаше властен вид и привлекателно мъжко присъствие, което подчертаваше най-доброто в нейната игра. Беше ѝ лесно да повярва, че е кралицата воин, „ухажвана от меча“, която се готвеше да се омъжи за своя любим с „пищност и триумф, и ликуване“.

Мълчанието наоколо издаваше, че публиката бе напълно погълната от пиесата. От този момент до края на вечерта сърцата ѝ щяха да принадлежат на театрална трупa „Фиджералд“.

Измъчени влюбени и родители се появиха на сцената, за да търсят справедливост от херцога. Уловили магията, и Джесика, и Едмънд, и Джеремайя се възплътиха особено убедително в своите образи.

Скоро след това дойде ред Розалинд и Стивън да напуснат сцената. Мария ги чакаше отзад, облечена в сребристая рокля на Титания, царицата на феите. Тя прегърна развълнувано Стивън. Розалинд ѝ завидя за лекотата, с която можеше да го направи. Тя самата усещаше прекалено остро присъствието му, за да може да се държи така непринудено.

– Беше великолепен! – възкликна Мария. Макар да говореше тихо, гласът ѝ трептеше от живот. – Не беше ли прекрасно?

– Моята кралица на амазонките ме спаси да не се изложа като последен глупак. – Топлият му поглед срещна очите на Розалинд над главата на майка ѝ. – Благодаря, че ми позволи да играя с теб. Малцина имат подобна възможност.

Доволна и изпълнена с облекчение, че в крайна сметка преживяването му бе донесло удовлетворение, младата жена се запъти към малката дамска гримьорна, за да се преоблече.

Смяната на костюма беше лесна работа. Трудното беше да се превърне от бъдещата булка на Стивън във фея.

* * *

Тъй като неговият герой участваше само в три сцени – в началото и в края на пиесата, Стивън наблюдава през повечето време отстрани. Джесика блестеше като красивата, объркана Хърмия, Томас и Мария бяха очарователни като царя и царицата на феите, а Брайън се прояви като прелестно безсрамния Пък. Стивън никога не бе виждал по-добро изпълнение. Томас Фицджералд бе създал трупа, с която можеше да се гордее. Интересно, дали посетителите на представленията на тази пътуваща трупа имаха представа какви късметлии са.

Херцогът изпитваше изненадващо задоволство от факта, че бе взел участие в представлението. Не защото бе незаменим; досега трупата се бе справяла чудесно и без него. Но тази вечер той бе дал и своя, макар и скромнен дял, в избродирането на вълшебния гоблен, омагьосал публиката. В това имаше някаква власт, твърде различна от онази, която даваха богатството и положението на херцог.

Докато наблюдаваше развитието на пиесата, Стивън от време на време се връщаше към удоволствието, което бе изпитал от възможността да говори с Розалинд като със своя годеница и бъдеща жена. В тези мигове, отдаден напълно на съня в лятна нощ, той бе забравил мрачната

съдба, която го очакваше. Нищо чудно, че театрите и разказвачите на истории бяха процъфтявали, откакто свят светуваше. Неустоимата, добре разказана история, носеше покой и радост, поне за известно време.

Тезей и Иполита се появяваха винаги заедно. В междинните сцени Розалинд излизаше като слугиня на Титания. Възхитителната ѝ фигура се подчертаваше от полупрозрачния тоалет на фея. После отново се представи в бляскавата рокля на Иполита, царствена като истинска кралица... или херцогиня.

Тя се усмихна на своя партньор.

– Вече не изглеждаш толкова притеснен.

Той повдигна презрително вежда.

– Нима мислиш, че тези селяни биха посмели да се държат неуважително към управника на Атина?

Усмивката ѝ стана по-широка.

– От теб излезе твърде впечатляващ херцог. Ако само знаеше...

Прозвучаха ловджийските рогове, които бяха сигнал за тяхното излизане. Стивън почти се стресна, когато ги посрещнаха възторжени аплодисменти.

– Те ви харесват, милорд – промърмори под носа си младата жена.

Това, разбира се, бе абсурдно, но въпреки всичко той се наслади на мига.

В последните две сцени Стивън говореше вече по-уверено. Веднъж се запъна, но се съвзе бързо, след като Розалинд му подсказа репликата. Когато напусна сцената, изпитваше едновременно облекчение и триумф. Херцог Ашбъртън бе рискувал да се направи на глупак и бе оцелял.

След заключителното слово на Пък, публиката избухна в аплодисменти. Актьорите излязоха да се поклонят. Когато дойде и техният ред, Стивън хвана отново за ръка партньорката си. Това започваше да му се струва напълно естествено.

Щом се качиха на сцената, бяха посрещнати с ентузиазъм. Младият мъж се развесели особено, когато в краката му падна свито на топка парче плат. Беше дантелена дамска кърпичка. Под прикритието на овациите Розалинд отбеляза през смях:

– Имаш завоевание, Стивън.

– О, надявам се, че се лъжеш.

Но аплодисментите му доставяха главозамайващо удоволствие. Все така хванати за ръце, двамата се поклониха. Херцогът не изпускаше от поглед партньорката си, чийто поклон според него бе достоен за

кралския дворец.

Когато най-сетне всички се събраха на сцената, се хванаха за ръце, за да се поклонят заедно. От лявата страна на Стивън бе Джесика, а от дясната – сестра ѝ. В този момент младият мъж си помисли, че ако сега приятелите му можеха да го видят, щяха да го помислят за луд, но и щяха да му завидят за прелестните компаньонки.

И тогава всичко свърши. Публиката се изправи и започна да излиза от залата. Щом се озоваха зад сцената, Томас праметна ръка през рамото на Стивън.

– Браво, сър. По-добър херцог на Атина не съм виждал.

– Изглежда в мен има някаква арогантна жилка – отвърна скромно младият мъж.

С почервено лице, Мария се засмя и каза:

– Време е да се връщаме в „Трите корони“. Ще вечеряме и ще отпразнуваме дебюта ви на сцената.

Херцогът се съгласи доволен, че ще има възможност да се наслади на компанията им, преди да потегли обратно към имението си. Отправи се към претъпканата мъжка гримьорна.

Беше почти готов да излезе, когато се появи Едмънд Честърфийлд и попита язвително:

– И какво, вече се мислиш за актьор, а, Аш?

Джеремая Джоунс неодобрително поклати глава. От това на Стивън му стана ясно, че Честърфийлд не беше особено популярен сред колегите си.

– Надали актьор – отговори кротко той. – Просто аматьор, на когото е подарена изпълнена с приключения вечер от трупа любезни професионалисти. – Започна да завързва шалчето си. – Впрочем твоят Деметриус беше много добър.

Поласкан, Едмънд възкликна:

– Наистина бях добър, нали? Деметриус е много по-интересен образ от Лизандър.

Стивън удържа усмивката си, докато излезе от гримьорната. Очевидно един добре избран комплимент можеше да обезоръжи завистта на артиста.

Тези хора щяха да му липсват. Наистина.

* * *

Всички в трупата „Фиджералд“ обичаха празненствата и събирането в чест на Стивън Аш беше добър повод. След като изядоха

пригответената в странноприемницата вечеря и вдигнаха няколко тоста за него, цялата трупа беше в приповдигнато настроение. Музикантите се събраха в един ъгъл и засвириха за удоволствие, докато останалите артисти се разделиха на групички.

Розалинд винаги бе обичала тези вечери. Плащаше баща ѝ, и това бе една от причините никога да не забогатее. Но затова пък сред тяхната група царуваше топла, семейна атмосфера, нещо рядко сред пътуващите артисти.

Насочи поглед към Стивън, който разговаряше с Джейн и Уил Ландърс, млада двойка, изпълняваща второстепенни роли. Попита седналата до нея Джесика:

– Все още ли искаш Стивън да бъде аристократичният герой в твоята малка трагедия, който умира от несподелена любов към много по-нискостоящата ти особа?

Сестра ѝ се изсмя и преглътна последната хапка от баницата със свинско.

– Той е прекалено великолепен, за да си представям как се измъчва по мен.

Розалинд изяде парче кейк и отпи няколко глътки шампанско.

– Той се държи твърде непринудено с нас за един джентълмен. Струва ми се, че е в чудесни отношения с всички от трупата.

– Защото наистина е джентълмен – отвърна замислено Джесика. – Истинските благородници нямат нужда да подчертават, че стоят над останалите.

В другия край на стаята младият мъж се засмя на нещо, което му бе казала Джейн; от обичайната му сериозност не бе останала и следа. Същност, осъзна внезапно Розалинд, все така без да сваля поглед от лицето му, мрачното му настроение бе изчезнало, поне за момента. Радваше се, че бяха успели да му подарят малко радост. И същевременно мисълта, че щеше да замине на другата сутрин, ѝ причиняваше болка. Нямахше да го види никога повече. Това обаче ѝ даде смелост.

– След като Стивън е част от трупата, трябва да го посветим.

Сестра ѝ се разсмя и сините ѝ очи затамбуваха.

– Страхотна идея! Интересно, дали самоувереността му ще издържи.

– Ще издържи – отговори замислено Розалинд. – Достойнството му е в кръвта и няма да го напусне дори на смъртното му ложе.

Очите на Джесика проблеснаха, знак, че опитва да запагети тази фраза за бъдеща употреба; после кимна припряно, което означаваше, че

е готова.

– Ей сега ще обявя посвещението. – Остави чашата си, отиде в средата на стаята и вдигна ръце с повелителен жест. – Слушайте, слушайте, слушайте! – извика тя и тренираният ѝ глас надделя над приказките и смеха. – Тъй като Стивън Аш се появи успешно на сцената с нас, време е да го посветим в редовете на театрална трупа „Фицджералд“!

Из помещението се разнесе смях. Единственият, който не се засмя, бе Едмънд Честърфийлд. Мразеше някой друг, освен него самия, да бъде център на внимание. Сигурно затова през повечето време беше в лошо настроение.

– И какво представлява това посвещение, хубава Хърмия? – попита предпазливо херцогът. – Потопяне в най-близкото корито за поене на коне ли?

– Всеки новодошъл трябва да целуне всички представители на противоположния пол в трупата – обясни с усмивка Томас.

Джеремая се изхили.

– Това не е кой знае какъв товар, Стивън.

– Аз ще бъда първа – обяви Джесика, обвини ръце около врата му и отметна съблазнително глава назад.

Двамата с младия мъж бяха изумителна двойка. За първи път в живота Розалинд усети завист към красотата на сестра си. Кой мъж би устоял на изкушението да притисне такова създание в обятията си? Розалинд изпита недостойно задоволство от факта, че целувката беше просто приятелска.

Останалите жени се наредиха в очакване на своя ред. Хилеха се като ученички, дори старата Нан, която играеше ролите на старици и отговаряше за сценичния гардероб. Стивън се захвана добродушно с играта и целуваше дамите с драматична показност.

Розалинд остана на мястото си. Не трябваше да предлага така импулсивно посвещаването като начин да получи целувка. Не това искаше. Искаше...

По-добре да не мисли за него.

Мария беше последна на опашката. Тя го целуна точно както правеше във „Веселата вдовица“. Обърна се и повика Розалинд.

– Твой ред е, скъпа. Още една целувка и Стивън става един от нас завинаги.

Всички заръкопляскаха. Младата жена се изправи неохотно и прекоси стаята. Когато застана пред Стивън, вдигна глава и видя в погледа му, че той също се чувстваше неловко. Колко глупаво бе постъпила,

като бе започнала тази игра; тя щеше да нарани деликатната, но истинска връзка, която се бе зародила помежду им.

Херцогът протегна напред ръка.

– Ела, моя Иполита.

Намесването на сценичните им роли улесняваше нещата. Сега тя бе кралицата на амазонките, която отиваше гордо при своя любим. Пое ръката му и направи елегантен реверанс.

– Скъпи ми херцоже!

Той ѝ помогна да се изправи и Розалинд забеляза мрачен хумор в очите му, когато се наведе да я целуне. Устните му бяха топли, допирът – лек, но тя усети как по цялото ѝ тяло премина трепетна вълна. Да, помежду им имаше нещо, връзка, която в друго време и на друго място би прераснала в нещо по-дълбоко. Но те нямаше да имат подобна възможност.

И тогава целувката приключи. Без да го изпуска от очи, младата жена прошепна:

– Благодаря, Стивън.

Той отвърна с не по-малка нежност:

– Удоволствието беше мое, Розалинд.

Присъстващите заръкопляскаха бурно и Томас се приближи, за да напълни отново чашата на Стивън с шампанско. Розалинд се обърна, изпълнена със странно задоволство. Вече не съжаляваше за предложената от нея церемония на посвещаването. Дори публичната целувка бе за предпочитане пред нищо.

* * *

Стивън усети, че стомахът му се бунтува, затова се бе отказал от храната и се бе измъкнал, за да се качи в стаята си и да изпие едно хапче. Шампанското като че ли се отрази добре на храносмилането му, затова продължи да отпива по малко от него през цялата вечер. Разговорът се различаваше значително от бърбенето в лондонските салони. Бен Брейди например обясняваше как да се взривяват експлозивни на сцената, без да бъде изпепелена залата. Неговата съпруга Нан сподели с дрезгав глас, че обожава разкази за добродетелни девици, усмиряващи порочни развратници, макар тя самата да бе изгубила девствеността си преди Джордж III да изгуби Американските колонии. Единствената скучна особа в цялата компания бе Едмънд Честърфийлд.

След церемонията на посвещаването Стивън седна до Томас и Мария, разположили се на едно дъбово канапе. Те си припомнях забавни

истории за преживяванията в театъра. Завиждаше на близостта им и на това, как автоматично сплитаха пръстите на ръцете си.

Тази гледка го накара да почувства още по-болезнено собствената си самота. Решително отблъсна тези мисли. Беше имал късмет в други отношения: нямаше право да се самосъжалява.

Размислите му бяха прекъснати от Томас, който погледна джобния си часовник и кимна към Брайън.

– Полунощ е. Отдавна трябваше да си в леглото, моето момче.

Детето, което точно се прозяваше, се усмихна глуповато.

– Още не съм си направил превода от латински.

– Можеш да го довършиш утре сутринта – обади се майка му. – Стига да приключиш до обяд. И не забравяй за аритметиката.

Брайън я целуна за лека нощ и излезе, а херцогът попита:

– Латински ли?

Томас кимна.

– Прекалено съм занемарил гръцкия си, за да мога да го преподавам, но латинският ми все още го бива. Момчето вече е напреднало доста.

Младият мъж повдигна вежди.

– Има късмет, че му осигурявате толкова добро образование.

С блеснали от видимата изненада на своя събеседник очи, Томас обясни:

– Учех в Тринити колидж в Дъблин. Е, тогава бях доста порядъчно момче. Така мислеше църквата, родителите ми и може би дори законът. – Поклати глава с шеговито съжаление. – Но срещнах това разпътно момиче. Видях я да играе Жулиета в Дъблин и зарязах всички велики перспективи пред себе си, за да положа сърцето си в краката ѝ.

Мария изсумтя високомерно.

– Изобщо не му вярвай, Стивън. Истина е, че Томас има благороднически произход, но заложите му щяха да го отведат единствено до бесилото. – Усмихна се многозначително на съпруга си. – Аз правех това, за което бях предопределена от съдбата. Той пък бе побеснял от желание да бъде актьор, затова използва ирландския си чар, за да ме убеди във вечната си преданост. В невинността си изобщо не предположих, че всъщност искаше съпруга от изтънчено старо театрално семейство като мен, която да го научи да играе.

– Тя е жена с труден характер – заяви тъжно Томас. – Държи ме под чехъл с уж меката си котешка лапичка.

Преди да успее да довърши, съпругата му плъзна длан по бедрото

му по не особено благоприличен начин. Той се усмихна широко, прегърна я през раменете и я привлече към себе си.

В този момент се приближи Джесика.

– Не обръщай внимание на родителското тяло, Стивън – рече нехайно тя. – Те нямат чувство на приличие. Непрекъснато ме карат да се изчервявам заради тях.

Младият мъж се засмя; каква смяна на ролите между поколенията. Жалко, че неговите собствени родители не бяха изпитвали поне една десета от взаимната привързаност, която свързваше семейство Фицджералд.

В стомаха му започна бавно неприятно парене. Вече запознат с тънкостите на болестта, той се съмняваше, че тази вечер ще се разрази истински пристъп, но не желаше да рискува. Изпразни чашата си и я остави встрани.

– Лягам си. Прекарах уморителен ден.

Изправи се, но се олюля и за малко не се строполи. По дяволите! Не беше пил чак толкова шампанско. Допря длан до главата си, която се пръскаше от болка, и се помоли да не се изложи пред всичките тези хора.

Розалинд се озова на секундата до него.

– Божичко, всички забравихме, че вчера отгоре ти се стовари тежко дърво. – Обви ръка около кръста му. – Ще ти помогна да се прибереш в стаята си.

Почти беше забравил за раната на главата, но тя бе удобно извинение. Подпрян на ръката на Розалинд, младият мъж прекоси стаята, като пожела лека нощ на всички.

Изпита облекчение, когато излязоха в прохладния коридор. Почувства се веднага по-добре, но не бързаше да пусне Розалинд. Тя беше прелестно мека, а височината ѝ бе невероятно подходяща. До Луиза винаги се бе чувствал като великан.

Все така хванати за ръце, те изкачиха стълбите и тръгнаха към неговата стая. Щом застанаха пред вратата, младата жена вдигна поглед към лицето му; в тъмните ѝ очи прочете загриженост.

– Ще се справиш ли сам?

Той кимна.

– Само за момент ми се зави свят. Както каза сама, вчера върху главата ми се стовари тежък пън. А ми се струва, че оттогава измина много повече време.

Розалинд махна косата от раната му.

– Няма признаци на инфектиране. Въпреки това... може би е по-добре да не тръгваш утре. Не го прави, ако все още ти се вие свят.

Херцогът се възползва веднага от това извинение.

– Имаш право. Нужно ми е да си почина поне още един ден.

Беше време да се разделят. Никой обаче не понечи да го направи. Двамата се гледаха безмълвно. Той все още я бе обгърнал през кръста с едната си ръка и усещаше топлото ѝ женствено присъствие. Искаше му се да погали копнинените ѝ коси, да целуне пълните устни, както бе направил предишната нощ, преди да се събуди и да открие, че Розалинд лежи до него...

Несъзнателно я привлече към себе си и я целуна. Тя въздъхна тихичко и обви ръце около врата му. Устните ѝ имаха вкус на шампанско и подправки. Плъзна ръце към закръглените ѝ бедра, а желанието му се превърна в истински огън. Тази прегръдка нямаше нищо общо с публичната целувка отпреди малко. Този път бе натежала от страст, интимна и както трябва.

Всъщност не.

Стивън вдигна глава; сега световъртежът изобщо не се дължеше на удара от дървото. Младата жена премигна насреща му със замаян поглед; той сигурно също гледаше така.

– Съжалявам – промълви с потрепващ глас той, шокиран и засрамен от липсата си на самоконтрол.

– Имаш ужасната способност да ме караш да забравям, че съм скромна и уважавана вдовица. – Розалинд свали ръце от врата му и отстъпи крачка назад. – Това говори много зле за мен, но целувката ми достави огромно удоволствие.

– На мен също. Не съм срещал по-неустоима жена, макар да не се гордея, че се поддадох на изкушението. Ти си не само прекрасна. Ти... ме вълнуваш.

Тя вдигна ръце към лицето му и прокара леко пръсти по изпъкнали-те му скули.

– Между нас съществува нещо по-специално, нали? Крехък цвят, който никога няма да донесе плод. Но това не намалява стойността му. – Докосна с почти недоловима милувка устните му. – В никакъв случай.

Обърна се и тръгна по коридора към своята стая, а високата ѝ фигура се поклащаше съблазнително, нещо, за което самата Розалинд нямаше представа. Младият мъж я проследи с поглед с усещането, че чувства не само желание, а и нещо по-дълбоко.

Трябваше да впрегне цялата си воля, за да не я последва.

Влезе в стаята си и затвори вратата, подпря гръб на нея и стисна юмруци. Наистина не беше лесно да си херцог. Ласкаеха го в лицето, но зад гърба го ругаеха. Винаги се бе чувствал отделен от човешкия род и имаше съвсем малко приятели.

Но тази нощ, макар и за няколко часа, бе част от приятелски настроена група, която го приемаше такъв, какъвто беше. Тяхната топлина го предпазваше като пухен юрган от студа на вечността.

Погледна към светлите завеси, полюшвани мързеливо от влизания през отворения прозорец ветрец. Не беше предполагал колко силно копнее за човешко общуване, докато не бе го преживял тази вечер. Как да остави тези хора, които го караха да се чувства по-щастлив от когато и да било досега?

Ако ставаше дума само за Розалинд или само за топлата атмосфера в трупата, нямаше да му бъде толкова трудно да се върне в абатството. Но съчетанието бе опасно завладяващо. Трябваше да си тръгне. Не беше нормално, нито безопасно да искаш толкова много. Особено сега, когато времето му изтичаше.

Но като се замислеше, не виждаше реална причина да избързва с тръгването си. Все още бе достатъчно силен, за да крие болестта си. Съмняваше се, че някой от трупата би му казал да си върви, особено след като имаха полза от него. Да, щеше да остане още няколко дена. Може би седмица.

Когато взе това решение, го заля такова облекчение, че за малко не промени отново намерението си. Но, дявол да го вземе, дори осъденият на смърт имаше право на някакво удоволствие. Самодисциплината му щеше да му помогне да не се държи отново зле с Розалинд. Нямаше да пие шампанско и да остава насаме с нея.

Усетил известен вътрешен покой, младият мъж се съблече в тъмното и си легна. Но почти веднага си спомни съвсем ясно и отчетливо, как бе държал Розалинд в обятията си тук предишната нощ. Завъртя се на една страна, изпитващ физическа болка от чувството на празнота. Проклета да е болестта, която хвърляше черната си сянка върху всичко.

Затвори очи с ясното съзнание, че не се бе държал както трябва. Но щеше да носи сладкия спомен от целувката ѝ до последния си ден.

Глава 7

Джордж Блакмър скочи от двуколката и заизкачва каменните стъпала към къщата на Ашбъртънското абатство. Почука и след като бе приет, рече:

– Уведомете херцога, че съм дошъл да го видя.

Дори безстрастният иконом Оуенс не успя да скрие объркването си.

– Негова светлост... не е тук.

Блакмър свали ръкавиците.

– Ще почакам. Кога го очаквате? – Тъй като Оуенс не отговори, лекарят додаде нетърпеливо: – Хайде, хайде, човече, аз съм лекарят на херцога, не досаден просител. Той ще ме приеме.

Икономът се поколеба още миг, сякаш претегляше в ума си, дали да говори, след което изрече на един дъх:

– Негова светлост не е тук. Тръгна внезапно, без да ни уведоми за плановете си, при това замина сам. Аз... ние сме донякъде притеснени.

Блакмър повдигна вежди.

– Сам ли?

Оуенс кимна.

– На кон, без да вземе дори личния си камериер. Стана веднага след последното ви посещение.

– И нямате никакви вести от него вече две седмици? – възкликна невярващо Блакмър.

– Абсолютно никакви.

– Уведомихте ли някого за отсъствието на херцога?

– На кого бихме могли да кажем? Все пак негова светлост има пълното право да замине, когато и където пожелае, както направи. И въпреки това... – Икономът преглътна мъчително. – Подобно поведение е не-обичайно за него.

Наистина необичайно. Блакмър познаваше Стивън Кениън от години и се съмняваше, че той някога бе направил нещо толкова непредсказуемо в живота си. Но, разбира се, смъртната присъда можеше да извади от равновесие всекиго.

– Ако се върне – отсеке троснато той – или ако научите нещо за него, уведомете ме незабавно. Много е важно да знам.

И си тръгна, като ругаеше под носа си. Проклетият му пациент можеше да се намира във всяка точка на Англия. И бе възможно да му се

случи всичко. Общото му здравословно състояние вероятно все още беше добро, но положението можеше да се промени във всеки момент.

Щом се прибра в дома си, Блакмър влезе веднага в библиотеката и започна да крачи напред-назад, докато обмисляше какво да прави. Очевидно персоналът на Ашбъртън не смееше да предприеме каквото и да е от тях да не се разсърди господарят им, но някой трябваше да направи нещо, а само Блакмър знаеше какво се крие зад отсъствието на херцога.

Бе най-логично да пише на брата на Ашбъртън в Уелс. Всъщност може би бе отишъл точно там, за да потърси утеха и да подготви своя наследник за поемането на именията и титлата. Лекарят познаваше съвсем слабо лорд Майкъл Кениън, но знаеше, че той бе суров и опасен човек и ако го информира за случилото се, може да предизвика развихрянето на непредвидими стихии. Може би лорд Майкъл щеше да се зарадва на перспективата да наследи всичко. Или пък да се разгневи и да обвини посланика, в случая – лекаря на брат си. Не беше изключено... Изобщо възможностите бяха многобройни и тревожни.

Но какъв избор имаше? Блакмър изруга отново. След това седна и написа писмо до лорд Майкъл Кениън, като подбираше внимателно всяка дума.

Глава 8

Розалинд оглеждаше десетината души, които се навъртаха из малкия театър, когато срещна погледа на Стивън.

– Можеш ли да ми помогнеш с тези декори, Стивън?

– Разбира се. – Приблужи се до нея и вдигна имитацията на прозорец от пода. – Къде искаш да го сложа?

– Тук, ако обичаш. Точно където спи Алоишгъс. Той винаги избира място, където ще пречи най-много. Това си е истински талант.

Розалинд наблюдаваше с усмивка как младият мъж убеждава хрътката да се премести. Веднъж бе чула арабската поговорка, че ако носът на камила се покаже в палатката, останалата част на камилата със сигурност ще го последва скоро. И макар да не беше красиво от нейна страна да сравнява аристократичния му нос с камилски, той определено се бе намърдал много ловко в палатката през последната седмица. В случая палатката беше театралната трупа „Фицджералд“. Наистина помагаше при пренасянето на декорите, беше кочияш на един от фургоните, когато бяха на път, изпълняваше незначителни роли, предимно на статисти, и обучаваше Брайън на латински, когато Томас беше особено зает.

Раната на главата му бе зараснала и най-вероятно продължаваше да стои с тях просто защото му беше приятно. Сега разположението на духа му определено беше много по-добро, отколкото при пристигането му.

Младата жена се сещаше често и с копнеж за прекрасната им целувка, при спомена за която и досега й се разтупкваше сърцето. Но оттогава и двамата бяха избягвали да остават сами. Иначе често разговаряха на всякакви теми и същевременно упорито не обръщаха внимание на прекалено силното привличане, което витаеше между тях.

Когато херцогът постави и последната част от декорите там, където му бе посочено, Розалинд се запита колко ли време ще остане при тях. Изпитваше суверен страх, че ако засегне тази тема, той ще се почувства задължен да се върне към нормалния си начин на живот. Този ден несъмнено щеше да дойде, и то съвсем скоро. Но тя не искаше да допринася за това.

Стивън се обърна към нея.

– Нужно ли е нещо друго, госпожо сценичен управител?

Тя огледа всеки детайл от декорите, осветлението и местата за сядане.

– Всичко изглежда наред.

Херцогът почеса Алоишъс по ушите.

– Коя пиеса ще се играе тази вечер?

– „Изабела или Фатален брак“. Страшно емоционална творба за предадената невинност, която завършва с жестока смърт. – Младата жена се изсмя. – Една от най-добрите роли на майка ми. Тя направо побърква публиката и разплаква всички присъстващи жени. За първи път я видях да играе Изабела точно тук, в Уиткъм. Бях на четири-пет години и се спуснах с вик към сцената, защото помислих, че умира наистина. На публиката това ѝ хареса. Винаги играем тук тази пиеса.

Събеседникът ѝ повдигна тъмните си вежди.

– Сега се шегуващ, но сигурно е било доста страшно преживяване за едно малко дете.

Розалинд замря, защото думите му пробудиха неочаквано силни чувства в нея. Вцепенена, тя притисна длан към гърдите си, като си спомни миговете, в които бе повярвала, че любимата ѝ майка умира. Ужасът и мъката ѝ бяха неописуеми...

Херцогът я хвана притеснен за ръката.

– Добре ли си?

Върната обратно към настоящето, тя се засмя смутено:

– Странно. Кой знае защо думите ти върнаха преживяното и ми се стори, че всичко се случва в момента. Колко глупаво от моя страна.

– Изобщо не е глупаво – промълви той. – Изгубила си родната си майка. Очевидно е било ужасно да помислиш, че и жената, която те е осиновила, също умира. Все едно, че е настъпил краят на света.

– Точно така се почувствах.

Нещо тъмно и ужасяващо се раздвижи в дълбините на съзнанието ѝ. Смъртта на майка ѝ. Краят на света.

Младата жена потръпна и избута насила нежеланата мисъл обратно в мрака. Странно, че Стивън бе разпознал връзката между двете събития веднага, докато тя самата никога не си бе давала сметка за това. Всъщност се опитваше да не мисли за живота си преди срещата със семейство Фицджералд.

Херцогът стисна окуражително ръката ѝ.

– Опитвала ли си някога да си спомниш как изглеждате родната ти майка?

– Да, но безуспешно. Мария казва, че трябва да е била добра майка, тъй като съм била добре възпитано дете. – Обезпокоена от посоката, в която бе поел разговорът им, Розалинд се огледа. – Едмънд го няма тук,

нали? Трябваше да репетираме едноактната пиеска след главното представление. Не сме я играли напоследък.

Младият мъж отпусна ръка, приел промяната на темата.

– Как се нарича?

– „Мнимият любовник“. Глупава е, но смешна. Приятна смяна на настроението след мелодрамата на „Изабела“.

Намръщи се, като видя точно в този момент влизащия Томас.

– Татко май е ядосан, че Едмънд не се появява.

Фицджералд удари с дланта си по листовете, които държеше, после се завъртя на пети и се приближи към сцената.

– Стивън, налага се ти да изиграеш ролята на подлия любовник в едноактната пиеска. Репликите са малко, от теб се иска главно да имаш безчестен вид и да легнеш с не която жена трябва.

– Моля? – попита стреснато херцогът.

Розалинд се засмя. Думите на баща ѝ бяха възвърнали доброто ѝ настроение.

– Ще играеш Клаудио, порочният херцог, който си пада по Анабел, добродетелната девица, представена от Джесика. Ти заплашваш да екзекутираш баща ѝ, ако тя не ти се отдаде. Анабел се съгласява, при условие че отидеш при нея по тъмно, за да не накърниш репутацията ѝ. Тогава тя и нейният любим Антон решават да помолят нейната не толкова невинна приятелка Етел, т.е. мен, да заеме мястото ѝ. Аз съм изоставената любовница на херцога, която все още копнее за него, затова се съгласявам да участвам в измамата.

Стивън повдигна вежди.

– Очевидно мога да направя добра кариера, като играя различни херцози.

– Имаш доста подходящ вид – отвърнаха едновременно баща и дъщеря.

Тримата се спогледаха и избухнаха в смях.

– Осъден на херцоговщина – произнесе с крива усмивка Стивън. – Тук ли е сценарият?

Томас му го подаде.

– Диалогът не е особено остроумен, така че е напълно допустимо да импровизираш, ако не се сетиш за точните думи. Важното е да играеш с чувство. Дръзко, но не вулгарно.

Херцогът кимна и започна да разучава своята роля, докато Томас събираше другите актьори. Когато всички бяха готови, Стивън вече бе запомнил по-голямата част от репликите, не дума по дума, но

достатъчно добре, за да може да репетира. От него се искаше най-вече да се държи арогантно и настойчиво, което той направи със смущаваща лекота. Освен това прояви неочакван комичен талант, когато загледа похотливо Джесика. Тя играеше своята Анабел с непогрешим артистичен нюх.

Репетицията течеше гладко, прекъсвана от време на време от Томас с молба да променят нещо в начина си на говорене или в движенията. Розалинд се забавляваше толкова много, че пренебрегна опасността, която криеше кулминацията на фарса, сцената с голямата измама. Стивън влезе на пръсти в това, което трябваше да мине за тъмна беседка, и извика:

– Къде си, сладка гълъбице?

Розалинд изчурулика:

– Тук, Клаудио! Тук! Тук!

Вече се готвеше да го прегърне, когато се сети, че този път ролята се играеше от Стивън, а не от Едмънд. Милувките с Едмънд бяха просто игра. Но със Стивън...

Той явно почувства същото, тъй като спря на метър от нея, а изражението му се смени от преувеличена похотливост във вцепенение от ужас.

– Какво чакаш? – попита нетърпеливо Томас. – Целуни я.

Младият мъж си пое дълбоко въздух и излезе от образа на похотливия херцог.

– Съжалявам. Никога не съм целувал жена пред публика, още по-малко пред баща ѝ. Надявам се, че не криеш камшик зад гърба си?

Томас се засмя.

– Не съм се сетил за това, но мога да те разбера. – Обърна се и повика съпругата си, която бърбеше с няколко жени на един от задните редове. – Ела тук, скъпа, за да покажем на този младеж как се прави това.

– Литвам към теб, герою мой! – възкликна Мария.

Докато майка ѝ се качваше на сцената, Розалинд опитваше да прецени дали е развеселена или притеснена. Щеше да се получи неловко, ако непреодолимото физическо привличане ги върхлетеше на сцената. Но в същото време ситуацията бе толкова комична, колкото и пиеската, която репетираха.

Когато Мария се скри в беседката, Томас се понесе по сцената, като загука:

– Къде си, сладка гълъбице?

– Тук, Клаудио! – Мария се хвърли в обятията му. – Тук! Тук!

Последвалата целувка беше изключително драматична, подсилена от коментара на Клаудио. Той шепнеше колко била красива и как имал чувството, че я е познавал винаги, което със сигурност било знак от небето, че са предопределени един за друг. Мария не падаше по-долу и скоро всички, които ги наблюдаваха, се тресяха от смях.

Когато демонстрацията приключи, Джесика заяви с шепот, който обаче достигна до всички ъгълчета на залата:

– Родителското тяло пак започна!

Последва нов пристъп на веселие, след което дойде ред Розалинд и Стивън да изиграят сцената. Когато двамата застанаха един срещу друг, тя му намигна и промълви:

– След като нямаме избор, поне да извлечем максимално удоволствие.

Очите му светнаха развеселено. Той прегърна своята партньорка и я наклони силно назад.

Тя се вкопчи инстинктивно в него, забравила да използва преувеличените движения на комедията. Но щом преодоля объркването си, младата жена усети главозамайващо удоволствие от прегръдката му. Нищо нередно не можеше да се случи пред публика. А тъй като героите, които изобразяваха, трябваше да действат в тъмнина, като актриса тя се почувства в правото си да прокара ръце по широките му рамене и стегнатите мускули. Можеше да се вира в сивозелените дълбини на очите му и да гали строгите, красиви черти на лицето му. Прокара върховете на пръстите си по устните му, както би сторила една влюбена жена в мрака, и рече гърлено:

Нямаш представа колко съм копняла за този миг, любими.

– Аз те сънувах, скъпа моя любов. – Очите му я изгаряха с желание. – Мечтах за тебе в самотната тишина на нощта.

Изражението му я изпълни с желание, чувстваше, че думите му бяха искрени.

Докато си разменяха цветистите реплики, Стивън я изправи и я премести леко така, че публиката да вижда ясно лицето ѝ. Розалинд си помисли, че ако на негово място беше Едмънд, той щеше да се постарее към публиката да бъде обърнат неговият благороден профил, а тя да се озове с гръб към нея. Но Стивън не изгаряше от типичната за повечето артисти жажда за внимание.

Тя потърка нежно буза в лицето му, неспособна да прецени доколко действията ѝ бяха игра и доколко – истина.

– Обещай, че няма да ме забравиш, любими...

– Как бих могъл да забравя подобна нежност, подобна страст?

Целувката му можеше да разтопи и камък. Тя ѝ отвърна. В този момент Томас изрева:

– Пусни най-сетне тази жена, подли херцоже!

Двамата актьори подскочиха, сякаш ги бяха залели с леденостудена вода, и това бе само отчасти игра. Младата жена усети как цялото тяло на партньора ѝ се напрегна, след това се отпусна, когато вдигна поглед и видя качващият се на сцената Томас, съпроводен от двама слуги, чиито факли трябваше да осветят тъмната беседка.

– Това е архиепископът! – извика ужасено той. После се вгледа в жената в обятията си. – И Етел! – Отскочи назад, сякаш тя внезапно се бе превърнала в пепелянка. – Уличница! Как смееш да ме мамиш! Какво си сторила с моята обожавана Анабел?

Точно в този момент влязоха Джесика и Уил Ландърс, хванати за ръце и видимо много доволни от себе си. Архиепископът заяви гръмко, че току-що бе оженил младата двойка. А заради злия си нрав херцогът трябвало да бъде предаден на палача и екзекутиран.

Розалинд падна на колене пред Томас и вдигна в драматичен жест стиснатите си длани.

– Моля ви, ваше преосвещенство, пощадете живота на моя любим! Той наистина е грешил, но сърцето му не е зло. Страда само от прекалено много богатство и власт!

Последното изречение винаги бе размивало публиката, която в по-голямата си част радушно би приела да страда от прекалено голямо богатство и власт. После младата жена се обърна към неверния си любим.

– Не мога да те накарам да ме обикнеш... Но, скъпи мой херцоже, целувките ми не ти ли харесаха, когато ме мислеше за друга?

Стивън потрепери драматично и вдигна очи към небето. След дълго, напрегнато мълчание, той отговори:

– Да, наистина ми харесаха, Етел. – Хвана я за ръката и я накара да се изправи, изражението му беше образец на разкаяние. – Прости ми, вярна моя любовнице, за начина, по който се държах към теб. Не ме забравяй, когато ме постигне съдбата, която заслужавам.

След това ѝ целуна ръка, много ефектен сценичен трик, за който се бе сетил сам. Поне Розалинд сметна така. Усети целувката до върховете на пръстите на краката си.

Задоволен от разкаянието на херцога, архиепископът му даде прошка и веднага го ожени за Етел. Джесика вече отвори уста, за да запее зачакливата финална песничка, когато се чу вик:

– По дяволите!

Всички се обърнаха, за да видят как Едмънд Честърфийлд затръшна вратата и тръгна по средната пътека в залата към сцената.

– Как смееш да даваш моята роля на този... на този безполезен дилетант. Нямах право!

Погледът, който хвърли към Стивън, беше убийствен.

– По традиция на актьорите не се отнемат ролите, с които са свикнали, но само ако изпълняват задълженията си – отвърна сухо Томас. – Но ти прекали с отсъствията си по време на репетиции.

Розалинд знаеше, че баща ѝ ще прости на Едмънд, ако той се извини за закъснението си. Вместо това обаче младият мъж избухна:

– Ти... ти, тщеславен, жалък стар тиранино! Тъй като ти самият все не можеш да си запомниш репликите, изискваш непрестанни репетиции, за да малтретираш по-добрите актьори. Завиждаш ми, тъй като си се провалил напълно като артист и единственият ти шанс за оцеляване е бил да създадеш собствена трупа!

Томас и Мария пребледняха, останалите актьори зяпнаха, а лицето на Джесика придоби убийствено изражение. Розалинд направи стъпка към баща си в желанието си да го предпази от жестоките, незаслужени обиди, защото знаеше колко много го нараняват те.

– Имаш маниери на кутре, което още не е научено да ходи по нужда само навън, Честърфийлд – заяви сухо Стивън. – Томас Фицджералд е един от най-добрите актьори, които е виждала Англия. Ако не признаваш авторитета му, поне уважавай таланта му. Наистина за това трябва да имаш поне малко честност.

Сега бе ред на Едмънд да пребледнее.

– Самонадеян паразит! Видях как се промъкна с хитрост в нашата трупа, но изобщо не те бива за актьор. Видях и как се увърташ около Джесика. Но тя никога няма да се хване с един стареещ развратник като теб!

Розалинд стисна юмруци, изпълнена с инстинктивното желание да се нахвърли отгоре му. Как смееше този човек да говори толкова злобни и неверни неща!

Стивън умееше да се владее, а и нямаше актьорски амбиции, така че обидите не го смутиха ни най-малко. Нещо повече, той се усмихна лекичко:

– Страхувам се, че не можеш да кажеш нещо, с което и ме разстроиш, мистър Честърфийлд. Нямам никакво желание да бъда артист, нито пък съм се навъртал около Джесика, както се изрази най-вулгарно. –

Хвърли ироничен поглед към Розалинд. – И наистина остарявам. Всички остаряваме. Изкриви устни. – Това е по-добрият вариант; и ти не би предпочел неговата алтернатива, нали?

Побеснял дотолкова, че да изгуби изцяло контрол, Едмънд отсече:

– Чашата преля! Напускам още днес. Управителят на Кралския театър в Бат отдавна ме умолява да се присъедини към неговата трупа, но от лоялност останах при тази безнадеждна групичка пътуващи бездарници. – Завъртя се на пети и заяви с треперещ глас: – Бъдете проклетите всичките.

Направи десетина крачки към вратата, преди Стивън да наруши напрегнатото мълчание, като рече сухо:

– Човек не може да му отрече, че се оттегля с достойнство.

От напрежението не остана и следа, тъй като всички присъстващи се разсмяха. Едмънд им отправи един последен вбесен поглед и изскочи от залата.

Когато смеховете утихнаха, Томас каза:

– Изобщо не съжалявам, че няма да работим повече наедно, и това е самата истина. Момчето има известен талант, но е страшно недисциплинирано.

Джесика изсумтя презрително и допълни:

– Плюс маниерите на кутре, което още не е научено да ходи по нужда само навън.

Томас въздъхна; този път в него заговори загриженият театрален директор:

– Неговото напускане обаче ни поставя в непривична ситуация. – Събра за момент вежди. После погледна към Стивън. – Ела да пийнем по чаша в хана. Бих искал да поговоря с теб.

Стивън се съгласи, макар и леко притеснен. Розалинд ги проследи намръщено с поглед, като се питаше какво ли ще му каже баща ѝ.

Глава 9

Ден шейсет и девети

Томас Фицджералд взе напълнените до ръба халби и избра едно поусамотено ъгълче в бирарията. Беше около три следобед и нямаше опасност някой да наруши спокойствието им.

Стомахът на Стивън се бунтуваше, но въпреки това той отпи от бирата, като се чудеше какво ли щеше да иска Фицджералд. Дали не се готвеше да изрази възмущението от прекалено страстната прегръдка по време на репетицията? Херцогът бе направил всичко възможно, за да бъде актьор, а не мъж с прелестна жена в обятията, но си даваше сметка, че не се бе справил особено успешно.

Побърза да вземе думата, за да отклони заслужените укори.

– Съжалявам, че говорих така на Честърфийлд. Ако не бях го предизвикал, може би щеше да се успокои и да се извини.

– Съмнявам се. – Томас сви рамене. – Ако трябва да бъда честен, неведнъж съм си мислил да го освободя. В началото ми беше благодарен, че го взех, но постепенно реши, че е най-важният в трупата. Предполагам, че му повлия обожанието от страна на прекалено много млекокарки. – Актьорът поклати лъвската си глава. – Той обаче имаше договор. Не е лесно да намериш заместник наред с сезона, така че щях да го задържа до края на годината. Сега ми се налага да търся друг.

– Дотогава ще можете ли да изпълнявате пиеси с по-малък актьорски състав?

– Бихме могли, но нещата много ще се усложнят, тъй като ще са необходими още репетиции, нови декори и костюми. – Фицджералд направи пауза и додаде лукаво: – Би било много по-просто, ако ти заемеш мястото на Честърфийлд.

Младият мъж едва не се задави с бирата си.

– Шегуваш се.

– Ни най-малко. – Събеседникът му направи красноречив жест. – Знам, че не изпитваш към играта страст, характерна за сериозния актьор, но съвсем прилично играеш второстепенни роли. Притежаваш много добро сценично присъствие, учиш изключително бързо – нещо много полезно при създалата се обстановка – и гласът ти е силен и с приятен тембър. Почти толкова добър е, колкото и моят. Изненадващо

за любител.

Изобщо не беше изненадващо – между актьорската игра и речите пред Камарата на лордовете имаше много общи черти. Но Стивън нямаше намерение да го казва на глас. Проблемът беше, че театралният сезон щеше да продължи месеци наред. А един Господ знаеше само още колко ще остане на крака. През последните три седмици, откакто Блэкмър му бе съобщил какво го очаква, бе забелязал леко, но постоянно влошаване на състоянието си.

– Съжалявам. Предложението ти ме ласкае, но наистина не мога да приема.

Томас въздъхна.

– Така и предполагам, след като си джентълмен. Все пак си заслужаваше да попитам. Струва ми се, че ти е приятно с нас. Имаш огромно предимство, че ти липсва проклетия актьорски темперамент.

Херцогът се усмихна.

– Защото не съм актьор.

Фицджералд се засмя и додаде сериозно:

– Може би искам прекалено много, но не би ли могъл да заместваш Честърфийлд, докато намеря нов човек. По една случайност току-що получих писмо от мой приятел от Северна Англия, в което възхвалява някакъв младеж на име Саймън Кент. Според Бейтс момчето имало голям потенциал и страшно се нуждаело да работи някъде. Ще му пиша още днес и ще го наема за останалата част от сезона. Но докато пристигне, ми трябва заместник. Знаеш, че в трупата нямаме възможност да държим резерви – загубата дори на един човек се усеща тежко.

Стивън кимна. Точно поради тази причина собствените му скромни умения бяха от полза. Колкото и странно да звучеше, но Томас предлагаше най-доброто възможно извинение за младия мъж да постъпи така, както иска. Вместо да се върне у дома, както би трябвало, той можеше да остане под благочестивия предлог, че помага на приятелите си.

– Трябва да тръгна след около две седмици, но дотогава ще ми бъде приятно да помогна.

– Добре, добре. – Актьорът засия и пресуши чашата си. – Само да не вземеш да прелъстиш дъщеря ми.

Младият мъж замръзна.

– Нали не мислиш и ти, че се навъртам около Джесика.

– Разбира се, че не. На всеки, който има очи, му е ясно, че главата ти е завъртяла Розалинд. Поздравявам те за вкуса. Всеки мъж може да

оцени красавици като Мария или Джесика, но само един чувствителен и проникателен човек би осъзнал, че Розалинд е не по-малко прелестна по свой начин. – Лицето му придоби сурово изражение. – Трябва да ти благодаря също така за въздържаността. Моята малка Роза вече наистина е голяма жена, но това не означава, че сърцето ѝ не може да бъде разбито отново.

„Е, поне ценят сдържаността ми“ – помисли си мрачно херцогът. Фактът, че слабостта му към Розалинд не бе убягнала на Томас, а очевидно и на съпругата му, го смути силно.

– Повярвай ми, нямам желание да нараня Розалинд. И двамата сме наясно, че не е разумно да започваме нещо.

– Защото осиновената дъщеря на двойка пътуващи актьори е под достойнството на един благородник ли? – попита, без да се церемони, събеседникът му.

Стивън се постара да овладее гнева, който го обхвана при тези думи. Наистина повечето мъже от неговата класа биха сметнали една актриса достойна само за прелъстяване и нищо повече. Сякаш етикетът актриса можеше да даде дори бегла представа за жена като Розалинд.

– Ти също си благородник, но си се оженил за Мария, обикновена актриса.

– В Мария никога не е имало нищо обикновено! – отвърна разпалено Фицджералд. Спря, тъй като си даде сметка, че се бе хванал на метнатата въдица. – Извинявай, несправедливо бе от моя страна да намеквам, че не си нищо повече от един лондонски развратник. Чувствата на един баща невинаги са разумни.

Може би съжителството с артисти го бе направило по-непринуден, но преди да успее да се сдържи, младият мъж се чу как пита:

– Еднакви ли са чувствата ти към твоята осиновена дъщеря и към другите ти две деца?

– Когато си наблюдавал как едно дете расте, как се смее и се събужда нощем разплакано, то е твое, без значение кой го е създал. Ако има някаква разлика, тя е може би в още по-голямото желание да я пазя, защото тя беше едно такова мъниче... И толкова добра. Розалинд беше съвършено дете, почти като ангелче. Често си мисля, че ако не бяхме я взели, Господ нямаше да ни даде Джесика и Брайън. И това щеше да бъде голяма трагедия. – Спря и на лицето му се изписа смущение. – Не може да се отрече, че ние, ирландците, сме сантиментални хора.

Младият мъж вдигна чашата си за наздравяване.

– Може би, но Розалинд е била благословена в деня, в който сте я

намерили. – Тонът му стана мрачен. – Иска ми се само да бях в състояние да... да ѝ предложи сериозна връзка.

Томас въздъхна тежко.

– Значи имаш съпруга. Подозирах го. Гледай да не забравиш този факт.

По-добре беше събеседникът му да го мисли за женен, отколкото да разбере истината.

– Повярвай ми, няма да забравя положението, в което се намирам – отвърна безизразно Стивън.

Макар да се бяха разбрали, той не бързаше да става. За първи път разговаряше толкова дълго с възрастния актьор и това му доставяше удоволствие. Даде знак на сервитьора на напълни празната халба на Томас и попита:

– Мислиш ли, че Честърфийлд е получил наистина предложение от Кралския театър в Бат? Това е един от най-добрите театри в Англия.

Томас сви рамене.

– Ако са го поканили, то със сигурност е било за съвсем дребни роли, не първостепенни, каквито играеше при мен. Но по-вероятно ни излъга. В крайна сметка, какво е артистът, ако не човек, който се вживява в някаква роля? Или по-скоро – в непрекъснатата поредица от роли. Нищо чудно, че народът винаги е гледал с подозрение на хората на изкуството.

Скокът от почитан благородник към лишен от уважение актьор, който бе направил в младостта си, бе наистина огромен. Изпълнен с любовитство за мотивите му, младият мъж попита:

– Каза, че са те смятали за „обещаващо момче“ в университета. Съжалявал ли си някога, че си се отказал от блестящо бъдеще, за да живееш чрез театъра?

– Нито за миг – отвърна незабавно Томас. – Но съжалявам, че дръпнах назад Мария. Тя можеше да бъде една от великите актриси, равна на Сара Сидънс. Бракът с мен я накара да отхвърли предложенията на големите театри, защото аз не съм в състояние да се погаждам с театралните директори; големи глупаци са. – Усмихна се със самоирония. – Тоест всички те, без мен самия.

Стивън се усмихна, но поклати глава.

– Твоят талант по нищо не отстъпва на нейния. Опитвал ли си някога да направиш компромис, за да получиш славата, която заслужавате?

Фицджералд въздъхна.

– О, опитвал съм един-два пъти, но много бързо неизменно

заставах на нож с онзи, който ме бе наел. Може би, ако баща ми не беше такъв тиранин, театралните менажери нямаше да събуждат твърдоглавието ми. Но от друга страна, ако той беше разумен човек, аз най-вероятно нямаше да се захвана с театъра, нито пък той да ме лиши от наследство.

Само с няколко думи актьорът бе разкрил доста неща за себе си. Като син на тираничен баща херцогът разбираше много добре твърдоглавието. Но той самият бе избрал пътя на невъзмутимостта и послушанието, вместо на бунта. Това по-разумен ли го правеше от Томас или по-голям страхливец? Ако го изгаряше страст по актьорската игра, дали щеше да избяга, за да живее на сцената? Или огромното богатство и отговорност за Ашбъртън щяха да го държат като заложник?

Най-вероятно да, защото чувството за отговорност му бе втълпявано от деня, в който се бе родил. Въпреки това му стана мъчно, че бе насочил така твърдо поглед в пътеката на дълга и не бе забелязал хилядите други пътища, по които бе могъл да поеме. Брат му се бе разбунтувал и бе намерил щастието си. Но не и Стивън. На него му липсваха и кураж, и въображение, и убеденост в правото на избор. Може би, ако се бе огледал достатъчно внимателно, щеше да намери начин да открие равновесието между отговорността и другите интереси.

Но сега умираше, а съзнанието, че бе изпълнил дълга си, не можеше да се сравнява с удовлетворението, което изпитваше от живота си Фицджералд. Отпи отново от бирата; имаше вкус на пепел, но може би това бе плод само на въображението му.

– Създаването на собствена трупа несъмнено е трудно, по затова пък дава свобода, на която се радват малцина.

– Да – усмихна се актьорът, но погледът му се рееше някъде далеч. – Мечтаех един ден да притежавам свой малък театър в град като Бристол или Бирмингам, кокетна къщичка и достатъчно пари, за да създам по-добър живот на съпругата и децата си. Можех да опитам всичките си теории за реалистична игра и исторически костюми, и... – Не довърши мисълта си. – Но така и не събрах парите, за да осъществя мечтата си, а след десет години ще бъда прекалено стар, за да играя която и да било голяма роля, с изключение на Лир. Както каза Едмънд, ще бъда достоен за съжаление старец, който седи край огъня и мисли за е воя провал.

Изражението му беше толкова театрално мрачно, че Стивън се засмя.

– Преувеличаваш... но това в крайна сметка ти е работата.

Събеседникът му се ухили до уши.

– Никой не може да се самосъжاليا по-добре от един ирландец,

момко. Аз живях много добре, изрекох велики слова, доставих удоволствие на мнозина, а до мен е най-прекрасната жена на света. Много от обучените от мен актьори сега се радват на успешна кариера в прочути театри, следователно в методите ми има нещо. Оставям това, плюс три деца, с които всеки би се гордял. Нелош паметник, а?

Тъгата на херцога стана остра като кама. Ако децата бяха най-добрият паметник на човека, значи той и тук се бе провалил. Трябваше да си осинови дете, но такава мисъл изобщо не му бе минавала през ума, защото Ашбъртън можеше да бъде наследен само от син, в чиито вени течеше неговата собствена кръв. Явно бе мислил много повече за наследството, отколкото за състоянието на своята душа. А сега вече беше късно.

– С децата ти всеки би се гордял – промълви тихо той и се изправи; в противен случай щеше да демонстрира, че англичаните не отстъпват на ирландците, станеше ли дума за самосъжаление. – По-добре да се връщам в театъра и да потърся костюм, подходящ за недостойния херцог.

Томас пресуши чашата си. Като видя, че събеседникът му не бе допил своята, изля остатъка в гърлото си.

– Жалко би било да се хаби този еликсир – обясни той, като стана. – Отивам да пиша на мистър Саймън Кент. Моли се да е поне наполовина толкова добър, колкото пише приятелят ми Бейтс.

Стивън кимна и излезе от бирарията. Но това, което искаше, не беше костюм, а Розалинд. Нейната топлина и слънчева природа щяха да излекуват сивото му настроение.

Тръгна по главната улица към театъра като опитваше да пропъди мисълта, колко голяма нужда имаше от нея.

* * *

След като репетицията приключи и всичко бе готово за представлението, Розалинд излезе от театъра. Точно затваряше вратата, когато се появи Стивън. Боже, колко добре изглеждаше с широките си рамене, високата осанка и косата, която на места имаше риж оттенък. Беше отслабнал през двете седмици, откакто бяха заедно. Бузите му бяха леко хлътнали и това подчертаваше скулите му. Изглежда го претоварваха с работа.

Или пък просто тя се вираше прекалено много в него. Утихна му се широко, смутена, че е толкова прашна и разрошена. Е, добре де, това бе обичайното й състояние, така че нямаше за какво да съжالياва.

Младият мъж спря и изпълненият му с възхищение поглед показваше, че няма нищо против прахта.

– Розалинд, казвал ли ти е някой някога, че като се усмихнеш, все едно изгрява слънцето?

Тя се засмя; макар да не приемаше думите му сериозно, те все пак ѝ доставиха удоволствие.

– Общуването с актьори е развързало езика ти, мистър Аш. Какво искаше татко?

Херцогът направи театрален поклон.

– Вие гледате, мадам Калибан, към най-новия член на трупата... поне докато баща ви намери заместник на Честърфийлд. Щял да наеме някой, препоръчан му от приятел.

– Чудесно! – Това означаваше, че Стивън щеше да остане още една-две седмици. – Тъй като ти учиш толкова бързо диалозите, ще се справиш без проблеми.

– Мислех да си потърся костюм за тази вечер. Искаш ли да преровим целия гардероб, за да видим какво ще подхожда?

Макар вече да знаеше отговора, младата жена съзерцава в продължение на няколко секунди високата му фигура заради удоволствието, което ѝ доставяше това. После каза:

– Ще трябва да носиш същата роба както в ролята на Тезей. Нямаме почти нищо друго за мъж с твоя ръст, а само онзи костюм е достатъчно великолепен за херцог Клаудио.

– О!

Стори ѝ се разочарован.

Тя също беше разочарована. Нямаха извинение да бъдат още малко заедно. Е, кой имаше нужда от извинения? Бяха големи хора.

– Искаш ли да се поразходим? – попита тя. – Покрай реката има пътека, по която се движа винаги когато дойдем в Уиткъм.

Стивън се усмихна топло и ѝ подаде ръката си.

– Искам, и то много.

Докато вървяха към реката, той додаде:

– Усмивката ти може би не е точно като изгрев, но ти определено имаш слънчева натура.

– Защо да нямам, нали съм късметлийка? Имам прекрасно семейство, интересна работа. – Усмихна се широко. – И съм наясно, че без моите организаторски способности в трупата щеше да царя невъобразим хаос. Това ми носи огромно удовлетворение.

– Би могла и да създадеш истинска трагедия с фактите от твоя

живот – отбеляза херцогът. – Сираче, осиновено от пътуващи артисти, които изкарват с непрекъсната борба прехраната си, овдовяла съвсем млада, принудена да работи в трупата, несигурно бъдеще.

Розалинд се изсмя звънко.

– Май си прав, но все пак предпочитам моята версия за живота си. Няма сигурно бъдеще, защо тогава да си приписвам ролята на трагична кралица? Звучи страшно глупаво.

– Колкото повече остарявам, толкова повече оценявам, каква благословия е да се родиш с подобно щастливо предразположение на духа – промълви замислено младият мъж. – Както е истинско проклетие да бъдеш винаги мрачен, дори когато имаш всички предимства в живота.

– Имаш право. Като се изключат обичайните проблеми, винаги съм била щастлива, но нямам никаква заслуга за това. Мама казва, че дори когато съм била мърляво момиченце, вечно съм се усмихвала. – Погледна го пронизателно. – А ти как би описал своя темперамент? Не си от мрачните, нали?

– Не, но определено съм възпитаван да проявявам здрав разум. Деловият човек трябва да бъде отговорен и да вдъхва у другите увереност, че на него може да се разчита. – Усмихна се със самоирония. – Освен това трябва да е по-скоро отегчителен.

Събеседницата му се засмя и го стисна за ръката.

– Ти никога не си досаден. Сигурна съм, че от люлката си започнал да сипеш този сух хумор.

– Точно така. За щастие малцина ценят тази моя пагубна склонност.

Розалинд се засмя отново. Бяха стигнали до пътеката, която се виеше между дърветата покрай речния бряг. Приютена под сянката им, тя предлагаше прохладата от следобедното слънце. Младата жена си пое дълбоко въздух.

– Ммм, помириши дърветата, цветята и тревата. Обичам дните на късното лято.

Стивън вдигна един паднал сух лист и го хвърли в регата. Течение то го завъртя мързеливо и го понесе бавно надолу.

– Започва сезонът на беритбата. След прибирането на царевицата ще дойде есента. И преди да сме усетили, ще настъпи зимата.

Усетила мрачните нотки в гласа му, неговата събеседница побърза да добави:

– После ще дойде пролетта и светът ще се подмлади отново.

Той помълча за момент. После, без да отделя очи от водата, изрече тихо следния цитат:

– „Всичко си има време, време има за всяка работа под небето: време да се родиш, и време да умреш... време да тъгуваш, и време да играеш.“ – Обърна се към Розалинд и заяви с тиха страст: – А сега е разгърът на лятото и е време да се живее.

Младата жена осъзна с изнервяща яснота, че е на път да си изгуби ума по този мъж. Щеше да бъде безкрайно лесно – с топлотата на усмивката си, с искреността на думите си – да я побутне към пропастта на емоционалната катастрофа. За щастие тя не беше вече младо момиче, в противен случай сигурно щеше да скочи сама.

И макар да не можеше да си позволи да го обича, същевременно съвсем ясно си даваше сметка за минаващото време. Скоро той щеше да си тръгне и светът ѝ щеше да стане по-безопасен, но и по-безжизнен. Отново неспособна да си намери място, тя хвана дланта му. Беше голяма, топла и силна.

Той сплете пръсти с нейните. И така, хванати ръка за ръка, двамата тръгнаха по пътеката край реката. Розалинд продължаваше да се наслаждава на прекрасния ден, но това се бе превърнало във фон на болезнено острото ѝ усещане за присъствието на Стивън. Забележително бе наистина колко много можеше да се каже без думи.

Около миля по-нататък имаше тревиста поляна, над която една върба простираше силните си ръце. В безмълвно съгласие те седнаха върху дебелия клон, който образуваше естествена скамейка. Водите течаха мързеливо между тръстиките.

– Не мога да повярвам, че същата река едва не удави Брайън – промълви младата жена.

– Наистина. Тук тя е спокойна като езеро. – Херцогът стисна дланта ѝ, но осъзна какво прави едва след това. – Разкрити сме – поде мрачно той. – Баща ти помоли не само да помогна с работата, докато намери заместник на Честърфийлд. Забелязал е как те гледам и е наясно, че не Джесика трябва да се бои от порочния ми нрав.

– Трябваше да се досетя, че ще забележат. Двамата са изключително наблюдателни. Но вероятно е имал предвид начина, по който те гледам аз, а не обратното.

Стивън се приведе напред, откъсна една жълта скална роза и хвана дръжката между палеца и показалеца на дясната си ръка.

– Тях неопределената, суеверна надежда, че докато нищо не се изрича на глас, ние сме... в безопасност.

Розалинд му кимна, знаеше какво точно има предвид.

– Но в този случай не може да има бъдеще, така че по-добре да

няма и настояще. Така ли?

– Така. – Херцогът преглътна с усещането, че гърлото му се стяга. – Иска ми се да беше другояче.

Както и на нея. Понечи да го попита направо дали е женен, но в крайна сметка реши, че предпочита да не знае. Много вероятно бе да има и други причини, поради които бъдещето за тях беше невъзможно. Например, че не може да си позволи бедна съпруга или пък е твърде горд да се свърже с жена с неизвестно родословие и ниско социално положение. Не бе изключено и това, което изпитваше към нея, да бе най-вече похот, и съвестта да му не позволява да я прелъсти.

Тъй като нито една от причините, за които се сещаше, не беше приятна, Розалинд реши да не подхваща темата. Вместо това заяви с пресорено безразличие:

– Неподходящ момент, неподходящо място.

– И неподходящ мъж – допълни той. Обърна се към нея, погледът му я изгаряше. – Но ти, Розалинд, си като свършена роза.

И забодете цветето зад ухото ѝ.

Ръката му увисна във въздуха над нейната глава. А след това, с насечени движения, сякаш действаше против волята си, я погали по бузата. Докосването на загубелите възглавнички на пръстите му беше особено еротично, когато прибра кичур от косата ѝ зад ухото.

Обхвана в дланта си брадичката ѝ. Младата жена застина, убедена, че ако направи и едно-единствено движение, ще се пръсне на парченца. Бученето на собствената ѝ кръв я оглушаваше; не знаеше от какво се страхува повече – да се отдаде или да избяга.

– Ти запращаш право в ада всичките ми добри намерения, Розалинд – промълви дрезгаво херцогът.

Наведе глава, за да я целуне. Тя затвори очи и посрещна с готовност устните му. Страстта изгаряше тялото ѝ, изостряше сетивата ѝ. Харесваше мъжествения му мирис, който се открояваше сред природните ухания. Тесните листенца на върбата шумяха край тях, полюшвани от лекия ветрец, и напяваха някаква хипнотизираща песен. Младата жена плъзна ръка по косите му и усети меките вълни на копринените кичури между пръстите си.

Дишането му се учести. Привлече я още по-близко до себе си. Тя се изви, така че да бъдат с лице един към друг. Бедрото ѝ се плъзна между краката му. Парна я близостта му.

Едната му ръка обхвана лявата ѝ гърд; палецът му загали връхчето през тънкия муселин на роклята. Розалинд ахна и цялото ѝ тяло

потрепери. Изгаряше от желание за още ласки.

Не по-малко възбуден Стивън плъзна длани към бедрата ѝ. С едно бързо движение той я повдигна и я положи върху кадифената трева, като я последва веднага. Целуна шията и нежната вдлъбнатина под нея, а ръцете му я галеха навсякъде. Всяко негово докосване я изгаряше като пламък и тя трептеше от копнеж. От години, от толкова много години не бе усещала мъжко докосване... Но никога досега не бе изпитвала подобно непреодолимо желание.

Едно подръпване на корсажа и тя почувства прохладния въздух върху гърдите си.

– Толкова си красива – прошепна херцогът. Докосна лекичко с език връхчето, обхвана го с устните си. Розалинд замря от удоволствие; дишането ѝ стана неравномерно, а ръцете ѝ мачкаха несъзнателно раменете му.

Той загали бедротото ѝ. Усети топлината на дланта му върху голата си плът, тя осъзна внезапно колко близо бяха до момента, след който нямаше връщане назад. Тялото ѝ гореше от желание. Но тя чувстваше, че ако сега му се отдаде, последната ѝ защита щеше да рухне и щеше да се влюби безумно в него. Щеше да ѝ бъде прекалено тежко да го загуби, дори при сегашното положение. Ако станеха любовници, раздялата щеше да я съсипе.

Когато дланта му се плъзна между бедрата ѝ, тя възкликна:

– Не. Моля те, недей!

Но не се опита да го спре. Знаеше със сигурност, че ако той продължи, тя ще го приеме с безпаметна страст.

Но Стивън спря. След като оправи роклята ѝ, той се отдръпна и изруга тихичко. Завъртя се по корем, подпря лакти на зелената трева и зарови лице в дланите си.

– Съжалявам – прошепна трепереща Розалинд.

Той не отговори. Младата жена забеляза колко са напрегнати в раменете му. След дълго, много дълго мълчание, херцогът вдигна поглед и ѝ се усмихна криво.

– Не на теб съм ядосан, лейди Калибан, а на себе си. Бях си дал дума да не правя нищо от този род. И, макар че с право можеш да се усъмниш, по принцип се контролирам много добре.

Тя му повярва. Дори можеше да се почувства поласкана, че му действа така неустойимо. И наистина щеше да бъде поласкана, ако за тях имаше бъдеще.

Розалинд се изправи, прокара пръсти през разпилените по раменете

й коси.

– Дяволът всъщност е здравият разум, нали?

– Определено. – Усмивката му стана по-широка. – Най-голямата трагедия на моя живот е, че всичките ми дяволи са достойни за уважение.

Тя се усмихна и си отдъхна с облекчение, когато видя печалната топлина в очите му. Те може би никога нямаше да станат любовници, но поне бяха все още приятели.

Глава 10

Все още разтърсен от бурята на страстта, Стивън се изправи и се облегна на дънера на върбата. Розалинд го наблюдаваше с дълбоко разочарование в кафявите очи. С разпуснатите си коси тя изглеждаше чудесно и той силно желаше пак да я притисне в обятията си.

Но, разбира се, щеше да бъде лудост да я докосне отново. Погледна встрани и започна да поема бавно въздух и да го задържа, старайки се да се овладее. По-трудно беше да се справи с мислите си. Искаше да не изгуби близостта помежду им, да привлече ума и духа на младата жена. Трябваше да разбере кое я правеше такава, каквата беше. Без да се интересува повече от добрите маниери, попита без заобикалки:

– Какво представляваше съпругът ти?

– Чарлз? – Очевидно въпросът му не я смути, защото тя започна да прибира бавно косите си, докато обмисляше отговора си. – Беше актьор. Нещо като Едмънд Честърфийлд, само че по-талантлив. Беше красив и когато пожелаеше – очарователен. Бях на осемнайсет години, когато се присъедини към трупата. Естествено си въобразих, че съм лудо влюбена. Тази връзка не изпълваше с възхищение родителите ми, но те не виждаха основателна причина да я забранят. Оженихме се преди да бе минала година.

Размърда се, за да си оправи роклята. При това движение се озова под слънчевия лъч, който се провираше между листата на върбата, и той превърна косите ѝ в ореол от злато, кехлибар и сандалово дърво. Тя нямаше вид на скърбяща вдовица, а на езическа богиня. Женствено закръглените извивки на тялото ѝ обещаваха плодородие и живот. Стивън преглътна мъчително.

– Джордан не беше ли мил с теб?

– Е, никога не ме е бил, но беше непоправим женкар. Първия път бях ужасена. Мислех, че всички мъже са като баща ми, който никога не е поглеждал към друга жена. Но Чарлз се заплесваше, и то прекалено често. – Лицето ѝ се сгърчи. – Е, поне ме излекува от романтичните илюзии, което не е лошо само по себе си.

Херцогът си я представи като сияеща млада булка. Несъмнено се бе отдала изцяло – и телом, и духом. А този най-голям от всички дарове бе пропилян заради някакъв себичен негодник.

– Какъв глупак е бил този Джордан! Не е разбирал какво

притежава.

– Честно казано, и аз така си мислех – отвърна с мрачен хумор тя. Нави лъскавите си плитки на тила и ги забодеше по средата с фиба. – Чарлз обаче рядко използваше главата си, управляваше го друга част от тялото му.

Стивън се усмихна накриво.

– Страхувам се, че при мъжете често се случва. Как умря той?

Беше се загледала в едно яркосиньо рибарче. То се гмурна във водата с плясък, който наруши тишината.

– Бяхме женени три години, когато му предложиха договор в един театър в Дъблин. Според него това бе голяма възможност и замина веднага за Ирландия. След като се установи там, трябваше да ме извика, но непрекъснато отлагаше. Шест месеца по-късно бе прострелян от съпруга на една от жените, които бе прелъстил.

Херцогът трепна.

– Боже мой, колко театрално. Но не прилича на драма, а на глупав фарс.

Устните на Розалинд се разтегнаха в усмивка.

– Абсолютно вярно. Беше ми мъчно за Чарлз, но така и не успях да му простя лошия вкус да умре по такъв вулгарен начин.

Погледите им се срещнаха и двамата се разсмяха. През последните две седмици Стивън бе скътвал грижливо в съзнанието си стотина нейни образи, но точно така щеше да я запомни завинаги: изпълнена със съчувствие и горчив смях жена, видяла доста и научила, че хуморът е най-добрата противоотрова срещу житейските изпитания.

Като проклинаше съдбата, която ги бе срещнала толкова късно, Стивън се изправи и протегна ръка.

– Време е да се прибираме, лейди Калибан. Има ли по-къс път от този покрай реката?

Тя пое предложената ръка и стана леко на крака, истинска грациозна богиня.

– Ако минем направо през поляната, ще стигнем до една пътека, която води право в града.

Той ѝ предложи да го хване под ръка, така бе по-прилично, отколкото да се държат за ръце.

Когато стигнаха тихата пътека, Розалинд вече се бе овладяла напълно и двамата разговаряха приятелски за предстоящото представление. Но под повърхностното спокойствие се криеше дълбоко съжаление, че златният следобед изтича като пясъчинките на пясъчен часовник. Не

трябвате да си позволяват повече подобна интимност; прекалено рисковано беше.

Щом взеха завоя, се озоваха пред спрян отворен фургон, чийто кочияш спореше за нещо с жилив конник. Младата жена се намръщи при звука на гневните гласове.

– Те изглеждат готови да се убият. Интересно за какво се карат.

В този момент въздухът бе разцепен от женски писък.

– Какво става, по дяволите! – Стивън се отдели от своята спътница и се запъти към фургона. – Да не би някой да е пострадал?

Кочияшът, подобен на мечок човек с грубовати черти, сви рамене.

– Казва, че ражда. – Обърна се и изляя през рамо: – Гледай да не се окучваш още, момиче. Чакай първо да излезем от енория Каули.

Мъжът на коня възкликна:

– Казах ти да не я водиш по-нататък, за Бога! Гражданите на Уиткъм няма да плащат за нейното копеле.

Лицето на херцога потъмня и той изруга под нос. В този момент Розалинд го настигна и попита тихо:

– Какво става?

– Според закона мястото на раждането определя коя енория изплаща издръжката на бедняшките деца – обясни мрачно той. – В резултат на това някои енории опитват да закарат в съседна енория бременните си просякини, за да си спестят издръжката за майката и бебето.

От фургона се дочу отново звук, този път подобен на отчаяно скимтене, което разкъса сърцето на Розалинд.

– Нямате ли капчица срам? – извика възмутено тя. – Докато вие се джафкате, момичето страда.

Мъжете спряха кавгата и конникът се раздвижи смутено върху седлото.

– Вината не е моя. Аз съм Джоузеф Браун, член на градската управа на Уиткъм. Пълна случайност е, че минах оттук точно когато енория Каули опита да стовари върху нас това момиче. Те по принцип обичат да прехвърлят на нас своите отговорности. – Погледна към своя опонент.

– Крейн е надзирател и дават все на него да върши мръсната работа.

Надзирателят се изсмя дрезгаво.

– И съм дяволски добър в това. Мина ли онзи бряст, и момичето, и нейното хлапе са ваши.

И размаха камшика, за да подкара конете, без да обръща повече внимание на гневните протести на Браун.

С каменно лице Стивън скокна пред екипажа и хвана юздите на двата коня. След като ги спря, нареди:

– Розалинд, качи се във фургона и виж как е жената.

– Дяволите да те вземат, гледай си твоята работа! – изрева Крейн.

Аз ще отведа тази курва в енория Уиткъм!

Вдигна камшика и замахна яростно към херцога.

Стивън вдигна длан да предпази лицето си. Камшикът се уви около ръката му. Бърз като котка, той го стисна с две ръце и го издърпа. Черната кожа разцепи въздуха като побесняла змия.

Младият мъж хвана дръжката в дясната си ръка. След това вдигна камшика и го завъртя със заплашително спокойствие.

– Или ще си затвориш устата и ще кротуваш, или ще проклинаш деня, в който си се родил – каза той на Крейн с глас, способен да разреже стъкло. – Имаш думата ми.

Кочияшът пребледня, а Браун преглътна мъчително, видимо доволен, че гневът на новодошлия не бе насочен срещу него. Розалинд гледаше смаяна как Стивън се бе превърнал само за минута в мъж, свикнал да му се подчиняват. Едва ли някой би имал куража да му се опълчи.

Разнеслият се в този момент стон я накара да влезе във фургона. Върху купчина слама лежеше момиче на не повече от седемнайсет-осемнайсет години. Беше хубаво, но подутото му тяло сега се гърчеше от болка, а меките му кестеняви коси бяха залепнали от пот.

– Не се притеснявай – рече успокояващо младата жена, като се отпусна върху сламата и хвана едната, стисната в юмрук ръка на родилката. – Ти не си сама.

– Но... бебето трябва вече да се роди. – Лешниковите ѝ очи бяха изцъклени от ужас, а полите на одърпаната сива рокля бяха мокри. – Толкова... толкова ме е страх.

Розалинд я стисна за ръката. Искаше ѝ се да я утеши, но сама се уплаши при мисълта, че бебето очевидно щеше да се роди всеки момент. Ако възникнеха някакви усложнения, и родилката, и детето щяха да умрат за минути.

Стивън надникна вътре и постави успокояващо длан върху рамото ѝ.

– Браун, доведи веднага акушерка или лекар.

Членът на градския съвет обърна незабавно коня си. Но в последния момент се поколеба.

– Обещайте, че няма да придвижите фургона след бряста.

– Обещавам ви, че този фургон няма да помръдне отук. –

Херцогът се обърна към Крейн. – Ако не знаеш как да израждаш бебета, предлагам да се махнеш отгук.

– Тази малка мръсница не може да си роди копелето в моя фургон – заекна надзирателят.

– Тогава не е трябвало да я слагаш в него – отвърна Стивън. – А сега, да те няма!

Крейн отвори уста, но се отказа от по-нататъшни протести, убеден от красноречивия поглед на херцога. Слезе от капрата и се отдръпна, но така, че да може да наблюдава всичко.

Младият мъж се върна във фургона и коленичи от другата страна на родилката. Розалинд си отдъхна с облекчение. Близостта му я изпълваше с увереност, че всичко ще бъде добре.

– Как се казваш, скъпа? – попита той с глас, който прозвуча изненадващо нежно.

– Ели, сър – премигна насреща му тя. – Ели Уордън.

– Е, Ели, както изглежда всеки момент ще станеш майка. Това първото ти бебе ли е?

Тя кимна.

– В такъв случай е разбираемо, че си нервна, но не се притеснявай. Жените раждат бебета откакто свят светува. – Извади носна кърпа от джоба си и избърса потта от челото ѝ. – Ние ще ти помогнем, така че няма от какво да се страхуваш.

Розалинд вдигна поглед и заклати ужасено глава. Бе напълно несведуща по въпроса. Стивън я видя и ѝ кимна леко, за да я успокои.

Родилката стисна ръката на Розалинд и извика отново.

– Болките са много често. Вече не остава много – заяви спокойно херцогът.

Подаде на Розалинд носната си кърпа и тихичко ѝ прошепна: „*Отвличай вниманието на момичето.*“ После започна внимателно да наглася тялото и дрехите на родилката в по-удобно положение.

Актрисата избърса потното ѝ лице.

– Винаги ли си живяла в Каули?

– Родена съм в Норфолк, а татко ни доведе тук преди десет години – отвърна Ели, видимо благодарна. – Той беше дърводелец и имаше хубава работа. Купи ни малка къща и я стегна много добре, но след неговата смърт преди три години останахме без пари. Тук нямаме роднини, така че мама трябваше да помоли енорията за помощ, за да не умрем от глад. – Последва нов пристъп. Момичето затвори очи и стисна силно ръката на Розалинд, но този път не извика. Когато бе в състояние да

говори отново, продължи разказа си, изпълнена с горчивина. – Човекът от енорийския съвет каза, че трябва да продадем всичко ценно, което притежаваме, за да изплатим помощите. Когато майка ми умираше, те взеха изпод нея дори пухения дюшек и го продадоха. А след това ми отнеха къщичката. Сега изхвърлят и мен, и моето бебе.

Как бе възможно хора, наричащи себе си християни, да се държат така безчовечно? Томас Фицджералд, макар Розалинд да не помнеше да е стъпвал в църква, бе хиляда пъти по-милостив от този църковен съвет. Младата жена потисна гнева си, тъй като я чакаше важна работа.

– Башата на твоето дете може ли да ти помогне, Ели? – попита тя.

Лицето на родилката се изкриви.

– С Дани щяхме да се женим, но тук нямаше никаква работа и той отиде в Уелс да работи в каменна кариера. Загина при злополука в деня преди сватбата ни. – Пое си дъх на пресекулки. – Ние... направихме го само веднъж. Той така и не разбра, че ще става баща.

– Лош късмет, но това вече е приключило – заяви успокояващо Стивън. – Скоро ще държиш бебето си в ръце.

Ели се отпусна за момент, но след малко болката я сгърчи отново.

– Боже, помогни ми, умирам!

– Не, не умираш – отвърна твърдо херцогът. – Понякога болката е ужасна, но това е нормално. Справяш се чудесно. Бебето вече излиза и всичко ще бъде наред. Имаш думата ми.

Следващите мъчителни минути бяха напълно объркани в съзнание-то на Розалинд. Тя държеше ръката на родилката и я окуражаваше. Избягваше да гледа Стивън и какво прави той. Макар да се грижеше за трескавите и наранените в трупата, то бе съвсем различно от акушерството, а не искаше да изгуби съзнание или да направи нещо не по-малко глупаво.

Ели извика за последен път сърцераздиращо. Настъпилото мълчание бе нарушено от тъничък, негодуващ писък.

– Браво, Ели – възкликна тържествуващо младият мъж. – Имаш красиво момченце.

Розалинд вдигна очи и видя, че младият мъж държи миниатюрно създание с червено личице. То изглеждаше съвсем мъничко в големите му ръце. Херцогът избърса внимателно телцето му с шепя слама. Докато привърши с това и отреже пъпната връв, излезе и плацентата.

– Ти се справи чудесно, Ели – заяви с усмивка той. – Очевидно имаш талант за раждане на бебета.

Родилката се усмихна плахо и протегна ръце.

– Искам да го взема.

Стивън постави бебето в обятията ѝ. То спря да плаче веднага. На лицето ѝ се изписа благоговение.

– Много е хубав, нали?

– Да – отговори топло Розалинд.

Раздвижи изтръпналата си дясна ръка, опитвайки да възвърне чувствителността ѝ след парализиращото стискане на момичето.

Приблжиха някакви хора. Актрисата надникна и видя дребна, набиита жена, която караше впрегната с пони каруца, следвана от мистър Браун, все така възседнал своя кон. Жената спря каруцата край фургона.

– Ти ли си момичето... А, виждам, че си ти. – Наведе се, за да огледа положението по-отблизо. – Какво чудесно здраво момченце си имате тук! Аз съм мисис Холт, акушерката. Не искаше да чакаш, така ли, скъпа? – Изсмя се гърлено. – Но се обзалагам, че ще искаш да ти помогна и да те науча как да се грижиш за бебето. Ще заведа и двама ви в дома си. Можеш да останеш, докато укрепнеш.

Стивън скочи от фургона и рече тихо:

– Аз ще поема разходите, мисис Холт. Погрижете се да осигурите нови дрехи за момичето и бебето.

Акушерката кимна.

– Можете ли да ги пренесете в моята каруца?

Херцогът отвори задната врата на фургона и плъзна ръце под родилката, без да се смуцава от факта, че и самата тя, и роклята ѝ бяха изцапани и окървавени. Вдигна без усилие майката и бебето и ги прехвърли в каруцата, застлана със стари дюшеци. Розалинд ги последва, взела трогателно скромния багаж на Ели.

Мисис Холт се качи на свой ред и пое бебето. Пови го в чиста, макар и износена кърпа, като му говореше някакви безсмислици. След това го върна на майка му. Розалинд се усмихна уморено, доволна, че оставят родилката на грижите на жена, която си разбира от работата.

– Фактът, че мисис Холт взема момичето в Уиткъм, не означава, че нашата енория е отговорна за него – заяви нервно мистър Браун.

– Не се притеснявай – отвърна сухо Стивън. – С мисис Джордан ще свидетелстваме, че бебето е родено в енория Каули. – Обърна се към Крейн, дошъл за фургона. – Утре ще се отбия при председателя на вашия енорийски съвет с някои предложения, как най-добре биха могли да се погрижат за Ели Уордън и нейния син.

– Не е твоя работа – изръмжа грубо надзирателят. – Тя ми изпоцапа целия фургон.

– Ще намина утре – повтори хладно херцогът.

Крейн се качи във фургона си и потегли към града. След кратък разговор със Стивън акушерката и членът на градския съвет отведоха Ели и бебето.

Щом останаха сами, младият мъж се отпусна встрани от пътя, подпря лакти върху коленете и скри лице в дланите си.

– Слава Богу, че беше обикновено раждане, без усложнения. Иначе един Господ знае какво можеше да се случи.

Розалинд се засмя неуверено и седна до него. Сега, след като напрежението бе преминало, тя се чувстваше напълно обезсилена.

– Беше невероятен! Да не би да си лекар?

Той я погледна.

– Нищо подобно. Просто фермер, който е помагал при раждането на доста козлета, телета и агнета.

Актрисата се ококори.

– Боже мили, значи цялата ти увереност е била фалшива?

Херцогът повдигна шеговито вежди. Може да не съм кой знае какъв артист, но се справих е тази роля.

Младата жена се отпусна на тревата и започна да се смее.

– Какъв човек! А аз мислех, че поне единият от нас знае какво да прави.

– Наясно съм, че принципът за хората и животните е един и същ.

– Затова значи почисти бедното детенце със слама!

Розалинд се разсмя още по-силно и Стивън се присъедини към нея. Изпълни я безкрайно страхопочитание. Той не беше лекар, но бе успял да изроди бебе. Беше благородник, но се тревожеше за съдбата на непознато момиче, отхвърлено от собствената си енория. И макар да се представяше за фермер, очевидно бе свикнал да му се подчиняват, което говореше, че притежава имение.

Така или иначе, той беше тук и присъствието му бе като дар от Бога. Вгледа се с обич в лицето му.

– Ти си много смел. Повечето мъже биха си плюли на петите в подобна ситуация.

– Някой трябваше да направи нещо и по всичко личеше, че най-квалифицираният за тази работа бях аз. – Усмихна се, потънал в спомени. – Главният ми коняр веднъж ме удостои с подробно описание как изражда дъщеря си, защото акушерката закъсняла. Тогава ми се искаше да бе запазил тези преживявания за себе си, но днес наученото свърши добра работа. Дъщеря му е вече палавница на пет години, а ако е рекъл

Господ, бебето на Ели ще се развива също така добре.

Изражението му бе изпълнено с копнеж. Младата жена остана с впечатлението, че той обича деца и очевидно нямаше свои. Много жалко. Тя самата страдаше от липсата на деца.

Доброто ѝ настроение се изпари при тази мисъл и тя се отпусна, вперила поглед в лятното небе.

– Остава ни по-малко от час, за да се върнем в Уиткъм, да се измием и приготвим за представлението.

Херцогът изпъшка.

– Бях забравил напълно за него.

– Което доказва, че не си истински актьор. – Розалинд се изправи и додаде строго: – Шоуто трябва да продължава, херцог Клаудио.

Стивън се усмихна.

– Тъй като ролята ми изисква да те целуна, със сигурност ще се справя.

Младата жена се изчерви леко и рече:

– Постъпи много съобразително, като ме изведе, за да порепетираме насаме.

Херцогът избухна в смях. Двамата тръгнаха към Уиткъм, като се държаха за ръце.

Глава 11

Лорд Майкъл Кениън спря коня си пред къщата на доктор Джордж Блакмър и слезе уморено от седлото. Надяваше се проклетият лекар да си е вкъщи, тъй като бе изминал дълъг път в търсене на отговори и не беше в настроение да чака.

Възрастният прислужник въведе новодошлия в амбулаторията, където докторът стриваше в хаванче някакъв бял прах. Майкъл бе виждал този човек само веднъж – на погребението на снаха си, херцогиня Ашбъртън. Оттогава нямаше особено доверие в способностите на лекаря. Блакмър вдигна очи и стана веднага.

– Ашбъртън! Радвам се да видя, че сте се върнали. Притеснявах се.

– Погледни отново. – Майкъл свали шапката си, за да му даде възможност да види по-добре лицето му. – Не е Ашбъртън, а брат му.

Лекарят се сепна.

– Извинете. Много приличате на него.

Майкъл бе чувал тези думи през целия си живот, затова не му направиха никакво впечатление.

– Не си бях вкъщи и получих писмото ти едва вчера. Тръгнах веднага, разбира се, но когато се отбих в имението, научих, че брат ми е заминал преди повече от три седмици и не се е обаждал оттогава. Какво става, по дяволите?

Блакмър въздъхна.

– Значи херцогът не е в Уелс, на гости у вас. Надявах се, че може да е там.

– Не, нито пък е в Лондон, тъй като допреди няколко дена бях там – отвърна нетърпеливо новодошлият. – В писмото пишеше, че брат ми е сериозно болен. За какво по-точно става дума?

Лекарят се поколеба, сякаш се чудеше как да поднесе лошата вест.

– Има тумор, смъртоносно заболяване, което разрушава стомаха и черния му дроб. Със сигурност ще бъде мъртъв до няколко месеца.

Майкъл замръзна. Внимателно съставеното писмо на Блакмър не го бе накарало да заподозре подобна мрачна новина. Стивън почти никога не боледуваше. Беше гостувал на Майкъл и Катрин в Уелс само преди два месеца и бе в цветущо здраве. Как бе възможно така внезапно да се разболе от смъртоносно заболяване?

– И нищо ли не може да се направи? – попита Майкъл, смазан.

Докторът извърна смутено очи.

– Да се молим, може би.

На госта му се прииска да удари своя събеседник. Но какъв смисъл имаше? В този момент му хрумна друга неприятна мисъл.

– Възможно ли е брат ми да е напуснал имението, защото болестта е засегнала ума му?

– Определено не – отвърна лекарят, изненадан от предположението. – Според мен херцогът е искал да остане сам, за да приеме съдбата си.

Това бе присъщо на затворения характер на брат му и Майкъл не се изненада. И все пак...

– Триседмично отсъствие ми се струва прекалено дълго. Възможно ли е състоянието му да се е влошило внезапно и сега той да лежи тежко болен някъде?

Блакмър поклати глава.

– Възможно е, предполагам, но е малко вероятно.

Новодошлият премисляше какво може да се направи оттук нататък. Брат му ценеше уменията на лекаря, но тъй като медикът практикуваше на село, по-вероятно работата му го сблъскваше предимно със случаи на треска и наместване на счупени кости. Той не беше спасил Луиза и очевидно нямаше представа как да лекува Стивън.

Може би Иън Кинлок щеше да бъде в състояние да помогне. Той бе приятел на Катрин и бе спасил живота на Майкъл след Ватерло с една много смела, експериментална процедура. В момента Кинлок беше в болницата „Сейнт Бартоломео“ в Лондон и използваше най-новите медицински открития. Ако някой можеше да спаси Стивън, това със сигурност беше Иън. Трябваше да намери брат си и да го заведе в Лондон.

Възможността да предприеме нещо го изпълни с облекчение и той побърза да се сбoguва:

– Благодаря за информацията, докторе.

Довиждане. Завъртя се на пети и тръгна към вратата.

Какво смятате да правите? – попита Блакмър.

– Да намеря брат си, разбира се – отвърна през рамо Майкъл.

– Почакайте! Искам да дойда с вас.

Майкъл спря за момент и рече нетърпеливо:

– И защо, по дяволите, би искал да направиш това?

Лекарят сведе поглед и докосна разсеяно хаванчето на масата пред себе си.

– Той е мой пациент. Ако успеете да го откриете, аз би трябвало да

бъда до него.

Майкъл се намръщи и понечи да откаже без много-много обяснение. Не желаше компанията на непознат човек, а и не можеше да му каже, че целта му е да намери Стивън и да го заведе при друг лекар. Все пак реши да направи компромис.

– Можеш да дойдеш, ако желаеш, но се надявам, че си добър ездач. Няма да намалявам темпото си заради теб.

– Ще се справя – отговори троснато докторът. – Но ще ми трябва малко време да уредя нещата и помоля друг лекар да се грижи за моите пациенти. Денят е вече към края си? Ще може ли да тръгнем утре сутринта?

Майкъл погледна през прозореца; слънцето наистина вече бе слязло доста ниско.

– Добре – съгласи се неохотно той. – Така поне ще мога да поразпитам прислугата в имението и да напиша няколко писма. До утре, Блукмър. Среща при абатството призори.

И си тръгна, като не преставаше да повтаря, че ако някой бе в състояние да помогне на Стивън, това със сигурност бе Иън Кинлок.

Отказваше да повярва, че за единствения му брат няма надежда.

След като остана сам, Блукмър се отпусна безсилно на стола си. Бе разтърсен. Също като баща си лорд Майкъл не си поплюваше, нещо, което бе типично за повечето представители на рода Кениън, само че при него това бе подсилено и с придобития в армията навик да командва. Пътуването нямаше да бъде лесно не само заради дългогодишния навик на лорда да живее и се движи при изключително трудни условия.

Блукмър бе виждал лорд Майкъл само веднъж и бе установил, че много прилича на Ашбъртън, но има по-изправена осанка и пронизващи зелени очи. Не беше очаквал да се сблъска с такава неприкрита болка при вестта, че по-големият му брат е безнадеждно болен. Повечето мъже на негово място биха се зарадвали тайно, че херцогската титла и имението ще бъдат техни само след няколко месеца.

Лекарят се взираше в незапаленото огнище. Както се бе опасявал, известяването на лорд Майкъл бе подействало като разбутване на гнездо стършели. Ашбъртън можеше да бъде във всяка точка на Англия и вероятността да го открият бе съвсем слаба. Много по-сигурно беше да се срещнат, ако изчакат херцогът да се върне сам, отколкото да го търсят. Но ако лорд Майкъл все пак успееше да открие брат си, Блукмър трябваше да бъде с него.

Лекарят гледаше с неவிждащ поглед студената си камина и се

питаше в какво се бе забъркал току-що.

Глава 12

Розалинд се събуди късно. Слънцето нахлуваше през прозореца. Джесика вече бе станала и бе слязла на закуска. Но тя пък не се бе разхождала дълго край реката, нито бе помагала за израждането на бебе.

Младата жена се обърна по гръб и се протегна. Драматичният вечерашен ден бе завършил с много успешно представление вечерта. Емоционалното изпълнение на Мария в „Изабела“ бе изтръгнало ридания от цялата публика. Едноактният фарс след това бе приет добре и двамата със Стивън се бяха целували с удоволствие и без опасност за нещо повече... поне пред зрителите. Сега тя си мислеше за случилото се под върбата. Усети как кръвта ѝ кипва. За няколко секунди си позволи да си представи какво би станало, ако бяха продължили. Щеше да бъде прекалено да сподели страстта на мъжа, който я и вълнуваше така дълбоко.

Но проблемът бе именно в това – прекалено много държеше на него. Въздъхна и спусна крака от леглото. Бяха постъпили правилно, като се отдръпнаха, преди да бе станало късно. А фактът, че не бяха спрели по-рано, пък я обогатяваше с тези вълшебни спомени. Това все пак беше по добре от нищо.

След като се изми и облече, тя слезе долу. За нейно разочарование Стивън вече бе излязъл. Той се появи чак след обяда. Розалинд тъкмо бе хапнала и правеше списък и тефтерчето си. Щом видя Стивън да върви по коридора, тя и му махна да дойде при нея.

Той смени посоката и влезе в салончето.

– Каква лудория замисляш?

– Нищо особено вълнуващо. – Посочи към списъка. – След два дена ще дадем представление в едно имение. Много престижен ангажимент, затова вземам допълнителни мерки, за да съм сигурна, че всичко ще бъде наред. За жалост се нуждаем най-вече от хубаво време, но не мога да го уредя.

– Представлението на открито ли ще бъде?

Младата жена кимна.

– Има прелестен малък амфитеатър в гръцки стил, направо чудесен за изпълнение на „Сън в лятна нощ“. Ако времето е лошо, ще влезем вътре, но няма да се получи така добре. – Остави настрана бележника. – Ял ли си?

Стивън отвърна с повдигане на рамене, тъй като напоследък често

пропускате едно или друго хранене, и потърка несъзнателно стомаха си. Той определено бе отслабнал, а сега Розалинд се сети, че бе виждала този жест и преди.

Може би имаше проблеми с храносмилането или язва на стомаха.

Докато се колебаеше дали не е прекалено дръзко да попита за здравето му, херцогът рече:

– Би ли искала да навестим Ели Уордън?

Тя се усмихна.

– С най-голямо удоволствие.

Стана да си вземе бонето и двамата напуснаха заедно хана.

Докато вървяха към другия край на Уиткъм, Стивън каза:

– Тази сутрин ходих в Каули.

– А, разбира се – възкликна тя. – Успя ли да разговаряш с председателя на енорийския съвет относно бъдещето на Ели?

– Да.

Не каза нищо повече. Спътницата му се въздържа от по-нататъшни въпроси. И без това щеше да разбере съвсем скоро.

Мисис Холт живееше в спретната къща, скрита сред ярките цветя на късното лято. Не можеше да има по-подходящо място за веселата акушерка. Тя отвори лично, когато Стивън почука на вратата.

– А, ето ги добрите ангели! – възкликна тя и отстъпи встрани, за да им направи място да минат. – Ели и нейното момченце са в чудесна форма.

– Толкова се радвам да го чуя – отвърна топло Розалинд. – Може ли да ги видим?

– Оттук.

Акушерката ги поведе по тясно стълбище към слънчева стая в задната част на сградата. Ели седеше на тапициран стол край прозореца, прегърнала спящото бебе. Измита и пременена в чиста рокля, тя изглеждаше много хубава, с меки кестеняви къдрици и нежни черти.

Лицето ѝ светна, като видя посетителите.

– Толкова се радвам, че имам възможност да ви благодаря както трябва. Не знам какво щях да правя без вас.

Сърцето на Розалинд трепна при вида на спящото бебе. Главичата му бе покрита с копринени тъмни косички.

– Може ли да го подържа?

– Разбира се.

И младата майка ѝ подаде внимателно безценното вързопче.

Розалинд обхвана в обятията си топлото телце и изпита почти

непреодолимо желание да избяга и да запази детето за себе си. Беше се надявала да има свои деца, които да ѝ бъдат утеха в несполучливия брак. Но тя бе бездетна и никога нямаше да има щастието да държи в ръцете си свое дете.

– Прекрасен е – промълви пресипнало тя.

– Толкова мъничък и съвършен. – Стивън докосна предпазливо малката ръчичка, сякаш се страхуваше да не я повреди. – На баща му ли ще го кръстиш?

– Да. И... – Ели наклони смутено глава на една страна. Така и не успях да науча името ви, сър.

– Стивън Аш.

Той не отделяше погледа си от бебето. Розалинд усети същия копнеж за дете, който изпитваше и тя самата.

– В такъв случай бих искала да го нарека Даниъл Стивън, ако нямате нищо против, сър.

Херцогът вдигна изненадано глава, видимо доволен от предложението.

– За мен ще бъде чест. – Погледът му падна отново върху момченцето. – Аз имам няколко кръщелници, но този е по-специален.

Розалинд благослови наум момичето, че му бе направило подарък, който явно за него означаваше повече, отколкото би могло да се предположи. Тя върна със съжаление детето на майка му.

Стивън докосна нежната като листенце на роза бузка на новороденото.

– Приятни сънища, Даниъл Стивън. – Вдигна очи; сега вече изражението му бе делово. – Имаш ли някакви планове за бъдещето, Ели?

Щастливото изражение на родилката помръкна.

– Ще се опитам да си намеря работа, където ще мога да взема и него. Няма да бъде лесно, но не се боя от тежък труд.

– Тази сутрин разговарях с енорийския съвет на Каули. Те се съгласиха с мен, че помощта, отпуснатата на теб и майка ти, е била много по-малка от стойността на къщата, затова ще получиш двеста лири като компенсация.

Ели ахна.

– Двеста лири! Та това е цяло състояние!

– Не е състояние, но е добра застраховка за изключителни ситуации – съгласи се херцогът. – Мисля, че знам едно подходящо място за теб. Мой приятел има имение в Норфолк и се нуждае от още една прислужница. Икономката е добросърдечна вдовица, която обича бебета. –

Усмихна се. – Прилича в много отношения на мисис Холт. Може би там ще откриеш и някои роднини.

Момичето го гледаше изумено и лешниковите му очи се напълниха със сълзи.

– Би било страхотно, сър. Двамата с вашата съпруга бяхте толкова добри с мен. Никога няма да ви забравя.

Розалинд и Стивън се спогледаха сепнато.

– Ние не сме женени. Просто... приятели – обясни тя.

Родилката се изчерви.

– Съжалявам. Помислих... така, както се държите един с друг...

– Лесно може да се допусне такава грешка, защото двамата сме много добри приятели – допълни херцогът с усмивка в очите. – Когато отидеш в Норфолк, ако искаш, можеш да се представяш като вдовица и да добавиш фамилията на Дани; не нужно хората да знаят какво точно е положението. Все пак двамата вече сте били женени в сърцата си, ако не и в църквата.

Този път Ели наистина се разплака.

– Никой никога няма да нарече моето бебе копеле. О, сър, това е... това е истинско чудо.

Стивън отвърна смутено:

– Ти си страдала достатъчно. Време е за промяна. – Погледна към своята спътница. – А за нас е време да си вървим.

Розалинд кимна и се наведе да целуне леко челцето на Даниъл Стивън. Той отвори очи и я погледна сериозно. Усетила, че тя също ще се разплаче, ако остане още малко, младата жена стисна ръката на Ели и ѝ пожела късмет. Слязоха долу. Стивън обясни положението на мисис Холт, която се съгласи да задържи Ели, докато се възстанови достатъчно, за да замине за Норфолк. Последва дискретно дрънкане на монети, когато той ѝ плати за разходите около младата майка и бебето. Розалинд изчака да се отдалечат достатъчно, преди да попита:

– Как успя да накараш енорийския съвет на Каули да върне на Ели парите от продажбата на семейното имущество, за Бога?

– Заплаших ги – отвърна бодро той. – Познавам до известна степен законите, затова им посочих къде са ги нарушили и обещах да изпратя при тях мировия съдия на графството. Всъщност аз така или иначе ще го направя. Ели не е единствената малтретирана от тях.

Розалинд си спомни как Стивън се бе държал предишния ден с Крейн и това я убеди, че не му е било трудно да сплаши енорийския съвет достатъчно, за да го принуди да изпълни дълга си. Вероятно дори не

бе повишил тон.

– Къщата наистина ли е струвала двеста лири?

Херцогът се поколеба.

– Половината, след като извадиха всяко пени, похарчено за семейството, плюс лихвата. Аз удвоих сумата, за да ѝ дам някаква сигурност.

– Значи си ѝ дал сто лири плюс плащането на разходите на мисис Холт. Постъпката ти е невероятно великодушна.

– Става дума само за сто лири – отвърна смутено той. – Не е кой знае какво.

Ако досега бе имала някакви съмнения относно социалното му положение, те изчезнаха окончателно.

– Малко богатство според повечето хора – усмихна се накриво тя. – Поне за Фицджералд. – Тъй като той я погледна развълнувано, тя додаде: – Ние произхождаме от различни светове, Стивън. Дори по-различни, отколкото се представяш, струва ми се.

Херцогът се обърна и постави длан върху ръката ѝ.

– Но няма не изградихме мост между тези светове?

– Да – отговори тихо младата жена. – Доста крехък и от него няма да остане и следа, щом си тръгнеш.

Лицето му се изопна и в очите му се мярна горчиво съжаление:

– Защо нещата трябва да бъдат такива?

– Те просто са такива. Ти си благородник, а аз – актриса. В повечето случаи хората се срещат с нас само зад затворени врати. – Усмихна му се. – А ние с теб просто имахме късмет да загърбим за малко обичайния начин, по който вървят нещата по света.

Стивън бавно въздъхна.

– Имаш право. Както винаги...

Розалинд тръгна отново, все така под ръка с него, и най-накрая изрече това, което я вълнуваше.

– Ти бягаш от нещо, нали?

Той я погледна.

– Толкова ли съм прозрачен?

– Умея да наблюдавам хората внимателно.

А тъй като изпитваше чувства към Стивън, забелязваше още повече неща.

– Нищо незаконно – отвърна след дълго мълчание той. – Бягам от... живота, предполагам. Но е време да се прибирам и да поема отново моите отговорности. Веднага щом пристигне заместникът на Едмънд Честърфийлд.

Внезапно тя реши, че в никакъв случай не трябва да му даде да разбере колко много щеше да ѝ липсва. Затова заяви безгрижно:

– Пофлиртувахме си чудесно.

Той я погледна, видимо силно развълнуван.

– Наистина. – Взе ръката ѝ и я повдигна към устните си. После заяви с театрален тон: – Ще ви помня до края на живота си, лейди Калибан.

Както щеше да го помни и тя самата. И някой ден – след две или три години – може би щеше да бъде в състояние да си спомни за него, без това да ѝ причини болка.

Глава 13

Ден шейсет и втори

Стивън разбра какво става едва в последния момент. Трупата бе на път към имението, където щеше да дава представление по покана на собственика, както бе обяснила Розалинд. Повечето актьори бяха в каретите и предния фургон, а Стивън караше фургона с декорите и костюмите.

Конете нямаха нищо общо със собствените му чистокръвни жребци, така че можеше да обръща внимание на своята спътница. Младата жена бе захвърлила бонето си във фургона и пътуваше гологлава, с изложени на слънцето коси и лице. Плитките с топлите цветове на есента го подсетиха, че този сезон вече чукаше на прага. Времето летеше.

Предпочиташе да не мисли за изтичащото време и затова попита:

– Между другото, къде отиваме?

– В Бърн Касъл, владение на херцог Кандоувър. Изненадана съм, че не си чул татко да го споменава. Той се гордее страшно много с факта, че през последните четири години даваме представления там по лична молба на херцога.

Бърн Касъл? Боже милостиви! Младият мъж дръпна несъзнателно юздите и конете изцвилиха недоволно.

Рейф Уитбърн, херцог Кандоувър, беше един от най-добрите приятели на Майкъл и двамата със Стивън се познаваха от години. Достатъчно добре, за да го познае веднага щом го види. Херцогът изпита силното желание да подаде юздите на Розалинд и да си плюе на петите.

От седмици пътуваше с трупата „Фиджжералд“ в някакъв вълшебен свят, който бе напълно различен от нормалния живот. И сега този свят бе на път да се сгромоляса. Имаше някакъв шанс да не го познаят, ако работеше само зад сцената, но тази вечер трябваше да играе отново ролята на херцога на Атина. Двамата с Розалинд щяха да се появят първи на сцената. Нямахше начин да не го познаят.

Попита, като си налагаше да говори спокойно:

– Представлението само за домочадието на херцога ли ще бъде?

– О, не. То е истинско събитие – отвърна актрисата. Алоишгъс пътуваше в техния фургон и избра точно този момент, за да пъкне глава помежду им. Тя погали кучето по муцуната. – Херцогът и херцогинята

канят цялата аристокрация наоколо. Преди представлението те дават вечеря на всички и дори изпращат същите блюда и на нас, скромните артисти. Превъзходна храна и публика, способна да ни оцени по достойнство. Това е кулминацията на годишната ни обиколка.

Прекрасно. Стивън със сигурност познаваше половината от хората, които щяха да присъстват. Вероятно бе кръстник на децата на някои от тях.

– Как започна цялата история? – попита кисело той.

– Херцогът и неколцина от благородните му приятели дошли да ни гледат в Уиткъм. Подозирам, че първоначално са имали намерение да ни се надсмеят, но останаха, за да ни се възхитят. Тогава играхме „Буря“. – Усмихна се, потънала в спомените си. – След представлението Кандоувър се появи зад сцената – той е много красив – и пофлиртува елегантно с всички дами от трупата, включително и със старата Нан. После попита дали бихме могли да играем в неговия открит театър.

– Естествено, отговорът беше да – довърши Стивън. Все още не беше късно да избяга, но не можеше да го направи, тъй като трупата и без това нямаше достатъчно хора. Съвестта не му позволяваше да провали представлението.

– Дръж се – предупреди той, докато прекарваше фургоина покрай широка канавка и се питаше защо мисълта, че може да бъде разкрит, го бе разстроила толкова.

Все пак той бе херцог Ашбъртън и можеше да прави каквото му харесва. Хората можеха да се присмеят на ексцентричното му поведение, но със сигурност нямаше да го направят пред него.

Срамуваше ли се да играе на сцената? Ни най-малко. Нещо повече, гордеше се със скромните си умения и за него бе огромно удоволствие да бъде част от трупата.

Какво тогава го тревожеше?

Едва сега си даде сметка в какво се състои проблемът. Последните седмици означаваха много за него – те му бяха доставили тайно удоволствие, което щеше да го поддържа в трудните месеци, които му предстояха. Не искаше представителите на неговата класа да научат за приключението му, защото щяха да развалят тази прекрасна магия.

Още по-лошо, циничните непременно щяха да решат, че е преспал с една-две от актрисите. Не можеше да понесе Розалинд и нейното семейство да станат обект на грозни клюки. Но как, по дяволите, да се справи с тази възможна ситуация?

И тогава му дойде наум една идея.

– Мислех си, че ще бъде по-добре да играя Тезей с перука и брада, за да не изглеждам толкова съвременен. Може да се уреди, нали?

– Да, но защо ти е брада? – попита изненадано младата жена. – Тя предизвиква сърбеж – слагала съм не един път, когато играя мъжки роли. И скрива толкова голяма част от лицето, че е трудно да си придадеш подходящ израз.

– Първия път, когато играх Тезей, ти каза, че от мен се иска само да внушавам авторитет и да демонстрирам любов към бъдещата си съпруга.

– А ти си авторитетен дори с чувал на главата – заяви през смях актрисата. – Добре тогава, сложи си фалшива брада и мустаци.

Това го поуспокои донякъде. С дегизировката и като си промени малко гласа, би трябвало да се отърве безнаказано. Пък и кой би допуснал, че херцог Ашбъртън е станал член на пътуваща театрална трупа.

– Гледай – възкликна Розалинд. – Не е ли невероятно романтично?

Бърн Касъл издигаше високите си кули над хълма и имаше наистина драматичен вид, но според Стивън Ашбъртънското абатство беше по-красиво. Когато фургонът тръгна по дългата алея, водеща към имението, младият мъж смъкна шапката върху лицето си и се отпусна по ниско на седалката. За щастие през последните няколко седмици бе позтъркал аристократичното си лустро.

Минаха покрай обширна конюшня. Зад нея бяха спре ни десет-петнайсет великолепни екипажа, много от тях с благороднически гербове по вратите. Розалинд посочи натам.

– Превъзходни са, нали? – Хвърли дяволит поглед на своя спътник. – Но предполагам, че ти не се впечатляват особено от тази гледка.

Тя имаше право. Колекцията от скъпи карети изобщо не му направи впечатление.

– Искало ли ти се е понякога да притежаваш подобно богатство? – попита сериозно той. – Тоалети, бижута и карети, колкото и каквито пожелаеш?

Въпросът му я изненада.

– Не особено. Имам си всичко, което ми е необходимо за живот, добро здраве, прекрасно семейство и приятели. Не са ми нужни никакви дрънкулки. – Замисленият ѝ поглед се спря на замъка. – Е, не бих имала нищо против да притежавам хубава къща, но не богатството прави човека щастлив и подозирам, че подобен разкош е същевременно и огромно бреме.

Думите ѝ проникнаха право в сърцето му. Удобство, здраве, близки

хора, с които те свързват топли чувства. Наистина, какво още можеше да желае човек? Богатствата, титлите и властта бяха просто дрънкулки.

– Ти си мъдра жена, Розалинд – промълви херцогът. Когато завиха наляво, видяха, че зад първата редица от екипажи има втора. Погледът му премина набързо по тях. На последната карета имаше изрисуван герб, който му се стори познат. Къде...

О, Боже! Едва не изпъшка на глас. Беше гербът на Херингтън, а сестра му Клаудия беше графиня Херингтън. Тя и съпругът ѝ вероятно гостуваха при приятели някъде и района и, естествено, нямаше как да не бъдат поканени на тазвечерното представление.

Ако трябваше да направи списък с хората, от които искаше да се скрие, името на Клаудия щеше да бъде написано най-горе. Двамата се бяха разбирали винаги добре, но тя имаше много твърди представи за естествения ред на нещата. Ако разбереше, че благородният ѝ брат се подвизаваше на сцената, щеше да направи живота му ад. За пореден път се замисли дали да не си плюе на петите.

Но трупата имаше нужда от него. От казаното от Розалинд му бе станало ясно, че тазвечерното представление е от огромно значение за нейното семейство, особено за баща ѝ. Ако ги изоставеше в този критичен момент, щеше да им се отплати по най-грозен начин за тяхното великодушие.

Очевидно му предстоеше дълга, напрегната вечер. Докато паркираше фургона до другите коли на трупата, Стивън се помоли наум на Хермес, гръцкия бог на измамниците.

Щеше да посрещне с отворени обятия всяка помощ, откъдето и да дойдеше.

* * *

Джесика притисна внимателно левия край на изкуствената брада и отстъпи крачка назад.

– Какво мислиш, Роза?

Сестра ѝ огледа изпитателно младия мъж и кимна.

– Получи се много добре.

– Ще ми бъде ли позволено да си видя лицето? – попита сухо тяхната жертва.

Розалинд му се усмихна дяволито.

– След като ти залепихме този храсталак, няма да можеш да си видиш лицето дори в огледало!

Джесика склучи тъмните си вежди.

– Според мен той изглежда доста впечатляващо. Като средновековен крал. Някой Едуард например.

Тъй като нямаше желание да чака, докато сестрите решат точно на кой крал прилича най-много, Стивън взе едно огледалце от скрина с гримовете. Разгледа произведението им и си откъсна. Бяха му поставили дълга, тъмни перука, която падаше на вълни до раменете му, и разкошна подхождаща ѝ брада. Никой нямаше да повярва, че окосмяването е естествено. Външността му обаче щеше да бъде прикрита успешно, а единствено това имаше значение.

– Аз пък мисля, че приличам повече на старозаветен пророк, останал прекалено дълго в пустинята.

Розалинд се засмя и вдигна диадемата на херцога на Атина – железен обръч с евтино позлатяване – и я постави върху буйната грива на младия мъж.

– Трябва да призная, че идеята ти беше много добра. Сега от теб определено лъха на царственост.

– Не е царственост, а пакетчетата с лавандула, които използваме, за да пазим перуките и брадите от молците – обади се Джесика и побърза да се измъкне със смях, преди сестра ѝ да я замери с една руса плитка от сандъка с костюми.

Стивън се изправи и поглади пурпурната си роба. Розалинд имаше право – брадата наистина предизвикваше сърбеж.

– Сигурно вече е време да започваме.

Точно в този момент нахлу Томас Фицджералд, нагласен като Оберон. Беше в стихията си, шураше се насам натам и даваше понякога противоречиви нареждания. За щастие Розалинд вече бе свършила обичайната си работа, така че и декорите, и актьорите, и костюмите бяха наред. Дори времето беше на тяхна страна.

Гримьорните и общата стая за артистите бяха под амфитеатъра. Херцогът се приближи до едно прозорче и надникна навън. Театърът, с формата на три четвърти кръг, бе разположен на склона на хълм, като сцената бе в най ниската точка, а редовете със седалки се издигаха във формата на концентрични кръгове, за да могат всички зрители да виждат ясно. Зад сцената бяха надвиснали клони те на огромни стари дървета. Именно тази бе една от причините да представят точно „Сън в лятна нощ“ – дърветата можеха да се използват като част от декорите.

Стивън помогна на сценичните работници да провесят въжета от дърветата. И докато трупата правеше бърз преглед на пиесата, за да се уточнят движенията по сцената, всички артисти, изпълняващи роли на

приказни същества, с радост се полюляха на тях. Дори Розалинд се спусна на сцената с въже и явно си прекарваше чудесно. Мария, в ролята на Титания, се присъедини към забавлението.

Полека започна да се спуска мрак и сцената с надвисналите дървета се превърна в мистериозната гора от въображението на Шекспир. Един славей се заоплакваше напевно някъде в клоните, когато гостите заприиждаха за представлението. Красиво облечени жени и елегантни мъже разговаряха и се смееха, докато си избираха места. Стивън се оглеждаше за сестра си, но не я видя, тъй като полезрението му беше доста ограничено. Ако имаше късмет, щеше да я боли глава и да пропусне представлението.

Но не очакваше да го сполети такова щастие.

В този момент почувства ухание на рози и миг по-късно Розалинд застана до него край прозорчето. Беше прелестна в робата на кралица на амазонките и с вдигната нагоре и хваната с позлатена диадема коса. Сценичният грим подчертаваше пълнотата на устните ѝ, а почернените ресници изглеждаха изкусително дълги. Стори му се прекрасна и неустоима.

Искаше му се да я привлече в обятията си, но разумът надделя. Задоволи се да пхне лявата си ръка под пелерината ѝ и да я обвие около топлата ѝ гъвкава талия; знаеше, че пелерината ще скрие жеста му от останалите в помещението.

Телата им се докоснаха и кръвта му запулсира бурно във вените. Разтвори лявата си длан и я прокара по корема ѝ с бавни кръгообразни движения.

– Готова ли си за предстоящата ни сватба, моя Иполита?

Тя вдигна натежалия си от желание поглед и отвърна дрезгаво:

– Да, скъпи ми херцоже. Готова съм.

И се притисна леко в него.

Заля го гореща вълна. За момент остави въображението си да действа на воля. Те бяха безсмъртни крал и кралица, влюбени, намиращи се в безопасност сред думите на една пиеса, където нито те, нито тяхната страст щяха да умрат някога. Той щеше да я ухажда с вино и рози и двамата щяха да се сливат в омагьосаната гора, вечно млади и силни.

В този момент стомахът му се обади болезнено и го върна към действителността. По дяволите, той беше като пеперуда, която летеше прекалено близо до пламъка. Защо измъчваше така и нея, и себе си?

Защото дори болката от несподеленото желание бе за предпочитане пред студената утеха на логиката. Въпреки това отпусна ръка и се

отдалечи на крачка от нея.

– Представяли ли сте тук „Както ви харесва“? Този амфитеатър би бил много подходящ за Арденската гора.

Младата жена застина. Преминаването от чувствената омая към реалността бе доста внезапно. След малко отговори:

– Едва миналата година. Аз играх ролята на моята съименничка, Розалинд.

Щеше му се да я види в тази пиеса. Високата ѝ великолепна фигура щеше да изглежда много добре в бричове. Изобщо искаше да я види по хиляди начини... и най-вече между сатенени чаршафи, покрита единствено от великолепните си светлокестеняви коси.

Едва се съдържа да не се наведе, за да целуне елегантното ѝ ухо, скрито отчасти от прибраните кичури. Вместо това погледна отново навън и видя херцог и херцогиня Кандоувър, които прекосиха сцената и се насочиха право към него.

Стори му се, че сърцето му подскочи чак в гърлото. Напомни си, че нямаше откъде да знаят за присъствието му, и каза с леко променен глас:

– Това ли са нашите работодатели? Имат доста аристократичен вид.

– Херцогът и херцогинята винаги идват да поздравят лично трупата и да проверят дали сме готови да започнем – обясни младата жена. – Не е ли красива тя? Женени са от няколко години и все още се държат така, сякаш са в медения си месец.

Херцогинята бе наистина красива, почти толкова, колкото и съпругата на Майкъл, Катрин. Също тъй неустоима, както Розалинд...

Стивън побърза да се оттегли в най-далечния ъгъл на помещението, преди да влезе семейство Кандоувър. Те поправиха Мария и Томас фамилиарно и се обърнаха с приятно леки думи към другите по-отдавна играещи в трупата актьори. Херцогът наблюдаваше Кандоувър с интерес. Само преди няколко седмици той самият се бе движил със същата властност и високомерие в очакване да му оказват уважение навсякъде.

Преди да се оттеглят, херцогинята отправи усмивка на останалите членове на групата. Погледът ѝ се задържа за момент върху Стивън, но вероятно заради мустаците. Той наклони глава в знак на уважение и тя премести очи нататък. Миг по-късно двамата със съпруга ѝ излязоха.

След като вратата се затвори след тях, Томас вдигна ръце с повелителен жест.

– Никога не е имало по-подходяща сцена за тази пиеса и нощта е изпълнена с вълшебство. Какво ще кажете да излизаме и да превърнем

това представление в нещо незабравимо?

Посрещна го хор от одобрителни възгласи. Брайън, в костюма на Пък, извика:

– О, да, сър!

И се изчерви, когато гласът му се извиси над останалите.

Баща му се ухили до уши и даде знак на Стивън и Розалинд и тяхната свита. Те навлязоха във великолепно царство на въображението под звуците на фанфари. Беше се стъмнило почти напълно и сцената бе осветена от факли, а високо отгоре, в дърветата, лампите блестяха като приказни звезди.

Стигнаха до средата на откритата сцена. Херцогът се обърна величествено към своята амазонка и видя сестра си на втория ред.

Въпреки строгото си изражение Клаудия беше красива жена, с кестенявите коси и силните черти на рода Кениън. Бе стиснала целомъдрено ръце в скута си, а мълчаливият ѝ съпруг седеше до нея. Интересно, какво представляваше бракът им. Дали двамата изпитваха чувства един към друг, или беше поредната аристократическа договорка, при която двама непознати просто живееха под един и същ покрив? Ако беше по-добър брат, щеше да знае. Обеща си да разбере, преди да умре.

Беше време да започва. Заговори с по-висок от обикновено глас, който се понесе с лекота над амфитеатъра. Той беше Тезей, водил големи битки и извършил велики дела, и сега се бе прибрал, за да се свърже с любовта на своя живот.

Царствена и смела, неговата царица на амазонките отвърна с гласа на Розалинд, в който се чувстваше нетърпението на влюбена жена. Стивън се взря в шоколадовите ѝ очи и даде воля на истинските си чувства, като вложи в устата на херцога на Атина думите, които херцог Ашбъртън никога нямаше да произнесе.

Когато напуснаха сцената, Розалинд хукна да се преоблече в костюма на придружителката на феята, но Стивън бе свободен да наблюдава по-нататъшното развитие на пиесата.

С нейното напредване стана ясно, че желанието на Томас Фицджералд щеше да се изпълни. През живота си Стивън бе виждал може би десет изпълнения на „Сън в лятна нощ“. Той самият беше участвал в три от тях. Но никога не бе ставал свидетел на по-хубаво представление от играното тази вечер.

Обстановката беше очарователна, светлините придаваха на феите неземна хубост. Томас и Мария играеха отчуждените повелители на феите, които бяха заедно от столетия, но все още имаха страст за

спречкване и скандали помежду си. Всички актьори бяха в най-добрата си форма. Особено убедителна беше Джесика в ролята на Хърмия, чийто любим се бе обърнал срещу нея.

Комедията от грешки напредваше и неусетно настана време Стивън да излезе отново на сцената с Розалинд. Той вече не се притесняваше, че могат да го разпознаят. Мнозина от публиката познаваха херцог Ашбъртън, но тази вечер той беше Стивън Аш – човек, освободен от тиранията на ранга, и участваше в най-хубавото представление на своя живот.

Когато Брайън произнесе заключителната реч на Пък, настана пълно мълчание. После публиката се изправи на крака, заръкопляска и завика с ентузиазъм, който напомняше по-скоро за Лондон на простолюдието, отколкото за преситената по принцип аристокрация.

Изпълнителите излязоха да се поклонят. Стивън и Розалинд се появиха заедно. На сцената сякаш ги посрещна звукова стена от аплодисменти. Той се опиваше от шумното одобрение със съзнанието, че бе заслужил своята част от възторга – това определено бе най-упоителната напитка. Нищо чудно, че артистите се пристрастяваха към такова... такова блаженство. Чувството за сила и съвършенство беше опияняващо.

Херцогът се поклони дълбоко, стиснал ръката на своята партньорка, изпълнен с безкрайна благодарност, че му бе дадена възможност да опита този толкова различен от неговия собствен живот.

След представлението публиката слезе на сцената и се смеси с актьорите. Херцогът забеляза, че няколко жени се насочиха към него, затова побърза да се измъкне и да се оттегли в най-отдалеченото ъгълче на мъжката гримьорна. Розалинд му беше казала, че след представлението изпълнителите, все така в костюми, щяха да отидат в замък за подготовения за тях и гостите прием. След един-два часа Томас и Мария щяха да съберат хората си и да потеглят обратно към Уиткъм на лунна светлина.

Стивън изчака, докато престана да чува гласове, след което свали перуката, брадата и костюма. През оставащите му няколко дни с трупа та нямаше да има повече изпълнения на „Сън в лятна нощ“, затова се сбогува носталгично с Тезей, докато сгъваше царствената му роба.

Вдигна сандъка с костюмите и го изнесе навън. След като не бе отишъл на приема, можеше поне да свърши нещо полезно.

Постави сандъка в задната част на един от фургоните. Алоишъс спеше кротко под него. Кучето повдигна глава, изскимтя и размаха опашка. До носа на Стивън достигна облак тютюнев дим. Той се завъртя на пети и видя пламъчето на пура само на няколко крачки от себе си.

– Значи това наистина си ти, Ашбъртън – прозвуча развеселен глас.

По дяволите! Младият мъж въздъхна и се облегна на стената на фургона, като кръстоса ръце пред гърди. Лунната светлина бе достатъчно ярка, за да разпознае високата тъмна фигура и ястребовите черти на лицето на своя събеседник. Стивън бе хванат на местопрестъплението от херцог Кандоувър.

– Добър вечер, Кандоувър – отвърна примирено Стивън.

– Как ме разпозна? Мислех, че съм се дегизирал достатъчно добре.

– Марго позна гласа ти – обясни домакинът. – Тя заяви категорично, че ти играеш Тезей. Помислих си, че скъпата ми съпруга е прекарила с бордото по време на вечерята. И тогава видях, че според програмата херцогът на Атина се изпълнява от Стивън Аш, а това име бе подозрително близко до твоето. Реших да проверя сам, след като ти не се появи на приема. Трябваше да повярвам веднага на Марго. Тя е изумителна, когато става дума за гласове и акценти. – Крайчето на пурата му припламна, когато дръпна поредната порция дим. – Едно от неочакваните предимства да се ожениш за жена-шпионин. За щастие другото й качество бе, че можеше да бъде дискретна.

– Някой друг знае ли? – попита младият мъж.

Кандоувър поклати глава.

– Само ние двамата. Искаш ли пура, между другото?

– Благодаря.

Макар да пушеше рядко, сега Стивън прие с благодарност възможността да върти нещо из ръцете си. Кандоувър изтръска пепелта от пурата си.

– Трупата „Фицджералд“ е много по-добра от повечето пътуващи театри, но въпреки това никой не би предполагал, че може да те намери тук. Мога ли да питам кое те е довело в нея, или не е моя работа?

Решил, че понякога е най-добре да бъде поне донякъде искрен, младият мъж отвърна:

– Не си ли се изморявал някога от задълженията, налагани от нашия произход?

– Може би. Не често, но е имало случаи – отговори замислено запитаният. – Значи си правиш почивка от херцогството.

– Точно така. Но това е възможно само ако никой не знае за нея.

Кандоувър додаде развеселено:

– Ти си наистина доста приличен актьор, но вероятно семейството ти няма да одобри новата ти кариера.

– Майкъл най-вероятно би се посмял, но сестра ми Клаудия би

получила сериозно сърцебиене – заяви откровено Стивън. – А когато приключи с четенето на конско, аз пък вече ще имам сърцебиене.

Събеседникът му се разсмя на глас.

– Разбирам какво искаш да кажеш... сестра ти е страховита жена. Няма да разкрия присъствието ти. Изненадан съм обаче, че Фицджералд не разгласи каква е работата. Той сигурно е на седмото небе, че си отишъл в трупата му.

– Той не знае. Никой от тях не знае.

– Ти определено вярваш в анонимността. – Херцогът хвърли пурата си и я смачка с тока на обувката. – Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш в замъка? Можеш да си нахлузиш обратно на лицето онзи храсталак и никой няма да те познае.

– Защо да рискувам? – Стивън издуха облаче дим. – Освен това ми е приятно да стоя навън. Нощта е толкова красива.

– Е, добре тогава. – Кандоувър подаде ръка. – Приятно ми беше да те видя. Трябва да ни наведиш някой път с истинската си самоличност. Или смяташ да останеш на сцената?

– Няма такава опасност. Напускам трупата след една-две седмици. – Стивън разтърси ръката на своя домакин. – Моля те, поздрави от мое име умната си съпруга.

Дръпна отново от пурата си и издиша дима бавно, като наблюдаваше отдалечаващата се в мрака висока фигура на Кандоувър. Беше се отървал леко. Повечето му познати не биха устояли на изкушението да споделят една толкова апетитна клюка, но Кандоувър не беше такъв.

Прорязва го остра болка. Притисна длан към стомаха си и отдъхна с облекчение, когато разбра, че няма да прерасне в истински пристъп.

Уморено се отпусна на тревата и се облегна на колелото на фургона. Болката бе заела постоянно място в неговия живот и той й обръщаше внимание само когато станеше прекалено силна. Тогава таблетките с опиум му носеха известно облекчение, но пък притъпяваха съзнанието му повече, отколкото му се искаше.

От колко време не се бе чувствал истински добре? Около три месеца. Блюдото с развалена риба бе натровило не само него, но и други членове на домакинството. Бяха повикали доктор Блукмър и той се бе справил ефикасно с проблема. Всички се бяха оправили, но оттогава Стивън страдаше от все по-силни болки в стомаха.

Усмихна се печално. Дали не умираше заради някаква развалена риба? Когато се видеше отново с Блукмър, щеше да спомене за това. Може би тази информация беше важна за напредъка на медицината.

Разтри корем. Болестта напредваше бързо. Нямаше да издържи шестте месеца, които макар и неуверено му бе отпуснал лекарят. Три месеца бе много по-вероятен срок и единият от тях вече бе минал. Добре че напускаше трупата след седмица.

Щеше да бъде хубаво да приеме поканата на Кандоувър да им погостува, но най-вероятно нямаше да види повече херцога и неговата съпруга. Може би никога нямаше да седи така на тревата нощем, напълно сам, в компанията единствено на звездите. Мисълта за това, което губеше, разкъсваше сърцето му.

Сякаш непрекъснато се сбогуваше с нещо. Как щеше да понесе да се раздели с Розалинд? Ако можеше да бъде с нея в последните дни от живота си, щеше да умре щастлив... или поне не толкова самотен.

Видението бе толкова изкусително, че той се замисли за момент сериозно над него. Макар да не мечтаеше за богатство, тя може би щеше да оцени възможността да получи сигурност за своето семейство. Щеше да ѝ отнеме само няколко седмици или месеца.

Няколко много мъчителни месеца, през които щеше да го наблюдава как си отива. По-добре беше да се сбогуват сега, преди да узнае, че здравето му се влошава.

Алоишъс се примъкна и постави глава в скута на младия мъж. Той го зачеса по ушите. Животното също щеше да му липсва.

Щеше да му липсва всичко, свързано с театрална трупа „Фицджералд“.

* * *

Когато си даде сметка, че Стивън не бе дошъл на приема, Розалинд помоли един слуга да ѝ даде кошница и наслага в нея храни и напитки. Тръгна обратно към амфитеатъра. Прохладната нощ бе особено приятна след сгорещената весела атмосфера в залата. Традицията за подобно тясно общуване между артисти и аристокрация беше стара и датираше още от Средновековието; тя бе жива и в Бърн Касъл. Бяха прекарали обаче уморителен ден и на нея също ѝ се искаше да избяга най-сетне от тълпата. Много по-приятно идеше да остане насаме със Стивън.

Когато стигна до фургоните на трупата, очите ѝ вече бяха свикнали с тъмнината и тя откри лесно на лунната светлина мъжката фигура, подпряна на едно от колелата.

– Здравей – провикна се бодро и се отпусна грациозно в тревата до него, а полите ѝ се разтлаха около нея. – Помислих, че може би си гладен. Или жаден. Какво ще кажеш за малко шампанско?

След кратко колебание той отвърна:

– Би ми било приятно.

В гласа му прозвучаха мрачни нотки. Е, шампанското щеше да му повдигне настроението. Бутилката беше вече отворена, така че младата жена измъкна тапата и напълни две чаши.

– За изключително успешната вечер.

Чукнаха се и пиха.

Розалинд усети как набраното през деня напрежение започва да я напуска. Вдигна поглед към тъмния силует на замъка, който се очертаваше ясно на нощното небе.

– Бърн Касъл сигурно е студен и винаги има течение, но не може да се отрече, че е изключително живописен.

– Би ли искала да имаш замък? – попита сериозно херцогът. – Или може би абатство?

Тя се престори, че обмисля отговора си.

– Абатство би било добър избор, но само при положение, че манастирът е запазен и в дъждовни дни ще мога да се разхождам из него и да се отдавам на дълбоки размисли.

– Добре казано. Да ти подаря ли абатство с манастир?

– Няма смисъл. Наистина не знам какво да правя с подобно абатство. Не ме бива за дълбоки размисли. – Доброто ѝ настроение се стопи изведнъж, когато се сети какво бе научила току-що. – Тази вечер татко каза, че е получил писмо от Саймън Кент. Той нямал търпение да се присъедини към нас и щял да дойде след четири дни.

– Толкова скоро? – Стивън помълча за момент. – Ще си тръгна на другия ден след неговото пристигане.

Младата жена потрепери, но причината само отчасти бе прохладният нощен въздух. Ръката му се обви около раменете ѝ. Тя се отпусна в прегръдката му и подпря глава върху рамото му. Колко добре се чувстваше така.

– Не е нужно да напускаш заради Кент – промълви тя. – Пак ще има достатъчно роли да се играят. Декори да се редят. Фургони да се карат.

– Време е, Роза – отвърна тихо той.

Тя се притисна в него. Беше толкова топъл и стабилен. Трудно ѝ беше да приеме, че скоро щеше да си замине.

– Ще ми липсваш – прошепна тя.

– И ти на мен.

Целуна я по косите.

Розалинд вдигна глава и преди да разберат какво става, двамата се зацелуваха бурно. Кадифената нощ бе натежала от уханието на цветя и шампанско, от чувствени тайни, които бягаха от дневната светлина. Ръцете им се сплетоха и те се отпуснаха върху тревата. Бе прекрасно да усеща силното му, стегнато тяло и да знае, че е в състояние да пробужда такова желание у него.

Стивън погали гръдта ѝ и плъзна длан по изтърганата коприна на сценичния костюм. Дъхът на Розалинд секна, когато ръката му спря в скута ѝ. Кръвта бучеше в ушите ѝ, толкова ѝ се искаше да му се отдаде. Но в потайните кътчета на съзнанието си изпитваше страх от зараждащата се любов, горчивият опит я възпираше. Страстта носеше краткотрайно удовлетворение и причиняваше вечна мъка.

Херцогът се поколеба, усетил вътрешната ѝ борба. Тогава Алоишъс изскимтя и завря студения си нос помежду им. Облиза бузата на Розалинд и тя се засмя.

– О, Боже! Това се превръща от романс във фарс.

Стивън се отдръпна и легна по гръб на тревата.

– Това куче има повече здрав разум и от двама ни – заяви задъхано той.

Изправи се, хвана я за ръката и ѝ помогна да стане. Прокара пъргаво длани по тялото ѝ, за да оправи костюма и да я успокои.

После вдигна брадичката ѝ и я целуна.

– Отивай на приема и не се връщай, ако не си заобиколена от трупата. В противен случай мога да направя нещо, за което ще съжаляваме и двамата.

Той имаше право, разбира се. Тя му остави шампанското и кошницата с храна и се запъти замаяна обратно към замъка.

Но не можеше да не си задава въпроса, дали наистина щеше да съжалява, ако все пак беше се случило нещо.

Глава 14

Хейвърфорд беше по-скоро село, отколкото град, но трупата „Фицджералд“ винаги се бе радвала на много добра посещаемост тук, а странноприемницата „Грийн Ман“ беше чиста и уютна. Розалинд подреди вещите си в малката таванска стаичка. След малко слезе долу с намерението да пие чай. Насочи се към малкия салон и видя, че баща ѝ разговаря със собственика, мистър Уилямсън. Томас се намръщи и ѝ даде знак да се приближи.

– Уилямсън казва, че плевникът, който сме използвали винаги, изгорял неотдавна. Има две предложения за места, където можем да изнесем представлението. – Подаде ѝ парче хартия, където бе написано как може да се стигне до тях. – Аз ще огледам едното, а ти – другото.

– Собствениците съгласни ли са да ни приемат?

– Да, мисис Джордан – отвърна ханджията. – Фермерът Браун и неговото семейство са заети с прибирането на реколтата, но харманът им е на разположение. Той каза просто да отидете и да огледате сами, тъй като всички са на полето.

Младата жена прегледа набързо указанията, като си напомни да остави безплатни билети за фермера и семейството му, дори да се спрат на другото предложение.

– Вземи Стивън, в случай че те нападне някое говедо, или каквото там обитава плевника – посъветва я шеговито баща ѝ.

Тя кимна. Всяко извинение да бъде със Стивън вършеше работа. От четирите дни до пристигането на Саймън Кент бе останал само един. Утре актьорът щеше да се появи, а вдругиден Стивън щеше да си тръгне. Тази мисъл тежеше непрестанно на сърцето ѝ.

Сложи на лицето си маската на привидна бодрост и се запъти към малкия салон, където Стивън даваше урок на малкия ѝ брат.

– Мога ли да ти заема учителя, Брайън? Татко иска да огледаме един плевник.

– Вземай го – побърза да се съгласи момчето. – Нуждите на трупата са на първо място.

– Което означава, че не си си направил превода от латински – отвърна сухо херцогът. – Постарай се да свършиш тази работа, докато се върна.

Брайън въздъхна мъченически и се захвана с възложената му

задача. Стивън се усмихна и разроши леко с пръсти косите му.

– Помисли си само как би могъл да използваш това страдалческо изражение, за да подобриш играта си на сцената.

Лицето на Брайън светна и той се опита да изобрази чрез средствата на пантомимата смъртна сцена, като се хвана за гърлото. Сестра му се засмя, дръпна Стивън за ръката и го изведе от малкия салон.

Запътиха се към главния вход на странноприемницата и тя забеляза, че изражението на спътника ѝ стана сериозно.

– Чакай малко да пийна вода – помоли я той.

Влезе в пивницата и каза нещо на кръчмарката, която побърза да изпълни желанието му. Актрисата си помисли с не особено приятно чувство, че жените винаги изпълняваха с охота молбите на Стивън.

Присви очи, когато установи, че водата му трябваше, за и изпие някакво хапче.

– Не се ли чувстваш добре? – попита тя, щом той се върна.

Лицето му се изкриви, но той само сви рамене.

– Просто стомашно неразположение. – Нежеланието му да обсъжда тази тема беше толкова очевидно, че тя не настоя повече. Излязоха на слънчевата улица. Беше прекрасен ден, по-скоро есенен, отколкото ютен. Първите сухи листа се въртяха, носени от лекия ветрец.

Почти без да разговарят, те тръгнаха по главната улица, която скоро се вля в междуселски път. Целта им се намираще в покрайнините на селото. На почукването им не отговори никой; както бе казал Уилямсън, цялото семейство и прислугата бяха на полето, за да прибират реколтата.

Младата жена огледа двора, който бе затворен от три страни от по-тъмнели от времето тухлени постройки.

– Къде според теб може да се намира харманът?

– Вляво, струва ми се. До хамбара и срещу краварника.

Още едно доказателство, че той бе наясно с всичко, свързано с фермата. Влязоха в хармана през двойна порта, достатъчно висока, за да може да мине натоварена каруца.

Розалинд се въртеше бавно, като оглеждаше внимателно помещението. Стари чепати греди подпиряха покрива, а през високите прозорци влизаше достатъчно светлина. В левия край се издигаше сеновал.

– Можем да играем под сеновала, но не виждам кое може да се използва за влизане на артистите.

– В ъгъла има врата към хамбара. Влизанията и излизанията могат да стават оттам.

Закрачиха насам-натам, като обсъждаха как би могло да се използва пространството. Най-сетне младата жена заяви:

– Мъничко е, но може да свърши работа, ако хамбарът на татко не е по-добър. – В този момент дочу тъничък писък и наклони глава на една страна. – Какво беше това?

– Вероятно мишка, хваната от бухал.

Писъкът се повтори.

– Идва от сеновала – рече младата жена. – Ще отида да видя.

Натам водеше грубовата подвижна стълба. Розалинд се заизкачва бавно и предпазливо по нея, като съзнаваше много добре, но не съжаляваше, че по този начин излага на показ глезените си. Стивън държа през цялото време стълбата, за да бъде по-стабилна, след което я последва.

Сеновалът беше слънчев и ухаеше на прясно сено. Ако беше дете, Розалинд с удоволствие щеше остане да си поиграе тук. Всъщност възрастните също можеха да играят тук, но на доста по-различна игра.

Писъкът прозвуча отново; всъщност този път се чу цял хор пискливи гласчета. Младата жена се вгледа внимателно и миг по-късно извика радостно:

– Гледай, котенца!

Прекоси сеновала и коленичи до вдлъбнатината, приютила четири пухкави пъстри котенца и тяхната застанала нащрек майка с тигрови шарки.

– Не се притеснявай, миличка – промълви Розалинд. – Няма да стори нищо лошо на твоите бебчета. Може ли да поддържа едно от тях?

Сладките приказки изглежда не се сториха особено убедителни на котката, но едно от мъничетата, в черно и оранжево, се насочи към гостенката, като с труд се придвижваше по сеното. Розалинд се засмя щастливо и постави длан на пътя му. То се намести веднага в нея.

– Виж, Стивън, не е ли прелестно? Голямо е точно колкото дланта ми.

Погали котенцето с показалеца си и бе възнаградена с едва чуто мъркане.

– Това е тя. Котките на кафяви, черни и жълти петна са винаги женски – обясни с напрегнат глас херцогът.

Тя вдигна глава, изненадана от тона му и видя, че изражението му също бе напрегнато.

– Ще те изчакам долу – заяви внезапно той.

Розалинд го проследи с изпълнен със съчувствие поглед, когато той се обърна и тръгна към стълбата. Направи две крачки и се олюля. После

се хвана за корема и с болезнен стон се отпусна бавно върху сламата.

Младата жена остави котето и се спусна към него. Стивън се бе свил на топка, обвинил ръце около тялото си, а по лицето му блестяха капки пот.

– Стивън, какво има? – извика ужасена тя.

Той поклати глава и опита да каже нещо, но не успя да изрече нито дума.

Тя разхлаби шалчето около врата му с треперещи ръце, за да му даде възможност да диша по-свободно. Кожата му беше студена и потна. Розалинд скоочи на крака.

– Отивам да доведе лекар.

– Не! – изхърка той. – Ще се... оправя.

Тя обаче рядко бе виждала човек, който да изглежда толкова далеч от оправянето.

– Мога ли да направя нещо?

Херцогът затвори очи.

– Вода – промълви задъхано той. – Моля те!

Розалинд заслиза по стълбата. Къде ли беше кладенецът?

Ето го, в другия край на двора. Хукна натам. Пусна кофата и с треперещи ръце започна да навива макарата. Стори й се, че това отне цяла вечност.

На един пирон висеше голямо тенекиено канче. Напълни го с вода и се запъти към хармана. Искаше й се да тича, но трябваше да внимава, за да не разсипе течността.

Сега качването по стълбата бе значително по-трудно, но успя да се справи, разля съвсем малко вода. С огромно облекчение установи, че Стивън не бе свит вече на онази ужасяваща топка. Беше се изпънал и лежеше по гръб в сламата, притиснал едната си ръка към корема. Очите му бяха затворени, по измъченото му от болка лице се виждаше, че не е добре. Как не бе забелязала досега?

Коленичи до него и допря канчето до устните му.

– Ето. Пий.

Той вдигна глава и с едната си ръка подпря съда. В началото отпиваше на малки глътки, след това – на по-големи, докато изпразни канчето.

– Благодаря – промълви дрезгаво той.

– Да ти донеса ли още?

Херцогът поклати глава.

– Сега вече съм добре. Дай ми само... още една минутка. След това

можем да тръгваме.

Внезапно обзета от влудяващ гняв, Розалинд извика:

– Лъжец. Забелязах и други признаци на болест, но ти все отричаше, а аз бях достатъчно глупава, за да приема твърденията ти. Трябваше да те замъкна по-рано на лекар. Какво ти е?

Стивън я погледна право в очите. В неговите зеленият цвят бе изчезнал, и те бяха станали бледи, безжизнено сиви. Настъпи продължително мълчание. Младата жена усети, че той обмисля с каква лъжа да я успокои.

Хвана студената му длан и я стисна силно, без да откъсва поглед от очите му, сякаш опитваше да му внуши да ѝ каже истината. Най-накрая силите му изглежда се изчерпаха напълно; той зашепна, а думите сякаш излизаха против неговата воля:

– Нито ти, нито който и да било може да направи нещо.

Сърцето ѝ като че ли спря да бие.

– Какво искаш да кажеш?

Клепачите му се затвориха.

– Аз умирам – произнесе едва чуто той.

Това бе възможно най-ужасната новина. Умира ли? Невъзможно. Та Стивън бе толкова силен, толкова жизнен. Толкова жив.

Но не можеше да се съмнява в думите му.

Розалинд притисна с ръка сърцето си. Болката, която го прониза, ѝ показва колко го обича. Досега бе отричала, дори пред себе си, за да заглуши мъката от предстоящата раздяла.

Но тя бе невзрачна сянка пред ужаса, който я обзе в този момент. Бе наясно от самото начало, че в крайна сметка той ще се върне при своето семейство и приятели. Тайно се бе надявала, че ще се сеща с добри чувства за нея от време на време. Искрено му желаше да бъде щастлив. Не да лежи в студената земя.

Толкова неща ѝ се изясниха изведнъж. Мрака, който бе усещала в него. Дистанцията, която поддържаше неизменно, когато страстта и духовната хармония ги привличаха един към друг. Настоятелността му да не остава в трупата. Отслабването и появилите се по лицето му бръчици.

Умът ѝ препускаше. На всяка цена трябваше да му спести собствената си мъка. Съсредоточена в усилието да го говори невъзмутимо, Розалинд изрече:

– Не съм съгласна. Твоята смърт би била ужасно разхищение.

Очите му се отвориха; зениците му бяха разширени. Може би в

изпитото хапче имаше опиум и това даваше пояснение защо най-сетне бе разкрил така грижливо пазената си тайна.

– Аз също мисля, че е разхищение. – Устните му се изкривиха в иронична усмивка. – Но така или иначе всички трябва да умрем един ден. Аз просто ще го направя по-рано от очакваното.

Едно бе да знаеш, че смъртта е неизбежна за всички. И съвсем дру-го да погледнеш през масата и да установиш, че Жътварката бе дошла на чай. Розалинд опита да си представи как би се чувствала, ако знаеше, че я очаква близък край, но не успя. Стисна още по-силно ръката му.

– Затова ли бягаше от досегашния си начин на живот?

Стивън кимна уморено.

– След като чух диагнозата на лекаря, изпитах неустойимо желание да се измъкна, докато успея да приема новината.

– Докторите грешат.

Бръчките на лицето му станаха по-дълбоки.

– Така е, но тялото не лъже. Усещам как болестта напредва с всеки изминал ден. Просто е въпрос на време... и то не много.

Каква е твоята болест?

– Лекарят я нарече тумор на стомаха и черния дроб.

– А аз си мислех, че просто си излязъл да си починеш от трудния си брак – промълви младата жена. Още не можеше да повярва, че бе толкова непроницателна.

– Вдовец съм. – Погледът му се премести към дървената греда над главите им. – Луиза умря преди малко повече от година.

Безжизненият му тон говореше, че я бе обичал много.

– Каква беше тя? – попита тихо Розалинд.

Той помълча, търсейки подходящата дума.

– Красива – отвърна най-сетне. – Винаги съвършена дама.

Никой никога не би нарекъл Розалинд дама, а и съвсем не беше съвършена. Но Стивън я желаше. Тя имаше властта да подари и на двама им няколко кратки радостни мига.

Трябваше да използва точния тон, иначе той щеше да се барикадира отново зад непробиваемата си броня. След кратък размисъл младата жена заяви:

– Сега ми става ясно, защо се държа на разстояние от мен. Страхувал си се да не изпадна в истерия, като науча за болестта ти.

Стивън отвори рязко очи и впи поглед в лицето ѝ. Устните му се изкривиха в усмивка.

– Не бих използвал точно тези думи, но иначе е горе-долу вярно.

– Какъв горд и глупав човек си само.

Тя се приведе и целуна студените му устни с надеждата, че не е прекалено изтощен от пристъпа и ще почувства желание. Повдигна глава само на сантиметър и промълви:

– Аз нямам склонност към истерии. – Опитваше да не допусне мъката си до повърхността и дори успя да се усмихне шеговито. – След като си тръгваш утре, бих искала да се сбогуваме по незабравим начин.

Настъпи мълчание, през което той я съзерцаваше напрегнато. Зелените тонове се бяха върнали в очите му. Беше толкова тихо, че Розалинд чуваше как котката ближе малките си.

И тогава Стивън обви с ръце кръста ѝ и я притегли, за да я целуне отново. Устните му станаха все по-настойчиви и тяхната страст я изгаряше.

Привличането помежду им бе много силно още от първия миг, независимо че се опитваха да го отричат. Но направеното разкритие събори издиганите с такава мъка бариери. Всичко бе водило към този момент – всяко докосване, всеки хвърлен скришом поглед, всяка сценична и всяка истинска целувка бяха прибавяли по нова съчка в огъня. Тя бе хвърлила в него запалената клечка кибрит и двамата бяха на път да изгорят.

Целуваха се до задъхване. Херцогът я обхвана в силните си ръце се озова отгоре ѝ, като я притисна с тялото си в мекото ухаещо сено.

– Искам да те любя, Розалинд – прошепна дрезгаво той. – Ако имаш някакви съмнения, кажи ги още сега.

Навлизащата през прозорците слънчева светлина образуваше ореол около широките му рамене и кестеняви коси. Като на ангел?

Като на любим. Младата жена повдигна ръка и погали бузата му с дланта си.

– Нямам никакви съмнения, Стивън. Само съжаления, че не го направихме по-рано.

Ден петдесет и девети

Усещането му за външния свят се възвърна постепенно. Вече не се питаше дали е способен да изпитва страст. Не беше предполагал, че желанието може да бъде толкова диво, толкова необузвано. Щеше да изпитва срам от безумието си, ако тя не бе споделила лудостта и удовлетворението му.

За първи път разбираше защо наричаха секса „малката смърт“, Той бе унищожен, но беше все още жив, увиснал в някакво странно измерение на времето, където нямаше нито минало, нито бъдеще, само вечно настояще. И никога не се бе чувствал по-жив. Усещаше почти с болезнена яснота ухаещата мекота на сеното, трескавите удари на сърцето си, тялото на Розалинд.

Завъртя се на гръб, като я повлече със себе си, и я притисна към гърдите си. Дъхът ѝ гъделичкаше врата му, а кожата ѝ имаше солен вкус, когато я целуна по слепоочието. Дрехите и крайниците им бяха сплетени.

Внезапно си спомни съвсем живо съня в нощта след спасяването на Брайн. Беше преследвал една смееща се Розалинд сред огряна от слънцето поляна, осеяна с есенни цветя. Когато я бе достигнал, тя се бе отдала в объятията му със страст, която не отстъпваше на неговата собствена. После се бяха свлекли на земята и се бяха любили безпаметно.

Днес този сън се бе превърнал в действителност и единствено съжаляваше, че всичко бе свършило така бързо. С горчива ирония си даде сметка, че бе открил прекалено късно страстта.

Не, не прекалено късно. Той не можеше, и нямаше да я пусне да си отиде.

Беше направил всичко, зависещо от него, за да запази самообладание, да ѝ се възхищава, без да допуска нещата да се задълбочат. Беше опитал да бъде почтен и да не ѝ причини болка.

По дяволите почтеността. Той я желаше и безскрупулната кръв на рода Кенин казваше, че трябва да я има дотогава, докато все още диша.

Осъзна, че цената щеше да бъде висока. Щеше да му струва гордостта, защото нямаше как да скрие нарастващата си слабост. Невероятното удоволствие, което бяха изживели току-що, нямаше да ги съпътства до края. Колкото и силна да бе свързващата ги страст, щеше да дойде ден, когато нямаше да бъде в състояние да я люби, и този момент щеше да бъде безкрайно горчив. Желанието му да я има щеше да нараства все повече и повече заедно със слабостта, и това бе най-горчивата мисъл от всички.

Но си заслужаваше да бъде с нея, дори на такава цена. Несъзнателно се бе отнасял с нея като с парниково цвете, като с крехък цвят, способен да понесе и най-лекия ветрец. Както се държеше с Луиза. Но Розалинд беше силна. Беше оцеляла на мръсната крайбрежна улица, макар и съвсем мъничка. Беше се приспособила към нелекия живот на пътуващия театър, беше се превърнала в душа и сърце на своето семейство и

на трупата. Нейната мъдрост, здрав разум и жизненост ѝ бяха помогнали да преживее не едно изпитание. И за щастие малоумният ѝ съпруг я бе излекувал от романтичните илюзии.

Сега двамата бяха свързани от приятелство и страст. Това бе достатъчно. Макар да не го обичаше, може би за нея нямаше да бъде кой знае какво бреме да сподели живота и леглото му в продължение на няколко седмици. Наградата щеше да бъде сигурност за нейното семейство.

Погали я нежно по влажната от пот коса, докато обмисляше откъде да започне. Не искаше да пропусне нещо, тъй като нямаше време за ухажване.

Най-сетне реши, че най-добре би било да я попита. Тя беше достатъчно интелигентна, за да оцени предимствата на предложението му. И може би с достатъчно добро сърце, за да остане при него от съжаление...

Младият мъж трепна при тази мисъл, но разбра, че би приел дори съжалението, стига да не я изгуби.

– Розалинд – прошепна той.

Тя отвори очи и го погледна със замечтана усмивка.

– Да?

Стивън усети, че се разтапя. Напомни си да не се отклонява и обяви хладно:

– Имам едно предложение. Би ли се омъжила за мен?

Глава 15

Да се омъжи ли? Тя го погледна безмълвно, изгубила способност да говори от изненада. Херцогът се усмихна тъжно и продължи:

– Няма да бъдем достатъчно дълго съпрузи, а и не ни свързва любов. Но затова пък има приятелство. – Погледът му се премести към полуразголената ѝ гръд. – И определено – желание.

Смутена от напомнянето за собствената ѝ страст, Розалинд седна и се заоправя, докато опитваше да си събере мислите.

– Това е... неочаквано.

Усмивката му стана по-широка и закачлива.

– Струва ми се, че правилните думи са: „Сър, това е толкова неочаквано.“

Актрисата се разсмя и отчасти преодоля изумлението си.

– Е, наистина е изненадващо. – Започна да маха полепналите по косите си сламки. – Действително ли искаш да се оженим?

Изражението му стана сериозно.

– Осъзнавам, че не е кой знае колко привлекателно да се жениш за умиращ мъж. Но ще има компенсации. Сами след няколко месеца ще се отървеш от мен. Няма да искам да бъдеш до мен до самия отворотелен край. Дори ще настоявам да заминеш. – Поколеба се за момент, преди да продължи. – Аз съм богат човек. Ще направя нужното, за да подсигурия финансово и теб, и твоето семейство.

Розалинд отпусна ръце и го загледа учудено. Дори така, както бе легнал на една страна, с полепнали по дрехите и косите сламки, той излъчваше властност. Джентълмен, при това, както бе заявил току-що сам – богат.

Очевидно си бе изгубил ума. Сериозно ли мислеше, че тя е толкова продажна, та да се омъжи за него само заради парите му? Че би приветствала радостно бързото си овдовяване? И че, ако се оженеха, щеше да се съгласи да я отпрати, за да не бъде до него в смъртния му час? Ако вярваше във всичко това, защо тогава, за Бога, я искаше за съпруга?

В този момент се сети за една възможна причина.

– Ако се надяваш да имаш наследник, ще те разочаровам – заяви без заобикалки тя. – Изглежда съм бездетна.

– Това няма значение. Моят брак продължи доста години, но нямахме деца. Причината може да се дължи в еднаква степен както на

мен, така и на моята съпруга.

Трябваше да му се признае, че не винеше жена си, но Розалинд бе искрено озадачена. Пъстрото котенце, което се бе приближило при нея малко по-рано, сега се появи внезапно до тях, като се придвижваше внимателно с подскоци из сеното. Тя вдигна малкото създание и го постави в скута си.

– Щом не се надяваш за наследник, защо тогава ми предлагаш брак? Като актриса аз съм по-подходяща да бъда любовница, отколкото съпруга. Глупаво би било да позволиш една... една страстна прелюдия да замъгли здравия ти разум.

Стивън се надигна раздражен.

– Близостта на смъртта прави глупави подобни светски съображения. Аз искам много от теб. Искам твоето време, твоята компания, твоето търпение и твоята страст. Най-многого, което мога да ти дам в замяна, е уважение. – Освен това трябва да прекарам известно време в Лондон, за да уредя делата си. По-лесно ще бъде да те взема с мен, ако сме женени.

– Ами брат ти, сестра ти и другите ти роднини? – възпротиви се младата жена. – Те със сигурност няма да одобрят подобен брак.

Той повдигна вежди.

– Аз съм главата на семейството. Те нямат право да съдят действията ми. Ако не одобряват, могат да вървят по дяволите.

Аристократичното му високомерие беше толкова подчертано, че актрисата за малко не се разсмя. Нищо чудно, че баща ѝ даваше на Стивън само благороднически роли. Но...

– Ами ако не умреш? Докторите често грешат. Ще съжеляваш ли, че си взел жена под твоето социално понижение?

– Ще бъде нужно истинско чудо да се спася, а аз не вярвам в чудеса. – Погледна я съсредоточено. – Но ако това се случи, няма да съжелявам за избора си. А ти?

– Не, и аз няма да съжелявам – отвърна тихо тя.

Но все още не знаеше какво да му отговори. Деловото му държание нямаше нищо общо с изгарящата буйна страст, която ги бе сляла преди малко. Нито пък с любовта.

Тогава се вгледа в очите му и разбра. Ако той беше здрав, двамата нямаше да се срещнат никога и той едва ли би ѝ предложил брак, дори ако по някаква странна случайност се бе влюбил в нея. Но сега бе изправен пред лицето на смъртта, беше самотен и уплашен, ала прекалено горд, за да го признае. Вероятно би предпочел да умре, отколкото да

каже, че се нуждае от нея или от когото и да било друг. Сега обаче наистина се нуждаеше от нея.

С брутална яснота осъзна какво щеше да представлява бракът им. Известна радост и много повече тъга. Щеше да го наблюдава как си отива, без да му позволи да разбере колко силно я изтезаваше неговата мъка, тъй като така само щеше да увеличи товара му. Щеше да се наложи да влезе в неговия свят и да бъде силна без утехата на своето семейство. И въпреки подкрепата на Стивън, повечето му роднини и приятели щяха да я презират.

Една разумна жена би поблагодарила и би отказала. Една горда жена би се почувствала обидена от студения начин, по който бе направил предложението си.

Розалинд сведе поглед към котенцето и погали гърленцето му с показалец. Очевидно тя не бе нито горда, нито разумна. Вдигна глава и протегна ръка, после промълви:

– Да, ще се омъжа за теб.

Той стисна силно ръката ѝ.

– Много се радвам. Ще направя всичко възможно да не съжالياваш.

Изписалото се по лицето му облекчение бе доказателство, че е направила правилния избор. Тя го обичаше и мисълта за близката му смърт бе истинска агония за нея. Но ако прекараха оставащото му време заедно, поне щеше да има някои щастливи спомени. И щеше да излъже, ако кажеше, че перспективата за финансова сигурност на родителите ѝ е безразлична.

Младата жена премина към по-практични въпроси:

– Като пътуваща актриса аз не принадлежа към никоя енория, затома вероятно ще трябва да отидем в твоя дом, за да се оженим.

– Няма да е нужно. Ще поискам да ми изпратят специално разрешение от Лондон. Няма да отнеме повече от... – Замисли се. – Три дни. Да речем четири, за по-сигурно. Какво ще кажеш да се оженим в сряда?

Розалинд премигна, малко изненадана от подобна припряност. Но наистина нямаше време за губене, а причините да се бърза бяха безброй.

– Съгласна съм.

Херцогът се намръщи, докато си връзваше шалчето на врата.

– Ще можеш ли да напуснеш трупата веднага, или ще трябва да изчакаме, докато баща ти намери заместничка?

Актрисата прехвърли в ума си репертоара на трупата.

– Ще се наложи да не играят две пиеси, докато се намери друга артистка, но моето заминаване няма да предизвика непреодолими

проблеми. Женските роли са по-малко от мъжките.

– Добре. Ще ми се да имаме време за кратък меден месец преди да отидем в Лондон. – Изгърси с длан сламките от тъмния си редингот. – Пренебрегнах задълженията си, като останах толкова дълго с трупата. Не ми се прибираше.

Розалинд му се усмихна.

– Радвам се, че веднъж и ти пренебрегна задълженията си. Твоята компания бе голямо удоволствие за всички нас. – Погледът ѝ попадна върху прозореца и видя колко високо е слънцето. – Божичко, трябва да се връщаме в хана. Татко ще помисли, че сме изядени от подивели агнета.

Стивън се изправи и ѝ помогна да стане. Котенцето се вкопчи в рамото ѝ; малките му ноктенца боцкаха като игли. Херцогът отдели внимателно малкото създание от дрехата ѝ и го върна на майка му. Привлече младата жена в обятията си. Тази прегръдка нямаше нищо общо с трескавите целувки отпреди малко – тя бе спокойна и собственическа.

– Държа се като пълен егоист и дори не мога да почувствам вина – прошепна той.

Розалинд вдигна глава и се взря в лицето му. Бе отслабнал през последните седмици и това подчертаваше хубавите силни кости на лицето му.

– Защо да е егоистично да се ожениш? Всеки един от нас ще даде и всеки ще получи. Това е най-естественото нещо на света.

Стивън въздъхна и прокара върха на показалеца си по очертанията на ухото ѝ.

– Надявам се, че си права.

Младата жена отпусна глава на рамото му, като си мислеше колко малко знае за него всъщност. Не познаваше неговото семейство, не беше виждала дома му, не знаеше нищо за живота му. Но бе сигурна, че е мил и почтен. Беше достатъчно.

Позволи си още малко да се наслаждава на прегръдката му. В негово присъствие се чувстваше толкова сигурна и спокойна. В безопасност. Колко ли щеше да продължи това? Скоро щяха да си разменят ролите. Той щеше да се нуждае от нейната сила повече, отколкото тя – от неговата. Щеше да бъде ужасно.

Така да бъде. Ако искаше животът ѝ да бъде лесен, трябваше да му откаже.

Отстъпи встрани и започна да се оправя.

– Приличам на млекарка, която се е повъргала в сеното – заяви

мрачно тя.

Херцогът я наблюдаваше с топлота.

– Притежаваш прекалено много вродена елегантност, за да те сметнат за млекарка.

Розалинд се засмя.

– Но все пак съм се повъргаляла. Можеш ли да махнеш сламките от гърба ми?

Той така и направи, а след това плъзна нежно длани по тялото ѝ, за да изпъне дрехите. Това му отне повече време, отколкото бе нужно, но тя нямаше нищо против.

Няколкоминутните усилия им придадоха относително приличен вид. Стивън вдигна тенекеното канче, за да го остави при кладенеца. Розалинд заслиза първа. Хвърли последен поглед към сеновала. Толкова скромно място, а бе приютило безкрайна страст и драма.

Изпитваше смесица от щастие и тъга и се опасяваше, че те никога вече няма да я напуснат.

* * *

Без да обръща внимание, какво ще си помислят хората, Стивън държеше Розалинд за ръката, докато се връщаха към „Грийн Ман“. Чувстваше се... щастлив. Очакването да се случи нещо радостно беше приятно. А дори при нормални обстоятелства, какво друго би могъл да иска един мъж от съпругата си, освен да му бъде приятел и същевременно страстна в леглото?

Умът му гъмжеше от планове. Все още бяха близо до Бърн Касъл, така че можеше да помоли херцог Кандоувър да изпрати доверен човек в Лондон. Сигурен бе, че приятелят на брат му би бил щастлив да помогне. Пратеникът щеше да вземе разрешително и да занесе банков ордер на семейните банкери, тъй като средствата на Стивън бяха на привършване. Можеше също така да заведе Юпитер в конюшната на Ашбъртън Хаус и да му вземе някакво друго облекло. Започваше вече да му се повдига от няколкото ката дрехи, които бе взел за това пътуване.

Ако се изключеха тези подробности, имаше нужда само от Розалинд. Наблюдаваше я с крайчето на окото си и не можеше да се начуди на късмета си. Тя го погледна, без да обръща глава към него, и му се усмихна топло. Изкушаваше се да я отведе отново в сеновала. Е, скоро щеше да бъде негова и тогава щяха да бъдат заедно, когато си поискат.

Силна болка го върна към действителността. Беше обмислил и отхвърлил идеята да каже на своята любима истинското си име и

положение в обществото. Тя щеше да научи, разбира се, но по-добре да изчака и да я уведоми след венчавката. Вече и без това беше наясно за различията в общественото им положение. Ако знаеше каква пропаст ги дели, може би щеше да промени решението си.

Как ли би реагирал баща му, че неговият син и наследник се жени за пътуваща актриса? Ако не беше вече мъртъв, тази новина със сигурност щеше да го убие. Стивън сви рамене; въпреки всичките си усилия, така и не бе успял да угоди на баща си. В крайна сметка бе престанал да се старее.

Баща му нямаше да се зарадва също и на факта, че следващият херцог ще бъде Майкъл. „*Жалко, че няма да разбере никога*“ – помисли си сухо младият мъж. Старият херцог бе с труден и груб характер, но в повечето случаи бе справедлив. Той обаче мразеше по-малкия си син и за отмъщение бе направил всичко възможно да отчужди двамата братя. А това Стивън не можеше да му прости.

Клаудия също щеше да се ужаси от предстоящия брак, а това вече действително бе проблем. Ако имаше късмет, Стивън щеше да успее да я накара да приеме новата му съпруга. Ако ли не... Сви отново рамене.

„Грийн Ман“ скоро се показа. Когато приближиха, някаква каруца спря пред странноприемницата ѝ от нея слязоха мъж и жена с багаж. Щом двойката влезе в хана, Розалинд рече замислено:

– Дали това е Саймън Кент? Не знаех, че е женен, но този човек имаше вид на актьор.

– Не е особено привлекателен. Но същото може да се каже и за Едмънд Кийн².

Младата жена го погледна.

– Ти виждал ли си Кийн? – Спътникът ѝ кимна в отговор, а тя попита развълнувано: – Толкова ли е добър, колкото се говори?

– Великолепен е. Гледах го в нощта на прочутия му лондонски дебют, когато игра Шейлок във „Венецианският търговец“.

Очите ѝ се разшириха.

– Чух, че „Дръри Лейн“ бил почти празен, когато започнал, но изпълнението му било толкова въздействащо, че хората излезли на улицата през първия антракт и посъветвали минавачите да влязат да гледат. Наистина ли е било така?

– Да. – Стивън се усмихна на спомените си. – Въпреки че беше

---

2. Прочут английски актьор (1787–1833), изпълнител на роли в пиесите на Уилям Шекспир. – Б.ред.

януари и времето беше лошо, аз влязох в една близка кръчма и завлякох трима приятели в моята ложа. В края на представлението театърът бе препълнен. Беше невероятно.

– Искан ми се и аз да съм била там – промълви с копнеж Розалинд.

Той я стисна за ръката.

– Ще те заведа в „Дръри Лейн“, когато отидем в Лондон. Сезонът започва след една-две седмици.

Младата жена се изсмя.

– И ти имаш ложа! Ще бъде много важна.

„А дали ще се чувстваш комфортно?“ – помисли си с тревога херцогът. Предпочете да смени темата, затова каза:

– Кийн е изключителен. Но мисля, че баща ти не му отстъпва.

Бе възнаграден с ослепителната усмивка на своята любима. А той говореше съвсем честно. Ако Томас Фицджералд бе успял да се споразумее с театралните директори, сега двамата с Мария щяха да бъдат толкова известни, колкото Кийн и Сара Сидънс. Наистина бе тъжно, че талантът сам по себе си не беше достатъчно условие за постигане на голям успех.

Влязоха в странноприемницата и се запътиха към малкия салон, откъдето се чуваха гласове. Половината трупа из Фицджералд се бе събрала около двамата бедно облечени новодошли. Младият мъж бе свалил шапката си и говореше с Томас.

Когато Стивън и Розалинд влязоха, Томас погледна към тях.

– Розалинд, Стивън, това е Саймън Кент, който пристига един по-рано от предвиденото. И неговата сестра – Мери Кент.

Херцогът огледа своя заместник. Кент бе по-нисък от среден ръст и русите му коси имаха нужда от подстригване. Не беше красив. Всъщност изобщо нямаше представителен вид. Но тъмносивите му очи бяха неустоими.

– Харманът, който огледахме, ще свърши работа, но е мъничък – обяви Розалинд.

Баща ѝ кимна.

– Няма значение. Хамбарът, който посетих аз, е съвсем подходящ. Уговорих се тази вечер да играем там. – Обърна се отново към Кент. – Нека видим как играете. Коя роля бихте искали да ми покажете?

Долната челюст на Кент увисна.

– Сега ли?

– Сега.

Тонът на Томас бе любезен, но погледът му бе изключително

сериозен. Явно искаше да подложи на изпитание темперамента на новодошлия.

Очевидно съжалила новия си колега, Джесика пристъпи напред и очите ѝ блеснаха дяволито.

– Доколкото разбрах сте играли ролята на Ромео, мистър Кент. Искате ли да направим заедно сцената на балкона?

– Вашата подкрепа би ми помогнала много – отвърна с благодарност младежът.

Присъстващите отстъпиха встрани, за да направят място на двамата актьори. Мери Кент, дребно, русокосо момиче, което приличаше на брат си, се огледа нервно.

Джесика се покачи на един стабилен стол и зае поза, сякаш се подпираше на рамката на прозореца и се взираше в нощта. Въздъхна, без да си даде сметка за присъствието на възхищаващия ѝ се отдолу младеж.

Саймън Кент се изкашля и започна:

– Но стой, каква е тази светлина, която от прозореца изгрява? Той е изток, а Жулиета – слънце!

Гласът му беше несигурен в началото, но постепенно придоби сила. Пред смаяния поглед на Стивън актьорът се превърна в изпълнен с копнеж влюбен юноша. Кент не беше само компетентен артист; той имаше потенциал за велик актьор.

Несериозността на Джесика се изпари. Тя срещна по гледа на Саймън и когато заговори, го направи с нежното, разцъфващо желание на Жулиета. Диалогът напредваше с лекотата на нормален разговор, като подчертаваше почти непоносимото вълнение на зараждащата се любов. Беше незабравимо изпълнение, което прикова вниманието на всички присъстващи.

Стивън усети, че настръхва. Това не беше просто сцена, изиграна от двама талантиливи изпълнители – привличането между Саймън и Джесика бе повече от явно. Или само си въобразяваше в резултат на собственото си романтично разположение на духа?

Когато произнасяше последните си думи, Джесика протегна трогателно ръка към своя обожател. Той също се протегна, но не им стигнаха няколко сантиметра, за да докоснат пръстите си.

– Лека нощ, лека нощ! Раздялата е толкоз сладка мъка, готова съм да се сбогуваме до утре.

Актрисата скочи от стола, но не и преди да хвърли продължителен, пълен с любов поглед към мъжа, който бе пленил сърцето ѝ и щеше да се превърне в нейна съдба.

Кент изрече последните думи на Ромео със страстта на мъж, открил любовта на своя живот. После се обърна и направи няколко крачки нататък, за да отбележи края на сцената.

Настана мълчание, а след миг избухнаха спонтанни аплодисменти.

– Браво, сър!

С порозовяло от удоволствие лице, Джесика подаде ръка на новия си колега. Поклониха се заедно, сякаш бяха на сцената.

Стивън, който също ръкопляскаше възхитен, прошепна на Розалинд:

– До каква степен според теб това беше игра?

Тя не отделяше поглед от сестра си.

– Определено до голяма степен, обзалагам се.

От другия край на помещението Мария наблюдаваше Саймън замислено. Вероятно го преценяваше като евентуален зет. Той самият изглеждаше щастлив. И беше забравил да пусне ръката на Джесика.

Най-интересно на Стивън се стори изражението на Томас. На лицето му бяха изписани вълнение и одобрение, но също така и горчивото съжаление на стария лъв, видял младока, който ще го замести един ден.

Той пристъпи напред и тупна Кент по рамото.

– Много добре се справи, момчето ми. Но ще имаш ли нещо против да пуснеш ръката на дъщеря ми?

Саймън се изчерви до ушите и пусна ръката на Джесика. Младият лъв трябваше да измине още дълъг път, докато се превърне в цар на тази джунгла.

Стивън обгърна годеницата си през кръста.

– Струва ми се, че моментът е подходящ да съобщя за съгласието на Розалинд да ми направи честта да стане моя съпруга. Надявам се, че ще ни дадете благословието си.

Всички се струпяха около тях.

– Колко хубаво! – възкликна Мария. – Но... не е ли малко внезапно? Познавате се само от месец.

Младата жена погледна към херцога и се усмихна с обич:

– Достатъчно дълго.

– Ах, напомняш ми за мен самата, когато срещнах Томас. – Актрисата прекоси стаята и прегърна първо дъщеря си, след това – бъдещия си зет. – Винаги съм искала да имам още един син и няма по-подходящ от човека, който спаси момченцето ми от удавяне.

Стивън я прегърна на свой ред, опитвайки да си спомни дали родната му майка го бе притиснала до себе си някога с подобно силно

чувство. Дори да се бе случвало, той го бе забравил.

Томас присви очи и младият мъж се запита дали не бяха забравили някоя издайническа сламка по дрехите или косите си. Възрастният актьор се ръкува с херцога и прегърна топло дъщеря си. Останалите членове на трупаш започнаха да поднасят своите поздравления.

Стивън си даде сметка, че когато се женеше, човек всъщност се свързваше не само със своята избраница, а и с нейното семейство. Не беше го почувствал, когато се бе свързал с Луиза. Вероятно защото нейните родители, граф и графиня Ротам, приличаха много на собствените му. Но сега той ставаше част от семейство Фицджералд и те – от неговото. Усмихна се до уши, като се сети, че малкият Брайън ще бъде негов шурей.

Като прегърна сестра си, Джесика попита:

– Кога ще бъде сватбата?

– В сряда – отвърна невъзмутимо Розалинд.

Това предизвика ново изумено мълчание. Най-сетне Джесика възкликна:

– Чака ни много работа!

Стисна ръката на сестра си и я помъкна нагоре по стълбите. Преди да излезе, Розалинд хвърли усмихнато поглед през рамо към своя годеник.

– Мислех, че имаш съпруга – обърна се Томас към него с тих, овладян глас, който не звучеше обвинително, но изискваше обяснение.

– Вдовец съм. Без деца – отвърна лаконично херцогът. – Имаха... други причини да не направя предложение, но в крайна сметка реших да обясня ситуацията на Розалинд и да я оставя сама да избере.

Актьорът кимна с видимо облекчение.

– Моето момиче е разумно. Ако тя мисли, че ставаш за съпруг, това е достатъчно за мен.

– Бях откровен с нея и съм й много благодарен за избора, който направи. – Стивън замълча за момент, след което додаде: – Розалинд каза, че няма да създаде проблеми на трупата, като я напусне. Вярно ли е, или ще трябва да останем, докато й намериш заместничка?

– Ти ни я вземаш – промълви тъжно Томас.

Младият мъж кимна.

– Но не завинаги. Тя ще иска да вижда често своето семейство.

Томас се намръщи и се обърна да огледа стаята. Погледът му падна върху Мери Кент.

– Ти, момиче – възкликна с гръмкия си глас той. – Можеш ли да

играеш?

Мери подскокна от неочакваното внимание. Преглътна с усилие и отговори:

– Да, сър. Не съм толкова добра, колкото Саймън, но имам няколкогодишен опит с малки роли. – И изведнъж се усмихна. – От мен би излязла чудесна прислужница на героините на мис Джесика.

Томас се засмя.

– Чудесно. Ще работиш ли за мен за две лири седмично?

– О, да, сър! – извика развълнувано момичето.

Всичко се развиваше със смайваща лекота. Интересно, колко дълго щеше да продължава късметът му.

* * *

Силно развълнувана, Джесика се тръшна на леглото в малката стая, която делеше със сестра си.

– Какво ще облечеш на сватбата? Същата красива синя рокля, с която се омъжи за Чарлз ли?

Розалинд се намръщи.

– Със сигурност не. Мислех си за роклята на Офелия от сандъка с костюмите. Какво ще кажеш?

– Чудесно! Винаги си изглеждала прекрасно в нея. – Младата актриса се ухили до уши. – Тя очертава много добре фигурата ти. Стивън ще бъде направо ослепен от красотата ти. Отивам да я взема още сега, за да имаме време да решим какво още ще ти бъде необходимо.

Розалинд кимна и съблече роклята си. Метна я внимателно на един стол и установи, че сестра ѝ я зяпна втрещено. Младата жена сведе поглед и видя следите от страстните целувки по разголената горна част на гърдите си. Лицето ѝ пламна и тя понечи да ги прикрие.

Джесика възкликна ужасено:

– Да не би да те е удрял? Кълна се, ако го е направил...

– О, не! И дума да не става.

Спомнила си, че въпреки привидното си лекомислено държание, сестра ѝ беше все още девствена, тя се отпусна на леглото и рече:

– Съжалявам... трябваше да бъда по-внимателна, но двете с теб живеем в една стая от толкова отдавна, че изобщо не помислих. Повярвай ми, Стивън не ми е сторил нищо лошо. Двамата не се държахме съвсем благопристойно, но затова пък беше... прекрасно. – Тонът ѝ придоби предупредителни нотки. – Не забравяй, аз съм вдовица на зряла възраст и някои неща са ми позволени. Но ти не трябва да подражаваш

поведението ми, колкото и романтичен да е твоят Ромео!

Сега бе ред на Джесика да се изчерви.

– Той не е моят Ромео. Но е много добър актьор, нали?

– Да. Сигурна съм, че ще ти бъде много приятно да го посветиш като нов член в трупата – пошегува се Розалинд. – Така ще разбереш дали целувките му ти харесват толкова, колкото и талантът.

Спомни си вълшебната омая, което бяха излъчвали сестра й и новият артист, и внезапно, за свое изумление, се разплака.

Скри лице в дланите си и усети ръцете на сестра си около раменете.

– Роза, какво има? – попита разтревожено тя. – Това не ми прилича на сълзи от щастие.

Младата жена заплака дори още по-силно. Изпитваше отчаяна нужда да разкаже на някого цялата история, а Джесика бе най-близката й приятелка. Двете бяха споделяли какво ли не, сгъшени в тъмнината на своята стая. Можеше да й има доверие.

– Стивън е много болен – промълви на пресекулки тя. – Той... вероятно няма да живее повече от няколко месеца.

– Мили Боже. – Ръцете на Джесика се впиха в раменете й. – О, Роза, толкова съжалявам. Затова ли се забави толкова с предложението си, макар на всички ни да бе ясно, че си е изгубил ума по теб?

Сестра й кимна.

– Възнамерявал да си тръгне без да признае, но получи ужасен пристъп и аз го принудих да ми каже истината и... и едното доведе до друго, така че сега ще се женим след четири дни.

Отпусна се в прегръдките на Джесика, разтърсвана от ридания. Сестра й я притискаше безмълвно към гърдите.

Тя я потупваше по гърба, докато Розалинд изплака всичките си сълзи. Не можеше да си позволи да плаче така пред Стивън. С него трябва да бъде спокойна и уверена.

Направи усилие да се овладее, изправи рамене и извади носната си кърпичка.

– Не казвай на мама и татко. Не искам да ги разстройвам по-рано, отколкото е необходимо.

– Добре – отвърна сериозно сестра й. – Но... ти сигурна ли си, че искаш да се омъжваш за него? Аз харесвам много Стивън, но той няма право да иска от теб да правиш нещо толкова мъчително.

– Има пълно право. – Младата жена отпусна стиснатите длани в скута си. И заговори съвсем тихо, по-скоро на себе си, отколкото на Джесика. – А и аз не желая нищо толкова силно, колкото да бъде негова

съпруга... дори да бъде за кратко.

Глава 16

От зори валеше студен есенен дъжд, който събаряше жълтите листа от дърветата и превръщаше пътищата в тресавища. Лорд Майкъл Кениън беше изморен и силно раздразнен. След като бе търсил изчезналия си брат и продължение на две седмици, той бе научил само, че да намериш следите на конник бе значително по-трудно, отколкото да следваш карета.

Доктор Блакмър бе повторил поне хиляда пъти, че е почти невероятно Стивън да лежи болен някъде; младият мъж обаче изпитваше облекчение всеки път, щом някой най-сетне успееше да заяви определено, че брат му бе минавал оттук. Когато не намираха следи в продължение на повече време, те се връщаха и опитваха други пътища, докато попаднат отново на следа.

Докато се движеха на север, Майкъл се отби в имението на приятеля си Люсиен, граф Стратмор, който бе изключително изобретателен, за да го привлече за помощник. Графът направи няколко доста добри предложения и обеща да се допита до собствената си широка мрежа от информатори. Въпреки всичко търсенето все още се ограничаваше до спирание в странноприемниците и селата в западната част на Средна Англия и разпитване, дали някой е видял Стивън. За щастие херцогът яздеше Юпитер, един от най-прекрасните коне, отглеждани във фермата на приятеля на Майкъл, лорд Абърдър. Хората си спомняха за този кон, дори да не бяха обърнали внимание на ездача.

Юпитер бе подаръкът, който Майкъл бе направил на брат си за рождения му ден предишната година. При този спомен сърцето на младия мъж се сви болезнено. В душата си той не можеше да повярва, че Стивън бе наистина смъртно болен. Лекарите често грешаха, а и брат му бе в прекрасна форма при последната им среща.

Но въпреки това... и мъже, и жени умираха на всякаква възраст и по всевъзможни причини. Може би времето на Стивън бе дошло. Не можеше да не го признае с ума си, колкото и несправедливо да му се струваше да изгуби единствения си брат толкова скоро, особено след като бяха станали приятели.

Забележително беше, че от Стивън бе излязъл такъв прекрасен човек, макар като наследник да се очакваше да притежава критичния поглед и дребната душица на стария херцог. Самият Майкъл бе прекарвал

колкото се може по-малко време в абатството. Именно разстоянието го бе спасило от емоционална разруха. Стивън обаче бе изтъкан от по-устойчив материал. Той бе оцелял и се бе превърнал в силен и справедлив човек. И точно тази сила и обичайната му уравновесеност правеха още по-странно изчезването му.

Майкъл погледна към спътника си, който се бе свил мрачно под падащия дъжд. Макар да знаеше, че подобно чувство е напълно нелогично, изпитваше желание да обвини лекаря за болестта на брат си. Той трябваше да му поднесе тази ужасна новина по-внимателно или изобщо да не му я казва. От собствения си опит с тежко болни войници Майкъл знаеше колко важно бе състоянието на ума и духа за възстановяването на тялото. Да кажеш на един човек, че умира, в повечето случаи означаваше да помогнеш за изпълнението на това предсказание. Честността не винаги бе най-добрата политика за лекаря.

Навъсеният Блакмър бе загадка за него. Дори след като в продължение на цели две седмици бяха прекарвали всеки миг заедно, Майкъл все още нямаше представа, какво се крие зад непроницаемия му поглед. Видимо бе силно притеснен за Стивън. Но може би просто се тревожеше, че загубата на най-видния му пациент ще се отрази зле на собствената му кариера?

Размислите му бяха прекъснати от изморен глас.

– Ще спрем ли за вечеря?

– Мислех да го направим в следващия град. Редминстър, струва ми се – отвърна Майкъл. – На конете един-два часа почивка би им се отразила добре. После ще продължим до смрачаване.

Лекарят потъна отново в мълчание, докато късно следобед стигнаха Редминстър. Дъждът бе спрял и бледото слънце блестеше в локвите. Точно преди да стигнат в странноприемницата „Трите корони“, Майкъл трябваше да спре коня си рязко, за да не премаже четири-петгодишното момиченце, което изтича на пътя след топката си. Хубавата му тъмнокока майка изскочи след него от двора на къщата си. Тя се усмихна извинително на Майкъл и отнесе дъщеря си.

Младият мъж насочи уморено коня си към „Трите корони“. Измъчван от чувство на вина заради темпото, което налагаше на нетренирания си спътник, той рече:

– Аз ще отведа конете. А ти влез и поръчай нещо за ядене.

Блакмър кимна с благодарност, свлече се от гърба на своя жребец и влезе в странноприемницата. Майкъл поведе животните към конюшната. Един коняр с глинена лула в устата почитваше някакъв хамут.

Младият мъж тъкмо отвори уста, когато човекът вдигна поглед и се усмихна.

– Приятно ми е да ви видя отново, сър. Днес обаче е ужасен ден за пътуване, няма две мнения по въпроса.

Майкъл застана нащрек.

– Бъркаш ме с някого. Никога преди не съм идвал тук. Явно е бил някой, който прилича на мен.

Конярят премигна, взря се по-внимателно в него и направи извинителен жест с лулата.

– О, вярно. Вие и вашият кон ми напомнихте много на госта, който отседна в нашия хан преди няколко седмици.

– Опитвам се да открия брат си. Неговият кон и моят са синове на един и същ жребец.

Местният човек кимна разбиращо.

– А, значи и вие сте мистър Аш. Това обяснява приликата. Ще оставяте ли конете си тук за през нощта, сър?

Мистър Аш ли? Стивън очевидно пътуваше инкогнито; малко вероятно бе да има двама мъже с лицето на Майкъл и подобен на неговия кон, които да пътуват насам по едно и също време.

– Дватамата с моя спътник се отбихме само да се нахраним. Ще ви бъда благодарен, ако се погрижите за животните за един-два часа. – Младият мъж свали шапката си и прокара уморено длан през мокрите си коси. – Да знаете случайно накъде е тръгнал брат ми?

Конярят се намръщи съсредоточено.

– Струва ми се, че следващата спирка на театралната трупа „Фицджералд“ щеше да бъде в Уиткъм.

Майкъл сбърчи вежди.

– Театрална трупа ли?

– Да, брат ви тръгна с тях. Спаси малкия син на Фицджералд от удавяне и пострада при тази работа. Истински герой.

– Пострада ли? – попита притеснено Майкъл.

– Нищо сериозно – побърза да го увери конярят. – Мистър Аш изглеждаше в чудесна форма по времето, когато тръгна оттук. Всъщност говорят, че започнал да играе в една от техните пиеси. Аз лично мисля, че тръгна с трупата заради актрисите. В нея има няколко много хубави момичета...

Младият мъж слушаше със смесица от изненада и надежда. Възможно ли бе Стивън наистина да е тръгнал с група пътуващи артисти? Той наистина винаги бе обичал много театъра и се бе справял доста

добре в любителските представления. А дали би се захванал с една обикновена актриса? Брат му винаги бе изключително трезв мъж. Но един Господ знаеше на какво бе способен човек, когато му кажат, че дните му са преброени, Стивън не беше вече женен, така че защо да не си направи удоволствието с някоя жена, ако желае.

Щом бе тръгнал с театралната трупа, нямаше да бъде трудно да го открие, тъй като актьорите пътуваха бавно и оставяха ясна диря след себе си. Майкъл благодари на коняря и се запъти към хана в силно повишено настроение. Докато вечеряха с говеждо и варени картофи, разказа на спътника си наученото. Блакмър се изненада доста при вестта, че херцогът може би се изявява на сцената, но по своя си обичай не каза нищо.

Навън дъждът бе поспрял временно, но на хоризонта се събираха буреносни облаци със заплашителен вид. Щом излязоха на двора, ярка светкавица раздра небето и миг по-късно отекна силен гръм. Заваля не на шега.

Поредицата от няколко светкавици накара Блакмър да каже с безизразен тон:

– Условието за пътуване не са от най-добрите.

За първи път произнасяше думи, които напомняха донякъде молба за даване на отсрочка. Майкъл се поколеба. Той наистина бе стар войник, но това не означаваше, че му е приятно да мръзне, да се измокри и изтощи. От друга страна, току-що получената информация увеличаваше нетърпението му да продължи своето разследване.

– Гръмотевичните бури обикновено отминават бързо. Би трябвало да успеем да стигнем до Уиткъм преди да се стъмни.

Лекарят въздъхна тихичко, но не се възпротиви.

Едва бяха излезли от конюшната, когато огромна светкавица раздра небето и изпълни двора с ослепителна синьо-бяла светлина, последвана веднага от оглушителен гръм.

Майкъл се сниши инстинктивно, сякаш се бе озовал под артилерийски обстрел. Когато изправи рамене, във въздуха отекна продължителен грохот.

– Боже мили, какво беше това? – извика Блакмър. Спътникът му се обърна, опитвайки да установи кой е източникът на трясъка.

– Изглежда светкавицата е повалила някое дърво. Някъде наблизо отекна пронизителен женски писък.

Майкъл се завъртя на пети, прекоси тичешком двора и се озова на улицата. Светкавицата бе поразила огромен бряст и той се бе стоварил

върху къщата на хубавата тъмнокоса жена, която малко по-рано бе отвела дъщеричката си от пътя. Сградата бе направена от измазан с глина плет и се бе разцепила като яйчена черупка.

Младият мъж се приближи, за да разбере какво е станало. От почернялата дървесина на бряста се вдигаше пушек, но силният дъжд поне бе предотвратил пожара. Когато стигна до къщичката, той завари тъмнокосата жена да рови из развалините.

– Ранена ли сте? – извика той, опитвайки да надвика бурята.

Тя се извърна рязко; по лицето ѝ се стичаше вода, а очите ѝ бяха изцъклени от преживения шок.

– Аз... бях излязла да набера зеленчуци за вечерята и не бях вътре, н-но съпругът и дъщеричката ми са там, отзад. – Обхвана с треперещи пръсти ръката на Майкъл. – Моля ви, помогнете им!

Той сви устни, докато оглеждаше разрушенията. Не беше изключено затрупаните да са мъртви или тежко ранени. Появи се и Блукмър, задухан от умора.

– Там има ли хора?

– Съпругът и детето на тази жена. – Майкъл оглеждаше срутената къща с опитно око. Непохватното извършване на спасителните работи можеше да размести гредите и отломките така, че да обрече намиращите се отдолу хора, дори да бяха все още живи. Но поне срутването не бе станало на хиляда и петстотин метра под земната повърхност, както се бе случило при взрива в мината му в Уелс. – Най-добре е да вдигнем веднага поваленото дърво, за да предотвратим по-нататъшната разруха.

Вече се бяха появили десетина съседи. Един от тях извика:

– Боже мили, вижте къщата на Уаймън!

Друг, вероятно брат на жената, ако се съдеше по приликата им, се разтрепери:

– Ема, Джак и Лиси вътре ли са?

Когато ужасената Ема кимна, той я прегърна с посивяло лице.

Майкъл отдавна бе разбрал, че е най-добре човек да се съсредоточи върху това, което трябва да се направи, вместо да се притеснява безполезно за пострадалите. Започна да дава нареждания, тъй като всички стояха с безпомощно отпуснати ръце. „*Който е бил някога офицер, винаги си остава такъв*“ – помисли си безрадостно той, когато изпрати неколцина да донесат дървен материал, инструменти, скрипец и да докарат впряг волове.

В този момент изпод руините си чу детски вик. Ема се откъсна от прегръдката на брат си и изтича натам.

– Лиси! Добре ли си?

– Да – изплака момиченцето, – но на татко му тече кръв и не мога да го събудя.

Майкъл огледа внимателно отломките. Детето се намираше само няколко крачки по-нататък, очевидно от другата страна на това, което е било стена на кухнята. Може би щяха да успеят да го освободят преди да махнат дървото. Сграбчи част от измазания с глина плет и опита да го размести, без да предизвика ново срутване.

Блакмър стисна другия край. Майкъл винаги се бе изненаждал, че двамата с лекаря са с еднакъв ръст. Неговата ненадваща се личност го правеше да изглежда винаги по-дребен, отколкото беше в действителност. Заедно успяха да преместят безопасно ронливия материал. На нивото на земята зейна тъмна, неравна дупка.

– Виждам светлина, мамо! – извика развълнувано Лиси. Ема избърса дъжда от напрегнатото си лице.

– Можеш ли да изпълзиш до светлината и да излезеш навън, миличко? – попита тя, като си налагаше да говори спокойно.

Настана мълчание. Момиченцето отвърна с треперещо гласче:

– Не мога да се измъкна оттук, мамо. На пътя ми стоят татко и парчета от къщата.

Блакмър огледа дупката.

– Ще опитам да пропълзя вътре от тази страна. Ако Уаймън лежи на пътя между нас и детето, може би ще успее да му помогна.

– В никакъв случай – отвърна Майкъл.

Лекарят го изгледа презрително.

– Ако бързаш толкова, върви сам в Уиткъм. Ще те настигна утре.

Обикновено лицето на Блакмър представляваше непроницаема маска, затова младият мъж се изненада да види в сивозелените му очи сложна смесица от емоции. В тях определено имаше недоволство и раздразнение.

Раздразнен на свой ред, Майкъл се сопна:

– Не се дръж като глупак. Притеснявам се, защото останалата част от къщата може да се сгромоляса всеки момент.

– Аз съм лекар. Трябва да опитам да помогна.

Блакмър легна на калната земя и започна да се промъква през дупката, докато всички останали наблюдаваха със затаен дъх. Неговият спътник настръхна, когато отвътре се чу някакво скърцане, но то престана почти веднага.

След две безкрайно дълги минути, Блакмър се провикна:

– Уаймън е жив. Сърцето му е силно, но е изгубил съзнание и кръвта му изтича през една разкъсана артерия.

– Слава на Бога! – промълви с благоговение Ема. Майкъл, който разбираше достатъчно от рани, за да бъде наясно с опасността, рече:

– Можеш ли да спреш кървенето с турникет?

– Не... пречи ми една проклетата греда – изпъшка лекарят. – Засега мога да затискам раната, но трябва да махнете по-бързо оттук проклетото дърво.

Междувременно помощта бе пристигнала, така че Майкъл се зае със закрепването на скрипеца. Когато бяха готови да започнат, извика:

– Блакмър, готови сме да вдигаме. По-добре вече излизай.

– Не мога – отвърна троснато лекарят. – Уаймън е загубил вече достатъчно кръв.

– Ама докторът ще умре, ако стените се срутят! – обади се притеснено някакъв възрастен човек.

– Той го знае.

Майкъл даде мрачно сигнал за започване.

Воловете започнаха да дърпат. Последва скърцане на хамутите. Въжетата протестиращо свистяха под напъна. Майкъл бе затаил дъх. Ако се скъсаха, щеше да се наложи да прибягнат към по-бавен и по-опасен метод за извършване на спасителните работи... стига провалът на първия опит да не доведе до смъртта на тримата под развалините.

Бавното повдигане на бряста бе посрещнато с радостни викове. Последва трополене от разместилите се отломки, но не се стигна до опасно срутване. Десетки ръце се протегнаха към дървото с трескавото желание да го отместят внимателно встрани. Точно в този момент едното въже се скъса. Другите две го последваха моментално и дървото се стовари със сила, от която земята потрепери. За малко не удари един от хората, но, по някакво чудо, никой не пострада.

Както се бе надявал Майкъл, отместването на ствола разкри голяма дупка в покрива, откъдето можеше да се влезе в къщата. Спасителите скоро стигнаха до момиченцето, като се движеха невероятно предпазливо. Първ сред тях бе братът на Ема.

– Вуйчо Джон! – извика детето.

Миг по-късно младият мъж се появи изпод отломките с вкопчилата се в него Лиси. Ема я пое и я притисна в обятията си така, сякаш нямаше намерение да я пусне никога повече. Сълзите на благодарност по лицето ѝ се смесваха с дъждовните капки.

Без да губи време в съзерцаване на трогателната сцена, Майкъл се

върна към отломките на къщата. Заедно с един грамаден като мечка навъсен ковач започнаха да разчистват предпазливо пътя към ранения. Уаймън лежеше по гръб, а ризата му бе напоена с кръв. За щастие гредата, която препречваше достъпа от другата страна, бе предотвратила по-сериозно нараняване от дълбокия прорез в ръката.

Единственото, което се виждаше от Блакмър, беше дясната му китка и длан, обвити около ръката над лакътя на ранения. Той бе действал опипом и така бе открил раната и спрял смъртоносното изтичане на кръв.

Майкъл извади носната си кърпа и я завърза стегнато над разреза.

– Можеш да излизаш вече, Блакмър. Ще го изнесем оттук.

Майкъл и ковачът вдигнаха Уаймън и го подадоха на чакащите отвън. Веднага щом го положиха на земята, Ема се отпусна на колене до него. С едната ръка продължаваше да държи дъщеря си, а с другата прегърна мъжа си.

– Благодаря на Бога – прошепна тя. – И на всички вас.

Майкъл се измъкна уморено от развалините. Мъжът, който го бе заговорил вече веднъж, се обърна отново към него:

– Аз съм Уилям Джонсън, кмет на Редминстър. Всички сме ви много благодарни за това, което направихте с вашия приятел, особено като се има предвид, че сте непознати.

– Аз самият дължа живота си на непознати хора – отвърна с лека усмивка Майкъл – и винаги си плащам дълговете.

Заобиколи от другата страна на къщата, за да види дали лекарят нямаше нужда от помощ. Дъждът беше спрял и се беше стъмнило почти напълно.

Блакмър се измъкваше заднишком от отломките. Оставаше му съвсем малко, за да излезе, когато развалините се раздвижиха с ужасяващо скърцане. Майкъл сграбчи спътника си през кръста и го издърпа рязко точно преди тунелът да се срути. Парче глина удари лекаря по бузата, но това бе единственото последствие.

Като благодареше наум за късмета, който ги бе съпровождал, Майкъл помогна на Блакмър да се изправи.

– Както изглежда Уаймън ще се оправи. А ти как си?

Спътникът му разгърка драскотината, като размаза кръвта по бузата си.

– Жив и здрав. Небесното възмездие май е имало други планове за мен.

Обърна се с намерението да се отдалечи, но Майкъл постави длан

върху ръката му, за да го възпре.

– Добре се справи – заяви сериозно той.

Блакмър трепна и погледна ръката на своя спътник, сякаш беше скорпион, после отвърна с типичния си сарказъм:

– Това означава ли, че е време да тръгваме за Уиткъм?

Майкъл се усмихна накриво.

– Струва ми се, че една вана, няколко чаши бренди и един хубав сън в „Трите крони“ ще ни дойдат добре.

Лекарят издиша въздуха от дробовете си бавно и умората му си пролича.

– Превъзходна идея.

Сетне отиде да прегледа Уаймън. Майкъл го проследи с поглед. Все още не можеше да го разбере, нито пък да го хареса, но на този човек определено не му липсваше кураж.

Глава 17

– Стой мирно, Роза, или на сватбата си ще отидеш с наполовина разпуснати коси – рече заплашително Джесика.

Младата жена замръзна послушно на стола, сплете длани и ги отпусна в скута си. Все още не можеше да повярва, че ще се жени. Нямаше представа как Стивън бе успял да се сдобие със специално разрешение от Лондон. Тъй като то уточняваше, че церемонията може да се извърши на всяко удобно място и по всяко удобно време, Мария бе предложила, ако времето е хубаво, да използват една красива полянка в гората край Бери Сейнт Джеймс, последната спирка на трупата.

Беше слънчев есенен ден и след час Розалинд щеше да бъде омъжена жена.

Джесика вдигна светлокестенявите коси на сестра си в елегантен кок и закрепил внимателно в него малки бронзови хризантеми.

– Изглеждаш великолепно. Ще можеш ли да се опазиш, докато отида да се облека?

– Мисля, че ще се справя – отговори с лека усмивка Розалинд. – Все пак вече имам опит в тази работа.

– Да. Но тогава не изглеждаше така зашеметена – заяви искрено сестра ѝ, преди да излезе от стаята.

Младата жена се облегна назад с въздишка, благодарна за няколко-минутния отдих. Това наистина бе вторият ѝ брак, но не означаваше, че изпитва по-малко напрежение.

Колко по-различно бе всичко на първата ѝ сватба.

Тогава тя бе изпълнена с мечти и вълнение, водена по вече от младежка страст, отколкото от любов към Чарли Джордан. Беше още момиче. Сега бе жена и това, което изпитваше към Стивън, бе много по-дълбоко от чувствата, на които бе способна преди.

А и този път знаеше какво я очаква в брачното легло. Лицето ѝ пламна при тази мисъл. Не беше им се удала друга възможност да останат насаме след онзи вълшебен час в сеновала. Смешно бе отчаяното ѝ желание, след като оттогава бяха минали само четири дни. Слава Богу, само след няколко часа щяха да бъдат заедно. Законно.

На вратата се почука.

– Ще се сгромолясат ли небесата, ако вляза? – дочу тя гласа на своя годеник.

Младата жена се изправи и отиде да отвори.

– Колко се радвам да те видя! – възкликна с огромно облекчение тя. – Трябваше да избягаме в Гретна Грийн³. Как е възможно една майка и сестра да създадат такъв невероятен хаос само за четири дни?

Херцогът се засмя, постави някаква дървена кутия на масата и привлече своята бъдеща съпруга в обятията си.

– Аз пък се радвам. Ти заслужаваш това да бъде специален ден. – Отстъпи назад, поставил длани върху раменете ѝ. – Наистина видът ти е прекрасен, Розалинд – промълви той. – Аз съм един невероятен щастливец.

Роклята на Офелия изглеждаше доста добре. Младата жена измери с поглед бъдещия си съпруг. Той се беше сдобил с нови дрехи, един Бог знае как. Макар да бе малко слаб, великолепият костюм представяше във възможно най-добра светлина високата му фигура с широки рамене.

– Имаш толкова изтънчен вид, че почти ме е страх да се омъжа за теб.

И това бе само отчасти шега.

– Съществуват някои основателни причини да не се омъжиш за мен, но сред тях не е изтънченият ми вид. – Стивън се поколеба, преди да продължи: – Дойдох да те предупредя, за да не се изненадаш по време на церемонията. Фамилното ми име всъщност е Кениън, не Аш.

Розалинд премигна.

– Защо тогава използваше името Аш?

Той се усмихна криво.

– Не си разбрала правилно думите, които съм казал в полусъзнание. Но после реших да се възползвам от грешката; беше удобен начин да изчезна за няколко дни.

Това можеше да го разбере.

– А все още ли се казваш Стивън? – попита предпазливо тя.

– За щастие съм кръстен Стивън Едуард Кениън. – Приведе се и я целуна.

– Мисис Стивън Кениън. Звучи добре.

Отпусна се в прегръдката му с въздишка на удоволствие. Щеше да опита поне днес да потисне мисълта за това, колко малко време им оставаше. Тя обаче бе непрекъснато в съзнанието ѝ. Младата жена изопна инстинктивно рамене.

---

3. Шотландско село на границата с Англия, където много двойки бягали, за да се оженият по-бързо или без позволение на родителите си; това било възможно благодарение на различното законодателство на Англия и Шотландия. – Б.пр.

Херцогът погали врата ѝ под вдигнатите нагоре коси и този жест предизвика тръпки по цялото ѝ тяло.

– Трябва да ти кажа още нещо.

Тя вдигна глава и го погледна през полуотворените си клепащи.

– Вие сте пълен с изненади, мистър Кениън. Да не би да се каниш да разкриеш, че си разбойник, избягал от затвора Нюгейт?

Стивън се усмихна леко.

– Почти толкова лошо е.

Преди да успее да продължи, от кутията, която бе донесъл, се чу някакво писукане. Младата жена погледна натам и видя, че сандъчето имаше месингова дръжка за носене и двацетина дупки.

– Какво, за Бога...

– Сватбеният ти подарък.

Вдигна капака. Вътре имаше пухкаво одеяло, малък поднос с пясък... и пъстрото котенце от сеновала. То се надигна на задните си лапички и заби ноктите си в дървената преграда на кутията, а огромните му зелени очи бяха пълни с любопитство.

– В началото ми беше трудно да реша дали да бъдат диаманти или безценно коте от плевник – обясни той. Но тъй като съм от стиснатите, в крайна сметка се спрях на котето.

– О, Стивън! – Очарована, младата жена взе животинчето. Муцунката му бе най-вече черна, с ярко открояващо се оранжево петно на челото и бяла линия на брадичката. Остави го да се покатери на рамото ѝ, без да обръща внимание на дирята от черни косми, която остави по белия плат. Впери блеснал поглед в бъдещия си съпруг. – Този подарък е по-хубав от всички диаманти на света.

Херцогът докосна нежно бузата ѝ.

– Радвам се, че съм ти доставил удоволствие.

Сърцето ѝ се сви болезнено при мисълта, че една от причините Стивън да избере котенцето, бе да ѝ достави някакъв източник на утеха през идващите трудни месеци. Беше толкова добър, И достоен за любов.

Сведе очи, за да не му позволи да види обзелите я чувства, взе животинчето от рамото си и го постави на леглото. То подскочи върху кувюртурата, вирнало във въздуха късата си пухкава опашка.

Вратата се отвори. Влезе Мария, величествена в синята рокля, която носеше, когато изпълняваше ролята на кралица. Алоишъс пристъпваше кротко до нея. Но щом подуши котенцето, ушите му щръкнаха възбудено. Озова се до леглото само с един скок и завря нос в животинчето.

– Да не си посмял! – извика Розалинд и се спусна натам; не искаше новото ѝ приятелче да бъде погълнато пред очите ѝ.

Стивън също се хвърли към леглото, но се оказа, че защитата им не бе необходима. Котенцето вдигна очички без капчица страх към надвисналата кучешка глава и зяпналата задъхана паст, повдигна лапичка и удари закачливо Алоишъс по носа.

Хрътката изляя и подскочи. Котенцето направи две стъпки напред и се взря в него с неумолимостта на сибирски тигър. Настана продължително, напрегнато мълчание, прекъсвано единствено от котешкото съскане. Нервите на Алоишъс не издържаха. Той се скри зад Мария.

– Какво става тук, за Бога? Бедният Алоишъс може би никога няма да се възстанови от преживяното унижение – изсмя се тя.

Дъщеря ѝ взе новия си любимец и го почеса по главичката.

– Поршия е сватбеният ми подарък от Стивън.

– Поршия ли? – попита развеселено херцогът.

– Добро име за котка – постанови Мария и се завъртя с величието на лейди Макбет. – Но ти, предател такъв, си голям грешник! Никога ли не си чувал, че не е на хубаво, ако младоженецът види булката си преди сватбата?

– Исках да поговоря с нея – отвърна меко той.

– Ще можеш да го правиш цял живот отсега нататък – заяви твърдо бъдещата му тъща, докато го отпращаше навън. – Хайде, излизай.

Стивън хвърли печален поглед към своята любима и се оттегли, победен. Розалинд се почуди какво друго бе искал да ѝ каже. После сви рамене. Това можеше да почака. В сравнение с мрачната истина за болестта му, всичко друго беше незначително. Какво значение има, че името му не е Аш, а Кениън?

– Чакай да те огледам – рече майка ѝ. Обиколи я, вперила в нея критичен поглед, и най-сетне кимна одобрително: – Изглеждаш така, както би трябвало да изглежда една булка, скъпа.

– Малко попрезряла.

– Красотата няма възраст.

Мария се намести на леглото. Поршия побърза да се приближи и да се отърка в ръката ѝ, за да привлече вниманието ѝ. И явно успя, защото актрисата започна да я гали.

– Всички беззащитни малки създания идват доверчиво при теб – промълви младата жена. – Аз направих същото.

– Струва ми се, че откакто с Томас те намерихме сред онази ужасяваща мръсотия, е минал само ден – отвърна с носталгична усмивка

майка й. – Как се превърна толкова бързо в жена?

– О, мамо. – Със сълзи в очите, Розалинд я прегърна. – Не мога да си представя какъв щеше да бъде животът ми, ако не бяхте вие с татко. Дадохте ми толкова много и продължавате да давате. Не бих могла никога да ви се отплатя.

– Най-доброто, което сме сторили в живота си, бе че те взехме. – Мария хвана ръката на дъщеря си и я стисна. Понякога си мисля, че постъпихме правилно, като не се присъединихме към нито един от известните театри. Може би успехът щеше да донесе много изкушения и за двама ни. И със сигурност щеше да се отрази зле върху семейството. А семейството все пак е най-важното нещо в живота. – Усмихна се. – Не че бих имала нещо против да играя „Изабела“ в „Ковънт Гардън“, докато Сара Сидънс изпълнява същата роля в „Дръри Лейн“. Не смятам, че моята публика щеше да си тръгне с усещането, че не е получила каквото е искала.

– Ти щеше да бъдеш по-добра от Сара Сидънс, мамо – заяви убедено Розалинд.

– Може би, а може би – не. – Майка й сви рамене. – Няма значение, че така и нямах шанса да играя пред голяма аудитория. Изпълнявах всичките си роли както трябва и това е достатъчно. – Допря нос в муцунката на Поршия. – Имаме няколко минути. Да започна ли майчинските напътствия за живота и любовта?

Розалинд се засмя.

– Мисля, че повечето от тях са ми известни, мамо. Все пак съм била женена в продължение на три години. – Намръщи се като видя, че майка й си избърса очите. – Какво има? Нямах нищо против, че се жени за Стивън, нали? Мислех, че го харесваш.

– Харесвам го, и то много. Той е чудесен човек. – Мария извади носна кърпичка. – Само че от днес нататък животът ни вече никога няма да бъде същият. Ти не ни напусна, когато се омъжи за Чарлз, но Стивън ще те отведе в друг свят. Скоро ще настъпят и други промени. Забелязала си как се гледат Джесика и Саймън Кент. Не след дълго и те ще се запътят към олтара, особено ако баща ти ги хване да се целуват на сандъка с костюмите. Със сигурност ще отидат в някоя по-известна трупа. Така ще останем само с Брайън.

Младата жена опита да преглътне заседналата в гърлото й буца.

– Ако... ако, да пази Господ, нещо се случи със Стивън, ще ми позволите да се върна при вас, нали?

– Разбира се, но загубата на съпруга ти не е тема за разговор на

сватбения ти ден – възкликна скандализирана Мария.

Тази забележка показа на Розалинд колко разумно бе постъпила, като бе скрила от родителите си болестта на Стивън. Щеше да има достатъчно време по-късно, когато се върне при тях. С Джесика не бяха говорили повече по този въпрос, макар от време на време да я виждаше как наблюдава тъжно сестра си и нейния бъдещ съпруг.

Достатъчно. Младата жена се изправи и взе букета. Той бе аранжиран от есенни цветя в златни, оранжеви и кехлибарени цветове.

– Време е, мамо.

Докато слизаха по стълбите, си спомни как съвсем неотдавна Стивън ѝ бе казал сериозно: „*Време е, Розалинд.*“ Времето беше нейният враг.

Ден петдесет и пети

Стивън крачеше напрегнато напред-назад около слънчевата поляна, където щеше да се състои церемонията. Обстановката бе превъзходна за сватба – дърветата бяха на върха на есенното си великолепие. Цялата трупа, освен булката и нейните придружители, вече беше се събрала тук. Очевидно не само Розалинд бе бръкнала в сандъка с костюмите, за да изглежда по-добре за тържествения случай.

Присъстваха също и неколцина граждани на Бери Сейнт Джеймс, станали приятели на семейството през годините. Тук бе и влюбения в театъра дребен земевладелец, чиято собственост беше поляната. Докато музикантите на трупата свиреха Хендел, гостите се навъртаха нетърпеливо покрай отгрупаните маси. Стивън бе поръчал бюфет на открито, а местният ханджия бе доставил внушително количество студено месо, готови блюда и печация се в момента говежди бут. Старата Нан дежуреше край храната и сполучливо имитираше Шекспировска вещица, когато някой опиташе да си хапне предварително.

Херцогът крачеше напред-назад и се молеше на Господ, в когото не вярваше, да не го сполети някой от болезнените пристъпи. На днешния ден искаше всичко да бъде съвършено.

Джеремая Джоунс, който щеше да му бъде кум, рече успокоително:

– Ще издълбаеш канал в тревата, Стивън. Не се страхувай, Роза ще дойде. Джейн Ландърс и Мери Кент ще се справят добре с ролите, но тя наистина ще ни липсва като сценичен директор. През следващите

няколко седмици представленията ни ще бъдат хаотични.

Но дали Роза наистина щеше да дойде? Може би в последния момент бе променила решението си. Херцогът все още не можеше да разбере защо се бе съгласила да се омъжи за него. Определено не заради финансовата сигурност, която ѝ бе предложил, тъй като никой от семейство Фицджералд не се вълнуваше особено от парите. Вероятно го бе приела от съжаление.

„Господи, ако е вярно, не позволявай съжалението ѝ да се изчерпи точно сега.“ И продължи да крачи.

Тогава музиката престана. Обърна се и видя, че булката и нейните придружители бяха пристигнали в другия край на поляната. Розалинд беше толкова красива, че усети болка, докато я гледеше. Роклята на Офелия бе много елегантна; коприната с цвят на слонова кост падаше на земята на разкошни гънки. Простотата отиваше на младата жена, както ѝ отиваха и бронзовите цветя в косите. Тя беше далеч по-привлекателна от всичките Офелии, които бе виждал някога на сцената. Но докато любимата на Хамлет бе слабо същество, Розалинд излъчваше топла, женствена сила.

Стивън зае мястото си до олтара, придружен от Джеремайя. Музикантите засвириха тържествен марш. Булката тръгна грациозно по тревата, съпроводена от баща си и Брайън от едната страна, и Мария и Джесика – от другата. Цялото семейство Фицджералд щеше да я предаде на младоженеца.

Гърлото на херцога се сви. Нямахше право да я откъсва от семейството, което обичаше... но не бе в състояние да съжалява заради собствения си егоизъм.

Когато семейство Фицджералд стигна до него, Томас заяви с шепот, но обиграният му глас достигна до всяко кътче:

– Грижи се добре за нея, момко, в противен случай ще се кашеш горчиво.

– Ще се постарая, сър.

Усмихнат, пое ръката на Розалинд. Това бе най-необичайната венчавка, която бе виждал. И най-хубавата.

В отговор тя стисна здраво ръката му. Тъмните ѝ очи блестяха. Трябваше да впрегне всичката си воля, за да не започне да я целува веднага. Двамата се обърнаха към викария, а семейството ѝ се оттегли и се присъедини към останалите гости.

С дълбок глас, който можеше да се сравни с тембъра на Томас Фицджералд, викарият започна брачната церемония. Стивън прозря за първи

път смисъла на познатите слова, може би защото първата му женитба не бе по негов избор.

Присъстващите се размърдаха озадачено, когато викарият произнесе името Кениън, но никой не реагира. Трудният момент за Стивън дойде, когато духовникът произнесе за първи път „...*докато смъртта ви раздели*“.

Погледът на младата жена политна неволно към лицето на нейния любим и той видя отражение на собствените си чувства.

– Да – изрече твърдо той.

Стисна ръката ѝ и тя му се усмихна смутено. Когато дойде нейният ред, тя заяви с ясен, трениран за сцената глас, в който нямаше и сянка на съмнение:

– Да.

Джеремая извади пръстена със замах, който показваше, че умее да извлече най-доброто от себе си, когато е на сцената. Стивън го постави на пръста на своята съпруга и каза сериозно:

– С този пръстен се венчавам за теб, с тялото си ще те боготворя и с всичките си земни блага ще те даря.

Розалинд се усмихна, без да погледне към пръстена. Херцогът се запита кога ли щеше да забележи, че венчалната ѝ халка е украсена с малки, прекрасни диаманти, все пак искаше да ѝ подари и диаманти, и котенце. Искаше да ѝ даде всичко, което можеше, в замяна на великолепия подарък, който му правеше тя, като му отдаваше самата себе си.

– Обявявам ви за съпруг и съпруга.

Церемонията приключи и Стивън можеше да целуне сияещата си булка. Устните им се докоснаха за секунда, но той я притисна в обятията си и усети ударите на сърца то ѝ. Розалинд. Неговата съпруга. Неговата съвършена роза.

Всички ги заобиколиха, за да им пожелаят щастие; мъжете потупваха херцога по гърба и се ръкуваха с него, прегръщаха и целуваха булката. Неофициалната обстановка правеше атмосферата задушевна.

Когато възбудата се поуталожил, Стивън притисна към себе си новата си съпруга.

– Дойде ли време за сватбената гощавка?

Томас му хвърли странен, подозрителен поглед.

– Един момент. Викарият каза, че името ти е Кениън.

– Стивън ми съобщи за това тази сутрин. – Младата жена погледна с обич своя съпруг. – Разбрала съм неправилно името му първия път, когато ми го каза, а той е такъв джентълмен, че никога не ме поправи.

Неколцина се изсмяха, но Томас се намръщи още по вече.

– Всичко това ми се струва доста нередно. – Внезапно очите му се разшириха от изненада. – Кениън. Аш, Ашбъртън. Името на херцог Ашбъртън не е ли Стивън Кениън?

Стивън си каза, че трябва непременно да запази присъствие на духа. Той самият предпочиташе да поднесе тази новина по друг начин, но Мария го бе прекъснала, когато бе опитал да я съобщи на Розалинд.

Сведе поглед към своята съпруга и притисна ръка около кръста ѝ.

– Да. А името на херцогиня Ашбъртън е Розалинд Фицджералд Кениън.

Глава 18

Настъпи изумено мълчание. Розалинд впери очи в новия си съпруг. Той несъмнено се шегуваше. Но в очите му не забеляза никакви шеговити светлинки, само уморена примиреност.

Стивън беше Ашбъртън, един от най-богатите аристократи в страната?

– Ако това не е шега, нищо чудно, че татко ти даваше непрекъснато роли на херцог – промълви тя.

Устните на младия мъж се изкривиха.

– Не е шега, Розалинд.

Томас Фицджералд избухна:

– Дяволите да те вземат, Ашбъртън, що за подигравка е това? Да не би да си извадил фалшиво разрешително, за да можеш да се ожениш на ужким?

– Разбира се, че не – отвърна невъзмутимо херцогът. – Бракосъчетанието ни е напълно законно. Всичко, което казах за себе си, е вярно, с изключение на последното ми име.

Томас понечи да отговори, но Мария го възпря, като постави длан върху ръката му.

– Овладей ирландския си темперамент, скъпи.

– Той излъга – изръмжа актьорът – и за това няма никакво извинение.

– Така ли? – Мария прониза с поглед зет си. – Томас, любов моя, двамата с теб можем да играем каквато роля си поискаме на сцената и после да излезем от нея. Но на него му е било по-трудно да излезе от ролята си на херцог.

– Точно така. Никога не съм имал възможност да бъда нещо по-малко от господар. – Стивън изгледа иронично събралите се гости. – Ка-то виждам как всички отстъпват назад, сякаш изведнъж съм се заразил от проказа, може би ще разберете защо ми беше толкова приятна анонимността, която ми даваше мистър Аш.

Джесика пристъпи напред.

– Е, аз пък мисля, че това е великолепно. Копнея да кажа на другите: „Току-що обядвах със зет си, херцог Ашбъртън“. Ще размахвам най-безсрамно титлата ти. Прегърна енергично младия мъж. – И те харесвам много, макар да си безнадеждно аристократичен.

Розалинд благослови безмълвно сестра си, задето бе разчупила леда, след което обясни:

– Той опита да ми каже, татко, но мама го изпъди, преди да бе успял да го направи.

Макар да се стремеше да замаже неловката ситуация, тя самата все още не можеше да се справи с изненадата. Вдигна очи към новия си съпруг, неспособна да си представи какво следваше от всичко това. Херцогиня? Тя, Розалинд Фицджералд Джордан, намерено дете, пътуваща актриса и вдовица?

Погледът ѝ падна върху брачната халка. По нея блести ха скъпоценни камъчета, струващи цяло състояние. Стисна зъби. Дори пръстеният бе живо доказателство, че произхождаше от различни светове.

Щеше да мисли за това по-късно. Точно в този момент Стивън имаше нужда от нейната подкрепа. Затова заяви безгрижно:

– Искам да поръчаш обсипана с диаманти кашка за котенцето ми, скъпи.

Напрежението изчезна от лицето му.

– Ако наистина го желаш, Поршия ще я има.

Томас все още изглеждаше недоволен. Розалинд подозираше, че гневът му само отчасти се дължеше на измамата. Вероятно бе резултат и от смесените бащински чувства към мъжете, които отвещаха дъщерите му. Но гневът му щеше да отmine скоро; винаги ставаше така.

Преди актьорът да бе успял да проговори отново, Брайън се обади, като имитираше своя герой Пък:

– Драги ми дами и господа, мога ли да напомня с най-голямо уважение, че е време да започнем сватбената почерпка? – Погледна дяволито към булката и младоженеца. – Дори херцозите и херцогините трябва да ядат.

Думите му предизвикаха всеобщ смях и хората се насочиха към масите. Ръката на Стивън остана все така около талията на Розалинд, когато прекосиха поляната. Това ѝ беше приятно и я успокояваше. Но не можеше да престане да се пита какво означаваше тази новина.

* * *

Сватбеното пиршество премина с голям успех, макар нервите на булката да бяха прекалено опънати, за да може да му се наслади напълно. Тя се смееше, говореше и безмълвно помагаше на Мария да държи настрана един от друг баща ѝ и новия ѝ съпруг.

Обилната храна и напитките заличиха тревогата, която бяха

изпитали за кратко членовете на трупата, като напиха, че бяха карали един херцог да носи декорите. Той самият се държеше очарователно и непретенциозно. Когато дойде време младоженците да тръгнат, всички бяха склонни да мислят за случилото се като за забавна шега.

Розалинд прегърна и целуна всеки поне по веднъж, а членовете на семейството – по два пъти. После се качи в елегантната карета, която Стивън бе наел. Поне мислеше, че я е наел; нищо чудно обаче да я бе купил с джобните си пари. Той се намести на свой ред и затвори вратата, стиснал в ръка пътната кутия с Поршия. Зае мястото с гръб по посоката на движение, което се намираще точно срещу Розалинд.

Когато каретата потегли, тя замаха с ръка и продължи да се усмихва, докато семейството ѝ се изгуби от погледа. После се понесоха със скорост, на която бяха способни само чистокръвни коне. Облегна се на тапицираната с кадифе седалка и впери поглед в новия си съпруг. Странно, сега, след като първоначалното объркване бе преминало, всъщност изобщо не бе изненадана от вестта за благородническия му произход. От първия момент ѝ бе станало ясно, че е аристократ, а и винаги се бе държал с авторитета на човек, свикнал да му се подчиняват. Беше накарал онзи груб представител на закона, Крейн, да замълчи само с един поглед. Но не бе обръщала особено внимание на тази му способност, защото отношението му към нея самата и нейните приятели бе доста непринудено.

В действителност той бе един от хората, разполагащи с най-голяма власт в Англия, Ако заговореше, самият принц регент щеше да го слуша с внимание. Младата жена затвори очи и потърка слепоочията си.

– Глава ли те боли? – попита съчувствено Стивън.

– Малко. Джесика ми опъна прекалено силно косите, когато ми правеше прическата. – Розалинд започна да вади фибите и хризантемите. Отдъхна си с облекчение, когато косите се разпиляха по раменете. – Освен това, разбира се, се чувствам като озовала се в приказката за крал Кофетуа и просякинята.

Лицето му потъмня.

– Аз не съм крал, а ти не си просякиня.

– Доста близко е – Започна да прокаква пръсти през косата си. – Самият факт, че джентълмен се жени за пътуваща актриса с неизвестно потекло, е вече доста скандален; но един херцог да направи такова нещо е направо невъобразимо. Всички ще сметнат, че съм те подлъгала заради парите, а теб ще вземат за глупак.

– Няма нищо невъобразимо в нашия брак – отвърна остро той. – Ти

си отгледана в дома на благородник, нищо, че е решил да се отдаде на сцената. Ти си дама – и по маниери, и по начина, по който говориш, и по изтънчеността ти. Всеки, който те познава, мисли така. А всеки мъж, който те види, ще се изпълни със завист, в никакъв случай няма да ме помисли за глупак.

Нима беше толкова наивен? Или пък до такава степен бе привикнал да се отнасят почитателно с него, та не проумяваше, че това отношение няма да се прехвърли автоматично и върху нея? Помисли си с мрачен хумор, че в краткостта на брака им имаше и нещо положително, защото тя никога нямаше да бъде приета в неговия свят.

Но всъщност нямаше значение. След смъртта му тя щеше да се върне при своите хора. Междувременно...

– Какво искаш от мен, Стивън? Какви са задълженията на една херцогиня?

Въпросът ѝ го изненада.

– Искам да бъдеш моя съпруга, Розалинд. Моя приятелка, придружителка, любовница. Общественият ти задължения могат да бъдат големи или малки, каквито ти пожелаеш. Ако искаш да бъдеш представена в двореца, ще го уредя. Ако предпочиташ никога да не стъпиш в някоя и модните гостни, също е добре дошло. Ти си тази, която избира.

Звучеше лесно, но тя не можеше да го повярва.

– Рангът ти сигурно е свързан със задължения. Вероятно мнозина имат едни или други претенции към теб.

– Защо според теб избягах? – отвърна с явна горчивина той.

– Толкова ли е ужасно да бъдеш херцог?

– Всъщност през двете години, откакто наследих титлата, открих – рече той, като опитваше да овладее горчивината в гласа си, – че е по-приятно да бъдеш херцог, отколкото негов наследник. Сега мога да правя почти всичко, което ми харесва... дори да се превърна в обикновен човек, поне за известно време.

– Приятно ли ти беше да си мистър Аш?

Младият мъж се поколеба, преди да отговори тихо:

– Никога не съм се чувствал по-добре. Никой нямаше никакви предварителни очаквания за това как би трябвало да изглеждам, какво да казвам или върша. Бях свободен като отскубнал се от ремъка си сокол.

Усетила, че тази тема го вълнува по особен начин, Розалинд попита:

– Казваш, че е било по-лошо да бъдеш наследник, отколкото

херцог. Защо?

Младият мъж помръкна.

– Станах лорд Бенфийлд в мига, в който поех първата ги глътка въздух. Целият ми живот бе безкрайна подготовка за ранга и титлата, които щях да нося един ден. Момчето – бъдещ херцог, не може да плаче за какво да е – най-малко заради някакви си там чувства и в никакъв случай, когато го набият. Кое то обаче се случва често. То не си позволява недостойно поведение като например да играе с деца на обикновени родители. Трябва да бъде на върха и в училището, и в спорта. Да не се оплаква, когато по-големите момчета го измъчват в училище, да не се извинява на по-низшестоящите, т.е. почти на никого. Почита по-висшестоящите, дори кралят да има много вулгарен вкус. Избира другарите си само измежду тези, които са достойни за вниманието му. Жени се...

Спря рязко.

Съпругата му го гледаше с широко отворени очи.

– Звучи ужасно.

Той започна да потрива несъзнателно корема си – сигурен признак за болка.

– Несъмнено си забелязала, че не съм усвоил успешно всичко, на което опитвах да ме научат. Баща ми се въселяваше, че не отдавах полагаемото се на моя ранг. Смяташе ме за мекушав. И без достойнство. – Усмихна се с ирония. – Наистина бях такъв по неговите стандарти. И все още съм.

Но голяма част от обучението всъщност бе усвоил. Нищо чудно, че бе станал такъв специалист по прикриване на болката си. Ако не беше вродената му почтеност и чувство за справедливост, той щеше да се превърне в същото чудовище като баща си.

– В кодекса на херцозите оставено ли е някакво местенце за любовта – попита тихо тя.

Стивън отмести поглед към прозореца.

– Любовта не влизаше... в учебната програма. Похотливостта бе приемлива – и двамата ми родители имаха известни любовни връзки. Но любовта беше нещо непознато. – Едно мускулче на челюстта му потрепна. – Смятам, че подобно на езиците, способността да се обича трябва да се усвои в детска възраст.

Значи дори да бе обичал съпругата си, вероятно не бе съумял да изрече нужните думи, помисли си съчувствено Розалинд. Надяваше се, че предишната херцогиня бе съумяла да разбере неизреченото.

– Караш ме да се чувствам щастлива, че нямам знатен произход. Но

и ти, въпреки всичко, си станал чудесен човек.

– Значи не съжаляваш, че се омъжи за мен? – Тонът му беше шеговит, но по напрегнатия му поглед разбра, че говореше напълно сериозно. Божичко, защо изобщо си губеха и без това толкова ограниченото време в разговори за общественото положение?

– Разбира се, че не. Поздравявам се за бляскавия инстинкт. Аз си мислех, че си просто прекрасен, греховно привлекателен мъж. А сега спечелих наградата на годината без дори да знам – заяви шеговито тя. – Единственото, за което съжалявам в момента, е, че си седнал толкова далеч.

– Това лесно може да бъде поправено.

Изправи се, прескочи кутията на Поршия и се настани до своята съпруга. В тясното пространство на каретата това означаваше, че телата им от рамото до бедрата се допират плътно.

– Къде отиваме и кога ще стигнем там? – Хвана ръката му и сплете пръстите си с неговите. – Покрай цялото вълнение забравих да попитам.

– Притежавам малка къща край морето, недалеч от Честър. Тя е хубава и уединена, поддържа я само една семейна двойка. Би трябвало да пристигнем там около залез слънце.

– Колко къщи притежаваш? – попита с любопитство Розалинд.

Младият мъж се замисли за момент.

– Шест. Помниш ли като те попитах дали би ти харесало някое закътано абатство? Семейното имение, Ашбъртънското абатство, има манастирска градина. Прекрасна е.

Беше направила невероятен скок от това да няма покрив над главата до притежанието на шест къщи като херцогиня. Поклати смаяно глава и усети, че се прозява. Прикри уста с длан и рече извинително:

– Съжалявам. Снощи спях малко.

Той я прегърна с дясната си ръка.

– Използвай ме за възглавница.

Младата жена се сгуши в него. Толкова добре си подхождаха. Проклети да бъдат различията в общественото им положение, те двамата бяха един за друг. Точно това искаше тя от един съпруг – успокояващо присъствие... и изгарящо нетърпение.

Потъна в сън и устните ѝ се разтегнаха в усмивка.

Докато пътуваха из подобните на паркове хълмове на Чешър Плейн, Стивън се наслаждаваше на усещането на притиснатото в него меко, изпълнено с доверие тяло. Чувстваше се... напълно щастлив. Повече от когато и да било досега в живота си. През последните седмици

се бе научил да живее в мига и този просто не можеше да бъде по-хубав.

И тогава надолу по хранопровода и през корема го прониза остра болка. Застина, като се бореше с желанието да се свие на две. Не сега. Не днес.

Несъзнателно бе стиснал малко по-силно Розалинд и тя издаде някакъв звук на сън. Наложил си да не мърда, за да не я събуди. Но не можеше да си обясни как така не бе усетила ужасната, нажежена до червено болка, която го изгаряше само на сантиметри от нежната ѝ буза? Или ледената пот по дясната му ръка, с която я бе обхванал през кръста?

Съпругата му се раздвижи и потъна отново в дълбок сън, нежна и успокояваща го, дори само с присъствието си. Стивън опита да измъкне с лявата си ръка хапче опиум от вътрешния джоб. Беше изпил едно непосредствено преди да тръгнат от сватбеното тържество и предпочиташе да не взема второ толкова скоро. Не му се искаше да пилее малкото оставащо му време, като изпада под въздействието на наркотика. Но в крайна сметка страхът може би щеше да надделее. Опиумът приспиваше болката.

Ако вземането на втора таблетка означаваше Розалинд да не научи за поредния му пристъп, заслужаваше си да го направи. Преглътна лекарството с известно затруднение, затвори очи и зачака. Постепенно болката започна да отслабва и бе заместена от вцепенение. Вероятно трябваше да се смята за щастливец, след като не бе започнал да повръща неконтролируемо или не бе станал жертва на някой от другите неприятни симптоми, които придружаваха понякога пристъпа му.

Щастливец... По дяволите!

* * *

Нежна длан я погали по ръката.

– Време е да се събуждаш, лейди Калибан. Почти пристигнахме.

– Ммм. – Остана още известно време в приятна безтегловност, като се наслаждаваше на близостта на Стивън. В този момент, точно когато каретата спря да се движи, нещо студено и влажно докосна бузата ѝ. Отвори очи и установи, че Поршия е завряла муцунката си в носа ѝ. – Сънувам ли, или на гърдите ми наистина е застанала котка?

– Пуснах я навън. След като се изтощи да скача, реши, че си мека и удобна. – Очите му блеснаха шеговито. – Напълно съм съгласен с нея.

Розалинд се изчерви леко, изправи гръбнак и протегна схванатите си мускули.

– Наистина ли пристигнахме?

– Наистина. – Херцогът хвана Поршия и я върна в пътническата ѝ кутия. – Имаш невероятен талант за спане. Почти не помръдна, дори при двете смени на конете.

– За пътуващия артист е страшно важно да може да спи където и да е. – Погледна през прозореца. Минаваха през безупречно поддържан парк, с насипани с пясък алеи. На хоризонта кърваочервеното слънце слизаше към морето и огнените му лъчи превръщаха облаците в горещи корали. – Колко е красиво! Кое е това място?

– Кърби Манър. В момента гледаш река Дий, която се влива в Ирландско море. – Каретата вече бе спряла и той отвори вратичката и ѝ помогна да слезе. – Къщата е над нас.

Понечи да се обърне, но младата жена го хвана за ръката.

– Къщата може да почака.

Проследиха мълчаливо с поглед как слънцето се плъзна и морето, а небето и облаците потъмняха. Денят си отиде съвсем бързо. Розалинд се сети за предстоящата смърт на Стивън и гърлото ѝ се сви от мъка.

Обърна се към къщата. Кърби Манър бе наполовина дървена, в унисон с местния стил, а стъклата на прозорците ѝ бяха станали оранжево-возлатисти на последната светлина на деня. Тя също беше красива. Младата жена огледа очарована сложния мотив, наподобяващ рибена кост, в който бяха наредени дървените трупи.

– Прекрасно е, но определено не отговаря на представата ми за малка къща.

– Това е най-малкото жилище, което притежавам; има само пет спални.

Приблжиха се мъж и жена, които очевидно очакваха да им бъде обърнато внимание.

– Добре дошли в Кърби Манър, ваше височество. – Мъжът наклони почитателно глава, а жената направи реверанс. – Надявам се, че сте доволен от състоянието на имението. Ако имахме повече време...

Не довърши мисълта си, а гласът му потрепваше нервно.

– Стига staите да са изчистени и да сте приготвили достатъчно храна, всичко е наред. – Младият мъж се обърни към съпругата си. – Розалинд, това са мистър и мисис Найланд. Позволете ми да ви представя херцогиня Ашбъртън.

Актрисата потрепна, когато мисис Найланд направи отново реверанс, а съпругът ѝ се поклони несръчно. Та тя не беше херцогиня, за Бога; беше пътуваща артистка и в момента косите ѝ бяха приборани като на ученичка.

Но очевидно все пак беше херцогиня и трябваше да се държи като такава, ако не заради самата себе си, то поне заради Стивън.

Решението на проблема я връхлетя внезапно: играй ролята на херцогиня така, сякаш си на сцената. Наклони глава и се усмихна грациозно, но не прекалено фамилиарно.

– Много мило от ваша страна, че сте се приготвили за толкова кратко време. Когато внасяте багажа, моля ви бъдете особено внимателни с кутията с моето котенце. Поршия понесе чудесно пътуването, но предполагам, че вече е готова за вечеря.

Семейство Найланд се натовари с Поршия и останалия багаж и влезе в къщата. Кочияшът подкара каретата към конюшната, а двамата младоженци заизкачваха външните стълби, хванати за ръка. Той отвори входната врата, наведе се неочаквано и я вдигна. Тя се разсмя и се вкопчи във врата му, за да запази равновесие.

– Макар да не сме на прага на Ашбъртънското абатство, все пак и това е мой дом – обясни младият мъж.

– Във всяка една от шестте къщи ли ще ме внасяш – попита Розалинд, докато съпругът ѝ я носеше навътре.

– Ако ти харесва, да, но според мен ловната хижа няма да ти хареса. Облицована е с тъмна ламперия и е натъпка на с препарирани животински глави.

Освен това нямаше да има време да посетят всички тези къщи.

– О, имаш право. Звучи доста непривлекателно – отвърна с помръкнал глас тя.

Той я понесе по някакъв полугъмен коридор, от който слязоха в доста голямо помещение. Най-напред ѝ направиха впечатление богато украсените с дърворезба дъбови менели и меките килими. Стивън я пусна внимателно на пода. Тя стъпи на крака, затаила дъх.

Изречението му беше сериозно, сякаш в този миг запаметяваше лицето ѝ. После я целуна с болезнена нежност. Устните ѝ се разтвориха под неговите и тръпки на желание преминаха по кожата ѝ. Четирите дни, през които не се бяха любили, ѝ се бяха сторили цяла вечност.

Чувстваше се омекнала като восък. Съпругът ѝ вдигна глава и промълви дрезгаво:

– След като се освежим и нахраним, ще може ли да дойда в стаята ти?

Розалинд го изгледа учудено и се разсмя.

– Стивън, скъпи мой, нищо не илюстрира по-ясно различията в общественото ни положение. Там, откъдето идвам аз, брачната двойка има

обща спалня и общо легло. Подозирам, че благодарение на това хората се сдобряват по-бързо. – Изпълни се с желание да излее пред него любовта си в думи. – Винаги ще бъдеш добре дошъл в моето легло. Всъщност ще се чувствам обидена, ако спиш другаде.

– В такъв случай приемам, че отговорът ти е да.

– Определено. – Врърчето на езика ѝ се показва между зъбите ѝ. – Не мислиш ли, че след такъв уморителен ден би било най-добре да пропуснем вечерята и да си легнем веднага?

– Не. – Направи крачка встрани и взе дланта ѝ в ръцете си. – Първия път всичко стана прекалено бързо. Нека тази вечер се насладим на удоволствието от очакването.

Още малко очакване и тя щеше да полудее като пантера. Но той имаше право. Нямахше защо да бързат.

– Звучи разумно, макар че не се чувствам особено разумна в момента. – Наклони глава. – Имам предложение. Разведи ме из къщата, докато приготвят вечерята. А после ще можем да се нахраним в интимна обстановка в стаята си.

– Великолепна идея. – Херцогът целуна врърчетата на пръстите ѝ и я хвана под ръка. Заговори, имитирайки много сполучливо приповдигнатия тон на високомерен иконом.

– Това, скъпа херцогиньо, е основният салон. Смята се, че най-старата част на къщата е построена в началото на петнайсети век. Моля обърнете внимание на чудесната изработка на гипсовите орнаменти.

Младата жена се изкиска; той наистина имаше бъдеще като комичен актьор.

– Наистина е великолепно, ваше височество – отвърни тя с тон на изпълнена с възхищение посетителка. – Но подходящи ли са за тавана тези развратни амурчета?

– Те не развратничат, мадам. Просто са си много добри приятели.

Поведе я из първия етаж, като обърщаше вниманието ѝ върху интересните неща и правеше нарочно забележки, които я размиваха.

Както във всички изградени частично от дърво постройки, подът беше неравен, прозорците бяха клюмнали леко на една страна и изобщо не можеше да се види една-единствена права линия. Сградата ѝ хареса. Допадеше ѝ също така, че все намираха начин да се докосват привидно невинно и всеки допир бе поредната хвърлена в горящия огън съчка.

Когато тръгнаха нагоре по стълбите, Розалинд попита:

– Колко често идваш тук?

– Може би веднъж годишно. Обикновено оставам няколко дена,

когато дойда по работа на север. – Усмихна се мрачно. – Знам. Тъжен пропуск, нали?

Младата жена поклати смаяна глава.

– Няма ли някои обеднели братовчеди от семейство Кениън, които се нуждаят от дом?

– Има, но всички те предпочитат да живеят доста по на юг. По-близо до цивилизацията. Един братовчед се установи в имението в Норфолк, където отиде да живее Ели Уордън със своето бебе. – Усмивката му стана саркастична. – Каквото и да кажа, братовчедът Куинтъс и съпругата му ще решат, че бебето е мое. Поне е гаранция, че ще се грижат добре за него.

– Радвам се за Ели и детето, въпреки че ще се отрази зле на репутацията ти.

Тръгнах по осветения с лампи неравен коридор. От много време бе копняла да си има къща, но в никоя от нейните мечти тя не бе толкова хубава като тази. Надяваше се, че един ден някой братовчед Кениън ще-ще да прояви достатъчно здрав разум и да я оцени.

Щом стигнах в края на коридора, Стивън рече:

– Спалнята на господаря е вляво, а на господарката вдясно. Имат помещения за обличане и са свързани с врата.

Розалинд влезе и дъхът ѝ секна за пореден път. Вляво се издигаше масивно легло с четири колони и балдахин, а вдясно имаше шезлонг, удобни столове и други мебели. Но това, което прикова вниманието ѝ, бяха розите. Върху всички маси и бюра имаше вази с ухаещи червени, бели и розови рози, чиито цветове сияеха на светлината на пукащия огън. Ароматът им беше опияняващ.

Докосна смаяна един от алените цветове.

– Стивън, изумително е. Как, за Бога, го направи?

– Бива ме за уреждането на разни неща. – Целуна я. – Идеята бе съвсем естествена – рози за моята свършена роза.

Младата жена преглътна развълнувано; надяваше се той никога да не разбере колко несвършена беше в действителност.

– Цветята са прелестни. Обаче ще увехнат много бързо.

– Но само така могат да бъдат красиви – отвърна тихо той.

Погледите им се срещнаха и останаха слети в продължение на един изпълнен с близост миг. Дори сега, през първата си брачна нощ, нямаше как да избягат от напомнянето за смъртта. Но тя си обеща, че докато Стивън бе все още жив, двамата щяха да изтръгнат от времето всеки миг на радост.

Глава 19

Стивън отпиваше вино от чашата си, приковал поглед в Розалинд, седнала на отсрещната страна на кръглата маса. Беше разпуснала косата си свободно по раменете и тя проблясваше с тъмнозлатисти и кехлибарени отблясъци при всяко движение на главата ѝ. Предложението ѝ да вечерят в нейната стая бе истинско вдъхновение, тъй като в голямата трапезария никога нямаше да почувстват подобна интимност.

Въздухът в осветената със свещи стая трептеше от очакването. Всяка хапка, всяка глътка вино ги доближаваха към тържествения финал на вечерта.

Херцогът се чувстваше раздвоен. От една страна желаше съпругата си лудо. Искаше да я люби, докато ѝ се насити, после да заспи, без да я изпуска от обятията си, и когато се събуди, да започне отново.

И в същото време беше смутен като неопитен юноша. Преди първия си брак вече бе имал обичайния за богатите младежи опит с няколко от най-добрите лондонски куртизанки.

Бе сложил край на тези изпълнения, след като се бе оженил. Не защото Луиза щеше да го упрекне, ако си вземеше любовница; тя бе възпитана, че добрата съпруга не трябва да забелязва забекките на своя мъж. Но гордостта ѝ щеше да бъде наранена, а той можеше да направи толкова малко за нея, че не желаше да ѝ откаже поне това. Нито пък искаше да следва стъпките на развратния си баща.

В началото му бе трудно да се задоволява със студеното брачно ложе. Неведнъж през самотните си, неспокойни нощи, бе копнял да се изгуби в прегръдките на жена, която го желае. Но е времето бе приел ограниченията. Все пак не бе от твърде страстните мъже, за да нахърни с лека ръка самоуважението си.

Поне си бе мислил, че не е особено страстен. Докато не срещна Розалинд. Никога не бе изпитвал нещо толкова силно и удовлетворяващо, както в миговете, в които я бе любил. Но то беше едно преминало като буря усещане, приключило прекалено бързо. Искаше да се постарее тази нощ и нощите, които им оставаха, да бъдат по-различни.

Доколко щеше да успее да достави удоволствие на Розалинд? Тя беше чувствена жена. А откакто се бе оженил за Луиза, не бе виждал голямо женско тяло. Сексът бе нещо толкова отвратително за първата му съпруга, че тя настояваше да го правят на тъмно, под завивките и не

сваляше нощницата си. Бе отскачала ужасена всеки път, когато се бе опитвал да направи нещо повече от основните движения на съвкупването. В резултат на това той нямаше самочувствието на майстор в любовното изкуство.

Нито пък разполагаше с време, за да го овладее. Макар на молитвите му за един сравнително добър ден да бе отговорено, болката напомняше непрестанно за разрухата на тялото му. Губеше също така и силата си. Не след дълго щеше да настъпи денят, в който нямаше да може да бъде повече съпруг на Розалинд. Знаеше, че няма да го упрекне; бе прекалено състрадателна, за да направи такова нещо. Херцогът изпитваше страстното желание да остави в душата ѝ такива спомени, които никой друг мъж след него да не успее да изличи. Това означаваше, че трябва да си наложи желязна самодисциплина и да я люби бавно, а не с трескавата бързина, за която копнееше тялото му.

Усмихна се мрачно при мисълта да се контролира, защото вече почти си беше изгубил ума от желание. Младата жена все още беше с великолепната рокля на Офелия и гръдта ѝ го омайваше всеки път, когато тя се наведеше за нещо. В сеновала бе видял от нея повече, отколкото от Луиза през всичките години на брачния им живот. Всъщност наслаждаваше се на прекрасната гледка дори в този момент.

Розалинд не само беше неустойимо привлекателна, ами и по време на цялата вечеря не спря да го забавлява с различни театрални истории. В този момент тя остави вилицата си и додаде:

– Тогава котката, която сценичният директор се бе заклел, че е съвсем мирна и хрисима, се събуди и подаде глава от кошницата на сред сцената. Мама просто я бутна обратно вътре и рече: „*Не бъди толкова амбициозно котенце; това не е Дик Уитингтън!*“

Стивън се разсмя.

– Иска ми се да го бях видял. Има ли наистина пиеса за Дик Уитингтън и неговата котка?

– Да. – Очите и светнаха. – Не е особено добра, но имам мили спомени от времето, когато като малка играех котката.

Той си я представи като очарователно момиченце, дегизирано с опашка и мустаци, и се засмя отново. Остави чашата с виното и отрязва няколко парченца от буцата сирене върху масата.

– Искаш ли от това превъзходно чешърско сирене.

Розалинд му се усмихна изпод полупритворените си клепачи.

– Да, ако обичаш.

Той се приведе и ѝ даде в устата. Меките ѝ устни обхванаха

върховете на пръстите му, когато поеа ронливото сирене.

– Истински деликатес – промърмори тя. – Искаш ли малко?

– Така мисля.

Младата жена взе едно парче и му го поднесе. Пръстите ѝ бяха тънки и силни. Той ги захпа леко и ги загали чувствено с език.

Розалинд издърпа бавно ръка.

– Забелязал ли си колко е топло? Да изгася ли огъня?

– Имам по-добра идея. – Изправи се и се обърна с гръб към него. – Тъй като Джесика не е тук, за да бъде камериерка на милейди, мога ли да те помоля да ми разкопчеш роклята?

Пулсът му се ускори моментално. Изправи се и развърза горния край на кръстосания шнур. Дори сега, когато бе без обувки, тя достигаше до носа му. Харесваше му, че бе висока и налята, а не като крехката Луиза.

„Забрави за Луиза; не е справедливо нито към едната, нито към другата да правиш сравнения.“ Започна да издърпва шнура през дупчиците.

– Това е най-хубавата сватбена рокля, която съм виждал. Прекалено хубава, за да бъде изхабена на ревла като Офелия.

Младата жена се изкиска.

– Винаги съм смятала, че този костюм е достоен за кралица. Или за херцогиня.

Роклята се разтвори и разкри елегантната извивка на гърба ѝ. Кожата над ниско изрязаната долна риза бе гладка като сатен, подобна на топъл каймак.

Беше ѝ харесало, когато преди малко я целуна по рамото. Сега той се наведе и задвижи леко устни по тила ѝ през лъскавия воал на косите ѝ. Тя въздъхна тихичко и изви врат. Изпълнен с желание да чуе отново този звук, Стивън нареди броеница от целувки по шията ѝ и прокара език по очертанията на ухото.

Цялото ѝ тяло потрепери.

– Това... това е много по-хубаво, отколкото да си имаш камериерка.

– Целта ми е да ти доставя удоволствие, скъпа моя херцогиньо.

Разхлаби останалата част на шнура и свлече роклята надолу по ръцете ѝ.

Тя се освободи от дрехата. Корсажът и ръкавите увиснаха около кръста ѝ. Устата му пресъхна, когато дръпна тежката коприна надолу по заоблените ѝ бедра. Роклята падна на пода с шумолене. Сега Розалинд

стоеше пред него само по долна риза и чорапи. Той дръпна надолу ръкава на долната риза от дясното ѝ рамо, за да целуне безупречната плът под него.

– Останах с по-малко дрехи, а ми е дори още по-горещо, отпреди – заяви почти през смях тя.

– Значи все още си прекалено навлечена.

Нежните връхчета на гърдите ѝ прозираха възбуждащо през фината материя на долната ѝ риза и изкусителният аромат на тялото ѝ се смесваше с по-тежкото ухание на розите. Боже, Боже! С пресъхнала уста, херцогът обхвана гърдите ѝ. Усети топлата им разкошна тежест. Загали ги. Розалинд простена от удоволствие.

– Достатъчно време ли отделихме на очакването? – попита гърлено тя, като отърка ханша си в тялото му.

Напрежението в слабините му нарасна.

– Не.

Щяха да имат толкова малко нощи като тази. Но тя имаше право – стаята беше прекалено гореща. Отдели се от съпругата си и съблече самото. Точно се питаше дали да свали и бродираната си жилетка, когато младата жена се приближи и започна да я разкопчава.

– Мой ред е, ваше височество – усмихна се дяволито тя.

След като приключи и с последното копче, смъкна дрехата от раменете му и я преметна през рамо. После прокара длани по раменете и гърдния му кош. Пулсът му се ускори.

Тя се залови да развързва шалчето около врата му, като го гледаше с възхищение:

– Ако не беше лошият ти късмет да се родиш херцог, можеше да направиш голяма кариера в театъра в ролите на елегантни, ослепителни герои. Дамите от публиката щяха да припаднат от копнеж.

Пусна на земята смачканото шалче и прокара хладните си пръсти по врата му.

Той я хвана за ръката и целуна дланта ѝ.

– Нямам желание да впечатлявам безименни дами от хипотетична публика. Достатъчно ми е да заинтригувам теб.

Младата жена го погледна; тъмните ѝ очи бяха натежали от желание.

– Ти го правиш, Стивън. Дори ме подлудяваш.

Устните ѝ бяха прелестно пълни, мамещи, съблазнителни. Наведе се, за да ги целуне. Усети вкуса на френското вино, което бяха пили – сладко, тръпчиво, опияняващо.

Усети как тя измъкна ризата от бричовете му и ги заразкопчава. Пръстите ѝ докосваха възбудената му мъжественост през фината материя на бельото.

Кръвта забушува из вените му и го направи безчувствен към всичко друго, освен към нейното докосване и собственото си желание. Леглото беше прекалено далеч, чак в другия край на стаята. Вдигна я припряно и я отнесе на ръце до шезлонга. Положи я върху изтъркания брокат, отпусна се до нея и се отдаде на безумието. Колко ли пъти ще щяха да бъдат заедно така? Животът и страстта му пяха като свещ в мрака; изгаряха бързо и скоро нямаше да остане нищо. Колко ли още щеше да се наслаждава на копринения допир на косите ѝ? Да вдъхва мистериозното ѝ женско ухание, което го хипнотизираше? Да се наслаждава на соления вкус на кожата ѝ? Колко пъти още кръвта му щеше да се възпламенява в пожар, който само тя бе в състояние да предизвика и след това – да изгаси?

Дръпна надолу долната ѝ риза и прилепи устни върху лявата ѝ гръд. Задавеното ѝ стенание беше като амброзия за него, накара го да засмуче по-силно. Връхчето настръхна под езика му.

– Стивън. О, Боже, Стивън! – Тя загребваше и мачкаше косите му в ритъма на учестеното си дишане.

Херцогът вдигна подгъва на долната риза над коленете ѝ. Чорапите ѝ бяха хванати с жартиери, избродирани с розови пъпки. Разкопча със зъби първия и той падна. Започна да прокаква език по вътрешната страна на бедрото ѝ; усещаше полуделия ѝ пулс.

Меките косми на слабините ѝ бяха по-тъмни, отколкото косата на главата. Розалинд изписка стреснато, когато усети топлия му дъх там. Но в тази изненада се криеше удоволствие. Удоволствие и желание. С усещането за власт, Стивън прокара език. Тя извика, изви се и се задвижи в ритъма на неговите милувки.

Не след дълго тялото ѝ затрепери конвулсивно. Когато се поуспокои, той постави глава върху корема ѝ, опитвайки да възвърне нормалното си дишане. Ръката ѝ политна към разчорлените вълни на косата му.

– О, Боже! – промълви младата жена. – Нямах представа...

Настъпи дълго мълчание. И тогава, потрепервайки от напрежение, херцогът се намести отгоре ѝ и разтвори краката ѝ е коляно. Възбудата му беше почти непоносима, когато проникна в нея. Заобиколи го горещина, копринена и гостоприемна.

Розалинд изохка и очите ѝ се разшириха. Прегърна го силно, за да го привлече още по-близо до себе си, и задвижи хълбоци заедно с него.

Удоволствието го заливаше. Понесе го нагоре. Вече се реши...

Строполи се в екстаз. Притисна бузата си в нейната, като стенеше безпомощно в лапите на бързо настъпилия и продължил дълго оргазъм. Смърт и преобразуване.

Отпусна се до нея; изтощеното му тяло пулсираше, докато се бореше да си поеме въздух. Когато бе в състояние да помръдне, се надигна на лакът и се вгледа в пламнало то й лице. По челото й бяха полепнали светлокестеняви къдрици, а погледът й беше примаял от наслада. Тази гледка изпълни него самия с не по-малко удовлетворение. Макар да не беше опитен любовник, бе успял да й достави удоволствие и същевременно да изпита невероятен екстаз.

Целуна я по слепоочието.

– Не мога да повярвам, че го направих отново – заяви мрачно той. – Имах доброто намерение да отделя нужното време и да се насладя на всеки твой сантиметър.

– Брой ли се, че аз се насладих на всеки твой сантиметър?

Стивън се разсмя, стана и се намести на ръба на шезлонга. Намачканата долна риза по-скоро излагаше на показ, отколкото криеше прекрасното й тяло.

– Ти си най-прелестно порочната жена, която познавам.

Лицето й замръзна. Херцогът осъзна, че бе допуснал грешка. Вероятно бе решила, че намеква за актьорското й минало. Докосна бузата й, прибора влажните кичури от челото.

– Това бе комплимент – промълви той. – Тъй като съм бил почти винаги твърде уравновесен, ценя високо откритостта ти. Впечатлителността ти.

Изражението й се смекчи, но очевидно я бе смутил. Придърпа ризата си, за да прикрие гърдите и коленете.

Стивън изгаси свещите. Сега вече стаята се осветяваше само от огъня. Предложи ръката си. Съпругата му се изправи и я пое. Прекосиха заедно стаята. Когато стигнаха до леглото, той се обърна и постави длани върху раменете й. Макар желанието му да бе задоволено засега, все още изпитваше жажда да я гледа... и му се искаше да види цялата.

Един джентълмен би уважил скромността й, но мъжът, на който не му оставаше много време, не можеше да си позволи да чака. Плъзна бавно длани надолу по ръцете й до кръста и хвана краищата на долната риза.

– Може ли?

Тя кимна свенливо. Стивън измъкна ризата през главата й. После

коленичи, разкопча другия жартиер... и смъкна чорапите ѝ. Усети добре оформените ѝ прасци и глезени под дланите си.

Изправи се, като пируваше с поглед. Освободена от тиранията на дрехите, тя беше великолепна. Създадена за любов, да дава и да получава удоволствие.

– Красива си – промълви дрезгаво той. – Ужасно, съсипващо красива.

Младата жена преглътна; гладката ѝ шия се изви.

– Караш ме да повярвам, че съм наистина такава.

– Не се съмнявай и за миг, Розалинд. – Помогна ѝ да легне в леглото. След това свали собствените си дрехи. Беше наясно, че макар да не бе оставила други външни белези по него, болестта бе стопила няколко килограма. Оказваше се, че има още един порок – суета, за който не бе подозирал. Е, външността му нямаше да става по-хубава, затова беше по-добре да погребее суетата. Качи се в леглото. – Уморен съм, но не искам денят да свърши толкова скоро.

– Знам точно какво имаш предвид.

Розалинд взе ръката му, както бе легнал на една страна, подпрял глава, за да може да я гледа. В стаята наистина беше топло, затова по взаимно съгласие оставиха завивката в долния край на леглото и се отпуснаха върху прохладните чаршафи, хванати за ръце.

Младата жена обичаше да наблюдава новия си съпруг, дългите му кости и ясно изразени мускули. Елегантните шарки на тъмните косми по гърдите му, които се събираха в една линия в долната част на корема. Олицетворение на мъжественост, която нямаше нужда да доказва нищо на никого.

Тази вечер бе изпълнена с изненади, като се започне с откритието за собствената ѝ способност да бъде страстна. Двамата с Чарлз се бяха радвали на прилични брачни отношения, но сексуалното им общуване бе доста опростено и винаги приключваше бързо, след което той се завърташе на една страна и заспиваше. И макар понякога да бе изпитвала удовлетворение, най-често бе оставала да лежи будна, вперила невидящ поглед в мрака, докато незадоволените ѝ копнежи избледнеят. И сега една-единствена брачна нощ бе достатъчна да ѝ покаже, че Стивън бе много по-великодушен любовник, с много по-ярко въображение.

Беше ѝ много приятно да лежи до него гола и да се притиска в тялото му.

– Има един стар израз за гол – прошепна тя. – *Облечен в облаци*. Не е ли красиво?

– *Облечен в облаци* – повтори той. – Харесва ми. Прилича ти да бъдеш гола. Жалко, че не можеш да останеш така през цялото време, но за английския климат просто не е практично. – Направи пауза. – А и не бих искал друг мъж да те вижда облечена в облаци.

Розалинд се замисли за миналото си.

– Имаш ли нещо против, че съм играла различни роли, облечена с бричове, из всички градчета наоколо?

– Как мога да имам нещо против? Било е преди да те срещна. Въпреки че... – Поколеба се. – Наистина не е моя работа, но имало ли е някой друг, освен Джордан?

– Любовници ли имаш предвид? Никога. – Завъртя очи. – Не липсваха мъже, изпълнени с желание да легнат с актриса, особено ако е с попищна фигура. Достатъчно е обаче веднъж след уморително представление да те сграбчи някой вонящ на бира женкар, за да изгубиш напълно интерес към подобни приключения.

– Фигурата ти не е прекалено пищна. – Измъкна роза с дълга дръжка от вазата край леглото и погали нежно едната ѝ гърда с цвета. – Ти си съвършена точно такава, каквато си.

Розалинд се засмя. Приятно ѝ беше да чувства хлъзгането на прохладните листенца по кожата си и едва доловимия им аромат.

– Аз съм сравнително привлекателна, което е полезно за една актриса, особено ако като мен няма кой знае какъв талант. Но съвършена? Надали. – Тъй като той бе повдигнал темата за миналото, извърна поглед и попита: – А в твой живот имаше ли много други жени?

Веднага съжали за въпроса си. Мъже с богатството и властта на Стивън имаха достъп до най-красивите жени в Англия – както куртизанки, така и не много морални ками от висшето общество. Ако съдеше по това, което се говореше за аристокрацията, не една би се възползвала от подобна възможност, а Стивън очевидно бе мъж със силен апетит.

За нейна изненада той отвърна:

– Не и след първия ми брак. Нямам вкус към изневерите, а след смъртта на Луиза... Струва ми се, че не бях в настроение да си търся любовница.

Значи толкова бе обичал първата си съпруга. Розалинд предпочиташе да бе признал върволица от ослепителни завоевания. Господи, каква глупачка беше. Нали беше неин, засега, и това бе достатъчно.

– Радвам се – отвърна простиичко тя. Стивън прокара розата по другата ѝ гърда.

– Трябва да съм усещал дълбоко в себе си, че ме очаква нещо по-

добро. Или по-скоро – някоя по-добра.

– Имаш дарбата да произнасяш романтични слова – рече тя, по тялото ѝ пропълзяха чувствени тръпки, предизвикани от движението на цветето по връхчето на гърдата ѝ.

Херцогът се засмя.

– Само ако почтеността е романтична.

Розата слезе надолу и започна да се плъзга бавно по корема. Омаяна от приятните усещания, младата жена измърмори:

– Иронично е, че никога нямаше да се оженим, ако не беше болестта ти. – Спря рязко. Питаше се дали не бе допуснала грешка, като бе споменала състоянието му, но реши, че е по-добре да продължи. – Ако ме беше видял на сцената, нямаше да се сетиш повече за мен.

– Не е вярно – възпротиви се съпругът ѝ, като движеше цвета по гъвкавите извивки между корема и бедрото. – Ти привлече вниманието ми в мига, в който свали маската на Калибан. Щях да дойда зад сцената и да се присъединя към вонящите на бира женкари, ако бяхме в Лондон и... Спря за момент и продължи тъжно: – ...и ако нещата бяха по-различни.

Думите му увиснаха неловко във въздуха и хвърлиха сянка на печал. Първият ѝ импулс беше да подхване друга тема, но осъзна, че това щеше да се случи отново. Затова заяви предпазливо:

– Твоята болест е като... като да имаш слон в стаята. Огромна, невъзможно да бъде забравена, вечно присъстваща. Не знам как да говоря за нея. Не съм сигурна, че и ти знаеш. – Потърси погледа му, опитвайки да разчете изражението. – Би ли предпочел да се преструвам, че не си болен, Стивън? Или да говоря безстрастно за състоянието ти, като за зимата, за данъците или за някоя друга, изпълваща ни със съжаление, тема, която просто не може да бъде избегната?

Лицето му бе замръзнало неподвижно. Настана такава тишина, че се чуваше плъзгането на розовите листенца по кожата ѝ.

– Слон в стаята – заговори най-сетне той. – Точно така е, нали? И двамата стъпваме на пръсти около факта за близката ми смърт, сякаш седим върху яйца. – Замисли се, но без да престава да я гали с цветето. – Май предпочитам почтеността. Всъщност, знам, че я предпочитам. Няма достатъчно време, че да си позволяваме да прахосваме дори миг от него в следене на всяка наша дума.

Силното облекчение, което изпита, я накара да осъзнае колко се бе тревожила дали не го е наранила.

– Ти си наистина забележителен човек.

– Аз ли? – възкликна изненадано той. – Най-забележителното в мен е, че съм избрал добре предците си.

Розалинд се засмя.

– Ти наистина го вярваш, нали? Повярвай ми, виждала съм мъже с всякакво обществено положение и не винаги в най-добрата им форма, затова мога да ти кажа със сигурност, че щеше да бъдеш забележителен каквито и предци да си беше избрал.

Херцогът се усмихна и поклати глава.

– Радвам се, че мислиш така.

Розата се търкулна към слабините ѝ с кадифено докосване. Младата жена затаи дъх, усетила как желанието се надига отново от интимната ласка. Съпругът ѝ спря.

– Извинявай. Гъделичкам ли те?

– Приятно е – отвърна леко задъхана тя, а искрите на страстта се разпалваха все по-бурно в нея. – Но съм изненадана, че се чувствам така отново, толкова скоро след... след като се любихме.

– Интересно. Мислех същото за себе си – промълви той.

Цветът на розата се плъзгаше по къдриците между бедрата ѝ, прохладен на фона на пламналата ѝ плът.

– Не е ли абсурдно – прелъстяваш ме с едно цвете? – заяви тя през смях, с който прикри смущението си.

– Сигурен съм, че ако потърсим, ще открием някоя гръцка легенда, в която Зевс приема формата на слънчоглед, за да обладае някоя нимфа – отвърна привидно сериозно Стивън. – Или може би на ряпа?

– Царят на боговете – ряпа? Не може да бъде – възпротиви се през смях младата жена.

Затвори очи, отдадена на усещането, което предизвикваха чувствените му ласки. Краката ѝ се разтвориха и листенцата затанцуваха деликатно-еротичния си танц, докосвайки най-интимните ѝ места. Изви нагоре ханш в желанието си мъжествеността му да я изпълни, нещо, което цветето не можеше да ѝ даде.

Тогава почти недоловимото докосване на розата престана. Очите ѝ се отвориха рязко.

– Лош човек! Или може би трябва да кажа лошо цвете? Не може да спреш точно сега!

– Нямам и намерение. Но този път е твой ред.

Придърпа я отгоре си. Той също беше готов. Никога досега не се бе любила по този начин. Надигна се на колене и го пое бавно, сантиметър по сантиметър.

Дъхът му секна и ръцете му обхванаха ханша ѝ.

– Кой е лошият сега?

Розалинд се засмя. Този път беше по-различно – трескавото желание бе заместено от чувствената омая, която задоволяваше всичко в нея.

Бавният сладен ритъм на опиянението постепенно премина в нажежена до бяло страст. Тя се вкопчи в раменете му, заби нокти в тях и извика, треперейки цялата в конвулсивните тласъци на насладата. В същия момент Стивън издаде гърлен стон и стисна кръста ѝ между ръцете си.

Потните им тела се отпуснаха постепенно. Топлата му длан започна да гали гърба ѝ. Никой не понечи да се отдели от другия. Искаше ѝ се да останат завинаги така, със сплетени тела.

Докато се унасяше, усети в очите си сълзи за тази красива любов, която щеше да изчезне скоро като розата.

Глава 20

Ден петдесет и четвърти

Стивън се събуди рано. Розалинд спеше сгушена в него, праметнала ръка върху гърдите му. По прозорците почукваха дъждовни капки. На слабата перлена светлина на раждащия се ден различни светлокестенявите ѝ коси, пръснати по рамото му. Погали я по главата с безкрайна нежност. Тя въздъхна и се сгуши още по-плътно.

Започна да си припомня с безкрайно задоволство събитията от предишния ден. Той бе почти съвършен, с изключение на болезнения пристъп, а първата брачна нощ бе замаяла сетивата му. И сега най-егоистично искаше още един такъв ден. И такава нощ. Още едно подобно утро, в което да се събуди с Розалинд в обятията си и с усещането за безкраен покой. Днешният ден със сигурност щеше да бъде хубав като предишния. И дори още по-хубав.

Задряма. Когато се събуди отново, небето беше просветляло и дъждът бе спрял. Съпругата му продължаваше да спи. „Доказателство за чиста съвест“ – помисли си. Кипеше от енергия, просто му беше невъзможно да остане в леглото. За момент си помисли да я събуди, за да могат да се любят отново, но един влюбен в съпругата си мъж не би нарушил съня ѝ; щеше да я остави да спи и да събира сили за по-късно.

Реши да се разходи. Измъкна се внимателно от обятията на Розалинд и започна да се облича. Тя се завъртя и зае мястото му, а ръцете ѝ обхващаха неговата възглавница. Беше като котенце, и десет пъти поочарователна.

Тази мисъл му напомни за Поршия, която се бе наместила щастливо в кутията си предишната вечер, след като я бяха нахранили. Тя все още дремеше. Вдигна топлото телце и го намести до съпругата си. Котенцето се прозя юнашки и затвори отново очи.

Не беше взел лекарството си предишната нощ, но не беше случайно; не искаше да рискува опиумът да го приспи без време. Отсега нататък щеше да смени времето за пиенето на хапчето от вечерта на сутринта.

Изгълта една таблетка и се облече, после драсна няколко реда на Розалинд и ги остави на нощната масичка край леглото. Отпуснатото в съня лице и разголените ръце бяха толкова прелестни, че Стивън

откъсна листенцата на една розова роза и ги посипа върху младата си жена и котенцето. То отвори очи и размаха лапичка към падащото отгоре му листенце. След това се завъртя на гръб и вирна лапички във въздуха.

Херцогът облече връхната си дреха и слезе на долния етаж. Беше все още рано; от семейство Найланд нямаше и следа. Навън беше хладно, миришеше на есен, а облачното небе бе съвсем малко по-светло от оловносивото море. Приливът бе залял по-голямата част от пясъчливия бряг, затова Стивън застана на ниския скалист нос, надвиснал над водата, който продължаваше навътре в Ирландско море. Кожата му настръхна от вятъра и той се почувства по-жив от всякога. Възможно ли бе страстта да излекува болестта му? Засмя се. Щеше да бъде истинска изненада за трезвия Джордж Блакмър.

Радостта му продължи една миля. Поради хапливите морски ветрове единствената намираща се толкова близо до брега постройка бе един древен каменен параклис, останка от отдавна изчезнало рибарско селце. Младият мъж се наслаждаваше на самотата. Тя бе ново удоволствие за него, открито след напускането на Ашбъртънското абатство и армията от слуги.

Почти беше стигнал до параклиса, когато болката го прониза толкова силно и внезапно, че той се олюля. Спусна се към едно приведено от вятъра дърво и се подпря на него. Започна да повръща, но стомахът му бе празен и нямаше кой знае какво за изхвърляне. Притисна чело към стъблото на дървото; грубата му кора бе единственото реално нещо в изпълнения му с всепоглъщаща агония свят.

Болката започна да отзвучава постепенно. Почувства се прекалено изтощен, за да може да ходи, стана му студено. Обърна се и подпря гръб на дървото, опитвайки да се пребори със слабостта и отчаянието. Единственото му усещане в дланите и стъпалата бе едва осезаемо, заплашително тръпнене. Нима парализата щеше да го направи безпомощен още преди смъртта? Божичко. Как бе могъл да повярва, дори за миг, че има някаква надежда.

Неспособен да измине обратния път до Кърби Манър, той се потътри, залитайки, към параклиса, от който го делиаха само стотина метра. За щастие тежката врата не беше заключена. Влезе в полутъмното светилище и се отпусна върху най-близката дъбова пейка. Вътре беше студено, но поне беше защитен от вятъра.

Тъй като параклисът се намираще в земите на Кърби Манър, Стивън плащаше за неговата поддръжка. Спомни си, че наскоро бе получил

молбата на група методисти да им бъде разрешено да ползват църквата за своите служби. Тяхното писмо бе само едно от потока, който заливаше непрекъснато херцог Ашбъртън. Бе дал позволенията си с готовност, тъй като сградите бяха построени, за да се използват. В отговор бе получил страстно благодарствено писмо. То му бе доставило удоволствие в момента, но бе забравил почти веднага за случилото се.

Погледът му обходи прозорците и се спря на олтара, където имаше само един месингов кръст. Очевидно методистите бяха почистили помещението и белосали с вар старите каменни стени, но още не бяха започнали да извършват богослуженията си тук. Само след година параклисът вероятно щеше да има гостоприемен вид, дори когато беше празен. Но сега бе мрачен като гроб.

Всяка сутрин първата му мисъл бе за дните, които му оставаха. Вече започваше да се съмнява, че щеше да доживее дори деветдесетте, които Блакмър му бе гарантирал. Колко щеше да живее още? Четирийсет и пет? Трийсет? Боже, надяваше се с цялото си сърце, че щеше да му бъде отпуснат поне още един месец с Розалинд.

Но какъв месец щеше да бъде това? И защо намесваше Божието име, когато нямаше вяра? Лицето му се изкриви от горчива мъка. Дори тук, в църквата, която вероятно бе виждала плуващите по Дий дълги лодки на викингите, той не усещаше светото присъствие, не чувстваше нито утеха, нито божествения плам.

Отчаянието му бе пометено от пристъп на ярост. По дяволите, не беше справедливо да намери щастието за първи път в живота си само за да бъде покосен веднага в самотния си гроб. Не беше справедливо!

За първи път от години в него бушуваше избухливият нрав на семейство Кениън. Искаше да троши и да унищожава, да накаже несправедливостта на живота. Зави му се свят и се задъха от силните чувства. Кръстоса ръце и се облегна на облегалката на скамейката пред себе си, а след това положи глава на тях, опитвайки да се овладее.

Под нажежения гняв усети студения, настоятелен пулс на страха.

* * *

Розалинд се събуди, когато някой я смуща в корема. Отвори очи точно навреме, за да види как някаква черно-оранжева топка излетя от леглото. Поршия. Усмихна се, когато видя как котенцето скокна от шезлонга в един от столовете. Очевидно животното се бе възстановило от пътуването и сега кипеше от излишна енергия.

Но къде ли беше Стивън? Младата жена се надигна и седна,

смутена, че бе спала без нощница. Около нея имаше разпилени розови листенца, безмълвен дар от новия ѝ съпруг. Вдигна едно от тях и го потърка в бузата си, като си мислеше за онова, което бе направил той с розата предишната нощ. Споменът я смути.

Забеляза лист хартия на нощната масичка. Протегна се, взе го и зачете: „Излизам да се поразходя. Ще се върна скоро. Кого ще изядем за закуска? С.“

Този път вече се изчерви. Измъкна се от леглото. Огънят бе изгаснал и стаята бе студена, затова се изми и се облече набързо. Слезе в кухнята и помоли за чаша чай притеснената мисис Найланд, която не бе свикнала в обслужваното от нея имение да пребивава херцогиня.

Докато привърши чая си, Стивън все още не се беше върнал, затова реши да отиде да го потърси. Наметна пелерината и се отправи навън. Той със сигурност би се разхождал покрай брега, най-вероятно на север, към примамливо ширналото се море. От другата страна се простираше Ирландия.

Разходката ѝ достави удоволствие въпреки мрачното влажно време, но не видя никъде съпруга си. Трябва да бе избрал друга посока. Реши, когато стигне до малката църквица, да се обърне и да тръгне обратно към Кърби Манър. Той вероятно вече я чакаше там.

Параклисът се издигаше непреклонно срещу силния вятър, доказателство за умението на древните строители. Без да знае защо натисна вратата. Тя се отвори с лекота. Пристъпи в строгото светилище и спря при вида на тъмната, позната фигура, отпусната на задната скамейка. Кръвта ѝ се смрази. Мили Боже, Стивън не можеше да е... не можеше да е...

Преди ужасяващата мисъл да се оформи напълно в главата ѝ, той вдигна глава и я видя. Погледите им се сляха. Трябва да бе преживял друг пристъп, при това доста силен, тъй като очите му имаха безжизнен сив цвят, а той самият изглеждаше с двайсет години по-стар от предишната вечер. Но това, което уплаши Розалинд, бе, че емоционално се бе отдалечил значително и сега сякаш се намираше от другата страна на бездънна пропаст, която тя нямаше да може да прескочи никога.

Мисълта бе не по-малко ужасяваща от страха, който я бе обзел, когато влезе. Като се молеше интуицията ѝ да я лъже, тя бутна качулката назад и тръгна към него с широка усмивка на лицето.

– Добро утро. Аз реших също да се поразходя, с надеждата, че ще се натъкна на теб.

Седна на пейката до него и взе дланта му своята.

Погледът на херцога се премести към олтара. Пръстите му лежах безжизнено в ръката ѝ. Сърцето ѝ се сви. Предишната нощ се бяха договорили да бъдат откровени един с друг и тя бе нарушила споразумението само няколко часа по-късно.

Може би той усети неизречените ѝ мисли, защото попита мрачно:

– Розалинд, страхуваш ли се от смъртта?

Нуждаеше се от откровеността ѝ точно в този момент.

– Страхувам се от болката – изрече бавно тя. – И тъй като обичам живота и не искам да умирам, някой вероятно би казал, че се страхувам от смъртта. Но, колкото и странно да звучи, не се страхувам от самата смърт.

– Защо? Вярваш ли в рая и ада? В крилатите ангели и злобните демони с вили? – попита саркастично той.

– Аз... не знам. – Младата жена въздъхна. Усещаше, че не оправдава надеждите му. – Иска ми се да имах по-добри отговори, но се страхувам, че никога не съм обръщала особено внимание на религията.

Устните му се разтегнаха в нерадостна усмивка.

– Напоследък се улавям, че мисля много по тези въпроси. Но сякаш мислите като че ли не ти се струват задоволителни.

– Според мен религията е измама. Предназначена е да дава надежда на тези, чийто живот е нещастен. – Стисна устни. – Златото на глупациите, достойно само за глупаци.

– Не съм съгласна – възпротиви се тя. – Много мъдри жени и мъже са били вярващи. Смятам, че светът е прекалено голям и сложен, за да е възникнал по някаква случайност.

Стивън вдигна сплетените им ръце и целуна кокалчетата на пръстите ѝ.

– Дай ми доказателство, че в живота има нещо повече от това, което виждаме около себе си, Розалинд, и ще ти бъда вечно благодарен. – Усмихна се леко. – Не съм го мислил като игра на думи.

Тя притисна дланта му към бузата си. Бореше се със сълзите. Предишната нощ страстта помежду им бе нажежена до бяло, толкова пълна с живот, че им се бе сторила вечна. Тази сутрин той бе белязан от смъртта.

Стивън я пусна и се изправи.

– Трепериш от студ. Време е да те отведа вкъщи, край топлия огън.

Младата жена кимна и стана на свой ред. Той понечи да я последва, но изведнъж се преви и трябваше да се хване за облегалката на пейката, за да запази равновесие. Ужасена, тя възкликна:

– Ти не си добре, Стивън. Ще се върна в имението и ще дойда да те взема с каретата.

– Не! – Изправи се. На лицето му беше изписана непоколебима решимост. – Добре съм.

– Не си! – отвърна тя. Не й се искаше да се възпротивява на желанието му, но си даваше сметка колко е обезсилен. – Почакай тук. Ще се върна с кочияша след половин час.

Погледът му стана леден.

– Бракът беше грешка – заяви рязко той. – Изкарахме чудесен ден. Върни се при семейството си и ме запомни такъв, какъвто бях вчера.

Тя го изгледа изумена.

– Отпращаш ме на следващия ден след сватбата ни?

– Не се притеснявай. Ще изпълня всички обещания, които ти дадох. – Сгъна и разгъна разсеяно свободната си ръка, неспособен да я стисне в юмрук. – Искаш ли Кърби Манър? Стори ми се, че ти хареса. Тъй като къщата не е част от завещаваното само по права линия имущество ни Ашбъртън, мога да ти я оставя без проблеми, заедно с определена сума за нейната поддръжка.

Розалинд умееше да потиска гнева си, но не и този път.

– Как смееш! – избухна тя. – Да не мислиш, че съм се омъжила за теб само заради проклетите ти пари? Ако споменеш още веднъж за това, ще се представиш пред твоя създател много по-рано, отколкото си възнамерявал. – По бузите й потекоха сълзи. Избърса ги разярено. – Дяволите да те вземат, Стивън! Какво съм направила, че искаш да се отървеш от мен?

След като помълча известно време, херцогът пристъпи към нея и я притисна така силно в обятията си, че ребрата я заболяха.

– По дяволите! Извинявай, Розалинд – промълви измъчено той. – Вината не е твоя. Просто... непоносима ми е мисълта, че ще гледаш как се влошава състоянието ми. Казвах си, че мога да го понеса, но колкото повече се приближава реалността, толкова по-омразна ми се струва.

Младата жена скри лице в рамото му. Той беше толкова силен. И бе наистина част от нея, макар само допреди шест седмици да не го познаваше. Изчака да се поуспокои, така че да овладее гласа си, преди да попита:

– Ти не чу ли брачния обет, който си дадохме? *В радост и в мъка, в болест и здраве, докато смъртта ни раздели.* Аз знаех какво правя, когато се съгласих да се омъжа за теб, както и ти знаеше, когато ми направи предложение. Не позволявай един болезнен епизод да те накара да

забравиш. – Отметна глава назад и го погледна. – Освен това сигурно има някакво правило, според което не можеш да казваш на една херцогиня какво да прави.

– Повелителните маниери ти подхождат много. – В очите му проблеснаха весели светлинни, след което изражението му стана сериозно отново. – Искам да бъдеш с мен. Много искам. Но не съм сигурен, че гордостта или чувството ми на справедливост биха го понесли.

– А моята гордост? – заяви със самоирония тя. – Никога не бих преживяла да бъда отпратена от втория си съпруг само след една нощ. На първия ми съпруг му бяха необходими шест месеца, за да му омръзна.

Гласът ѝ изневери и внезапно очите ѝ се напълниха със сълзи. Зарови отново лице в рамото му, с надеждата, че Стивън не е забелязал; той обаче беше проницателен човек.

– Неверността на Джордан ти е причинила много по-голяма болка, отколкото си дала да разберат другите, нали? – попита тихо той.

Розалинд кимна.

– Ако родителите ми бяха осъзнали колко ме е разстроило това, в трупата щеше да настане истински ад. Нищо чудно баща ми да беше убил Чарлз. Със сигурност щеше да го изгони и щеше да се наложи аз да избирам между две възможности – да го последвам като вярна съпруга или да остана със семейството си. Затова прикривах, доколкото можех, забегките на Чарлз и се преструвах, че поведението му не ме притеснява. Мислех, че с времето ще ми стане по-лесно да го понасям. Вместо това ставаше все по-трудно и по-трудно. Испитах огромно облекчение, когато замина за Ирландия. И... когато го убиха, след което пък ме обзе чувство на ужасна вина.

Стивън я галеше нежно по гърба.

Бракът ти носи само нещастие. Един съпруг, който я е предал, и един, който умира. Ти заслужаваши нещо по добро.

Не можеше да му позволи да се притеснява заради нея, не и когато собствените му проблеми бяха толкова по-страшни. Опита да се овладее и успя.

– Бракът ми е Чарлз е в миналото. Това, което ме интересува, е настоящето, и изобщо не се оплаквам от сделката, която направих, като се омъжих за теб. – Вдигна очи към лицето му и впрегна актьорските си умения, за да излъчва искреност. – Не ни остава много време да бъдем заедно. Това е тъжно, но пък означава, че никога няма да си омръзнем. Ако някой от нас започне да съжалява наистина за този брак, поне няма да трябва да търпи дълго последствията. Няма да ни измъчват

обичайните дразги, които разяждат и най-добрите семейства. Ще усетим само от каймака вълнението и чудото от откриването на другия.

Херцогът повдигна вежди и тя забеляза, че зеленикавите точки се бяха върнали в очите му. Изглеждаше отново силен и жизнен. Беше се възстановил бързо от ужасния пристъп.

– Интересна мисъл – промълви той. – Пренебрегваш факта, че част от този каймак ще бъде вкиснат. Затова пък е вярно, че бракът ни никога няма да бъде отегчителен.

– В такъв случай нека не говорим повече за отпращането ми. – Отдели се от него и вдигна качулката върху главата си. – Няма да си тръгна, да знаеш. Трябва да мисля за репутацията си.

Смехът му беше дълбок и искрен.

– Ти ми действаш по-добре от пълно шишенце с хапчета. Добре тогава, обещавам да не водя този спор с теб поне през следващите две седмици. Междувременно нека се наслаждаваме на каймака. – Предложи ѝ ръката си. – Как можем да оползотворим най-добре времето, което ни остава? Искат ми се да прекараме няколко дни тук, а след това да потеглим за Лондон и да се насладим на някои забележителности, които досега не съм имал време да посетя. Ти имаш ли някакви специални желания?

Розалинд пое ръката му.

– Винаги съм искала да отида в Йорк. Ще бъде ли възможно?

– Разбира се. – Отвори вратата и двамата излязоха от параклиса. – Аз също искам да го видя, но посещението ще трябва да бъде кратко.

Слънцето започваше да се показва иззад облаците. Младата жена го прие като добра поличба. Съпругът ѝ изглеждаше почти така добре, както предишния ден, но помежду им все още се усещаше едва доловима отчужденост. Не толкова голяма, както когато го беше открила в параклиса, но достатъчна, за да я накара да скърби по загубата на близостта от предишната нощ.

Предполагаше, че известна дистанция би му помогнала да разреши конфликта между желанието да се радва на нейната компания и презрението към собствената му слабост. Може би това би помогнало и на нея да се справи с предстоящите трудни седмици.

Въпреки всичко я мразеше.

Глава 21

– Лорд Майкъл Кениън – обяви икономът. Майкъл влезе в малкия салон на Бърн Касъл, следвайки прислужника по петите и съпроводен на няколко крачки от своя спътник. Край огъня седяха херцог и херцогиня Кандоувър, които пиеха малко късно следобедния си чай. И двамата се изправиха и тръгнаха усмихнати към него.

– Каква приятна изненада, Майкъл – рече Рейф, като разтърси мощно ръката му за поздрав. – И съвсем навреме. Ако беше минал два дена по-късно, вече щяхме да сме на път за Лондон.

– Като се има предвид, че малкият сезон е в разгара си, аз се опасявах да не би вече да сте там. – Майкъл пусна ръката на приятеля си и се обърна към неговата съпруга. Марго, ти си като мехлем за очите.

Тя го прегърна топло.

– Как са Катрин и бебето?

– Бяха много добре последния път, когато ги видях, а то бе действително доста отдавна. – Обърна се към своя спътник, който стоеше смутено край вратата за салона. Рейф, Марго, позволете ми да ви представя доктор Джордж Блакмър.

След представянето херцогинята хвърли изпитателен поглед към Майкъл и заяви с любезния тон на домакиня:

– И двамата ще останете да спите тук, разбира се. Доктор Блакмър, ще ви заведе в стаята ви, за да можете да си починете и да се освежите преди вечерята. Майкъл, теб ще те настаним както обикновено.

И тя излезе, като помъкна и лекаря със себе си, за да даде възможност на съпруга си да поговори насаме със своя приятел.

– Седни. – Наля чаша чай, извади бутилка бренди и сипа щедро от съдържанието ѝ в чая. Подаде чашата на Майкъл. – Доста вали напоследък. Струва ми се, че би ти дошло добре.

– Навън не е нито за хора, нито за животни.

Младият мъж се настани в един фотьойл; част от напрежението му се изпари за първи път, откакто бе получил писмото на Блакмър. Вдиганият пара и подсилен с бренди чай носеше със себе си топлина, особено добре дошла в това време.

Рейф се върна на мястото си.

– Напоследък сме благословени с присъствието на представители на рода Кениън.

Майкъл наостри веднага уши.

– Виждал ли си брат ми?

– Ашбъртън беше тук преди две седмици. – Херцогът се усмихна широко. – Играеше в пиеса. Херцогът на Атина от „Сън в лятна нощ“, за да бъдем точни, при това се справяше доста прилично.

Майкъл се облегна на стола си.

– Как изглеждаше?

– Много космат. Беше с изкуствена брада, за да не го разкрият, но Марго го позна по гласа. Говорих с него след представлението. Той изглежда се забавляваше безкрайно.

– Не ти ли се стори недобре?

Рейф се намръщи.

– Не. Трябваше ли?

Приятелят му постави напрегнато чашката си върху чинийката и се изправи.

– Брат ми е много болен. На смъртно легло, според доктор Блакмър. След като разбрал колко сериозно е състоянието му, Стивън напуснал сам имението без да съобщи кога ще се върне. В крайна сметка лекарят ми писа и оттогава опитвам да открия дирите на брат си из половин Англия. – Закрачи неспокойно из стаята. – Все едно, че търся пословичната игла в купа сено. Дори Люсиен с всичките си престъпни познати не успя да помогне.

Изражението на херцога бе станало съвсем сериозно.

– Много съжалявам. Възможно ли е лекарят да греши?

– Кой знае? Блакмър не казва кой знае колко, но фактът, че настоя да дойде с мен, не говори нищо хубаво. Много е нервен и напрегнат. Изглежда се опасява, че няма да намерим Стивън преди... – Майкъл спря, но си наложи да довърши мисълта си. – Преди да е станало безвъзвратно късно.

Рейф, който рядко изричаше нецензурни думи, измърмори цветиста ругатня под носа си.

Майкъл погледна крадешком приятеля си.

– Каза, че брат ми изглеждал добре.

Херцогът се поколеба.

– Не го видях ясно, на хубава светлина. Сега, като се замисля, май беше поотслабнал, а и сякаш изтощен. Тогава не ми направи впечатление, тъй като беше в добро настроение.

– Мислиш ли, че пътува все още с театралната трупа?

– Може би, но ми каза, че скоро щял да се връща към нормалния си

живот. – Рейф събра вежди. – Скоро след представлението тук той изпрати бележка с молба да му осигурия доверен човек, на когото да повери някакви задачи за Лондон. Изпратих му помощник-иконома си Гардинър, който отсъства три-четири дни.

– Имаш ли представа за какво го е изпратил в Лондон?

– Не попитах, тъй като не смятах, че е моя работа. Но може би това ще хвърли някаква светлина върху плановете на брат ти. Ще изпратя да повикат Гардинър.

Херцогът позвъни и каза на появилия се камериер да доведе иконама. А когато двамата останаха отново сами, додаде:

– Няма ли да е по-лесно просто да изчакаш завръщането на Стивън? Той винаги ми се е струвал възхитително уравновесен. Ще се прибере, когато прецени, че е настъпи и моментът.

– Дали? Той отсъства вече повече от месец. Блакмър казва, че е малко вероятно болестта да е засегнала разсъдъка му, но кой може да е сигурен? Поведението му е толкова странно, че се страхувам от най-лошото. – Майкъл изкриви уста. – Да избяга така без слуга. Да се появява на сцената под измислено име. Винаги е обичал театъра, но дори сега не мога да повярвам, че наистина прави това.

– Повярвай го. – Херцогът доизпи чая си и остави чашата. – Има ли някаква специална причина да искаш да намериш колкото се може по-скоро Ашбъртън?

Неспокойното крачене напред-назад в този момент го бе отвело до прозореца.

– Съществуват куп основателни практични причини да искам да го открием, но те не са важните в случая. – Впери неவிждащ поглед в сивото небе. – Аз... все още не мога да приема, че брат ми умира. Трябва да го видя със собствените си очи. Да разбере дали наистина е болен или просто Блакмър е един от черногледите знахари. А ако състоянието му все пак се окаже действително сериозно, искам да го види Иън Кинлок... и Катрин, разбира си. Именно медицинските процедури на Иън и грижите на Катрин спасиха живота ми преди време. Може би ще успеят да направят същото и за Стивън.

– А ако се окаже, че никой не е в състояние да му помогне? – попита приглушено Рейф.

– Тогава искам да си вземем довиждане. – Майкъл преглътна с усилие. – Да му кажа колко близък го чувствам през последните две години. Кениън са здрави хора... мислех, че имаме пред себе си трийсет-четирийсет години за разговори. – Потърка врата си; болеше го от

продължителната езда и притесненията. – Интересно е колко различни видове приятелство могат да съществуват. Ние израснахме заедно – ти, Никълъс, Люсиен и аз. Познаваме повечето си тъмни тайни. Имам пълно доверие и в трима ви. Но Стивън... той ми е брат. Свързани сме от кръвта, от нощите спомени в детството. Понякога това е неудобно. Години наред бяхме отчуждени. Но когато той си отиде, ще остави в живота ми празнота, която никоой друг няма да бъде в състояние да запълни. Аз... трябва да му кажа това.

– Винаги съм съжалявал, че съм единствено дете – промълви херцогът. – Не знам дали думите ти ме изпълниха с облекчение, че животът ми е по-прост, или дори с още по-голямо съжаление за това, което съм изпуснал.

Майкъл се поколеба и изрече бавно:

– Както при всички други човешки отношения, по-добре е да си обичал и изгубил, отколкото да не си обичал никога. Но да изгубиш любим човек е истински ад.

А загубата на брат му, здравеняк, който бе само с две години по-голям от него самия, приближаваше заплашително смъртта. Не бързата, случайна смърт в битка, пред която се бе изправял многократно, а коварната и прикрита, дебнеща те кончина. Ако Стивън можеше да стане жертва на смъртоносна болест, не бе изключено същото да се случи и с брат му. Или с Катрин, или с малкия им син Никълъс, а това бе почти непоносима мисъл.

Стояха мълчаливо до пристигането на иконома. Майкъл се обърна от прозореца, за да види набит млад мъж с червеникави коси и леко притеснен вид.

– Викали сте ме, ваше височество?

Херцогът кимна.

– Гардинър, това е лорд Майкъл Кениън, брат на херцог Ашбъртън. Той иска да знае каква поръчка изпълнихте за Ашбъртън в Лондон.

– Ами, отведох коня му в Лондон и го оставих в къщата му там. Икономът приготви вързоп с негови дрехи, които да му отнеса на връщане. Освен това отидох при неговия банкиер, за да осребря един чек, и да взема специално разрешително.

Настана изумено мълчание. След малко Майкъл възкликна невярващо:

– По дяволите! Изпратил те е за разрешително за сключване на брак?

– Да, сър. – Икономът отстъпи инстинктивно назад, когато видя

изражението на Майкъл. – Това беше основната причина за пътуването. Останалите поръчки бяха просто защото отивах така и така в Лондон.

Видял, че приятелят му ще избухне всеки момент, Рейф побърза да се намеси:

– Спомняш ли си името на жената, за която възнамеряваше да се ожени?

Лицето на Гардинър помръкна.

– Съжалявам, сър. Просто предадох на чиновника на писаното от херцог Ашбъртън. Наистина му хвърлих един поглед, но не си спомням името на дамата. – Замисли се и додаде, изпълнен с желанието да помогне: – Останах с впечатлението, че възнамеряваше да се ожени за една от момичетата от театрална трупа „Фицджералд“.

– Актриса – избухна Майкъл. – И на теб това не ти ли направи впечатление?

Лицето на Гардинър стана безизразно.

– Не е моя работа да обсъждам решенията на един херцог, милорд.

Рейф хвърли поглед към своя гост.

– Свободен си, Гардинър, ако нямаш друга информация. Благодарят ти.

Щом вратата се затвори зад иконома, Майкъл възкликна:

– Боже мой, трябваше да намеря Стивън навреме! Разсъдъкът му явно е засегнат от болестта, иначе никога нямаше и да помисли да направи някаква простачка херцогиня Ашбъртън.

– Фактът, че е взел разрешително, все още не означава, че е имало венчавка – отбеляза Рейф. – Освен това, ако си е наумил да се жени, и да го беше намерил, нямаше да успееш да го разубедиш.

– Можех да опитам.

Херцогът въздъхна.

– Не е задължително жената да е простачка. Фицджералд е почтен човек, аристократ по произход. Двамата със съпругата му са създали една наистина достойна за уважение трупа.

– Аз лично нямам нужда от богатствата на брат си, но проклет да съм, ако стол кротко встрани и наблюдавам как една непочтена жена се възползва от уязвимостта му, за да пипне парите.

– Може би се е влюбил в тази жена.

Майкъл изсумтя красноречиво.

– Циник – отвърна Рейф. – Дори да не е влюбен, ако тя то направи последните му дни по-щастливи, смяташ ли, че имаш право да се намесваш?

Лицето на лорд Кениън се изопна.

– Стивън е човек с изтънчен вкус.

– Първата му съпруга беше образец на изисканост. Трудно ми е да повярвам, че някаква вулгарна лека особа, която мисли само как да хване голямата риба, ще изпълни с радост последните му дни.

– А, да, първата му съпруга. Нима мисълта, че нейното чисто ще бъде заето от жена с неблагоороднически произход, те натъжава, защото беше привързан към нея?

Майкъл се поколеба.

– Тъй като по това време бях в армията, така и не опознах добре Луиза. Тя беше прелестна. Безупречни маниери. Тя... ами изработваше красиви ръкоделия.

Херцогът повдигна вежди.

– А правеше ли съпруга си щастлив?

– Не знам – призна приятелят му. – Двамата бяха много... любезни един към друг.

– Не може да се каже, че това е достатъчно за един брак – отвърна сухо Рейф. – Човек все пак може да определи дали двама съпрузи са наистина скъпи един на друг, независимо колко благоприятно се държат пред хората. Ако никога не си забелязвал подобна връзка между брат ти и покойната херцогиня, той може би просто се е стараел да се справи по възможно най-добрия начин с един наложен му брак по сметка, докато в сърцето си е предпочитал съвсем друг тип жена.

– Но чак пък актриса от провинциална актьорска трупи? – възпротиви се Майкъл.

– Аз се ожених за шпионка, Никълъс – за учителка методистка, Люсиен – за крадла, която обещаваше да направи добра кариера като комична актриса, а ти – за измамна вдовица – отбеляза Рейф и сивите му очи блеснаха развеселено. – Защо Стивън пък да не се ожени за актриса?

Разбрал, че е хванат натясно, Майкъл се вкопчи инстинктивно в гнева.

– Това не е справедливо описание нито на Катрин, нито на другите. Те може да са нетрадиционни, но са дами.

– Може би същото важи и за избраницата на брат ти.

Лорд Кениън въздъхна и прокара пръсти през косите си.

– Умът ми е затъпял от умората от пътуването. Може би ще ми обясниш точно какво се опитваш да ми кажеш.

– Знам, че искаш да предпазиш Стивън – промълви херцогът. – Но

просто няма как да спасиш един голям човек от лудостта, ако наистина постъпва глупаво. Ако откриеш брат си и се разкрещиш насреща му както си правил в кавалерията, представяйки новата му съпруга като продажна мръсница, резултатът ще бъде катастрофален. Ашбъртън е джентълмен и ще се почувства длъжен да защити жена си, дори от теб. Ако наистина държи на нея, с поведението си само ще причиниш ново отчуждаване помежду ви и може би този път няма да има достатъчно време да го превъзмогнете преди неговата смърт. А ако такова нещо се случи, не вярвам някога да си простиш.

Думите му удариха Майкъл като с чук.

– Божичко, така и никога не научих нищо! – възклик на мрачно той.
– Колко пъти през годините си ми давал добри съвети?

– Безчет.

– И колко пъти съм те послушал?

Приятелят му се замисли.

– Може би в половината случаи.

– Прибави днешния ден към тях. – Майкъл се взря отново през прозореца. Мрачният дъждовен ден бе угаснал.

– Когато срещна новата херцогиня, ще ѝ отдам заслужената подobaща почит, независимо дали я заслужава или не. – Усмихна се. – Но моля те, помни, че един стар пехотен офицер никога не би се нахвърлил върху някого така, както правят в кавалерията.

Рейф се засмя.

– Ще го имам предвид следващия път, когато се наложи да те удържам от някоя безумна постъпка.

А следващ път щеше да има; Майкъл познаваше достатъчно добре себе си и своя буен нрав, за да бъде сигурен в това. Но благодарение на своя приятел, щеше да действа – но предпазливо и разумно. Щеше да намери трупата „Фицджералд“ и да разбере дали венчавката се бе състояла, както и коя е новата херцогиня.

А когато най-сетне откриеше липсващия си брат, нямаше да забравя, че това, което имаше всъщност значение, че самият Стивън и неговите желания. И ако това означаваше, че Майкъл трябваше да бъде учтив с неговата алчна и пресметлива жена, значи щеше да бъде.

Глава 22

Розалинд гледаше през прозореца на каретата към многолюдните улици.

– Не съм идвала в Лондон от детството си. Мислех, че спомените ми са преувеличени, оказва се обаче, че не са. Градът е дори по-голям и оживен, отколкото си го спомням.

Стивън се усмихна.

– Невъзможно е да се преувеличи нещо, свързано с Лондон.

– Или миризмите в него.

Младата жена набърчи нос; надяваше се, че „Мейфеър“⁴ нямаше да бъде толкова шумна. Отпусна се назад и хвана отново съпруга си за ръката. Изпитваше желание да го докосва при всяка възможност, сякаш това щеше да го запази завинаги до нея. За щастие докосванията очевидно му доставяха не по-малко удоволствие, отколкото на нея самата.

Въпреки променливото есенно време се радваха на чудесен меден месец. Изпълнените със смях дни се следваха от нощи на изумителна страст. Може би интензивността на всеки миг се дължеше на съзнанието, че времето им заедно бе силно ограничено. Розалинд плачеше понякога при мисълта колко безмилостно течаха минутите. Но никога пред Стивън.

Той бе понесъл стоически още няколко пристъпа, макар не толкова силни както първите два, на които бе станала свидетел. През повечето време бе възможно да се преструват, че всичко е наред, макар след първата им брачни нощ помежду им да бе останала лека, непреодолима хладина.

Но и двамата не желяеха да говорят за това. Предпочетоха да се разхождат покрай древните стени на Йорк, посетиха една от най-величествените катедрали във Великобритания. Лейк Дистрикт⁴ оправда напълно репутацията си – приказна земя, осеяна с хълмове и спокойни езерни води. Наеха един лодкар да ги прекара от другата страна, в Уиндърмир; стори им се, че се плъзгат по стъклената повърхност, заобиколени от безмълвната мъгла. Стивън се прехласваше по всичко. Подобен интерес към света Розалинд бе виждала единствено у малки деца. Само че съпругът ѝ виждаше всичко за последен, а не за първи път. Изглеждаше доволен, че има с кого да сподели своите открития. Колкото до

---

4. Районът на Английските езера в Къмбрия – Б.пр.

младата жена, за нея бе достатъчно да бъде до него.

Каретата спря с трясък. Поршия, застанала на дръжката на едната вратичка, се приземи на крака. През последните две седмици бе пораснала забележимо и постоянното пътуване очевидно й харесваше.

Херцогът вдигна котенцето, погали го нежно и го прибра в кутията.
– „Гровнър Скуеър“. Пристигнахме – обяви той.

Кочияшът отвори вратата и Стивън помогна на съпругата си да слезе. На помръкващата дневна светлина къщата изглеждаше огромна. Розалинд разбра, че започваше нов период в живота ѝ. По време на сватбеното си пътешествие се бяха представяли като мистър и мисис Кениън. Към тях се бяха отнасяли с дължимата на един благородник и съпругата му учтивост, но никой не им бе обръщал особено внимание. И това я бе устройвало чудесно. Но сега вече бяха в Лондон. Стивън ставаше отново херцог Ашбъртън, а тя се чувстваше съвсем не на мястото си като херцогиня.

Наложи си да се усмихне.

– Къщата е величествена.

– По-скоро потискаща. – Младият мъж вдигна кутията на Поршия в едната си ръка, а другата подаде на Розалинд и се заизкачваха заедно широките стълби. – Ще бъде приятни да се установим на едно място за няколко нощи подред. От друга страна обаче, нямам търпение да се върнем в абатството веднага щом приключа с делата си тук.

Искаше да умре в Ашбъртънското абатство. Беше ѝ го казал, когато бяха посетили кралските гробове в двора на Йоркската катедрала.

Най-сетне вратата отвори облечен в ливрея лакей; лицето му замръзна, когато видя кой стои на прага.

– Ваше височество! Не ви очаквахме.

– Знам. Ще останем тук поне две седмици, Милтън. Искаме лека вечеря и гореща вода за къпане, колкото се може по-скоро. Придърпа съпругата си напред. – Това е новата херцогиня Ашбъртън. Подчинявай ѝ се във всичко. – Подаде му кутията с Поршия. – Котенцето на херцогинята. Моля ти се, отнеси го в нашите покои.

Милтън едва не изтърва кутията, когато Поршия измяука гневно отвътре. После побърза да изпълни поръката, като държеше кутията изключително внимателно. Младият мъж се обърна и вдигна Розалинд.

– Време е да те пренеса през втория праг.

Тя се засмя, докато я внасяше на ръце вътре.

– Остават още три, тъй като реших да мина без ловджийската хижа.

– Разумно решение. – Пусна я да стъпи на блестящия мраморен под

и сля устните с нейните, докато коленете ѝ омекнаха. След това вдигна глава и ѝ се усмихна. – Добре дошла в Ашбъртън Хаус, херцогиньо.

Внезапно я прониза мисълта, че един толкова жизнен човек може да умре. Разтърси глава, за да се овладее. Не трябваше да си позволява да плаче в негово присъствие.

Той я поведе към стълбището.

– Ако Едмънд Кийн играе в „Дръри Лейн“ утре вечер, би ли искала да го видиш?

– Би било прекрасно!

Стараше се да изглежда в добро настроение. Но докато оглеждаше позлатеното величие около себе си, младата жена се помоли наум да тръгнат по-скоро за абатството. Подобен дворец не беше мястото, където една провинциални актриса би могла да играе дълго ролята на херцогиня.

Ден трийсет и девети

През първото утро в Лондон Стивън се събуди от шума на почукващия по прозорците на спалнята есенен дъжд. Той нямаше нищо против, след като Розалинд бе сгушена до него, притиснала гръб към гърдите му. Ценеше подобни моменти не по-малко от умопомрачителната страст, която споделяха в нощната тъмнина. Тъй като спяха притиснати един до друг, нямаха нужда от нощници, за да им бъде топло.

Погали косите ѝ, отново смаян от чудото, че я бе открил. Слънчевата ѝ природа бе превърнала последните няколко седмици в най-щастливите в живота му. Тя нямаше нищо общо с първата му съпруга; разликата беше от земята до небето. Нито веднъж двамата е Луиза не бяха споделяли едно легло за цяла нощ. Мислеше за първия си брак със съжаление и с известно чувство на вина. Дали ако беше положил повече усилия, нямаше да открие скрита страст зад благоприличието държане на Луиза? Или може би друг мъж би успял да я направи щастлива. Никога нямаше да разбере.

Решил да не мисли повече за покойницата, херцогът целуна Розалинд по косата. Поради общественото си положение бе отгледан от гувернантка францужойка и говорещи френски със същата лекота, както и родния си език. Но определено му бе по-лесно да произнася любовни слова на френски.

– Скъпа моя херцогиньо – промълви той. – Ти ме очароваш.

Клепачите ѝ потрепериха.

– Ти си ми най-скъп – отвърна тя с безупречно произношение.

Младият мъж се смая и продължи да говори на същия език, а тя му отговаряше с лекота. Розалинд отвори очи и му се усмихна чаровно. Все още бе сънена.

– Добро утро – промълви на английски тя.

– Добро утро. – Нави около пръста си кичур от косата ѝ. – Не знаех, че говориш френски.

Тя се засмя.

– Та аз не говоря. Татко, който е получил добро възпитание, знае езика, но ние сме научили само няколко фрази от различни пиеси.

Разговорът, който бяха провели преди малко, сочеше, че тя владее много по-добре въпросния език, така че Стивън повтори една от своите реплики.

Херцогинята събра вежди.

– Какво означава това? Струва ми се, че би трябвало да разбирам, но не се получава.

– Ти отговори на същия въпрос само преди минута, когато беше в просъница. – Прокара език по очертанията на ухото ѝ. – Възможно ли е да си французойка по рождение?

Розалинд се замисли, после поклати глава.

Съмнявам се. Мария казва, че съм говорела добре английски, когато са ме осиновили с Томас.

– Ако си била наистина с добро потекло като мен, може да са започнали да те учат на френски от люлката. – Темата беше интересна, но беше малко вероятно да научат нещо повече за произхода ѝ. Затова пък до него бе прекрасното ѝ тяло, съблазнително и примамливо. Пъхна ръка под одеялото и я плъзна по корема ѝ. – Според мен бракът е добро изобретение, защото съчетава максималното изкушение с максималната възможност.

Розалинд се засмя и се завъртя по гръб, а дланите ѝ започнаха да го изучават.

– Струва ми се, че ти току-що даде дефиниция на един важен принцип. Нека го наречем Аксиомата на Ашбъртън.

Херцогът дръпна одеялото надолу и се наведе да целуне гърдите ѝ. Съпругата му въздъхна блажено и изписка тихичко, когато пое с устните си едното набъбнало от желание зърно.

Той спря веднага.

– Съжалявам. Не исках да бъда груб.

– Но ти не си – увери го тя. – Тази сутрин изглежда съм просто почувствителна. – Усмихна му се дяволито. Може би прекаляваш с употребата на някои части от тяло то ми.

– Каква ужасна мисъл. – Опита да пресметне наум колко пъти се бяха любили, откакто се бяха оженили, и понечи да се отдръпне. – Може би е най-добре да ти дам възможност да се възстановиш.

– Да не си посмял! – Ръката ѝ се плъзна по тялото му, докато откри това, което търсеше. – Беше шега, скъпи. Благодарение на практиката съм в чудесна форма.

Дъхът му секна, тъй като тя започна да го гали бавно.

– Благородните ми намерения отидоха по дяволите, лейди Калибан.

Въпреки това, когато започна да я целува по корема, вдигна за момент глава и прошепна:

– Каж ми, ако нещо друго има опасност да се износи.

Ако се съдеше по учестеното ѝ дишане, всички нейни части бяха в отлична форма. Когато Розалинд започна да се извива под ласките на езика му, той се намести между бедрата ѝ, за да посрещне утрото по възможно най-добрия начин.

Последната му мисъл, преди да се отдаде на страстта, бе колко прав се бе оказал: бракът беше благословен с максимално изкушение и максимални възможности.

* * *

След като се любиха, Розалинд заспа отново и се събуди малко по-късно от целувката на Стивън.

– Съжалявам, скъпа – промълви той. – Тази сутрин трябва да посетя адвокатата си.

За първи път щеше да се отдели от нея, откакто се бяха оженили. Това определено не ѝ допадна. Всеки меден месец обаче трябваше да свърши рано или късно. Прикри прозявката си с длан.

– Аз може би ще продължа да спя. Утрото е толкова сиво.

– Спи колкото искаш, само се събуди за вечерното представление на „Дръри Лейн“.

Погали почти недоловимо бузата ѝ и отиде да се облича. Младата жена се събуди един час по-късно; чувстваше се страшно изморена. Макар да бе свикнала да прекарва живота си на колела, през последните дни двамата със Стивън бяха изминали доста голямо разстояние. Сигурно на това се дължеше постоянната ѝ умора напоследък. Проля се, провеси крака от леглото и понечи да се изправи, но седна рязко отново,

тъй като ѝ се зави свят.

Скоро замайването премина. Стана, този път по-бавно. Надяваше се, че не са първите признаци на есенна настинка. Не искаше да губи безценно време в боледуване. Наметна пеньоара и позвъни да ѝ донесат гореща вода. Щеше да се остави да я погледят цял ден с надеждата, че до вечерта нямаше да остане и следа от неразположението. Все пак тя цял живот се бе радвала на завидно здраве и издръжливост.

Докато се къпеше, забеляза отново необичайната чувствителност на гърдите си. Наложил се да ги избърше много внимателно, след като излезе от ваната. А и май беше време за месечното ѝ неразположение. Колко ли време беше минало от последния път?

Отговорът я поразил като гръм. Винаги беше редовна като часовник и започваше всеки четвърти петък следобед.

Закъснението беше вече една седмица.

Обзе я почти непоносимо вълнение. Опита се да се овладее и да разсъждава логично. В началото на първия си брак беше накарала Мария да ѝ обясни всички ранни признаци на бременността, за да ги разпознае веднага. И през трите години на семейния си живот ги бе чакала с все по-малка надежда.

Но сега бе женена за друг мъж. Пусна хавлията и се приближи до голямото огледало, за да се взре в голото си тяло. Мария беше казала, че промените в гърдите били почти незабавни. Нейните бяха ли уголемени? Може би наистина бяха малко по-налетели и определено по-чувствителни, отколкото когато и да било досега.

Какви бяха другите признаци? Майка ѝ бе споменала за остра чувствителност към миризми. Розалинд си спомни вчерашната си реакция към силните лондонски миризми. Дали това не се дължеше на умора? Определено доста необичайна умора. Бе ѝ се завило свят, нещо почти нечувано за нея.

Вгледа се в отражението си в огледалото и внезапно разбра. Разбра. Макар да бяха убедени, че никога няма да познаят радостта от родителството, двамата със Стивън бяха създали бебе в пълния със слънчева светлина и котенца плевник.

Изумена, тя се загърна в пеньоара си и се отпусна на тапицирания с брокат диван, където спеше Поршия. Котето скочи веднага в скута ѝ и се покатери до рамото ѝ. Розалинд погали автоматично меката ѝ козинка. Чувстваше се съвсем различна жена от онзи ден в плевника, но мислеше, че причината за това бяха любовта и бракът. Сега се оказваше, че има и още една, по-дълбока причина. Искаше ѝ се да отвори широко

прозорца и да закрещи добрата новина, докато я научи цял Лондон. Когато Стивън се прибереше...

Тази мисъл я отрезви. Беше много рано, за да му казва. Всеки лекар вероятно би се изсмял на описанието на едва доловимите симптоми и вътрешната ѝ убеденост, че в нея расте нов живот. И може би щеше да има право.

Опита да прецени безпристрастно, доколко бе възможно силният ѝ копнеж за бебе да се отрази върху преценката ѝ. Не мислеше, че греши, но ако обяви, че е бременна, а после се окаже невярно, Стивън щеше да бъде съсипан. Затова трябваше да изчака.

Облегна се замечтана на дивана, сгушила Поршия в прегръдките си. След като отдаде нужното внимание на логиката, тя се обърна отново към интуицията. С цялото си тяло чувствайте, че носи дете и че то ще бъде родено живо и здраво. Заради продължаването на рода Ашбъртън щеше да бъде добре да е момче. Но и да беше момиченце, пак щеше да е чудесно.

Радостта ѝ изведнъж помръкна при мисълта, че ако не станеше някакво чудо, Стивън нямаше да бъде с нея, за да види раждането на тяхното дете.

Тогава ѝ дойде още нещо наум. Ако носеше наследника на Ашбъртън, нямаше да е редно да се върне при своето семейство.

Беше се омъжила за него, очаквайки да бъдат заедно до смъртта му и после да се върне при своите. Но едно бебе щеше да я отдели от стария ѝ живот като тежка затворническа врата. Синът щеше да бъде херцог, дъщерята – наследница. Дългът на овдовялата херцогиня Ашбъртън бе да отгледа единственото дете на Стивън по подобаващ за общественото му положение начин. Това означаваше, че ще ѝ се наложи да живее сред аристокрацията.

А единственият ѝ шанс да бъде приета от нея, бе да бъде до съпруга си. Трябваше да се възползва от престоя им в Лондон, за да се запознае с неговите приятели. Надяваше се, че ще продължат да я приемат заради Стивън и неговото дете, ако не заради нея самата.

И дори още по-важно, трябваше да установи връзки с неговото семейство, защото като майка на детето, носещо името Кениън, щеше да се превърне в една от тях. Помисли си за високомерната по-голяма сестра, за страховития по-малък брат и едва не извика на глас. Дори да я приемаха неохотно, вероятно щяха да настояват да прекъсне всякакви връзки с недостатъчно благородните си роднини.

Въздъхна и затвори очи. Щеше да се притеснява за това по-късно.

Засега бе по-добре да се съсредоточи върху покоряването на лондонското общество. Първо трябваше да се погрижи за модерни тоалети, по-широки в талията. Трябваше да двамата със Стивън да се появят на някои от светските събития. Важно бе да очарова приятелите му, за да не мислят за нея като за „онази актриса, която хвана Ашбъртън, когато умираше“. Искаше да я оценят като достатъчно благородна жена, достойна да бъде приемана в домовете им. В противен случай детето ѝ щеше да страда.

Ръката ѝ се отпусна на корема и лицето ѝ бавно се разтегна в усмивка. Бъдещето не изглеждаше лесно. Но ако беше права, заслужаваше си да се пребори с всяка трудност.

Глава 23

Стивън се отпусна с въздишка в каретата си. Нищо не можеше да развали така настроението на човек, както да прекараш цяла сутрин при адвокатата си за оформянето на собственото си завещание. През идните дни щеше да има и други подобни срещи. Въпреки че по-голямата част от наследството на рода Ашбъртън щеше да остане за Майкъл, Стивън трябваше да определи на кого ще завещае значителното си лично имущество. Умирането беше сложна работа.

Но поне днешната среща беше приключила и сега можеше да се върне при Розалинд и нейния смях. Когато беше с нея, успяваше да забрави умората и хроничната болка в стомаха. Щом влезе в Ашбъртън Хаус, подаде мократа си горна дреха на лакея и се приготви да отиде при съпругата си.

В този момент на вратата се почука отново и лакеят въведе графиня Херингтън. Младият мъж събра сили. Предпочиташе да отложи тази среща, но сега вече нямаше избор. Усмихна се и рече:

– Добър ден, Клаудия.

Тя се понесе покрай лакея. Цялата – чак до кестенявите коси, излъчваше елегантно високомерие.

– Минавах насам и разбрах, че си дошъл в Лондон. Радвам се, че си тук за малкия сезон, Ашбъртън. Никога няма да си намериш подходяща съпруга, ако стоиш все в абатството. – След като го целуна хладно едвам-едвам по бузата, тя продължи: – Тази сутрин чух от камериерката си възможно най-абсурдната история. Тя научила от братовчедка си, която работела в една от близките къщи, че вчера си пристигнал с нова съпруга. Казах ѝ, разбира се, че не е разбрала правилно.

Тъй като не желаше тази дискусия да се води пред лакея, Стивън хвана сестра си за ръката и я поведе към малкия салон.

– Изглеждаш много добре, Клаудия. Как са Андрю и децата?

Устните ѝ се разтегнаха в искрена усмивка.

– Много добре, благодаря, Джеймс се наслаждава на това, което може да му предложи Кеймбридж. Той е истински млад учен.

Тя го запозна с други семейни новости, докато очакваха да поднесат чай и сладки. Когато останаха отново сами, младият мъж рече:

– Всъщност информацията на твоята камериерка е била абсолютно вярна. Аз действително пристигнах вчера с новата си съпруга.

Клаудия се задави с чая и се закашля. Когато бе в състояние да диша отново, тя възкликна:

– Но това е невероятно! Да не си се оженил за дъщерята на Чъмлий? Тя е единствената подходяща по ранг жена в радиус петдесет мили от абатството. Момичето изглежда прилично, но изобщо не съм впечатлена от родословното му дърво.

– Никога не си виждала моята съпруга.

Стивън се канеше да каже още нещо, но в този момент влезе Розалинд. Без да вижда посетителката, седнала от другата страна на вратата, прекоси с усмивка стаята.

– Адвокатът ужасно скучен ли беше? Мога да оживя следобеда ти, ако желаеш – заяви весело тя.

Повдигна се на пръсти и го целуна с жар.

Със съзнанието, че маслото вече е налято в огъня, херцогът отвърна на целувката ѝ, а след това я хвана за ръката и я обърна с лице към Клаудия.

– Розалинд, имаме щастието да бъдем посетени първо от сестра ми, лейди Херингтън. Клаудия, моята съпруга, Розалинд.

Графинята се бе ококорила насреща им, изгубила ума и дума. Все пак се окопити и отвърна:

– Трябва да ме извините. За мен е съвсем неочаквано.

Снаха ѝ бе не по-малко изненадана, но се усмихна приятелски.

– Голямо удоволствие е за мен да се запозная с вас.

Стивън се изпълни с гордост. Макар да усещаше напрежението и, маниерите ѝ бяха безупречни.

Сестра му се намръщи.

– Лицето ви ми е познато, но не мога да се сетя откъде. Какво е моминското ви име?

В желанието си да привлече върху себе си колкото може по-голяма част от нежелания огън, херцогът побърза да отговори:

– Фицджералд. Но Розалинд беше вдовица и името ѝ по мъж беше Джордан.

Настъпи мълчание. Изведнъж Клаудия скочи от стола си.

– Сега вече знам къде съм ви виждала! В пиесата в имението на Кандоувър. Вие сте актриса! Играхте ролята на фея в най-неприличен костюм.

– Имате добра памет за лица, лейди Херингтън – отговори меко Розалинд.

Без да обръща внимание на коментара ѝ, графинята се завъртя към

брат си.

– Ашбъртън, как можа да се ожениш за най-обикновена актриса? – Спря и додаде почти умолително: – Това е шега, нали? Тя всъщност ти е любовница. Винаги си имал странно чувство за хумор. Не е проява на добър вкус за представяш любовницата си на сестра си.

Стивън си пое дълбоко въздух.

– Не се шегувам, Клаудия. Розалинд е моя съпруга и е херцогиня Ашбъртън.

Посетителката постоя като поразена от гръм няколко секунди. Лешниковите ѝ очи започнаха да святкат от гняв.

– Ти... ти си отвратителен развратник. Един джентълмен ляга с любовницата си, не се жени за нея. Нямах ли чувство за приличие? За това, кое е редно и кое – не? Какво би казал баща ни? – Изгледа с отвращение снаха си. – Щеше да умре, като разбере какъв срам си докарал на всички ни!

Ръката на Розалинд започна да трепери в дланта на съпруга ѝ. За миг неговият гняв също достигна точката на кипене. Той обаче го потисна, като си спомни, че една от целите му преди да си отиде, бе да установи по-добри отношения с единствената си сестра. Ако не удържеше езика си сега, нямаше да има надежда да го направи.

– Сигурен съм, че старият херцог нямаше да одобри – отвърна сухо той. – От друга страна аз също не одобрявах всички негови действия, така че това е напълно справедливо.

Графинята се изчерви силно. За момент му се стори, че ще хвърли отгоре му дамската си чантичка.

– Темата не е подходяща за шеги! Боже милостиви, неведнъж съм се питала как е възможно човек с толкова малко чувство на благоприличие да е създаден от баща ми. Или си плод на някоя от проклетите любовни връзки на майка ми?

– Достатъчно! – прекъсна я остро младият мъж. – Разбирам, че си изненадана. Ако имах време, щях да ти поднеса по-степенно новината. Но фактът си остава – Розалинд е моя жена и аз няма да ти позволя да я обиждаш.

– Но нямаш нищо против да обиждам теб? – попита с горчивина сестра му. – Ти си един страхливец, Стивън, и не заслужаваш да носиш името Ашбъртън.

Розалинд зяпна, като чу тези изпълнени със злост думи. Стивън стисна ръката ѝ предупредително, за да не каже нещо.

– Страхувам се, че не споделям твоята констатация за това кой

какво заслужава. – Гласът му омекна. – Клаудия, единственото, което искам, е да отделиш време да опознаеш Розалинд. Тогава ще се убедиш сама, че тя може да бъде само украса за името, което носи. – Тонът му стана отново сух. Тя определено е по-морална от нашата майка и се държи много повече като дама.

– Ако баща ни беше жив, щеше да се отрече от теб – заяви с треперещ глас графинята. – Но тъй като него вече го няма, аз трябва да направя това от негово име. – Завъртя се на пети и излезе от салона. Гневът на брат й бе потушен от съжалението към нея.

– Клаудия, ясно ми е, че никой не е в състояние да се сравнява с образа, който си си създала за стария херцог. Сърдиш ми се, че аз дори не се опитвам да му подражавам. Въпреки това фактът си остава – аз съм петият херцог Ашбъртън и глава на семейството. Едно отчуждаване няма да донесе нищо добро на никого, а само болка на тези, които са ни скъпи. Не можеш ли поне да се постараяш да приемеш и мен, и жената, която съм си избрал за съпруга?

Графинята спря за момент и се обърна отново към него. Лицето й беше бяло като тебешир.

– Не мога, Стивън – прошепна тя. – Не мога. – И хукна навън със сълзи в очите.

Щом вратата се затръшна след нея, в стаята настана потискаща тишина. Младият мъж си пое въздух на пресекулки.

– Съжалявам, че трябваше да станеш свидетелка на тази сцена, Розалинд.

Въпреки усилията да запази спокойствие, гласът й прозвуча неуверено, когато се обърна към него.

– Знаех, че бракът ни ще създаде неприятности, но не и че ще те раздели с единствената ти сестра. О, Стивън, толкова съжалявам, че станах причина за всичко това.

Херцогът я привлече в обятията си, в желанието си едновременно да даде и да получи утеха.

– Не виждам за какво се упрекваш; вината е изцяло на Клаудия. През по-голямата част от живота си тя опитваше да се хареса на един баща, който рядко одобряваше какво то и да е. И двамата с брат ми по различни начини стигнахме до извода, че каквото и да сторим, то никога нямаше да бъде достатъчно добро. Майкъл стана отявлен бунтовник, аз предпочетох пасивната съпротива. Но бедната Клаудия се стремеше отчаяно да бъде съвършената дъщеря. – Помисли с тъга, колко пъти, когато бяха играли като деца, сестра му търпеливо бе стъпвала с малки

крачки; в противен случай той щеше да изостане. Тя му бе като малка майка, роля, за която определено притежаваше значително по-голям талант от родната им майка. Един от най-ранните му детски спомени бе как тя го зовеше да отиде да я целуне. Той винаги се бе втурвал право в обятията ѝ. И в резултат на тези усилия в крайна сметка възприе най-ужасните му предразсъдъци.

Розалинд сгуши лице в рамото му.

– Дали и брат ти ще реагира така зле?

– Не. Майкъл ще се изненада и може би в началото няма да одобри.

Но той поне ще отдели време да те опознае. – Стивън я галеше по косите; надяваше се силно, че не грешеше в преценката си. – А когато това стане, ще ме разбере и ще те приеме.

Младата жена вдигна глава и направи опит да се усмихне.

– Знаеш ли тази сутрин реших да се появя сред обществото с теб; така никой няма да помисли, че съпругата ти е прекалено вулгарна, за да бъде показвана. Но сега... Гласът ѝ изневери за момент. – Не съм сигурна, че бих имала смелост дори да направя подобно предложение.

Гневът му срещу Клаудия премина в решимост.

– За Бога, точно това е отговорът. Ще те покажа на лондонския каймак. Модното общество трябва да знае, че херцог Ашбъртън се гордее със съпругата си. – Целуна я и се вгледа напрегнато в тъмните ѝ очи. – Случилото се с Клаудия е най-лошото. Всичко друго ще бъде по-лесно. Кълна ти се.

Не беше сигурен, че бе успял да я убеди, но тя вирна смело брадичка.

– Ще се постарая да не те изложам.

– Няма да ме изложиш. Макар сестра ми да се държа така, сякаш съм извършил предателство, аз определено не съм първият лорд, оженил се за актриса. Елизабет Фарън е дъщеря на пътуващи артисти и игра главните роли и в „Ковънт Гардън“, и в „Дрърри Лейн“. Сега е графиня Дерби и всички я уважават. Както виждаш, има прецеденти на нашия брак.

Розалинд се усмихна мрачно.

– Както изглежда мис Фарън е била по-добра актриса от мен. Това променя ли нещо в начина на приемане?

– От значение е само характерът ти, а не къде си играла. – Замисли се за момент. – Тъй като вестта за нашия брак се е разнесла по слугинската мрежа, със сигурност вече всички знаят. Днес следобед можем да отидем при някоя модистка, но за ушиването на нов тоалет ще бъдат

нужни два дена, което няма да ни помогне за тази вечер. Чакай да видим дали Катрин не е оставила нещо подходящо.

Хвана съпругата си за ръката и я поведе към вратата.

– Какво имаш предвид? – попита подозрително тя.

– Майкъл и жена му използват тази къща и Катрин държи тук някои от най-официалните си дрехи, тъй като те не са й нужни в Уелс. – Погледна я одобрително. – Ти си малко по-висока, но размерите и формите ви са общо взето еднакви. Една от нейните рокли ще ни свърши работа за тази вечер.

Розалинд спря рязко, като почти заби пети в пода.

– Не мога да нося дрехите на друга жена без нейно разрешение! Така със сигурност ще си създам неприятел в лицето на снаха ти, а вероятно – и на брат ти.

– Катрин не би имала нищо против. Сериозно ти казвам, не би имала.

Розалинд изсумтя.

– Само един мъж може да твърди такова нещо. С Джесика живяхме в една стая в продължение на петнайсет години и дори сега бих се поколебала преди да облека нещо нейно без разрешение.

– Катрин не е Джесика – отвърна бодро съпругът ѝ. Хайде, ела да видим какво е оставила тук.

И той я поведе към стаите на брат си. Розалинд се предаде, най-вече защото беше по-лесно да го последва и да се надява, че няма да има нищо подходящо, отколкото да спори с мъж, който очевидно нямаше представа от някои основни характеристики на женската природа.

Покоите на Майкъл и Катрин не отстъпваха по великолепието на стаите на херцога. Младата жена пристъпи смутено. Все ѝ се струваше, че деверът ѝ може да се появи иззад някой ъгъл и да е погледне намръщено. Но апартаментът беше смълчан, мебелите бяха покрити с квертюри в очакване появата на своите обитатели. Стивън я поведе към будоара, двете стени на който бяха заети от гардероби. Отвори вратите на един от тях.

– Какво ще кажеш?

Очите на младата жена се разшириха. На сцената бе носила всичко – от груби дрипи до стари аристократични тоалети, купени и преправени на сценични костюми. Но никога не беше виждала подобна невероятна колекция от красиви дрехи на едно място. Бляскава коприна, богато меко кадифе, водопади от сложни дантели. Лейди Майкъл имаше преизходен вкус.

Потисна желанието си да докосне платовете и рече:

– Очевидно лейди Майкъл има тъмна коса. Тези цветове не са подходящи за мен.

– Прав си, брюнетка е с интересни синьозелени очи – съгласи се той. – Но все трябва да има няколко неща, които ще отиват и на теб. Ogледа тоалетите и измъкна копринена вечерна рокля в красив син цвят. – Това например.

Постави дрехата пред гърдите ѝ и я побутна да се види в голямото огледало. Дъхът на Розалинд секна. Този човек имаше невероятен усет за цветовете. Синьозеленият плат открояваше светлата ѝ коса и кожа.

– Роклята е хубава, но може да не ми стане.

Стивън се усмихна широко.

– Имаш прелестно женствена фигура и същото може да се каже и за Катрин. Пробвай дрехата.

Младата жена все още се колебаеше.

– Ще бъде страшно нахално.

Той поклати глава.

– Снаха ми беше армейска съпруга и следваше частта на Майкъл из цяла Испания. Била е заплашвана от френски войници, търсела е ранени из бойното поле и се е грижила за умиращи мъже при адски условия в импровизирани лазарети. В резултат на всичко това тя е наясно кое в живота има най-голямо значение и дрехите определено не влизат в класацията. Няма да се разстрои, като научи, че си имала нужда от някоя от нейните рокли за една вечер.

Това обяснение вече бе многократно по-убедително от досегашните му словоохотливи уверения. Розалинд се обърна безмълвно, за да разкопчее утринната си рокля. По време на медения им месец съпругът ѝ се бе специализирал в нейното събличане. Тази мисъл я накара да се усмихне.

Беше се оказал прав и за роклята. Семплият модел с висока талия ѝ отиваше наистина, макар да разголваше плашещо голяма част от гърдите. Младата жена сведе изпълнения си със съмнение поглед към плътното прилепващия корсаж, обсипан с блестящи мъниста от кристал.

– Сигурен ли си, че така ще спечеля уважението на обществото? Деколтетото е дълбоко както на някои от сценичните ми костюми.

Стивън се засмя, застана до нея и обви ръце около кръста ѝ.

– Това е върхът на модата. Мъжете ще бъдат заслепени, а жените ще се изпълнят със завист. Сега от теб се иска само да бъдеш така царствена и мила, както когато игра Иполита.

Розалинд се вгледа в отражението в огледалото, в изпълнената с обич прегръдка и красивото му лице. Бе уверена, че никога няма да забрави тази картина. Всеки ден тя събираше и скътваше нови и нови картини, които да носи в сърцето си през дългите години на самотата си.

Заяви безгрижно, за да скрие тъгата си:

– Може ли да нося оръжието на Иполита, за да се защитавам? Тя е кралица на амазонките и аз имам право най-малкото на лък и стрели.

– Ще ти предложи по-добро оръжие. – Той я хвана под ръка и я поведе надолу по стълбите към кабинета си. Гледай. Трябва да знаеш как да се справяш с това.

Приблужи се до писалището ѝ показа как се отваря едно тайно чекмедже. Вътре имаше ключ. В друго тайно чекмедже лежеше още един ключ. После свали от стената изобразяващата пасторален пейзаж картина. Зад нея се криеше сейф. За отварянето му бяха необходими и двата ключа. Младата жена бе трогната и едновременно смутена от пълното доверие, което проявяваше към нея.

В сейфа имаше добре подредени купчинки книжа и кутии. Стивън избра голяма кутия.

– Най-ценните семейни бижута са в абатството, но тук също има някои хубави неща.

Постави кутията на една маса и отвори капака.

– Избирай.

Розалинд ахна, когато видя бляскавото ѝ съдържание и се запита дали някога щеше да приеме подобно богатство като нещо гарантирано. Вероятно не.

След внимателно обмисляне тя извади златно колие във формата на цветна гирлянда с емейл. В средата на всяка плочка от накита бе поставен малък, блестящ диамант. Те щяха да хармонират с кристалчетата, с които бе обсипан корсажът на роклята.

– Това би трябвало да свърши хубава работа.

Взе едната обица от комплекта и я постави пред ухото си.

Съпругът ѝ кимна.

– Сватбеното колие и обици на Хабсбургите, Изключително подходящо.

– Сериозно ли говориш? – Вгледа се в обичата. – Това е носено от кралска особа?

– Само от една незначителна принцеса – увери я той. – Хабсбургите са доста голям род.

Херцогинята върна бижутата в кутията, почувствала се внезапно

депресирана. Стивън я беше приел, но той притежаваше необичайна за своята класа толерантност. Възможно ли беше едно намерено на улицата дете, при това пътуваща актриса, да живее сред хора, според които бижутата на Хабсбургите бяха сред най-незначителните семейни притежания?

Контрастът между положението им в обществото породи внезапно ужасяваща мисъл в главата ѝ. Ако родеше дете след смъртта на Стивън, дали сестра му нямаше да опита да вземе бебето от неговата „недостойна“ майка? Лейди Херингтън вероятно не би успяла да направи това сама, но ако получеше подкрепата на Майкъл? При положение, че новият херцог не одобряваше съпругата на брат си, Розалинд щеше да бъде зависима от благоволенieto на семейство Кениън.

Пое си дълбоко дъх и си заповяда да обуздае бурното си въображение. Такова нещо вероятно нямаше да се случи. А ако все пак се стигнеше до опити да ѝ отнемат бебето... о, ако трябваше, щеше да избяга в Америка и да издържа детето си както успее.

Стивън я докосна по рамото.

– Много си мълчалива.

В съзнанието ѝ внезапно се оформи мисъл, изненадваща, но някак си съвсем на място. Откакто се помнеше, тя умишлено бе опитвала да изтрие от паметта си всичко, което се бе случило преди деня, когато я бе открило семейство Фицджералд. Но ако щеше да има дете, трябваше да си наложи да погледне към миналото.

– Мислех си, че в някой от близките дни бих искала да се поразходя из крайбрежните улици – произнесе бавно тя.

Той я разбра веднага.

– Имаш предвид там, където са те намерили Томас и Мария ли?

Тя кимна.

Херцогът се намръщи.

– Пет-шест мили от Темза се използват като пристанище. Имаш ли представа откъде трябва да започнем да търсим?

Розалинд се помъчи да си спомни нещо, което би могло да бъде от полза.

– Те отишли да посетят Лондонската кула, после решили да поразучат района. На изток, така каза веднъж татко.

– Този район се нарича „Сейнт Катрин“, на името на религиозна фондация, чието седалище е било там векове наред. Осаян е с криви улички и съборетини, което съвпада със спомените ти за този период от живота ти. – Взе ръката ѝ в голямата си длан. – Ще отидем утре. Какво

се надяваш да откриеш?

Младата жена се поколеба.

– Не съм сигурна. Корените си, предполагам.

– За мен няма значение кои са истинските ти родители промълви той.

– Нито пък за Томас и Мария. Знам – отвърна едва чуто тя. – Но за мен има.

Погледна огърлицата на Хабсбургската принцеса и изпита мрачна симпатия към Клаудия, което я изуми. Никой от тях нямаше да приеме никога, че тя е достатъчно добра за тях.

Глава 24

Розалинд чу как от всички страни се понесе шепот в мига, в който двамата със Стивън влязоха във фойето, водещо към ложите в „Дръри Лейн“. Докато той се ръкуваше с приятелите си, до ушите ѝ достигнаха някои от коментарите: „Значи наистина има нова херцогиня“; „Някой знае ли кои са родителите ѝ?“, „Проклетница! Аз самата хранех надежди за Ашбъртън.“ А един мъжки глас промърмори: „Не е честно, че херцозите вземат най-подходящите за леглото жени“.

Без да дава вид, че е чула забележките, Розалинд държеше главата си гордо вдигната и се усмихваше на хората, с които я запознаваше съпругът ѝ. За нейно облекчение никой не реагира като лейди Херингтън. Всички бяха любезни и повечето се държаха искрено приятелски. Но заради Стивън. Очевидно беше, че го уважаваха много и съжаляваха за отсъствието му от обществото по време на траура за първата му съпруга.

Въпреки това Розалинд изпита истинско облекчение, когато най-после влязоха в тяхната ложа. Бяха прекарвали следобеда при най-добрата лондонска модистка, където поръчаха достоен за една херцогиня гардероб. Стивън бе участвал активно при вземането на решения. Той отбеляза, и абсолютно правилно, че ако останеше на нея, тя нямаше да изхарчи никога достатъчно пари, за да бъде облечена по последна мода.

Щом влязоха в ложата на Ашбъртън, младата жена се огледа нетърпеливо. „Дръри Лейн“ беше най-големият и най-великолепният театър, който бе виждала. Слава Богу, че Стивън бе успял да я убеди да облече разкошната рокля на лейди Майкъл. Ако беше сложила нещо от собствения си гардероб, сега щеше да се чувства като просякния.

– Много е красиво. Колко души побира театърът?

– Доста над три хиляди. Когато старият театър изгоря преди деветдесет години, на негово място бе построен най-големият театър в Лондон.

Розалинд се настани на един от удобните столове, като разстла внимателно полите си.

– Мога да свикна с подобен лукс.

Младият мъж се усмихна, седна до нея и взе ръката ѝ в своята.

– Добре. Искам да го направя. – Палецът му погали предизвикателно ръката ѝ през ръкавицата. – Но любимият ми театър ще си остане

винаги плевникът в Бери Сейнт Джеймс.

– Ние не изнасяхме представление там – напомни му тя.

– Така ли?

Дяволитите светлини в очите му я накараха да се изчерви. Вдигна ветрилото, за да скрие усмивката си, и замаха бавно, за да разхлади пламналото си лице. Ветрилото бе много удобен аксесоар и Розалинд умееше да го използва. Елегантното веене с ветрило беше жизненоважно умение, когато в загадъчната нова херцогиня бяха приковани толкова много погледи.

Пиесата започна и сега поне част от публиката насочи вниманието си към сцената, вместо към нея. Младата жена се приведе възбудено напред при първата поява на Кийн.

Той беше дребен човек с несъразмерно голяма глава, но святкащите му тъмни очи и сценичното му присъствие приковаваха вниманието. Тази вечер играеше Отело, една от най-прочутите си роли. Изграждаше трагичния образ на разкъсан от ревност мавър убийствено правдоподобно. Розалинд бе толкова погълната от действието, че не забелязваше нищо наоколо си, докато не усети конвулсивното стискане на ръката на Стивън.

Обърна се и видя, че бе затворил очи, а тялото му ос сковано.

– Стивън! – прошепна разтревожено тя.

Понечи да се изправи, но той я стисна още по-силно и поклати почти незабележимо глава. Разбира се, че не искаше слабостта му да стане публично достойние; театърът бе така добре осветен, че всяко необичайно раздвижване щеше да привлече нежелано внимание.

Тя си наложи да се обърне отново към сцената, но продължи да го наблюдава с ъгълчето на окоето си. Лицето му блестеше от пот, а дланта му бе станала ледено студена. Цялото й внимание бе до такава степен съсредоточено в него, че усещаше всяко мъчително поемане на въздух и не чуваше повече Кийн.

Когато стана ясно, че този пристъп продължава по-дълго от предишните, тя прошепна настоятелно:

– Трябва да си тръгнем. Нека да повикам някой от портиерите, за да ти помогне.

Очите му се отвориха и в тях проблесна истински гняв.

– Не.

Младата жена се подчини неохотно и насочи отново невиджация си поглед към сцената. Постепенно ръката му започна да отслабва хватката си върху нейната. Но това не стана достатъчно бързо.

Междувременно бе обявен първият антракт и на вратата на ложата им се почука. Розалинд хвърли уплашен поглед към съпруга си.

– Стивън?...

Той отвори очи и тя видя в тях само сивия цвят на болката.

– Добре съм. – След като направи видимо усилие да се съвземе, той повиши глас: – Влез.

Херцогинята пусна ръката му и бързо смени стола си, така че да се озове между съпруга си и вратата. Така посетителите нямаше да го виждат съвсем ясно.

Искаше ѝ се да им изкрещи да се махат. Вместо това се усмихна и се потопи в играта на запознаването, като се стараеше да привлече вниманието върху себе си. Не беше красива, но владееше достатъчно актьорското майсторство, за да създаде илюзия за уверена в себе си красавица.

Докато тя играеше ролята си, Стивън възприе тази на привързан, снизходителен съпруг, който говореше малко и не помръдваше от мястото си. Очевидно никой не се вглеждаше внимателно в него, защото така и не забелязаха, че не е добре.

Започването на следващото действие ги изпълни с огромно облекчение. Неколцина от посетителите се помотаха още малко, сякаш очакваха да ги поканят да останат, но Розалинд ги удостои с най-аристократичния поглед на Мария и те си тръгнаха.

След като останаха сами, младият мъж каза шеговито:

– Ти възприемаш ролята на херцогиня със забележителна бързина.

Тя хвана отново ръката му.

– Ще играя всяка роля, която поискаш от мен.

– Единствената роля, която искам, е тази на моя съпруга.

Розалинд се усмихна, повдигна ръката му и я допря до бузата си.

– Това не е роля, а реалност.

Останалата част от „Отело“ мина без инциденти. Успя да убеди херцога да си тръгнат преди началото на едноактния фарс, но само благодарение на твърдението си, че е уморена, което между другото беше вярно. Макар да бе посивял от изтощение, той никога нямаше да си тръгне заради собственото си неразположение.

По обратния път към къщи Стивън попита:

– Какво мислиш за Едмънд Кийн?

– Много силен актьор. Разбирам защо има такава репутация. – Поколеба се. – Несъмнено съм предубедена, но според мен татко не му отстъпва по нищо.

– Съгласен съм. – Взе ръката ѝ в своята. – Ти пожъна голям успех. Надявам се, че вече не се страхуваш как ще бъдеш приета от висшето общество?

– Почти. – Стисна на свой ред ръката му. – Докато ти си с мен, се чувствам в безопасност. Теб всички те харесват.

– Не съм бил достатъчно дълго херцог, за да си създам кой знае колко врагове.

Не за първи път ѝ направи впечатление как пренебрегваше комплиментите. Може би защото той също бе възпитан да вярва, че никога няма да бъде достатъчни добър.

Изминаха останалото разстояние в мълчание и се оттеглиха в покоите си веднага щом се прибраха и Ашбъртън Хаус. За първи път, откакто бяха женени, си легнаха и не се любиха. Стивън заспа в нейните обятия, отпуснал глава на гърдите ѝ.

Тя погали нежно гърба и раменете му. Ролята на съпруга имаше неподозирани страни. Трябваше да бъде не само негова любовница, приятелка и компаньонка, а и негов съзаклятник.

Макар да не можеше да му спаси живота, тя си обеща да направи всичко зависещо от нея, за да му помогне да спаси гордостта си.

Ден трийсет и осми

Следващият ден ги посрещна бледо есенно слънце. Тъй като целта им се намираше доста далеч на изток, Стивън бе наел ладия с шестима гребци. Пътуването с лодка щеше да бъде по-бързо, отколкото с карета.

Освен това той взе специални предпазни мерки, защото кварталът, в който отиваха, съвсем не беше от безопасните. Една от тях бе да нареде на двама от своите лакеи, ветерани от последната война, служили под командването на брат му, да ги придружат, но не облечени в ливреи. Нямаше нищо против да рискува собствения си, вече лишен от всякаква стойност живот, но не искаше да излага на опасност Розалинд.

Това пътешествие изпълваше с трепет младата жена. Тя оглеждаше движещите се с весла лодки, лихтерите и баржите, които се плъзгаха по водата във всички посоки.

– Нямах представа, че по реката е толкова оживено.

– Лондон нямаше да съществува без нея. Преди да казваш, че тук е оживено, почакай да стигнем Лондонския мост. Там пускат котва големите кораби. След като са те открили някъде насам, вероятно си

пристигнала в Лондон на някой от крайбрежните или пресичащите Ла манша плавателни съдове.

Тя кимна и насочи поглед към Блакфрайърс бридж, когато ладията мина под една от арките му. Младият мъж научаваше замисления ѝ профил, като се наслаждаваше на удоволствието, което ѝ доставяха новите гледки. Дали щеше да се омъжи отново за някой аристократ. Беше очаровала всички мъже, с които я беше запознал предишната вечер в театъра. Най-високомерните със сигурност нямаше да одобряват миналото ѝ на актриса, но скоро тя щеше да бъде богата и прелестна вдовица. Можеше да има всеки мъж, когото пожелаеше.

Замисли се за момент кой би могъл да бъде достатъчно добър за нея, но скоро реши, че не е готов да се самоизмъчва така. Трябваше да помоли брат си да се грижи за нея и да я пази от преследвачите на богатство.

Около Лондонския мост беше пълно с платноходи и лодки, които пренасяха товара до кейовете. Ладията забави ход, защото гребците трябваше да избират пътя си внимателно. Скоро минаха покрай масивните, мрачни стени на Лондонската кула.

Стивън им казаха да спрат край първите стълби източно от кулата. Те щяха да ги отведат в квартала „Сейнт Катрин“. Ако Розалинд си спомняше правилно, семейство Фицджералд я бе намерило някъде там. След като даде на лакеите нареждания да ги следват на известно разстояние, гои помогна на съпругата си да слезе от лодката.

Тя заизкачва влажните каменни стъпала и изведнъж се олюля и пребледня.

– Тази миризма! – възкликна тя. – Никога не съм я забравяла. Трябва да сме наблизко.

Миризмата беше смесица от човешка мръсотия в гъмжащия от народ квартал с вонята на гниеща риба и морски водорасли, в която се примесваше и лекият, екзотичен мирис на докараните от далечни земи товари. Интересно, но в никакъв случай не и приятно съчетание. Стивън се намръщи при вида на бледото ѝ лице.

– Сигурна ли си, че идеята ти е добра?

Тя го стисна за ръката.

– Не. Но въпреки това искам да я осъществя.

Щом изкачиха стълбите, избраха напосоки една от улиците. Разквивените къщи от двете страни бяха потъмнели от времето и дима от въглищата. Като минаха две пресечки, младият мъж попита:

– Нещо струва ли ти се познато?

Съпругата му се огледа и се загърна в пелерината си, въпреки че утрото не беше студено.

– Не, общото впечатление е същото. Там имаше църкви и пивница.

– Църквата „Света Катерина“ е наблизко, а определена има и пивница – вече подушвам миризмата на хмел. – Повече я покрай купчина боклук с неопределен произход. – Говори се, че щели да правят значителни промени тук, за да построят ново, по-модерно пристанище. Във всеки случай нищо няма да се загуби, като махнат тези съборетини и мръсотия.

Навлизаха все по-дълбоко в лабиринта от мръсни улици. Розалинд се оглеждаше неспокойно.

– По-тихо е, отколкото си спомням.

– Реших, че ще е най-добре да дойдем по-рано през деня. – В този момент долови с ъгълчето на окоото си някакво движение и погледна на-там – беше плъх. – Тези, които имат работа, са излезли, а ако имаме късмет, безбожниците още няма да са станали.

Младата жена се усмихна, но очите ѝ останаха сериозни. На Стивън му мина мисълта, че тя е като диво цвете.

Насреща им идваше окъсан, мръсен мъж, вперил в тях любопитните си очички. Макар херцогът и съпругата му да бяха с най-скромните си дрехи, пак се открояваха ярко на фона на жалкия квартал. Той огледа без да се смути Розалинд от глава до пети.

Тя впи пръсти в ръката на Стивън.

– Този човек...

Гласът ѝ беше дрезгав от уплаха.

– Познаваш ли го?

Огледа се през рамо, но мъжът вече бе изчезнал.

– Не, не е достатъчно възрастен. Но ми напомня ни един човек.

Избърса устни с опакото на дланта си. Съпругът ѝ се приготви за най-лошото и попита:

– Сторил ли ти е нещо?

– Не... предложи ми нещо за ядене – отвърна задъхано ги. – Салам, струва ми се. Не ми хареса начинът, по който ме гледаше, но бях толкова гладна, че взех храната. Той ме хвана и, о, Боже, ме целуна, и... и пъкна ръка под полата ми. Целият вонеше, а езикът му... Помислих си, че се опитва да ме изяде... – Избърса отново уста с трепереща ръка.

– Изнасил ли те е, така ли? – възкликна Стивън, готов да убива.

– Не. Ухапах го по езика до кръв, той извика и ме пусна, а аз избягах. – Направи усилие да се овладее. – Успях да запазя салама.

Доколкото си спомням, се скрих под купчина боклук и го изядох там.

Херцогът изпита ужасна смесица от безсилие и ярост; за първи път си представяше така живо какво всъщност ос преживяла неговата любима.

– И как оцеля? Къде спеше?

Младата жена тръгна отново, припряно и напрегнато.

– Има предостатъчно малки ъгълчета, където може да се свие едно дете. Но, разбира се, там се крият и други неща. – Повдигна леко левия си ръкав и показа малкия, трудно забележим белег под лакътя. – Това ми е от ухапване от плъх.

Прииска му се да я вдигна на ръце и да я отнесе по-далеч от това място, обратно при ладията и безопасността на „Мейфеър“. Но нейното желание бе да се върне в миналото, затова се въздържа.

– Нещо събужда ли спомените ти за времето преди да осиротееш?

– Корабът, с който пътувахме до Лондон – промълви бавно тя. – Беше трудно пътуване. – Замълча и изведнъж заяви изненадано: – Отплувахме от място, където се говореше френски, и аз разбирах този език.

– С кого пътуваше?

– С една жена. – Розалинд спря, погледът ѝ стана невиждащ, сякаш вгълбен някъде навътре. – На мен не ми стана лошо, но на нея ѝ беше много зле. Помня как ѝ занесох нещо за ядене. Тя изстена и ми каза да си вървя. Не можех да разбера защо се чувства така зле.

– Тази жена майка ти ли беше?

– Не! – извика остро херцогинята. – Не беше майка ми.

Стивън се почуди коя ли бе причината за бурното отричане. Но нито моментът, нито мястото бяха подходящи за по-задълбочени изследвания по въпроса. Хвана я под ръка и тръгнаха отново. Завиха по друга улица. Наистина беше тихо, както бе казала съпругата му. На няколко пъти усети, че ги наблюдават през мръсните прозорци, но малцината, с които се разминаха, ги поглеждаха с безразличие, Докато опитваше уморено да избегне едно мършаво куче, той каза:

– Сега, след като видях как изглежда това място, ми е по-лесно да разбера защо никой не е помогнал на нещастното сираче.

Розалинд се усмихна мрачно.

– Вече разбираш колко съм задължена на семейство Фицджералд. Повярвах веднага на Мария. Аз... струва ми се, че ми напомни за моята майка. Помня, че когато ме вдигна и попита дали искам да имам нови мама и татко, аз си обещах никога, никога да не ѝ причинявам неприятности.

– И го изпълни. Томас каза, че си била съвършеното дете. – Младият мъж се усмихна лекичко. – Неестествено.

– Страхувах се, че ако не съм послушна, ще ме върнат тук. – Нервно прибра косите от лицето си. – Това, разбира се, са глупости, но никога не успях да се избавя напълно от тази мисъл.

Стомахът на херцога се сви болезнено, когато си даде сметка в какъв ужас бе живяла Розалинд през първите години след осиновяването.

– Нищо чудно, че си била толкова послушна и добра.

Завиха отново. На стъпалата на една съборетина стоеше старица, стиснала глинена лула между венците си. Розалинд сподави вика си.

– Познавам я! Или поне тогава една възрастна жена стоеше така всеки ден. Старата Моли. Аз... мисля, че беше омъжена за моряк и докато той беше в морето, тя наблюдаваше какво става наоколо през по-голямата част от времето си.

– Възможно ли е да е същата жена? – попита Стивън.

Съпругата му прехапа замислено долната си устна.

– Моли изглеждаше много стара и тогава, но косите ѝ бяха прошарени. Тази жена ѝ прилича, само дето косите и са бели, а лицето – понабръчкано. Мисля, че наистина е та. Огледа схлупените сгради. – Сигурна съм, че това точно е улицата, на която живееше. Помня странната форма на фасадите на тези постройки.

– Стилът е холандски. – Младият мъж опита да си представи как ли е изглеждала улицата в очите на едно малко, ужасено дете. От подобна мисъл на човек можеше да му се доплаче. – Има ли някаква специална причина да си я спомняш след толкова много години?

Розалинд кимна.

– Томас и Мария ме намериха точно тук. Тя видя всичко.

– Тогава нека видим дали помни този ден.

Без да пуска лакътя на своята херцогиня, той се приближи към парижката. Жената се смути, но не избяга. Лицето ѝ беше силно набръчкано.

– Добър ден – каза учтиво той. – Моята съпруга би искала да ви зададе един въпрос.

Старицата извади глинената лула от устата си.

– Да?

– Преди много време, двайсет и четири години, тук е имало едно сираче, което се е препитавало, като ровело боклуците за храна.

Моряшката жена сви рамене.

– Много сираци е имало.

– Било е съвсем малко момиченце.

Старицата дръпна замислено от лулата си.

– О, да, сетих се. Не са много малките момиченца по улиците. Те струват повече в бордеите. Взеха го тъмнокоси мъж и жена. Не ми мязаха на съдържатели на бордей, но знае ли човек. – Погледна към Розалинд и присви очи. – Ти ли си туй момиченце? Малко са хората със светли коси и кафяви очи.

Младата жена кимна.

Погледът на старицата политна към Стивън.

– Ако туй е съпругът ти, справила си се добре, момиче.

– Вие бяхте добра към мен. Веднъж ми дадохте хляб.

– Не съм ти дала. – Старицата изхихика. – Старата Моли не раздава храна за нищо.

– Така е, помня, че ти дадох нещо в замяна – отвърни бавно Розалинд. – Но не помня точно какво.

– Носна кърпичка – обяви Моли. – Чудесна материя, много хубава бродерия. Пазих я дълго, после я продадох за два шилинга.

Дъхът на младата жена секна, а очите ѝ се разшириха.

– Носна кърпичка? Помните ли как изглеждаше?

Старицата набърчи лице.

– Цветя. Някакво животно и буква. М като моето име. Изхихика отново. – За малко не я запазих заради туй.

– Стивън, имаш ли хартия и молив? – попита напрегнато Розалинд.

Той извади молив и сгънато писмо. Тя нарисува набързо малко квадратче със стилизиран лъв в единия край и красиво орнаментирана буква М в другия, и двете заобиколени с цветя. Показа я на Моли и попита:

– Така ли изглеждаше бродерията?

Старицата премигна срещу скицата.

– Да, така.

Стивън хвана свободната ръка на съпругата си; тя трепереше.

– Помните ли как съпругата ми се озова на вашата улица? – намеси се той.

Моли сви рамене.

– Казаха, че една лодка я докарала дотук заедно с някаква старица от спрял на пристанището платноход. Жената получила някакъв пристъп почти веднага щом стъпила на твърда земя. Тъй като умираше, един от пазачите опитал да хване момичето, но то избягало. Тъй поне се говореше.

Стара жена. Това потвърждаваше смътния спомен на Розалинд, че не бе пътувала с майка си.

– Колко дълго живя съпругата ми на улицата, преди да я осиновят?

– Два месеца може би. Не си спомням.

Значи Розалинд бе прекарала осем или девет седмици сред мръсни-те плъхове и извратените типове. Бе се изхранвала с остатъците, които бе успявала да изрови от боклука. Шейсет дни, може би повече. Тази мисъл му причини почти физическа болка и затвърди решимостта му да направи нещо за Томас и Мария. Наклони глава към Моли.

– Благодаря ви, мадам.

Тя му се усмихна с беззъбата си уста.

– Благородни хора като вас все трябва да имат нещо, с което да помогнат на старата Моли.

Херцогът извади златна монета от джоба си – едногодишната заплата за една камериерка, и я подаде на старицата. Тя се изкиска радостно и побърза да се прибере в съборетината, преди богаташът да е размислил и да си я поиска обратно.

Стивън се вгледа в рисунката на своята съпруга.

– Напълно възможно е този лъв да е от герб. Спомняш ли си нещо повече за него?

Розалинд поклати глава.

– Образът изведнъж се появи в главата ми.

Той прокара пръст по сложно изрисувания инициал.

– Дали истинското ти име започва с М? Мери? Маргарет?

Младата жена изхълца и отстъпи назад; лицето ѝ пребледня.

– О, Боже! Това беше грешка. Не трябваше да идвам тук.

Съпругът ѝ я прегърна през раменете, като се питаше какви тъмни спомени бе пробудил у нея с последните си думи.

– Прибираме се вече – рече успокояващо той. – Всичко е наред, Розалинд. Каквото и да се е случило тогава, сега всичко е наред.

Тя вдигна към лицето му замъгления си поглед и промълви:

– Никога повече няма да бъде наред.

Говореше на френски.

Колко глупаво бе постъпил, като се съгласи да я доведе тук. Прегърна я и я поведе обратно към пристана.

– Скоро ще отплуваме по реката и след това се прибираме. Никога повече няма да се налага да идваш тук, розичке. Никога.

Тя се движеше слепешката, като понякога се спъваше върху неравната земя. Погълнат напълно от нея, Стивън забрави да следи какво

става наоколо им. При следващия завой едва не се сблъскаха с някакъв едър мъж, стиснал заплашително бляскав нож в дясната си ръка.

– Дай ми златото, шефе – заяви заплашително той. Беше висок и широкоплещест, и вонеше на уиски. – Видях те, като даде на старата Моли, но се обзалагам, че имаш още много. – Устата му се разтегна в усмивка, която разкри няколко липсващи зъба. – Действай бързо, за да не заколя теб или твоята дама.

Погледът му се премести към Розалинд и не се отклони от нея.

Тя отстъпи зад съпруга си и извика:

– Не. Не.

Гневът, който се бе набирал в него от мига, в който бяха стъпили в този квартал, избухна светкавично в смъртоносна ярост. Ритна ръката с ножа и той се завъртя във въздуха. После събори пияния със силен удар в брадичката.

Крадецът изрева някакви псувни. Стивън извади пистолета, махна предпазителя и го насочи между очите на непознатия. Пръстът му вече се бе допрял до спусъка, когато забеляза ужаса в налетите с кръв очи на среща си. Бедният нещастник.

Напомни си, че когато човек влиза в гнездо на змии не трябва да се изненадва, ако се натъкне на отровна гадина, и отпусна ръка.

– Намери си някоя почтена работа – рече ледено той.

Двамата лакеи, на които бе казал да вървят на известно разстояние зад тях, се появиха иззад ъгъла. Разбрали, че господарят им има неприятности, те се затичаха към тях.

– Ваше височество, добре ли сте с херцогинята? – възкликна по-високият, силно пребледнял.

– Нищо лошо не е станало. Но вземете ножа на този човек. – Посочи с дулото на пистолета към падналото оръжие. – Изтръгнеш ли отровния зъб на змията, вече не може да те ухапе. – Спусна предпазителя и върна пистолета и джоба на връхната си дреха, след което се обърна към съпругата си. Прегърна я отново и рече: – Е, да оставим това място на плъховете, а?

Тя не отговори. Цялото ѝ тяло трепереше. Въпреки високия си ръст в този момент изглеждаше като изгубено крехко момиченце. Той я привлече към себе си и зашепна успокоителни слова, изпълнен с желание да я закрила и пази.

Тогава тя вдигна очи; лицето ѝ беше неестествено спокойно.

– Непрекъснато показваш нови, неочаквани таланти, Стивън. Ако ти беше по-малкият син, отишъл в армията, щеше да се справиш много

добре.

Херцогът осъзна, че в момента ставаше свидетел на едно почти свръхестествено усилие да се загърбят страхът и мъката. Може би точно така бе успяла да преодолее преживените ужаси.

– Никога не е излишно да знаеш как да се защитиш – отвърна той.

Стигнаха до чакащата ладия все така прегърнати. Този път лакеите се движеха много по-близо.

Но макар да се бяха измъкнали от мизерния квартал, Стивън се съмняваше, че Розалинд щеше да се освободи така лесно от тъмните спомени, пробудени от това посещение.

Глава 25

През първата част от обратния път Розалинд се затвори в онова гълче на своето съзнание, където бе научила да се крие по време на детството си. То бе изпълнено със светлина, която я заслепяваше. Нищо не можеше да я нарани там. Постепенно излезе от този вътрешен свят. Помнеше какво се бе случило, но чувствата, които бе изпитала, не можеха вече да я наранят.

Когато си даде сметка, че Стивън я съзерцава с безкрайно съчувствие, тя се усмихна и го хвана за ръката.

– Разкажи ми нещо за корабите, пуснали котва ей там край митницата.

На младия мъж му олекна и започна да й показва с удоволствие това, край което минаваха. Когато се озоваха на най-оживеното място, обградени от лодки и ладии, херцогът рече:

– Ако не си уморена, бих искал да ти покажа едно място край „Ковънт Гардън“.

Тя прие с радост този повод да отвлече мислите си в по приятна посока, и отвърна:

– Ще бъде удоволствие за мен.

Вгледа се дали Стивън не изглежда уморен, но той беше във форма. Очевидно му се отразяваше добре да се разправя с негодници. Слязоха до новия мост „Ватерло“, а слугите продължиха с ладията. Херцогът нае двуколка, която ги понесе към „Ковънт Гардън“.

Когато стигнаха до препълнения с народ пазар, Стивън даде сигнал на кочияша да спре и му плати да ги чака. Двамата се озоваха пред малък театър.

– Театър „Атиниум“ ли? Никога не съм чувала за него.

– Беше затворен години наред. Помислих, че ще ти бъде интересно да го видиш поради историческата му стойност. Той е последният оцелял от лондонските театри, построени след премахването на забраната на пуританите върху театъра. Издигнат е след завръщането на Чарлз II на престола. Другите са или изгорели, или съборени.

Стивън се приближи до малката врата вдясно от главния вход и почука силно.

Докато чакаха, откъм пазара се появи малка цветарка с кошница цветя в топли есенни багри. Тя прецени младия мъж с един поглед и

извика:

– Цветя за прекрасната дама, сър? И подаде приготвения букет.

Беше избрала добре целта си. Херцогът плати щедро за цветята и ги поднесе на съпругата си с усмивка:

– Страхувам се, че тук няма рози.

– Един свят, в който има само рози, не би бил толкова интересен. – Скри лице в уханните есенни цветя. – Благодаря ти, Стивън. Толкова добре се грижиш за мен.

Устните му се изкривиха.

– Ако беше наистина така, никога нямаше да те заведа сред онази мизерия.

Розалинд потръпна, тъй като нещо тъмно и заплашително се размърда под грижливо изграденото ѝ спокойствие. Въпреки това поклати глава.

– Добре стана, че отидох. – Усмихна се печално. – Но признавам, че преживяването не беше приятно.

В този момент вратата на театъра се отвори и на прага се появи възрастен мъж с парче сирене в ръце, съпроводи от хрътка с тъжен поглед.

– Да?

– Аз съм Ашбъртън – представи се Стивън. – Съжалявам, че прекъснах обяда ви. Ако вие сте мистър Фарли, пазачът, би трябвало да сте информиран за предстоящото ни посещение.

– О! Да. – Фарли отстъпи встрани, за да направи път на младата двойка. Преди да влезе в бедното фоайе, херцогът разреши на хрътката да го подуши и да даде одобрението си.

– Имате ли нещо против да огледаме сами?

– Както обичате, сър. Аз ще бъда отзад в зимната градина.

Пазачът отхапа от сиренето и тръгна по страничния коридор; хрътката го последва мързеливо.

Розалинд влезе в залата. Тя беше слабо осветена от намиращите се високо над пода прозорци.

– Какъв симпатичен театър – възкликна тя, като оглеждаше с опитно око сцената и седалките. – Достатъчно голям, за да побере внушителен брой посетители и същевременно – не толкова просторен, че да принуждава актьорите да викат. Не е като „Дръри Лейн“, който е красив, но в сравнение с него повечето плевници изглеждат уютни.

– Тъй като „Атиниум“ не е кралски театър, той е сменил множество управители и различни видове забавления.

Младият мъж тръгна по лявата пътека между редиците седалки без

облегалки.

– Липсата на някакъв сериозен успех го е спасила от събаряне и изграждане наново като по-голям театър от рода на „Ковънт Гардън“ или „Дръри Лейн“. Винаги ми е било приятно да идвам тук на представления и съжالياх много, когато го затвориха.

Херцогинята кихна.

– Има остра нужда от смяна на мебелите...

– Абсолютно вярно. – Стигна до мястото за оркестъра. Тясна редица от столове покрай стената стигаше до сцената. Обърна се и протегна ръка. – Иполита, ще дойдеш ли при мен?

Животът бе много по-прост, когато той беше мистър Аш, а тя – пътуваща актриса. В желанието си да се върне към това, дори само за няколко минути, тя наметна пелерината си като кралска роба, придоби царствения вид на кралицата на амазонките и пое ръката на съпруга си:

– За мен е удоволствие, скъпи ми Тезей.

Изкачиха се на сцената така, както се появяваха в първи картина на „Сън в лятна нощ“. Стивън обаче смени ролята си и започна да я целува по театралния начин, както бе правил като порочния херцог в „Мнимият любовник“. Само дето сега, в празната зала, целувката бе съвсем истинска. Съпругът ѝ определено се бе възстановил от пристъпа от предишната вечер.

Тя се отпусна в обятията му със смях; страстта бе за топила тялото ѝ, смразено от сутрешното пътуване в нейното минало. Дланта му обхващана едната ѝ гърда и загали бавно връхчето ѝ с палец. Розалинд затаи дъх.

– Сър, много сте дързък. Забравихте ли, че ни гледа публика?

Младият мъж се усмихна и около очите му се появиха бръчици.

– Само мишки и паяци.

– Не е вярно. – Тя се измъкна от прегръдките му и се завъртя в предната част на сцената. Залата е пълна с призраците на предишни зрители, готови да се смеят, да плачат или да хвърлят изгнили портокали, ако не са доволни.

Направи елегантен реверанс към невидимата публика, като с лявата си ръка държеше полите на роклята, а с дясната – букета цветя.

– Това означава ли, че би трябвало да упражняваме целувката?

Розалинд му се усмихна предизвикателно, но поклати глава.

– Знаеш докъде ще доведе това, съпруге мой. Ще изплашим до смърт паяците.

Стивън се засмя и тръгна към вътрешния край на притъмнялата

сцена.

– Ако се съди по декорите, последния път тук са изпълнявали някоя мрачна готическа мелодрама.

На преден план се виждаше изрисуван мрачен замък. Младият мъж го побутна назад по жлеба. Зад него имаше друг декор, изобразяващ огряна от слънцето пасторална сцена, очевидно използвана за щастливия край.

Розалинд наблюдаваше плавните му, грациозни движения и запечатваше и тази картина в сърцето си. Нарече я „Стивън, красив и героичен“. Би могъл да предизвика истинска сензация в черния костюм на Хамлет. Тъмните прилепнали панталони щяха да подчертават дългите му мускулисти крака и широките рамене. А предницата на панталоните...

Тази мисъл я накара да се изчерви. Прииска ѝ се да предложи да се върнат веднага в Ашбъртън Хаус, но подобна постъпка нямаше да бъде особено учтива, след като Стивън се бе постарал да уреди посещение в този театър само защото смяташе, че ще ѝ достави удоволствие. Освен това очакването щеше да увеличи насладата.

Помириса букета с усещането, че е наистина обичана. Макар любовта на херцога да бе запазена за първата му съпруга, и втората не можеше да се оплаче.

Той вдигна поглед.

– Предполагам, че тези въжета се използват за имитация на летене?

Младата жена кимна.

– Засега преброих три люка за призраци и други особени същества. На Брайън мястото щеше да му хареса много.

Стивън се ухили.

– Не са нужни кой знае какви сложни съоръжения за имитиране на летене. В Бърн Касъл дори Мария се люлееше по дърветата като маймуна.

Този спомен я разсмя. Квартал „Сейнт Катрин“ и старата Моли избледняха и сякаш се разтопиха като лош сън.

– Ще огледаме ли останалото от „Атиниум“? – Пъхна предизвикателно букетчето в корсажа си. – А след това, уви, ще трябва да се прибере и да полегна малко. Денят беше труден.

– Е, в такъв случай точно така и ще направим. – Кимна сериозно и отвори вратата пред нея. – Трудно беше.

Розалинд се засмя; от него наистина можеше да излезе превъзходен комик. Когато пожелаеше, можеше да направи дяволито всяко

изказване.

„Атиниум“ изобилстваше с гримьорни и работилници. Младата жена, която бе израснала в театъра, непрекъснато правеше забавни забележки, които размиваха съпруга ѝ. Удоволствието от обиколката се увеличаваше от разменяните погледи и докосвания, които ги караха да пред вкусват с нетърпение онова, което щеше да последва след като се приберат. Когато той отвореше някоя врата пред нея, тя минаваше така, че да отърка предизвикателно в тялото му полите си. Той пък използваше всеки повод, за да я хване за ръката, като при това я галеше по дланта.

Максимално голямо изкушение и максимални възможности.

Огледаха първия етаж и се качиха на горния. По-голямата част от него бе превърната в склад за декори.

– Това е направо нереално – промълви Розалинд, кога то видя недовършените декори наред помещението. – Театърът очевидно е бил затворен съвсем внезапно.

– Точно така. Основният спонсор банкрутира. Собственикът на театъра не успя да намери друг, който да желае да плати съществуващите дългове. Всичко изглежда почти по същия начин както в деня, когато театърът беше затворен.

Повечето други врати водеха към складове, натъпкани до тавана с мебели и декори.

Последната врата бе на хранилището на костюмите. Те висяха на закачалки покрай стените, а по полиците бяха подредени шапки, кралски корони и други подобни аксесоари. Розалинд се приближи до най-близката стена и повдигна кувертюрата, която покриваше костюмите.

– А, това не е ли Хенри VIII? Той винаги се облича точно така, както е изобразен на портрета, нарисуван от Холбайн.

Стивън се усмихна, познал бухналите ръкави с цепки и богатия плат.

– Томас ще изглежда великолепно в тази дреха. Изключително царствено. – Повдигна следващата покривка. – Това изглежда е костюмът на Фалстаф.

– Вероятно. Напоследък се проявява по-голям интерес към историческата точност на костюмите, но трябва да се измине още дълъг път в това отношение. – Вдигна една крещяща бляскава корона с двете си ръце. – Тя също би подходдала на татко. Той възнамерява идния сезон да играе крал Лир. Според него човек трябва да играе Лир, след като навърши поне петдесет години.

Херцогът вдигна замислено един меч от купчината край стената.

– Томас е прав. Младостта се мисли за безсмъртна. В състояние ли е един млад актьор да разбере истински тщеславието и отчаяната лудост на възрастния човек, когато смъртта е неизбежна?

Потрепна, като чу печалните нотки в гласа си. Долови опасна прилика със самосъжалението.

Прорязва въздуха с меча, за да изпробва чувството си за равновесие.

– Този меч не става за рязане и на сирене.

Розалинд го наблюдаваше с пламенно възхищение.

– Предполагам, че фехтовката е едно от аристократичните умения, които си усвоил в детските си години.

Съпругът ѝ кимна.

– Бях доста добър. През детството си често си мечтаех да ме предизвикат на дуел, но да мога аз да избирам оръжието и да предпочета меч вместо пистолет.

Спусна се напред, насочил острието към невидим противник.

– Колко кръвожадни са младите мъже. – Херцогинята остави голямата корона и взе друга, по-малка.

– Ще трябва да намеря театрален майстор, за да изработи нова корона на татко. Старата е в жалко състояние.

– По-добре едновременно да купиш корона и за Мария.

– Аз си мислех по-скоро за една наистина пищна, поръбена с хермелин пелерина. – Обходи тъжно с поглед стаята. – Смяташ ли, че този театър ще се върне някога отново към живота?

– Напълно е възможно. – Постава меча на мястото му върху купчината с всевъзможни сценични оръжия. Решил, че е настъпил подходящият момент, той попита: – Мислиш ли, че „Атиниум“ би допаднал на родителите ти?

– О, страшно ще го харесат. Представи си мама, легнала на някой диван като умиращата Изабела, и истерично ридещата публика. – Младата жена се усмихна замечтано. – Или татко като Лир, как залита сяпано из сцената, воден от Джесика в ролята на Корделия.

– Да им купя ли този театър? – попита с най-непринуден тон Стивън.

Розалинд се бе унесла във фантазиите си, така че ѝ бе необходимо известно време, докато осмисли думите му. Отпусна ръката, в която държеше короната, и го погледна изненадана.

– Шегуваш се.

– Ни най-малко. Мислих и премислях как да подсигурия бъдещето

на родителите ти. Какъв по-добър начин от това да притежават собствен театър? Като негов директор баща ти ще може да прави каквото желае. И двамата най-сетне ще постигнат успеха, който заслужават. – Вгледа се в гипсовата колона, на която бе поставен очукан бюст на Юлий Цезар. – Винаги съм обичал „Атиниум“, затова накарах адвокатата си се запознае със състоянието му в момента.

– Може ли да се наеме? – попита приглушено младата жена.

– Всъщност театърът, всичко, което се намира в него, и скромната къща зад сградата са за продажба. Реших да подаря собствеността на твоите родители и да платя за реставрирането и новата мебелировка, както и да финансирам разходите за първите две години. – Взе короната от безсилно отпуснатата ръка на своята съпруга и я накриви на една страна върху главата на Цезар. – Тъй като няма да плащат наем, би трябвало да печелят добре от театъра, макар да е малък според съвременните стандарти. За щастие, законите за нелицензираните театри станаха доста по-либерални през последните няколко години. Това е добре дошло – лондонските места за забавление имат нужда от свежа кръв.

Розалинд го гледаше с отворена от смайване уста.

– За покупката и реставрацията на това място ще е потребно цяло състояние!

– И аз го притежавам – отбеляза той. – И то дори няколко, при това не мога да взема нито едно от тях със себе си.

Херцогинята прокара смяяна ръка през косите си.

– Татко е много независим човек. Може да не приеме такъв подарък.

– От зет си? И защо? Той наистина е независим, но не е глупак. – Стивън се усмихна. – Ще представим „Атиниум“ като откуп за булката. Бих могъл да платя с крави или камили, но реших, че един театър е много по-подходящо нещо.

Очите на съпругата му заблестяха, когато започна да осъзнава всички възможности, които предлагаше театърът.

– Ако дойдат в Лондон, няма да се налага Джесика да напуска трупата, за да постигне успех. Нито пък Брайън, когато му дойде времето.

– И ако сестра ти се омъжи за Саймън Кент или за друг актьор, „Атиниум“ със сигурност ще доживее средата на нашия век. Напълно е вероятно децата им да продължат след тях тази традиция. – Усмихна се с копнеж. – Въпреки че аз самият няма да съм тук, за да го видя, много ми допада идеята да подпомогна установяването на театралната династия Фицджералд.

– О, Стивън, никога не съм чувала по-прекрасна идея. А ти си най-прекрасният човек. И не само заради щедростта. – Хвърли се в обятията му и го прегърна силно. – Ти не видя в Томас и Мария просто двойка пътуващи актьори, живеещи ден за ден. Ти прозря тяхната доброта, техния талант, техните мечти. – Вдигна лице към него; очите ѝ бяха пълни със сълзи. – И прие тези мечти достатъчно сериозно, за да им помогнеш да ги осъществят.

Херцогът погледна лъскавите коси и гъвкавата, женствена фигура и се сети отново за ужасеното момиченце в бедняшкия крайбрежен квартал.

– Те са ти спасили живота. Ако не бяха те взели със себе си, щеше да умреш по ужасен начин. Мария и Томас са били млади, без пари и сигурност. И въпреки това са те прибрали и са ти създали изпълнен с обич дом. – Обхвана нежно лицето ѝ между дланите си. – Заради това с радост бих им дал всяко мое пени.

– Театърът е предостатъчен. – Тя се засмя през сълзи, повдигна се на пръсти и го целуна. Устните ѝ казваха повече от всякакви думи. Бавно нарастващото до този момент желание прерасна в гореща, непреодолима нужда. Младата жена прекъсна целувката и заяви дрезгаво: – Да се прибираме.

Очите ѝ бяха потъмнели и станали почти черни, а устните – пълни с чувствени обещания.

– По-късно.

Искаше я веднага. Предишната нощ се бе чувствал прекалено изтощен от болката за какъвто и да било опит за интимност. Всеки следващ ден усещаше напредъка на болестта. Колко пъти още щеше да има сила да я люби? Нима трябваше да започне да брои в обратен ред потенциално възможните съвкупления така, както правеше с оставащите му дни?

Трескаво я притисна към стената между костюмите. Дългата до коленете кадифена пелерина на крал Хенри падна от закачалката на пода. Сля устните си с нейните, а гърдите му смачкаха закаченото на корсажа букетче. Изумлението спря дъха на Розалинд, но тя беше обхваната от не по-малка страст и му отвърна веднага.

Дланта му обхвана гърдата ѝ.

Можела е да умре от глад или болест. Или от ръката на някое чудовище с човешки вид. Боже мили, можеше изобщо да не я познава. По-добна мисъл беше непоносима.

В този момент в съзнанието му прозвуча един стих от Андрю Марвел: „Ако имахме достатъчно време...“

Но те нямаха време. Дните и часовете отминаваха един след друг. Плъзна длан между бедрата ѝ, загали я. Розалинд изохка, ръцете ѝ се стрелнаха под самото му и започнаха да милват гърба му с кръгови движения.

„*Но зад гърба си чувам непрестанно свистящите криле на времето.*“ Вдигна полите ѝ, най-накрая се справи и с многобройните пластове на долното бельо, докато намери това, което търсеше. Пулса на живота.

„*Гробът е спокойно, усамотено място, но там не ще имаш любов.*“ Сега той беше жив. От кръв и плът. Жив.

Разпоча бричовете си. Повдигна левия ѝ крак, подпря го на кръста си и проникна в нея.

Съзнание, и сърце, и любов. Жив.

Тя си пое рязко въздух. Стивън спря за момент, засрамен от своята грубост и бързина.

„*Спокойно, усамотено място...*“ Повече не беше в състояние да се контролира, тъй като с Розалинд той беше напълно, отчаяно жив.

„*Но там не ще имаш любов.*“ Затова пък тук и сега, те се прегръщаха и целуваха, слети в първична, дива връзка. Неговата съпруга, неговата половинка, част от душата му, ако имаше такава. Пробуждаща страстта му и превръщаща я в буен, всепоглъщащ огън. *Жив. Жив.*

Розалинд извика. Той завря лице в косите ѝ и притисна слабините си в омекналото ѝ тяло. Тя заби зъби в рамото му и потрепери конвулсивно. Нейният оргазъм предизвика избухването на неговия. Животът се разля в нея, мистериозен и разточителен. Малката смърт, която унищожаваше неговото същество и го свързваше дълбоко, макар и за кратко, с нейното. *Живот отвъд живота.*

И след това, съвсем скоро, оставаше сам. Две отделни същества вместо едно.

Беше се вкопчил в нея. Повдигнатият ѝ крак се плъзна бавно по прасеца му до земята. Остана силно притисната в него, женствено мека. Продължаваше да стои със затворени очи и това като че ли правеше по-силни другите усещания, увиснали напред смълчания въздух.

Толкова малко време им оставаше. Толкова малко...

Дочу скърцане. След това нещо докосна крака му.

Стреснат отвори очи и погледна надолу. Хрътката на Фарли го наблюдаваше с интерес. Кучето се бе качило на горния етаж и бе влязло през отворената врата.

Стивън се усмихна криво.

– Действителността се връща. – Без да пуска Розалинд, за да запази равновесие – не знаеше кой от двамата се нуждаеше повече от това, – той отстъпи от нея и започна да се оправя.

Тя му се стори невероятно, греховно привлекателна, когато пригладди полите си и опита да обуздае пръсналите се коси.

– Според мен намерихме прекрасен начин да отпразнуваме повторното раждане на „Атиниум“.

Наметна пелерината върху утринната си рокля.

Обзе го някакъв покой, който замести трескавото му желание. Да, смъртта му беше близка, но животът щеше да продължи, щеше да има нови раждания, нови кризи и триумфи.

Просто му се искаше да присъства по-дълго и да стане свидетел на повече от тях.

Глава 26

Светският им живот започна веднага щом се прибраха от театъра. Вкъщи ги очакваше планина от покани. Очевидно тя бе взела успешно първия си изпит в „Дръри Лейн“.

Те обаче не обърнаха внимание на поканите и си легнаха, макар и не за да се любят. Пламенната сцена в склада за костюми бе изтощила и двамата както психически, така и физически, затова заспаха веднага в обятията си. През последните дни Розалинд се изморяваше лесно. Издръжливостта на Стивън също намаляваше, но за нея избягваха да говорят. Макар да се бяха договорили да бъдат напълно откровени по въпроса за болестта му, скоро си бяха дали сметка, че най-добре беше да избягват тази тема.

Спаха цял следобед. По-късно, докато пиеха кафето си в библиотеката след спокойния обяд, младият мъж прегледа поканите. Сортираше ги с бързина, която можеше да се добие само след дълга практика.

– Барнам, не. Уиглър, не. Манингъм, не. Стратмор, да. Хилингфорд, не. Девъншир, може би.

Розалинд го наблюдаваше като хипнотизирана, подпряла лакът върху бюрото с брадичка върху дланта си.

– Какви са критериите, според които приемаш или отхвърляш?

– Тъй като желанието ни е да те представим на обществото, избирам най-престижните домакини и събития.

Отдели още три покани.

– Вземаш ли предвид какво представлява самото събитие?

– Донякъде. – Погледна следващата покана. – Ето например венецианска закуска. Прекалено студено по това време на годината, а и домакинята не е от елита. Отива при отказите.

Розалинд се разсмя.

– А аз си мислех, че не си сноб.

– Животът във висшето общество е най-вече игра. Ако човек ще я играе, трябва да знае правилата и да умее да побеждава. – След като отхвърли още четири покани, той спря. – Сейнт Обин, да. Той и съпругата му са ми особено добри приятели.

Младата жена поклати жално глава.

– Всички тези домакини на светски събития биха получили разрив на сърцето, ако видеха как се отнасяш към поканите им.

– An contraire⁵. Повечето от тях биха се изпълнили с възхищение от безмилостно високите ми критерии и биха потърсили начин да се присъединят към групичката на одобрените.

Розалинд отпи от кафето си.

– В играта на обществото да бъдеш херцог, трябва да е като да държиш в ръка само валета, попове и дами.

Той ѝ се усмихна.

– An contraire И така, моя херцогиньо, ти играеш със същата ръка.

„Не съвсем, но доста близко до истината“ – помисли си младата жена. Поне докато съпругът ѝ бе до нея.

– Не приемай прекалено много. Желая да се запозная с повече хора, но искам да прекарвам и известно време насаме с теб.

Спря рязко, осъзнала, че висшето общество бе неговата естествена среда и той може би желаше да види колкото се може повече от своите приятели преди... преди да е станало прекалено късно.

Но Стивън очевидно споделяше мнението ѝ.

– An contraire. Напълно съм съгласен с теб, но от друга страна е много важно да се запознаеш с някои от най-близките ми приятели. По този начин по-късно ще можеш да се обръщаш към тях, ако искаш да се движиш из обществото.

– An contraire. Най-високопоставените сред тях няма ли да ме сложат в черния списък с отказите?

– Не и тези, които са ми истински приятели. – Разсеяно изравни купчинката от отхвърлени покани. – Някога се отнасях към светските си задължения по-сериозно, тъй като смятах, че това е мой дълг. Никога не ми мина през ума, че в действителност мога да избирам. През последните седмици научих, че много малко неща си заслужават да ги приемаш сериозно.

Настъпилата неловка пауза бе нарушена от Поршия, която влетя в стаята като черно-оранжева ракета. Спря рязко, хвърли подивял поглед към младата двойка, след което изпълни някаква луда комбинация от странични скокове и задни премятания през глава. И двамата се засмяха, а в това време котето излетя отново от библиотеката.

– Ако трябва да избирам между смеха и благопристойната сериозност, предпочитам да се смея всеки ден – промълви тя. – Все пак съм прекарала почти целия си живот в професията на забавлението.

Стивън кимна.

---

5. Напротив (фр.) – Б.пр.

– Първата вечер, когато те видях във Флечфийлд, забелязах две възрастни сестри, които чакаха да си купят билети за представлението. Явно подобно нещо беше рядко и много ценено събитие в техния живот, което след това обсъждаха и помнеха с години. Доставянето на такова удоволствие е работа, на която трябва да се гледа сериозно. – Вдигна друга покана, след което я изхвърли през рамото си. – Но не и ходенето на сбирка, организирана от най-амбициозния в социално отношение човек в Англия. – Отвори следващото послание, този път писмо, и го прегледа. – Това е от братовчедата Куинтъс от Норфолк. Информира ме, че мисис Рийз, официалното име на Ели Уордън, и нейното бебе, са се настанили удобно и че главният коняр я ухажвал. Конярят е добър човек, а както изглежда момичето също си падало по него. Пита дали имам нещо против да се оженят.

Розалинд се усмихна мрачно.

– Имаш право. Братовчед ти е решил, че Ели ти е била любовница и синът ѝ е твое извънбрачно дете. Предполагам нямаш нищо против брака ѝ.

– Абсолютно нищо. Конярят е наистина добър човек. Надявам се да се разбират. – Отвори последната карта. – Лейди Касъл организира музикална вечер. Не я познавам добре, но обичам музиката, а тя винаги наема превъзходни изпълнители.

– Прието – заяви херцогинята. – Аз също обичам музиката. Бихме могли все пак да направим нещо просто защото искаме.

Младият мъж се засмя и прибави поканата към купчината на приетите.

– Ако изпратя карета, дали родителите ти биха могли да пристигнат в Лондон за един-два дена? Искам да споделя с тях идеята си за „Атиниум“, тъй като нямам намерение да го купувам, ако това не ги интересува.

Хареса ѝ как той не решаваше автоматично, че семейство Фицджералд ще приеме задължително неговия подарък.

– Би трябвало да могат да се измъкнат, но тяхното отсъствие ще ограничи пиесите, които трупата може да изпълнява. Да запазя ли стая в една от близките странноприемници.

Стивън повдигна вежди.

– Мислиш ли, че ще откажат да отседнат под моя покрив?

Тя се поколеба, но реши да каже истината.

– Няма да искат да те притесняват.

Думите ѝ видимо го нараниха.

– Знам, че ме мислиш за сноб, но не бих бил никакъв джентълмен, ако не зачитам родителите на съпругата си. Освен това искам Томас и Мария да дойдат тук. Липсват ми.

– Добре тогава – отвърна тя. – Каретата може да ги докара право в Ашбъртън Хаус, за да не им даде друг избор.

Херцогът посегна към перото си.

– Освен това ще призова секретаря и личния си камериер от абатството. Те сигурно се чудят какво е станало с мен.

Розалинд го изгледа.

– И през всичките тези седмици не си писал нито веднъж до дома си, така че прислугата там да знае как си и къде се намираш?

– Не – отговори простиичко той. – Много ми беше приятно да се измъкна така инкогнито. Но не бих имал нищо против да разчитам отново на услугите на личния си камериер. Научих, че мога да се справям сам, ако се налага, но сега, след като съм доволен от резултатите, с удоволствие бих прехвърлил тези задължения отново на Хъбъл.

Младата жена поклати глава и се усмихна. Определено различни светове.

– Без самодоволни усмивчици – заяви строго съпругът ѝ. – Трябва да наемем камериерка за теб. Ще имаш нужди от такава.

Херцогинята въздъхна, но се съгласи. Все пак опитите ѝ да се влее във висшето общество не бяха заради нея самата, а заради Стивън и детето, което носеше. Заради тях бе готова да изиграе най-великата роля в живота си.

Свикнаха бързо с новото дневно разписание. Сутрините Стивън посещаваше на деловите си занимания. Следобедите прекарваха заедно, като разговаряха, четяха или се смееха на чудатостите на Поршия, а вечер излизаха. Всеки ден беше различен и, както бе отбелязала Розалинд след венчавката, опитваха само от каймака. В този факт се криеше болезнена ирония. Повечето младоженци скоро след сватбата започваха да полагат основите на бъдещия си съвместен живот. А техният брак нямаше да продължи много повече от медения месец.

А те действително живееха все още в меден месец, с цялата романтика, която включваше това понятие. Всяка сутрин тя намираще безупречна червена роза във вазата на тоалетката си. Червена роза за страстта помежду им.

Новият ѝ гардероб започна да пристига – по няколко тоалета всеки ден. Нищо не можеше да накара една жена да се почувства на върха, както изумителната дреха. Приятелите му се държаха прекрасно с нея.

На всичкото отгоре светските събития, които избираше Стивън, бяха неизменно много приятни. Въпреки пренебрежителното му изказване за светската игра, той очевидно бе решил да не прахосва малкото останало му време в неща, които не му харесват.

Една от темите, по които не разговаряха, бе неговата първа съпруга. Когато Розалинд бе изказала възхищението си от прелестната бродерия на покривката върху масата в нейната дневна, той бе отвърнал троното, че е дело на Луиза. След този случай младата жена бе започнала да се заглежда в забележителните бродерии из къщата – възглавници и седалки за столове, прекрасни пердета, разделител за книга.

Розалинд се вгледа в бродерията, когато откри разделителя в една Библия, и проследи с върха на показалеца си отделните бодове на деликатните цветчета. Поставеният в рамка портрет на стената показваше как бе изглеждала нейната предшественица. Луиза бе притежавала истинска, в известна степен – неземна красота, и малки, сръчни ръце.

Понякога младата жена се питаше дали болестта на Стивън не бе всъщност резултат от мъката му, породена от смъртта на Луиза. Розалинд знаеше за случаи, когато смъртта на единия от свързаните от здрава любов съпрузи водеше не след дълго до кончината на другия. Подозираше, че когато единият от родителите ѝ починаше, другият нямаше да го надживее дълго. Просто не можеше да си представи Томас и Мария един без друг.

Върна бродираното парче плат в Библията на Луиза, поставено на дваисет и втория псалм на Давид: *„Да тръгна и по долината на смъртната сянка, няма да се уплаша от зло, защото Ти си с мене.“*

Гърлото ѝ се стегна. Стивън се страхуваше. Той не говореше никога за това, но тя усещаше тъмното присъствие на ужаса, разпознаваше го може би защото тя самата бе живяла в ужас. И как нямаше да се страхува, щом не вярваше в нещо по-велико? Розалинд също се боеше, но притежаваше и вяра, станала част от нея. Спокойствието на Стивън бе доказателство за достойната му за възхищение смелост. Той намираще радост в живота, когато това бе възможно, и изтърпяваше болката без да се оплаква.

Решително прогони тази мисъл и остави Библията. След това легна на дивана и затвори очи. Скоро щеше да стане време да се облича за музикалната вечер на Касъл. Както винаги преди светско събитие, тя използваше един от триковете на Мария и в продължение на няколко минути се подготвяше да бъде много чаровна и красива.

Толкова малко можеше да направи за Стивън. Поне бе в състояние

да се държи така, че той да се гордее с нея.

Ден трийсет и първи

Докато каретата ги отнасяше към дома на лейди Касъл, Стивън се запита мрачно доколко вярно бе пресметнал в ума си броя на дните, които му оставаха. Беше си мислил, че три месеца е минимумът и най-вероятно ще живее по-дълго. Сега започваше да се съмнява сериозно, че ще изкара и до края на третия месец. Докато бе здрав, бе смятал тялото си за нещо непоклатимо. Но вече усещаше остро вътрешните си ритми и функции и западането на физическата си форма.

Скоро щеше да премине през невидимата граница, когато здравословното му състояние щеше да се влоши толкова, че да не бъде повече в състояние да поддържа илюзията за нормален живот. А ако болката продължаваше да се увеличава, в крайна сметка смъртта щеше да му се стори като благословия.

Но той не искаше да умира. Не искаше да умира. Погледна към ясно очертаня на фона на прозореца профил на Розалинд. Искаше да научи още толкова много за нея. Осъществяваше много да направи за нея и с нея. Денят му започваше със сънената ѝ усмивка сутрин и приключваше с тихата ѝ въздишка, когато се сгушеше до него в леглото. От посещението в квартала „Сейнт Катрин“ в погледа ѝ забелязваше някаква сянка, но тя намираще винаги усмивка за него. Винаги даваше, винаги излъчваше топлина. Неговата съвършена роза.

Трийсет и един дни, може би някой и друг ден повече или по-малко. „*Моля те, Господи, ако те има – нека бъдат повече.*“

Каретата спря пред Касъл Хаус. Бяха закъснели и когато икономът отвори вратата, отвътре долетяха звуци на клавесин. Графът и графинята бяха приключили с посрещането на гости и бяха тръгнали към салона, където започваше концертът, но се върнаха любезно да поздравят новодошлите.

Лорд Касъл се представи на Розалинд, докато съпругата му, висока петдесетгодишна жена с изтънчен вид, подаде ръка на Стивън.

– Ашбъртън, толкова се радвам, че успя да дойдеш. – Понижи глас шеговито. – Умирам от желание да се запозная с новата херцогиня. Всички говорят за нейната красота и чар.

– Всяка дума е вярна – поклонил се Стивън над ръката на своята домакиня. – Съжалявам, че закъсняхме, Касъл. Ще ни бъде ли простено и

ще бъдем ли приети?

– Един херцог може да закъснява почти навсякъде, освен в свещените предели на Олмак – заяви със сух хумор лейди Касъл.

– Така е, но закъснението е нещо толкова невъзпитано. – Обърна се към Розалинд, която се смееше на нещо казано от графа. – Ела да се запознаеш с нашата домакиня, скъпа.

Младата жена се обърна с усмивка. Облечена с коприна в кехлибарен нюанс, тя имаше особено сияещ вид тази вечер.

– За мен е удоволствие да бъда тук, лейди Касъл. Клавесинът звучи божествено.

Графинята вече бе вдигнала ръка и изведнъж я отпусна. Лицето й доби мъртвешки блед цвят, когато се взря в своята гостенка. И изведнъж политна назад в несвят.

Стивън, който се намираше само на крачка от нея, успя да я прихване, за да не се нарани при падането на мраморния под.

– Ана! – извика съпругът ѝ и се спусна към нея.

Клепачите ѝ потрепнаха и се отвориха.

– Аз... добре съм, Роджър – прошепна тя. – Помогни ми да отида в библиотеката. Ашбъртън, ела и ти. – Погледна към Розалинд и по цялото ѝ тяло премина тръпка. – Със съпругата си.

Херцогът се спогледа стреснато със своята любима, а след това помогна на Касъл да отведе развълнуваната неизвестно от какво графиня в библиотеката. След като я настаниха на дивана, икономът наля чаша бренди и се оттегли при даден от своя господар знак.

Лейди Касъл изпи глътка от алкохола и цветът на лицето ѝ се върна.

– Съжалявам, че ви изплаших всичките. – Погледът ѝ се насочи към Розалинд. – Вие приличате, и то невероятно, на по-малката ми сестра София. Моминското ми име е Уестли. Възможно ли е да сме роднини?

Младата жена настръхна.

– Аз... не знам. Аз съм намерено дете. Осиновили са ме, когато съм била на три години.

– Кога? Къде? – попита остро графинята. Розалинд се отпусна на един стол и вкопчи пръсти и страничните му облегалки.

– Намерили са ме на една крайбрежна улица тук, в Лондон, през лятото на 1794 година.

В настъпилата тишина от салона долетяха отчетливо подобните на камбанки звуци от Моцартова соната.

– Боже мой! – Лейди Касъл притисна длан към гърдите си и вдигна

поглед към своя съпруг. – Мислиш ли, че е възможно, Роджър?

Неподвижността на Розалинд напомни на Стивън за заек, опитващ да избегне вниманието на приближаваща лисица. Затова застана зад нея и постави безмълвно длан върху рамото ѝ.

– Разкажете ни за вашата сестра – обърна се той към домакинята.

– София се омъжи за французин, Филип Сен Сир, граф дю Лак. И двамата загинаха по време на Режима на терора. Имаха дъщеря, Маргьорит, която по онова време беше на около три годинки и половина. Предположихме, че детето също е мъртво. – Лейди Касъл се приведе развълнувано напред. – Вие приличате много на София, херцогиньо, само че имате кафяви очи, също като съпруга ѝ Филип. Спомняте ли си как сте се озовали в Лондон?

– Не.

Силно пребледняла, младата жена се отдръпна назад, като поклашаше леко глава напред-назад. Темпото на мелодията от далечния клавесин се увеличи, нотите заваляха като дъждовни капки.

Без да отделя разтревожения си поглед от своята съпруга, Стивън обясни:

– Очевидно е преминала Ла манша заедно с някаква възрастна жена, която умряла веднага след като слезли в Лондон. Розалинд преживяла в продължение на няколко седмици, като се хранела с това, което успее да намери в боклуците. За щастие била осиновена от една млада двойка, Томас и Мария Фицджералд. Съвсем неотдавна научих, че говори малко френски в просъница, макар никога да не го е учила.

Лейди Касъл остави брентито с трепереща ръка.

– Макар да имаше проблеми със сърцето, нашата стара дойка, мисис Стандиш, замина във Франция със София, тъй като сестра ми искаше детето да говори и английски. – Гласът ѝ изневери за момент. – В последното писмо, което получих, пишеше, че дъщеря ѝ говорела много добре и английски, и френски. Толкова... толкова се гордееше с ума на момиченцето си.

– Възможно е да е съвпадение, Ана – рече лорд Касъл, като оглеждаше лицето на Розалинд. – Не си виждала сестра си от почти трийсет години. Може би преувеличаваш приликата.

Може би, но Стивън забелязваше сходство между своята съпруга и графинята – и тя имаше изправена осанка, косата ѝ беше смесица от сребристо и светлокестеняво.

Ръката му натежа върху рамото на Розалинд, когато отговори вместо нея.

– Моятa съпруга не помни почти нищо от времето преди своето осиновяване. Но си спомня детската си кърпичка, бродирана с цветя, инициала М и стилизиран лъв в двата противоположни края.

– Лъвът от герба на Сен Сир! Майка ми избродира две такива кърпички за бебето на София. – Със сълзи в очите, лейди Касъл протегна ръка. – Скъпото ми момиче, ти си моята племенница. Мисис Стандиш очевидно те е спасила и те е довела у дома, в Англия. Маргьорит...

Младата жена, която досега бе стояла неподвижно като статуя, извика:

– Не ме наричайте така!

– Защо? – попита тихо Стивън.

Силата на носещата се от салона музика нарастваше. Херцогинята се изправи и закричи неспокойно из стаята.

– Когато избягахме, ни преследваха войници. Бяха... бяха ме предупредили никога да не си казвам истинското име. Никога.

– От Пале дю Лак ли избягахте? – попита нейната домакиня. – Това беше домът на семейството ти в покрайнините на Париж. Беше огромен дворец, построен от бял камък, с кули и езеро с лебеди.

– Лебеди. О, Боже, спомням си лебедите. Обичах да ги храня. – Розалинд спря рязко, сякаш я бяха ударили. След това наведе глава и притисна пръсти към средата на челото. – Аз... Помня как изтичах до детската стая, за да намеря Станди. Пищях и тя ме зашлеви през лицето, за да ме накара да спра. Каза да не издавам и звук. Но самата тя плачеше. Никога не я бях виждала да плаче.

– Какво стана, какво те накара да крещиш? – попита колебливо лейди Касъл. – Да не би войниците да са стори ли нещо на хора от двореца?

Без да отговори на въпроса, Розалинд продължи напрегнато:

– Със Станди слязохме долу по задното стълбище. Смрачаваше се. До задната врата бяха оставени слугински наметала. Тя взе две. На тръгване минахме покрай езерото. Войниците бяха застреляли лебедите и телата им плуваха по водата. – Младата жена си пое на пресекулки въздух. – Бяхме дълго, докато болката от едната ми страна стана толкова силна, че не бях в състояние да тичам повече. Но все още чувахме виковете на мъжете, затова Станди ме взе и продължи с мен. Повтори отново, че не трябва да казвам на никого истинското си име. И трябва да бъда много, много добра, така че никой да не ни обърне внимание, докато се връщаме в Англия. Но не преставаше да плаче.

– Момичето трябва да е видяло и други ужасни неща, Ана – обади се лорд Касъл толкова тихо, че Розалинд не успя да чуе думите му. – Не

я питай повече.

Напълно съгласен с това, Стивън се приближи до своята съпруга и обгърна напрегнатите ѝ рамене. След това я поведе към един диван и седна до нея. Тя скри лице в гърдите му и заплака безутешно.

– Какво ли е станало със София и Филип – прошепна графинята; лицето ѝ бе посивяло.

– Нещо бързо и ужасно – отвърна мрачно съпругът ѝ. Можем да бъдем благодарни поне за бързината.

Стивън притискаше Розалинд към гърдите си, като се питаше какви ли кошмари още бяха заключени в съзнанието ѝ. Нищо чудно, че приличащият на войник униформен пазач на лондонския кей я бе накарал да побегне. Нищо чудно, че се бе научила така добре да се абстрахира от болката и се бе превърнала в свършена осиновена дъщеря, в свършена съпруга.

Беше приел с готовност великодушието ѝ, защото това улесняваше нещата за него. Господи, какъв егоист беше! Защо не се вгледа в нея по-средоточено, след като откри, че всяко споменаване на произхода ѝ ѝ причиняваше болка? Трябваше да купи всички театри в Лондон за семейство Фицджералд в знак на благодарност за онова, което бяха направили за Розалинд. Не само защото я бяха осиновили, а за непрестанната любов, с която бяха излекували много, ако не всичките ѝ емоционални рани.

В салона избухнаха бурни аплодисменти. След като затихнаха, зазвуча нова творба, този път – изпълнена с щастие.

Риданията на младата жена стихнаха. Стивън постави в ръката ѝ носната си кърпа и попита с безкрайна нежност:

– Да те заведе ли вкъщи, скъпа?

– Не още. – Надигна се, седна и се изсекна. Лицето ѝ беше като вкаменено, но очите ѝ изглеждаха спокойни. – Съжалявам, лейди Касъл. Искане ми се да можех да си спомня повече.

– Скъпо мое момиче, аз трябва да ти се извиня, заедно събудих такива ужасни спомени. – Усмихна ѝ се тъжно. – Но ние те намерихме и това е голяма благословия.

Херцогът прибра внимателно мокрите кичури коса от лицето на съпругата си.

– Значи Розалинд е графиня Дю Лак. Има ли много роднини от френска страна?

– Братовчеди, струва ми се. – Лорд Касъл присви замислено очи. – Сега, след като Бонапарт си отиде и френският крал се върна на трона,

съпругата ви е вероятно доста богата наследница.

Може би. Стивън обаче се съмняваше, че на цялата земя можеха да се намерят достатъчно пари, за да изкупят преживяното от Розалинд.

Глава 27

Години наред Розалинд се бе питала кой ли бе очаквал в Лондон момиченцето, така и не успяло да довърши своето пътуване, но никога не бе предполагала, че дама от аристокрацията като лейди Касъл може да е сестра на собствената ѝ майка.

– Моля ви, лейди Касъл, разкажете ми за вашето семейство – помоли тя новооткритата си леля. – Или по скоро – за моето.

– Наричай ме леля Ана – рече графинята, която се върна с видима благодарност от миналото към настоящето. – Аз имам по-малък брат, лорд Уестли. Женен е с четири деца. Семейното седалище е в Лестършир. С Роджър имаме двама синове и една дъщеря, а вече и три внучета. Нашето семейно седалище е в Съфък. – Потупа разсеяно коляното на своя съпруг – явно бе силно развълнувана, по принцип никога не би направила подобен интимен жест пред други хора. – Много братовчеди. И, разбира се, майка ни, вдовицата лейди Уестли. Тя живее в Ричмънд и здравето ѝ е много крехко. Трябва да я посетиш съвсем скоро, Маргъорит.

– Името ми е Розалинд – възпротиви се бурно младата жена; изпитваше отвращение към френското си име. – Така са ме наричали през по-голямата част от живота ми и не желая да го сменям.

– Както искаш, скъпа – рече успокоително леля ѝ. – А сега ми разкажи за хората, които са те осиновили. Фицджералд, така каза Ашбъртън, доколкото си спомням. Това благородното ирландско семейство ли е?

– Моите родители са пътуващи актьори – отвърна без заобикалки херцогинята. – Отгледана съм в театър, с трупата съм пребродила западната част на страната.

– О, Боже! – възкликна безсилно графинята. – Чух слухове, но... Е, сигурна съм, че семейство Фицджералд трябва да са много добри хора.

– Те са моето семейство, лейди Касъл. – Усетила оправдателните нотки в гласа си, Розалинд продължи по-меко: – Когато се възстановя от шока, ще бъда много радостна, че съм ви открила. Често съм се чудила кои са родителите ми. Но моите родители всъщност са Томас и Мария. Те ме отгледаха единствено заради добрите си сърца.

– Гордея се, че са ми роднини – намеси се Стивън.

– В такъв случай и аз се гордея. – Лейди Касъл се приведе напред

от стола си. – За майка ми би означавало толкова много да научи, че дъщерята на София е жива. Утре ще иде отида да ѝ го съобщя лично. Ще дойдете ли в Ричмънд вдругиден? Бих искала да поканя също така децата си и семейството на брат си.

Младата жена вдигна очи към своя съпруг, неспособна да вземе решение. Ръката му я стисна с разбиране, когато отговори:

– Ще бъдем там, но моля ви, нека не се събират прекалено много хора.

Розалинд изпита облекчение, че той я разбираше без да има нужда да му се казва. Небеса, тя имаше баба. Лели, вуйчовци, братовчеди, семейни седалища. Това бе повече, отколкото бе в състояние да възприеме. Въздъхна и попита:

– А сега може ли да се прибираме, Стивън?

– Разбира се. – Помогна ѝ да се изправи. После се обърна към своите домакини: – Моля да ни извините. Розалинд има нужда от почивка. Известете ме за времето и мястото в Ричмънд.

Графинята кимна, стана и се приближи до своята племенница.

– Сестричката ми ми беше много скъпа – промълви тя. Нямах представа колко се радвам, че част от нея е оцеляла чрез теб.

И целуна Розалинд леко по бузата.

Младата жена успя да се усмихне в отговор, но беше прекалено вцепенена за нещо повече. По-късно вероятна щеше да се зарадва за случилото се тази вечер, но не още. Не още.

* * *

Слава Богу, Стивън мълча през цялото време, докато се качиха в каретата, изминаха обратния път и след това я съблече нежно. После свали и своите дрехи, духна свещи те и се пхна под завивките до нея. Тя се сгуши в прегръдките му; докосването до кожата му ѝ поддейства успокояващо.

Той я притисна към гърдите си и попита:

– Как се чувстваш?

Търсенето на честен отговор ѝ помогна да събере хаотичните си мисли.

– Смаяна. Празна. Коя съм аз? Оказва се, че не съм Розалинд Фицджералд, а Маргьорит Сен Сир, умряла преди много години.

– Но с абсолютна сигурност си херцогиня Ашбъртън. – Топлата му длан се плъзна надолу по гръбнака ѝ. – И моя съпруга.

Каква щастливка бе, че го има. Ужасът, че я преследват,

продължаваше да я обгръща като неприятен сън, но в обятията на Стивън беше в безопасност. Запита се какви ли други спомени бяха заключени в подсъзнанието ѝ, но веднага отблъсна тази мисъл.

– Какво невероятно съвпадение – да срещна така леля си.

– Не съм – отвърна невъзмутимо херцогът. – Ако във вените ти не течеше аристократична кръв, нямаше да се налага да бягаш от Франция. Като се има предвид голямата ти прилика с твоята майка, идентифицирането ти беше само въпрос на време, след като се появиш сред висшето общество.

А тя бе решила да го направи заради детето, което носеше. Ръката ѝ политна към корема. Съвсем скоро щеше да е минало достатъчно време, за да може да каже спокойно на Стивън. В този момент ѝ хрумна, че положението е донякъде и забавно.

– Ако съм наистина френска графиня, значи не си се оженил чак толкова зле.

– Знаех, че съм се оженил много добре доста преди тази нощ. – Галеше я от раменете до хълбоците с нежност и всеотдайност, без да иска нищо в замяна. – Надявам се сега, след като узна произхода си, да се излекуваш от мисълта, че си недостойна да ми бъдеш съпруга. Тази идея е била винаги пълна глупост. – Усмихна се едва-едва в мрака.

– Графиня по рождение. Ще ми бъде нужно време, за да свикна с подобна мисъл. Какво ли ще каже моето семейство? – Спря рязко, после додаде: – Какво ли ще каже семейство Фицджералд?

– Те са все още твоето семейство, розичке – заяви тихо Стивън. – Наистина си голяма късметлийка – имаш няколко семейства. Едно – по рождение. Друго – на осиновителите. И трето – по брак.

Новото ѝ обществено положение щеше да я направи по-приемлива за семейство Кениън. Окуражаваща мисъл. Дали Клаудия щеше да омекне? Розалинд въздъхна. Прекалено големи надежди хранеше.

Изтълкувал погрешно въздишката ѝ, херцогът рече:

– Трябва да е тежко да откриеш кои са родителите ти и същевременно да разбереш, че са загинали от насилствена смърт. Но това е станало преди много години. – Целуна я по слепоочието. – Сега родителите ти почиват в мир. Напълно нормално е да скърбиш за тях, но най-хубавият паметник, който можеш да им издигнеш, е собственият ти живот и щастие.

Младата жена знаеше, че съпругът ѝ е напълно прав. В мрака острата болка от новите спомени се сля с непрестанно преследващата я мисъл за предстоящата кончина на Стивън; в резултат се получи нещо

непоносимо. Прегърна го. Той беше топъл, силен и много, много жив. Но беше страшно отслабнал – ребрата му се брояха. Колко време им оставаше още?

Не можеше да говори за това, но не се съдържа и прошепна:

– Не искам да бъда сама.

Той целуна нежно пулсиращата артерия на врата ѝ.

– Не мога да бъда винаги с теб. Но съм с теб сега. – Премести устните си върху нейните; те бяха успокояващи, не страстно възискателни.

Херцогинята осъзна, че той гъчеше предпазен пашкул около нея, като използваше силата на своето докосване, за да ѝ повлияе без думи. Боже милостиви, какво щеше да прави без него?

Устата ѝ се разтвори под неговата в безмълвна молба за помощ. Утре, ако бе рекъл Господ, щеше да бъде по-силна. Но тази нощ се нуждаеше от него безсрамно, отчаяно.

Разбрал, младият мъж смени характера на целувките и ласките; вече не беше неин защитник, а любовник. Огънят на страстта започна да затопля ледения мраз в костите ѝ. Миналото избледня, не забравено, но изгласкано достатъчно далеч от неутолимостта на нарастващото желание.

От самото начало телата им бяха разпознали едно в друга своята съвършена половинка. Тази нощ той изтръгна от нея, подобно на виртуозен музикант, прелестна чувствена песен.

И когато дъхът ѝ се учести и стана неравен, Стивън запълни нейната празнота, като я облада с трескава нежност, толкова дълбока, та бе готова да повярва, че е любов. Сливането на телата им започна да лекува новите рани в душата ѝ. Стивън, нейният съпруг. Бащата на детето ѝ. Нейният любим.

Вечният като света танц завърши с екстаз, продължителен и дълбок, който пламтеше във всяка фибра от нейното същество. О, Боже, колко пъти още щеше да го прегръща така и да споделя с него лудостта на сливането и покоя, който следваше? Колко пъти още щеше да вкуси солта на кожата му и да усети неукротимата сила на него вата страст?

Потисна напирашите сълзи. Постепенно учестеното дишане се успокои, а напрежението на телата отмина и те се отпуснаха в нежна прегръдка. Нямахше да мисли за бъде щото зло. Сега, когато се нуждаеше така отчаяно от Стивън, той беше тук.

– Приятни сънища, малка Маргьорит – прошепна той.

Думите, които трябваше да действат успокояващо, разцепиха задоволството ѝ и пробудиха погребаните спомени. Розалинд чу как една

стара англичанка изрича шепнешком същите слова, докато двете с нея се криеха в някакъв плевник. Сега спомените започнаха да препускат през ума ѝ, изгарящи като разтопена лава.

– Мили Боже! – изхълца тя, обзета от ужас. – Мога... мога да видя как са умрели родителите ми.

– Ти си била там? – възкликна остро Стивън. Ръцете му я обгърнаха още по-силно.

Тя кимна; цялото ѝ тяло се бе смразило отново.

– Войниците пристигнаха – мръсни грубияни с бутилки вино в ръцете. Нахлуха в дневната, където мама и татко пиеха кафе след вечерята. Аз трябваше да бъда в детската стая, но вместо това се бях скрила в галерията на трубадурите с куклата си Минет. Правех го често.

– Какво искаха войниците? – попита спокойно и приглушено съпругът ѝ.

Тя се изви в обятията му.

– Те... те казаха, че всички аристократи ги чакала Мадам Гилотина. Татко се възпротиви с думите, че винаги е бил приятел на революцията, но един войник го удари и той падна. Мама извика и опита да отиде при него, но войниците я хванаха. Единият каза: „Tres belle aristo putain“ Започнаха да се смеят. Друг рече: „Защо да я прашама при Мадам Гилотина? По-добре да видим какво можем да направим за нея тук?“ – Сърцето на Розалинд блъскаше така силно в гърдите ѝ, че заглушаваше външния свят и я изолираше насаме със спомените ѝ. – Те... събориха майка ми на пода и започнаха да ѝ късат дрехите.

Дъхът на Стивън секна.

– Какво проклятие, че си била там и си видяла всичко!

Ужасът, който младата жена бе държала в себе години наред, бликна навън.

– Войниците бяха забравили за татко. Той се изправи, залитайки, и се приближи до една от масите. В чекмеджето ѝ беше скрил пистолет, тъй като знаеше за уличните бунтове. Извади го и каза... – Розалинд започна да се гърчи като хванато в клетка животно. – Той каза: „Дано Господ да ми прости, Софи.“ После... после...

Гласът ѝ пресекна и тя изгуби способността си да говори, докато съпругът ѝ не се обади:

– Не се страхувай, скъпа. Няма значение какво се е случило тогава, сега си в безопасност.

Херцогинята стисна очи. Искеше да се освободи от сцената, белязала съзнанието ѝ.

– Той... той простреля мама в сърцето – промълви обхваната от ужас тя. – Изстрелят беше силен, толкова силен, а димът влезе в очите ми. Не разбирах какво става, дори когато тя се отпусна и престана да се съпротивлява. Лицето ѝ беше умиротворено. Но войниците побесняха. Един от тях изкрещя: „Тази свиня уби уличницата преди да успеем да я имаме.“ – Розалинд си пое на пресекулки въздух. – Извади сабята си и... и преряза гърлото на баща ми.

Стивън изруга отново наум и притисна главата ѝ към гърдите си, използвайки топлото си тяло като щит срещу ужаса в собственото ѝ съзнание.

Спругата му от своя страна осъзнаваше смътно, че не би могла да си припомни всичко това, ако не се чувстваше така сигурна в неговите обятия.

– Всичко беше в кръв – прошепна тя. – Реки от кръв. Започнах да пища. Водачът вдигна поглед, видя ме и извика: „Детето на аристократите се нарича Маргъорит. Доведете ми я. Тя ще замести майка си.“ Двама от войниците се заоглеждаха как да стигнат горе до галерията. Един от тях се провикна: „Ето, Маргъорит, идваме.“ В гласа му имаше нещо толкова ужасяващо... – Спря отново, за да си поеме въздух. – Хукнах и открих Санди, и... знаеш останалото.

Беше се притиснала в него толкова силно, че усещаше ударите на сърцето му. Или може би това бяха ударите на нейното сърце.

– Страховита история, розичке. – Нежният глас на Стивън прозвуча като балсам в ушите ѝ. – Сърцето ми се къса, задето си станала свидетел на всичко това. Но все пак... все пак е свършило бързо. Баща ти е имал смелостта и решителността да спаси майка ти от неописуеми страдания. – Погали влажните ѝ коси. – Трябва да я е обичал много, наистина много.

Розалинд се замисли за бързото и ужасно решение, което е бил принуден да вземе баща ѝ.

– Така той спаси не само нея, а осигури и на себе си бърз край – отвърна с потреперващ глас тя.

– Баща ти е бил смел човек – прошепна Стивън. – Не знам дали аз бих имал куража да натисна спусъка.

– Съмняваш се в храбростта си, когато всеки ден се изправяш лице в лице със смъртта с достойнство и самообладание? Ти си най-смелият човек, когото познавам.

– Не най-смелият, а един от най-големите късметлии. – Целуна слепоочието ѝ. – Като си помисля, че те намерих, а можех да тръгна да

бродя къде ли не из Англия.

Нежността му бе по-голяма дори отколкото преди малко, когато се бяха любили. Младата жена започна да се отпуска в обятията му.

– Радвам се, че си спомних – сподели тя, като мислеше на глас, изненадана от облекчението, което я бе обзело. – През целия си живот съм чувствала, че в най-тъмните ъгълчета на съзнанието ми се крият чудовища. Сега вече знам за какво става дума.

– Чудовищата не могат да оцелеят на светлината. – Обърна я на една страна гърбом към себе си и я притисна към гърдите си. – Спи, розичке, и знай, че си в безопасност.

Сигурна в силата на неговата обич, младата жена потъна в изтощен, безпаметен сън.

Глава 28

Бели, тежки снежни парцали се въртяха във въздуха и правеха още по-мрачен северния провинциален пейзаж. Зимата идваше рано в Шотландия. Майкъл гледаше през прозореца към падащия сняг, като отпиваше от време на време от халбата парещ пунш с уиски.

Някой се приближи до прозореца, стиснал подобна халба в ръка. Нямаше нужда да се обръща, за да разбере, че това е Джордж Блакмър. Съвместното пътуване из Англия бе породило странно разбирателство помежду им, ако не приятелство, поне известна близост.

– Мислиш ли, че снегът ще ни задържи тук? – попита лекарят.

– Вероятно за един-два дена, не повече. – Майкъл въздъхна, уморен до мозъка на костите. – Но бурята е знак, че е време да се откажем и да тръгнем на юг.

– Не смятах, че за теб съществува нещо такова като отказ – отвърна сухо Блакмър.

– Понякога се налага. Наречи го войнишко суеверие, ако искаш, но цялата тази експедиция е прокълнатата. Търсим седмици наред и винаги не където и не когато трябва. – Младият мъж отпи отново от пунша, зажаднял за топлина. – Върхът на лудостта беше да следваме каретата, която отговаряше на описанията, само дето пътниците не бяха тези, които търсехме, до проклетата Шотландия. Трябваше да се държа като разумен човек и да изчакам брат ми да се върне, когато реши.

– Защо не го направи?

Сега, след заедно прекараните седмици, Майкъл бе дори още по-малко склонен отпреди да признае, че беше искал да заведе Стивън при друг лекар. Затова се задоволи да каже:

– Заради нуждата да направя нещо. Каквото и да е. Сякаш вложените в търсенето усилия ще спасят живота на брат ми. – Когато изрече думите на глас, осъзна колко глупава бе тази надежда. Вдигна очи към спътника си. Беше прекалено уморен, за да се отдава на любопитството.

– А ти защо измина всичкия този път? Ашбъртън може и да е най-видният ти пациент, но така изоставяш цялата си практика.

– Чувство за отговорност. Или може би за вина. – Лицето на лекаря се сгърчи. – Ако... ако бях постъпил другояче, херцогът нямаше да избяга.

– Ако брат ми наистина умира, ти не би могъл да направиш кой

знае какво. – Младият мъж се взря в дълбините на вдигащата пара напитка в чашата си. – А ако диагнозата ти е грешна и той се чувства добре, значи няма да има нужда от теб.

– Възможно е. – Блакмър поклати глава. – Колкото повече време минава от последния път, когато го видях, толкова по-трудно е да предскажа сегашното му състояние. Просто нямам представа.

– Много си честен за лекар. Повечето ти колеги предпочитат да държат пациентите си в неведение.

– Ти не обичаш моето съсловие – заяви прямо Блакмър. – Защо?

Събеседникът му сви рамене.

– Хапчета, отвари и сложни схеми за вземане и дозиране. Според мен целта е най-вече да впечатли пациента дотолкова, че да напълни джоба на доктора. Аз лично съм имал вземане-даване предимно с хирурзи. – Сети се за Иън Кинлок и почти се усмихна. – Тези, които познавам, са весели и кръвожадни, и подхождат към света с нож и усмивка. На мен лично ми е много по-лесно да разбере този тип прямота.

Настана мълчание, през което двамата сезираха във въртящите се снежни парцали и падащата нощ. Тогава Блакмър рече:

– Аз лекувах стария херцог, когато беше в абатството, но така и не го опознах истински. Какъв беше като баща?

Събеседникът му се усмихна безрадостно, доволен, че лекарят немаше да разбере никога колко ироничен беше въпросът му.

– Труден.

– По-добре да имаш баща с труден характер, отколкото никакъв.

Майкъл си помисли за безмилостните побои, които бе излял, за изпълнените с ирония и присмех лекции – те бяха дори още по-лоши, за унижителните самодоволни подсмиввания и разбра, че Блакмър не беше прав. Да бъдеш отгледан от човек, който мрази факта на самото ти съществуване, бе по-лошо, отколкото да бъдеш сам. Но за едно намерено дете вероятно бе естествено да романтизира това, което не е имало никога.

– Семейството може да бъде както рай, така и ад. На мен не ми бяха спестени и двете.

Семейството, в което беше израснал, беше ад. С Катрин бе открил рая. И смяташе, че това бе по-добрият вариант, отколкото обратната последователност.

Катрин. Хроничната болка от нейната липса избухна с всичка сила. Имаше нужда да бъде с нея. Да потуши отчасти болката си за Стивън в прегръдките ѝ. И, разбира се, да я люби, докато и двамата обезумят

напълно. Точно преди да получи писмото на Блакмър и да се впусне в това лудо преследване, тя беше заявила, че е време да помислят за второ дете. Той самият също го желаше. И то много.

Беше ѝ писал преди няколко дена, с молба да се срещнат в Лондон. Ако Стивън не беше в Ашбъртън Хаус, можеха да отидат заедно в абатството. Брат му обичаше проклетото място и вероятно щеше да предпочете да умре там.

Стивън, да умре... Майкъл си пое бавно въздух и се обърна с гръб към прозореца. Време беше да се прибира у дома.

Глава 29

Ден двайсет и девети

Болката го прониза и го разбуди напълно. Лежа известно време неподвижно, опитвайки да прецени силата на пристъпа. Вечерта беше взел две таблетки и те му бяха помогнали да поспи малко, но ефектът им бе отминал.

Розалинд все още спеше, беше отпуснала ръка върху гърдите му и гушила лице между рамото и врата му. Измъкна се бавно и подпъхна една възглавница под нея. През всичките мъчителни нощи напоследък се беше научил как да става от леглото, без да я събуди.

Спалнята беше студена, сякаш беше зима, а не есен. Започна да търси опипом в мрака вълнения си халат. След това, все така пипнешком, се промъкна до своята стая за обличане. Когато затвори вратата зад себе си, запали свещ. Това помещение се бе превърнало в негово убежище през дългите среднощни будувания, когато тялото му го предаваше и той искаше да скрие доказателството. Освен двата гардероба и тоалетката с кана и леген, в стаята беше сложен любимият му фотьойл и кана с прясно мляко върху масичката до него. Млякото бе изненадало пристигналия преди няколко дни от Ашбъртънското абатство Хъбъл. Верният камериер бе смърлил Стивън като майка, задето бе избягал за толкова дълго от неговите грижи.

Херцогът изпи още една таблетка с чаша мляко. През някои дни прясното мляко беше единствената храна, която успяваше да задържи. Докато отпиваше от хладната течност, той дръпна завесата пред малкия прозорец. Скоро щеше да се затори.

След няколко часа щеше да отведе Розалинд в Ричмънд, за да се запознае с баба си и другите свои роднини. Бе се възстановила донякъде от невероятните разкрития, направени по време на посещенията им в Касъл Хаус. Макар погледът ѝ да бе все още уплашен, младият мъж усещаше в нея нов вътрешен мир. Миналото може и да беше трагично, но поне не беше вече мъчителна тайна.

Знаеше, че няма да може да заспи преди хапчето да започне да действа. Намести се на фотьойла и изброи наум нещата, които му оставаше да свърши. Новото му завещание бе окончателно оформено. Всички дългове бяха платени, благотворителните му дейности –

финансирани, Кърби Манър оставен на името на Розалинд. Всичко беше в безупречен вид за неговия наследник. След няколко дни щеше да бъде свободен да се прибере вкъщи, за да уреди нещата си и там.

Вече беше писал на Майкъл в Уелс с молба да се срещнат в абатството. Някои от нещата трябваше да свършат заедно. Освен това искаше да види брат си още веднъж, въпреки че срещата щеше да бъде изключително мъчителна и за двамата. Дори се замисли дали да не скрие истината за близката си смърт от него. Така щеше да спести много болка и на двамата. Познаваше обаче достатъчно добре Майкъл и бе наясно, че той нямаше нито да му благодари, нито да му прости, ако избере по-лесния начин.

Имаше ли някакъв шанс да се свърже с Клаудия? Беше й изпратил писмо, но то му беше върнато неотворено. Щеше да опита отново, но не изпитваше особено голям оптимизъм. Известно бе, че сестра му никога не променяше веднъж взетото решение.

Гложещата го до този момент болка изведнъж го проряза безмилостно. Дъхът му секна и чашата се изплъзна от безсилните му пръсти. Скочи от фотьойла и се устреми към легена за миене, като се надяваше, че ще стигне навреме. Не успя и се строполи на пода, в съзнание, но напълно безпомощен в лапите на безмилостната болка и гадене, докато почти празният му стомах опитваше да се освободи с безплодни напъни.

Постепенно гаденето отшумя, но парализиращата слабост остана. „Случи се. Взната натежа безвъзвратно от здраве към болест“ Затвори отчаяно очи. Вместо доскоро здравият мъж с редки неразположения, той се бе превърнал в умираща развалина и да се чувства сравнително във форма ставаше все по-голяма рядкост, изискваше огромна енергия и вече бе невъзможно да се поддържа дълго.

Дали щеше да успее да пътува до Ричмънд? Трябваше да го направи, тъй като Розалинд се нуждаеше от него при първата си среща със семейството на своята майка. Концентрира се върху тази мисъл, докато събра достатъчно сили, за да се завърти на колене. След това клекна, като трепереше от усилието, и най-сетне съумя да се изправи на крака, като се държеше за фотьойла. Отпусна се в тапицираната му мекота с надеждата, че слабостта му ще отmine.

Смъртта беше вече близо, почти толкова близо, че можеше всеки момент да се настани на отсрещния фотьойл и да подеме разговор. Какво ли представляваше смъртта? Рай и арфи? Ад и пламъци? Или просто забрава? Това бе най-голямата загадка наред с въпроса каква е целта на живота.

Предишния ден беше посетил лондонския си banker. По пътя каретата бе минала покрай болницата „Сейнт Бартолому“ – просторна, нечиста сграда, строена през дванайсети век. Беше се вторачил в нея, внезапно поразен от мисълта, че зад тези стени вероятно лежаха хора, чиито часове бяха преброени. Обзе го почти непреодолимо желя ние да извика на кочияша да спре. Искаше да влезе вътре и да попита някой умиращ нещастник какво вижда. Може би имаше такъв в това заведение, който знаеше отговора, беше наясно какво представлява смъртта и бе готов да сподели своите познания.

Би постъпил точно така, ако смяташе, че има някакъв шанс да научи истината. Подозираше обаче, че единствените, които я знаеха, вече не можеха да отговорят.

Междувременно силите му се възвърнаха донякъде. Направи върховно усилие, за да се върне в леглото и в обятията на Розалинд.

* * *

Денят беше слънчев и това й се стори добро предзнаменование. Розалинд стискаше ръката на съпруга си, докато каретата ги отнасяше към Ричмънд. Градът се намираше по течението на Темза, веднага след западните покрайнини на Лондон. Днес Стивън определено не изглеждаше добре. Беше разбрала, че е ставал през нощта, защото се събуди, когато той се върна в спалнята им, треперейки от студ. Притиснала се безмълвно до него и постепенно го стопли.

Но вече ставаше невъзможно да крие здравословното си състояние. Всеки, който го познаваше добре, щеше веднага да забележи колко е измършавял и колко мрачен е погледът му. Опита да потисне надигналия се в сърцето й гняв от несправедливостта на живота. Ако му позволише да избухне дори веднъж, нищо чудно да не успее да го контролира повече.

Каретата мина през отворената желязна порта и пое по алеята, водеща към елегантна вила.

– Каква красива къща – възкликна младата жена, докато Стивън й помагаше да слезе.

– Очарователна – съгласи се той, докато изкачваха стълбите.

Вратата се отвори преди херцогът да бе успял да почука. Посрещна ги възрастен иконом и се поклони.

– Добре дошли, ваши височества – заяви със сериозно изражение той, но очите му блестяха от възбуда.

Розалинд се стегна. Една от ролите й бе на отдавна изгубена блудна

дъщеря. Можеше да я изиграе отново.

Щом се озоваха във вестибула, бяха приветствани от дребна, крехка на вид жена със съвсем бяла коса и фини черти. На устните ѝ цъфтеше усмивка.

– Аз съм твоята баба, дете – рече тя. – Позволи ми да те погледам.

Лейди Уестли плесна дланта на младата жена с тънките си пръсти, докато правеше огледа. Интересът беше взаимен. Херцогинята се чувстваше огромна в сравнение със своята домакиня. Очевидно не от нея беше наследила високия си ръст.

Щом приключи огледа, лейди Уестли въздъхна доволно.

– Ана беше права, ти наистина приличаш много на София. Но не си съвсем като нея, разбира се. Ти си Розалинд.

Херцогинята се наведе и целуна бледата ѝ, подобна на пергамент буза.

– Никога досега не съм имала баба – рече тя. – Не съм съвсем сигурна какво да правя.

Възрастната жена се засмя.

– Просто задоволи старческите ми желания. Аз използвах безсъвременно възрастта и общата си слабост, за да прекарам няколко минути насаме с теб. Все пак не всеки ден се сдобивам с нова внучка, особено такава прелестна и пораснала. – Обърна се към Стивън. – Срещали сме се един-два пъти, Ашбъртън, макар оттогава да са минали няколко години. Познавах майка ти. Диво момиче, но с добро сърце. Толкова се радвам, че сега си член на моето семейство.

При споменаването на майка му в очите на младия мъж се появиха присмехулни пламъчета, но затова пък поклонът му бе безупречен.

– Удоволствието е взаимно, лейди Уестли.

– По-добре да отиваме при другите, които изгарят от нетърпение да се срещнат с новата си братовчедка. По-малките смятат, че историята ти е доста романтична. – Възрастната вдовица направи физиономия, когато ги поведе към салона. – Още не са разбрали, че романтичните истории са най-ужасните.

Розалинд се засмя; определено започваше да харесва своята баба. Съпругът ѝ отвори вратата към салона и само след миг тримата бяха заобиколени от малка група хора. Те очевидно бяха щастливи да се запознаят с един отдавна изгубен член на семейството.

Лейди Касъл пое представянето в свои ръце, а младата жена си даде сметка, че за първи път от най-ранното си детство нямаше нужда да доказва нищо. Мястото ѝ тук беше осигурено по рождение. Това право се

виждаше по лицата на хората около нея, в тяхната височина, костна структура и цвят на лицето, очите и косите. Тя се приближаваше към роднините си един след друг, като търсеше признаци за родство. Вуйчо ѝ, лорд Уестли, беше едър, общителен човек. Дали тази черта не бе типична за семейство Уестли и не ѝ бе предадена от майка ѝ? А хубавата Касандра, която току-що бе завършила училище, можеше спокойно да мине за седемнайсетгодишната Розалинд.

Докато младата жена се смееше и разговаряше, като се стареше да запомни имената на всички, болката от смъртта на родителите ѝ оставаше все по-далеч в миналото. Беше преживяла нещастieto от загубата на семейството. Днес откриваше радостта от неговото преоткриване.

* * *

Стивън стоеше отстрани по време на представянето и последвалия обяд. Днес беше денят на Розалинд и това бе късмет в нещастieto, тъй като той самият нямаше енергия за изпълнението на централна роля. Херцогът отпиваше по малко от виното си и местеше храната из чинията, без да изпуска от очи своята сияеща съпруга. Когато дойдохе времето, тя можеше да разчита на подкрепата на повече хора. Като графиня по рождение и херцогиня по брак, щеше да бъде подсигурана във всяко отношение.

Замисли се отново за вероятността тя да се омъжи отново. Братовчед ѝ Джеймс, наследникът на Уестли, изглеждаше така заслепен, че най-вероятно щеше да ѝ направи предложение веднага, ако не беше вече омъжена. Младият Уестли изглеждаше приблизително на нейна възраст и имаше вид на добър човек.

Темата не беше от приятните. Огледа останалата част от групичката. Бабата на Розалинд седеше насреща му. Когато погледите им се срещнаха, тя каза:

– Ще трябва да ме придружите до градината веднага щом станем от масата, Ашбъртън. – Избледнелите ѝ сини очи блеснаха. – Предимство на възрастта е, че мога да нареждам на най-красивия присъстващ мъж да ми прави компания и той не би се осмелил да откаже.

Стивън се засмя.

– Нямам желание да отказвам.

И това бе истина. Емоционалните семейни разговори го изморяваха. Една разходка в градината щеше да му се отрази добре.

Младата Касандра се спусна по стълбите, за да донесе на баба си шал. Като се върна, носеше също така бастун и предвождаше кучето на

вдовицата, малко създание с пухкава козина и огромно достойнство. Херцогът размени усмивки със съпругата си през стаята. След това излезе с възрастната жена, последвана от невъзмутимото куче. Беше прекрасен октомврийски ден и слънчевата светлина позлатяваше жълтеещите листа на дърветата и есенните цветя.

Лейди Уестли се подпираше на бастуна си, а с другата ръка бе хванала над лакътя своя компаньон. Тръгнаха към градината, истинско богатство от растителни видове, която се спускаше постепенно към Темза. Умно направените извивки на пътеката я правеха да изглежда много по-голяма, отколкото беше в действителност. Въпреки напредването на есента навсякъде цъфтяха цветя в изобилие. Стивън впери изпълнения си с възхищение поглед в розите, засадени пред огряната от слънцето тухлена стена, и рече:

– Градината ви е прекрасна.

– Есента е нейният върхов сезон, струва ми се. Скоро студът ще убие повечето ми цветя. Листата ще окапят и от реката ще задуха мразовит зимен вятър. – Спря, за да откъсне една златна хризантема, и разсеяно завъртя стъблото ѝ между пръстите си. – Съжалявам, че няма да бъде тук, за да видя пролетта. Преживях в тази къща половината си живот и всяка следваща пролет цветята са по-красиви от предишната.

– При някое от децата си ли ще отидете?

– О, не. Ще бъде мъртва – отвърна спокойно тя.

Все едно, че го прониза електрически ток.

– Няма как да знаете това.

– Има. – Погледна го. – И знам.

Решил, че тя се намира в подобно на неговото положение, младият мъж попита:

– Болна ли сте?

– Възрастта – отвърна простиичко тя. – Тялото ми се износва, и напоследък – все по-бързо. Струва ми се, че щях да умра по-рано, но може би подсъзнателно съм очаквала появата на Розалинд.

Озоваха се сред полянка със стар каменен фонтан в средата. Лейди Уестли се загледа в смеещия се херувим, който изливаше водата от една ваза върху зелениясалото дъно.

– Няма по-голяма болка от тази да изгубиш дете – промълви едва чуто тя. – Човек никога не може да я преживее. Никога. Сега, когато срещнах Розалинд, все едно си върнах отново София.

Докосна хризантемата до устните си и я пусна във водата, до пухкавите стъпала на херувима.

Продължиха нататък по пътеката и той каза:

– Доколкото разбирам, приликата е силна, но Розалинд е живяла по доста по-различен начин от майка си.

– Когато си помисля как това сладко малко детенце е ровило в боклука за храна, кръвта ми се смразява. – Възрастната жена поклати глава – и додаде, вече по-спокойно: – И представи си само – една Уестли на сцената! Иска ми се да можех да я видя.

– Розалинд е доста прилична актриса, макар да ѝ липсва страстният плам да играе, характерен за много артисти. – Усмихна се, като се сети за ролята ѝ като Калибан. – След като тази идея не ви шокира до безпаметност, бихте останали много доволна от уменията ѝ.

– Трудно е да шокираш човек на моята възраст – отговори със смях вдовицата. – Но макар това момиче да е водило много по-различен живот от майка си, в мига, в който я видях, разбрах, че притежава същата нежна душа.

– Никой не го знае по-добре от мен – съгласи се той. На следващата поляна имаше слънчева скамейка, от която се разкриваше добър изглед към реката.

– Нека поседнем за малко – предложи тя. – Тук е любимото ми място. Обичам да наблюдавам лодките и баржите.

Седнаха един до друг, а малкото куче се сви в краката на своята господарка.

– София беше най-малкото ми дете – обади се лейди Уестли. – Едва не умрях при нейното раждане. Може би това създаде специална връзка помежду ни. Въпреки че, честно казано, специална връзка ме свързва с всяко едно от моите деца. С Ана, най-голямата, която се суети като квачка около мен. И с Ричард, единствения ми син. Имах късмет с децата си.

Стивън изпита познатото съжаление за децата, които така и не бе имал.

– И те са имали късмет с вас. – Поколеба се дали да продължи. Отчаяно желаше да проумее вярата и гордото примирение на своята събеседница. Не беше особено възпитано да пита такива неща една почти напълно непозната жена, но нямаше към кого другото да се обърне. – Как може да бъдете толкова спокойна пред лицето на приближаващата смърт?

Тя го погледна леко изненадана.

– Смъртта е естествено следствие от живота. Нещо, което застига всеки един от нас, и съвсем не е лошо.

– Аз също умирам – заяви внезапно той. – Но ми липсва вашето философско спокойствие.

– Разбирам – отвърна възрастната жена. – Поучудих се малко, когато видях лицето ви по време на обяда. Гледате така, сякаш от останалите ви дели някаква особена стена. Доколко напреднало е заболяването?

Оцени невъзмутимостта ѝ. Мнозина биха изгубили ума и дума от смущение при подобна вест.

– Много напреднало. В най-добрия случай ми остават седмици. Всеки следващ ден се усещам така, сякаш съм се отдалечил още малко от човешкия род.

– Розалинд знае ли?

Стивън кимна.

– Казах ѝ, преди да се оженим. Напълно възможно беше да не приемем предложението ми, ако това означаваше да ме търпи години наред, но нямаше нищо против да изтрае компанията ми през малкото оставащо ми време.

– Глупости. Съвсем ясно е, че бракът ви не е по сметка. – Лицето ѝ се развълнува видимо. – Смъртта е много по-трудна за млад човек като вас, който не е готов. И ще бъде изключително трудна за нея. Но смъртта не е краят. Двамата ще се видите отново.

Херцогът се взираше напрегнато в изражението ѝ.

– Наистина ли го вярвате?

– Не го вярвам. – Усмихна му се спокойно. – Знам го.

– Откъде? – попита трескаво той. – Какво ви дава подобна убеденост?

– Може да не повярвате на отговора ми.

– Възможно е, но бих искал да го чуя.

Вдовицата тупна с изкривените си от артритата длани златната дръжка на бастуна, докато обмисляше какво да каже.

– Както вече стана дума, едва не умрях от родилна треска след раждането на София. Болката беше много силна и бях ужасена, защото чувствах как животът ми се изплъзва. И тогава внезапно открих, че не съм повече в тялото си, а летя край тавана. Помня как погледнах надолу към себе си и се изпълних с безкрайно съжаление за бедната нещастница върху леглото. И тогава чух, че някой вика името ми. Обърнах се и видях майка си, покойница от пет години. Повярвах на очите си едва когато ме прегърна. – Лейди Уестли присви устни. – Трудно е да се обясни, тъй като няхах тяло, но това бе истинска прегръдка. Тя ми липсваше много. Мама ме хвана за ръката и ме поведе към някаква изпълнена със

светлина градина. Най-красивата градина, която съм виждала. – Възрастната жена обхвана с жест градината, сред която се намираха. – Оттогава опитвам да пресъздам онази градина, но това тук е само бледа нейна сянка.

Очарован и същевременно – невярващ, младият мъж попита:

– Какво стана после?

– Имаше и други хора, които познавах, всичките мъртви. Дойдоха, за да ме поздравят с добре дошла и да ми помогнат, ако съм объркана. – Усмихна се. – Напомняше най-хубавият бал, на който съм била в живота си, само че хиляди пъти по-хубаво. Докато се оглеждах, забелязах, че в средата на градината има нещо като кристален храм, който блестеше по-ярко от всичко останало. Обзе ме безкрайно желание да вляза, тъй като усещах излъчващата се оттам любов.

Изречението ѝ стана замечтано, в очите ѝ се появи копнеж.

– И влязохте ли в храма?

Тя премигна, върната отново в настоящето.

– Не. Чух детски плач и разбрах, че това е моето новородено. Внезапно се озовах в детската стая с дойката, която държеше пищиящата ми дъщеря. – Лейди Уестли се усмихна. – Тогава не беше особено хубава, само едно червено лице и писъци. Но ме поразих мисълта, че може да порасне без да познава майка си. Преминах през стената в съседната стая и видях Ана и Ричард свити в един тъгъл. Тя го галеше по гърба и го уверяваше, че „мама сигурно вече е по-добре“. Но тя също плачеше. – Кучето изскимтя и господарката му се наведе да го погали по главата, след което то замълча отново. – Тогава се озовах обратно в моята стая, все така непосредствено под тавана, представяш ли си. Съпругът ми, Джеймс, бе коленичил до леглото и ме държеше за ръката. Не казваше нищо, но по лицето му се стичаха сълзи. Никога не го бях виждала да плаче. – Вдигна поглед към Стивън. – Нашият брак бе по сметка, уреден от родителите ни. Но в крайна сметка се получи нещо много по-хубаво, което не може да се каже за повечето подобни бракове. Дватама се разбирахме чудесно. – И изведнъж лицето ѝ се озари от дяволита усмивка. – Както в леглото, така и извън него. Но едва тогава разбрах, че Джеймс ме обича. Той не беше от хората, които рецитират поезия или говорят романтични слова. Но въпреки това виждах любовта в него. Тя светеше като фенер със същата светлина, която бях видяла в току-що напуснатата от мен градина. – Лейди Уестли сбра вежди. – Точно тогава разбрах, че мога да избирам. Можех да отида отново в градината или да се върна при семейството си.

Херцогът се взираше в лицето ѝ, опитвайки да разбере.

– Със сигурност не ви е било трудно да изберете да се върнете при своя съпруг и децата.

– Може да не ви се вярва, но съвсем не беше лесно – промълви бавно неговата събеседница. – Никога не се бях чувствала толкова щастлива, така умиротворена, както в онази градина. Там ме чакаха любими хора и много неща за научаване. Но знаех, че моето семейство има нужда от мен, а градината щеше да ме почака. Посегнах с ръка да докосна Джеймс. Следващото, което помня, бе как се пробудих в леглото си, потна и трескава, и лекарят ми каза, че съм била в безсъзнание в продължение на три дни.

Стивън изпита убийствено разочарование.

– Значи всичко е било само сън.

– Казах ви, че няма да ми повярвате. – Вдовицата сви рамене. – Разказът ми наистина не звучи логично, но в тази градина общоприетото усещане за рационалност няма приложение. По-късно попитах съпруга си дали е седял до леглото ми, като ме е държал за ръката и е плакал. Лицето му придоби цвят на портвайн, но въпреки всичко той си призна. Трудно може да си обясните как съм видяла това, ако съм била в безсъзнание, освен ако наистина не съм се носила под тавана.

Не беше изключено да е бълнувала и по-късно да бе забравила, че е видяла съпруга си. Въпреки всичко историята бе прекрасна и носеше утеха.

– Съжалявали ли сте някога, че сте се върнали при тялото си? – попита младият мъж.

– Не може да се каже. Освен, може би, когато загубихме София. И отново преди десет години, когато почина Джеймс. – Усмихна му се сияйно. – Но скоро ще бъда с тях.

Може би наистина щеше да отиде при любимите си хора. Но ако ключът към тази прелестна градина беше вярата, Стивън беше обречен на вечен мрак.

Група облаци засенчи слънцето и въздухът изстина незабавно.

– По-добре да се прибираме преди да сте настинали – предложи херцогът. – Наследниците ви ще ме хвърлят в реката, ако не се грижа добре за вас.

Тя го изгледа с проникателност, която достигна като че ли до сърцевината на неговото същество.

– Не е нужно да ми вярваш. Пак ще откриеш съществуване отвъд този живот.

Той изпита болезнено желание да бъде убеден като нея, но желанието не беше достатъчно да създаде вяра.

– Надявам се, че сте права – отвърна мрачно Стивън. След това се изправи, приведе се и я целуна по бузата. – Но дори да не сте, за мен беше удоволствие да се запозная с вас, лейди Уестли. Не знам дали Розалинд прилича на майка си, но определено прилича на вас.

И това бе вярно. Но докато помагаше на вдовицата да стане и да оправи шала върху слабите си рамене, той осъзна, че не се бе приближил повече до отговорите на своите въпроси.

Глава 30

Обядът с рода Уестли продължи до късно следобед. Розалинд беше готова да остане цяла нощ, но когато по някое време погледна и видя Стивън да разговаря с вуйчо и, той й се стори много уморен. Обзета незабавно от угризения заради собствената си несъобразителност, тя побърза да се сбогува с приятната компания и скоро двамата бяха на път за Лондон.

Младата жена, която също бе изморена, се намести по удобно и хвана ръката на съпруга си.

– Беше много по-хубаво, отколкото очаквах. Ти беше прав, Стивън. Истински късмет е да имаш толкова много семейства. Може би някой ден ще ми се отдаде да се запозная и с френските си роднини.

– Разговарях с лорд Уестли за тях – рече херцогът. Той каза, че твоят първи братовчед, също Филип Сен Сир, се бил за роялистите и настоявал титлата и собствеността на Дю Лак да бъдат възстановени след реставрирането на монархията. Както изглежда имението е в плачевно състояние, но братовчед ти бавно възвръща предишното му величие. – Погледна я. – Разбира се, по право то е твое.

– Божичко! – възкликна тя. – Аз имам право на имение във Франция?

– Според мен няма да ти бъде трудно да докажеш, че ти си наследницата.

Тя се замисли за момент, като се питаше дали френският ѝ братовчед имаше същите кафяви очи, след което поклати глава.

– Аз може да съм пряка наследница, но по всичко личи, че братовчед ми е заслужил имението със собствената си кръв. Освен това не желая да живея във Франция. Нека братовчедът Филип да си го притежава.

Стивън ѝ се усмихна.

– Така си и мислех, че ще кажеш. Много си великодушна.

Розалинд се засмя.

– Мога да си го позволя, защото ти се грижиш много добре за мен.

– Ще кажа на моя адвокат да пише на братовчед ти. Той трябва да знае за твоето съществуване. Най-добре ще бъде, ако се откажеш официално от правата си в негова полза. – Стисна ръката ѝ. – В замяна той може би ще пожелае да ти даде някои семейни мебели или бижута като спомен за френския ти произход.

Внезапно си спомни спалнята, мебелирана в грациозни, неанглийски мебели. Тоалетката на майка й...

– О, това много би ми допаднало. – Усмихна се. – Имам да откривам още едно цяло ново семейство! Дали са толкова мили като роднините на майка ми?

– Семейство Уестли ми напомня малко за семейство Фицджералд – отбеляза Стивън. – Нямах представа, че членовете на аристократичните семейства могат да бъдат толкова привързани един към друг.

Неговото семейство определено не беше образец за подобни чувства.

– Баба каза, че майка ти била малко дива, но имала добро сърце – отвърна колебливо младата жена. – Вярно ли беше? Никога не си говорил за нея.

– Дива беше любезно заместване на развратна от нейна страна – заявя сухо съпругът й. – Майка ми беше много красива и баща ми бе обсебен от нея. Бракът им беше странна, нездрава борба за власт. На баща ми никак не му допаднаше, че не може да контролира похотта си към нея. Майка ми пък от своя страна не обичаше изобщо думата самоконтрол. Многократно съм изпитвал благодарност, че не наследих страстните натури на моите родители. Майкъл обаче ги наследи и това му коства много, макар вече да го е овладял. – Погледът му потъмня. – Но въпреки всичко е вярно, че майка ми имаше великодушно сърце. Често съм се питал каква щеше да бъде, ако не беше родена сред голямо богатство, или беше омъжена за друг. Умря, когато бях на петнайсет години.

Странно, че не се смяташе за страстен. Беше съзряла страстта в него още при първата им среща и нищо от случилото се оттогава насам не я бе накарало да си промени мнението.

Херцогът прикри прозявката си с длан.

– Съжалявам. Снощи не спях добре. Ако ме извиниш, бих подремнал малко.

Прозевките бяха заразни. Розалинд също прикри устата си с ръка.

– Чудесна идея.

Съпругът й затвори очи и се отпусна назад на седалката. Сега, докато наблюдаваше лицето му, тя си даде ясно сметка за промените, които постепенно бяха настъпили през последните седмици. Беше отслабнал още и това подчертаваше линиите на лицето му, поради което изглеждаше с двайсет години по-стар от действителната си възраст. Особено се притесни, когато забеляза жълтеникавия цвят на кожата му. Болестта атакуваше черния му дроб. Сърце то й се сви при мисълта, че

времето летеше наистина безмилостно бързо.

Облегна глава на рамото му и той я прегърна. Беше толкова хубаво, толкова естествено да стои така сгушена в него. Но въпреки умората си, не успя да се отпусне. Щастие, което ѝ бе донесъл този толкова важен за нея ден се подкопаваше от мисълта, че Стивън не бе такъв късметлия със своите роднини. Затвори очи и си обеща да направи всичко възможно, за да промени този факт.

* * *

Розалинд слезе от каретата и заизкачва стъпалата към Херингтън Хаус. Почука и зачака да ѝ отворят. Видимо беше спокойна, но стомахът ѝ се бе свил на топка. Помисли си с мрачен хумор, че сценичното обучение се оказваше безценно за всеки, който реши да заплува из коварните юди на висшето общество. Мария я бе научила да имитира маниери и акценти, да носи дрехите си подобаващо и да крие емоциите си. Никоя кандидат-дама не можеше да иска повече.

Когато лакеят отвори вратата, младата жена мина покрай него така, сякаш не можеше да става и дума, че няма да бъде приета.

– Аз съм херцогиня Ашбъртън. – Подаде му една от новите си гравири със златни букви картички. – Искам да се видя със зълва си.

Лакеят се поколеба.

– Лейди Херингтън обикновено не приема толкова рано.

Розалинд присви очи по начина, по който го правеше Мария, когато играеше гледащата към Испанската армада кралица Елизабет. Лакеят трепна.

– Разбира се, вие сте член на семейството – побърза да добави той. – Моля, седнете в салона, ваше височество. Ще уведомя веднага лейди Херингтън, че сте тук.

Младата жена отиде в салона, но предпочете да остане права и закричи напред-назад. Помещението бе красиво мебелирано, безупречно поддържано и с почти толкова гостоприемен вид, колкото можеше да бъде една гробница. Подобно на Клаудия.

Вратата се отвори и лейди Херингтън влезе. На лицето ѝ бе изписан студен гняв.

– Как смеете да идвате в дома ми, когато знаете какво е мнението ми за вас! Вероятно сте помислили, че благоприличието няма да ми позволи да накарам да ви изхвърлят оттук. Е, сгрешили сте. Ако не си тръгнете на минутата, ще кажа на прислугата да ви изпъди на улицата, където ви е мястото.

Това бе дори по-ужасно, отколкото бе очаквала херцогинята.

– Повярвайте ми, нямам навика да се натрапвам там, където не съм желана – заяви с възможно най-хладния си тон тя. – Но се налага да споделя с вас нещо, нетърпящо отлагане. Ще ми дадете ли пет минути, за да обясня за какво става дума? Ако го направите, обещавам никога повече да не ви притеснявам.

Изражението на графинята стана още по-студено, но тя все пак изрече неохотно:

– Добре. Струва си да пожертвам пет минути от моето време, ако благодарение на това ще се отърва завинаги от вас, макар да се съмнявам, че може да се вярва на думата ви.

Застана права зад облегалката на един фотьойл, сякаш опитваше да се предпази от евентуална атака. Снаха ѝ си пое дълбоко въздух.

– Може би ще проявите по-голяма толерантност, като разберете това, което ние самите научихме току-що: майка ми е София Уестли, сестра на лорд Уестли и лейди Касъл.

Клаудия поклати глава с отвращение.

– Вие сте просто една нагла лъжкия, аз познавах София Уестли. Тя се омъжи за французин и умря отдавна, през годините на Терора. Никога не съм чувала да е оставила дете.

Розалинд усети болезнено пробуждане в сърцето при спомена за тази смърт.

– Тя имаше една дъщеря. Аз. По рождение Маргьорит Сен Сир, графиня Дю Лак – отговори спокойно тя. – Английската ми гувернантка ме е довела в Лондон, но умряла преди да успеем да се доберем до семейството на моята майка. Бях осиновена от семейство Фицджералд. Знаете останалото. Няма да се извинявам нито заради тях, нито заради себе си. Но като се има предвид манията ви по знатния произход, би трябвало да сте доволна от вестта, че семейство Уестли ме приеха като дъщеря на София. Ако се съмнявате, попитайте когото и да е от тях. След като сте познавали майка ми, просто ме погледнете. Казаха ми, че съм нейно копие.

Лейди Херингтън присви очи и впери поглед в своята посетителка. Въпреки желанието си нямаше как оспори приликата.

– Наистина приличате много на София, каквато си я спомням – отвърна неохотно тя. – Но дори да сте наистина нейна дъщеря, за една дама се изисква много повече от знатен произход. Фактът, че сте отглеждана и възпитана от актьори, от едни най-нисшите елементи на обществото, е оставил своите следи. Използвахте актьорските си хитрини, за да

прелъстите брат ми и да го отклоните от дълга му.

– Надценявате моите хитрини и подценявате интелигентността на Стивън – възкликна младата жена, истински развеселена. – Очевидно нищо не е в състояние да промени мнението ви за мен. Но поне трябва да бъдете благодарна, че в очите на вашия свят Стивън си е взел достойна за херцог Ашбъртън съпруга.

Графинята присви устни.

– Светът може и да одобри. Баща ми нямаше да го направи.

Водена от това, което бе научила за семейство Кениън от Стивън, Розалинд промълви:

– Баща ви е мъртъв. Колкото и да се стараете, вече няма как да спечелите нито неговото одобрение, нито любовта му.

Клаудия пребледня като платно.

– Напуснете веднага тази къща!

Херцогинята се прокле заедно се бе отклонила от целта си и побърза да добави:

– Остава ми една минута, за да ви кажа защо дойдох. – Поколеба се и реши да говори направо. – Стивън умира. Малко вероятно е да живее повече от още няколко седмици. Укорявайте ме колкото си искате, но моля ви, идете при него, преди да е станало прекалено късно.

Очите на жената пред нея се разшириха от изненада.

– Стивън умира ли? Това е невъзможно. Всички от семейство Кениън доживяват до почтена старост.

– Не и Стивън, Той има някакво ужасно заболяване – отвърна Розалинд, неспособна да скрие безнадеждните нотки в гласа си. – Доказателство за верността на пословицата, че само добрите умират млади. Той е най-добрият човек, когото познавам. Стивън ви обича много и го заболя страшно, че го отблъснахте така. Ако умре, преди да сте се сдобрили, предполагам, че на вас ще ви бъде още по-мъчно, отколкото му е на него сега.

– Мили Боже, не Стивън – прошепна Клаудия. Лицето ѝ бе изкривено от ужас. Потрепери и затвори очи. Когато ги отвори отново, бяха изпълнени с горчивина. – Вие се уредихте много добре, нали? Тъй като брат ми е великодушен до глупост, само с неколкоседмична игра на ролята на предана съпруга ще прекарате остатъка от живота си в разкош и на най-горното обществено стъпало.

Макар да знаеше, че е безполезно да протестира, херцогинята отвърна студено:

– Не съм се омъжила за него заради парите му.

– Така ли? – Устните на лейди Херингтън се изкривиха. Всъщност той от естествена смърт ли умира? Или се превърнахте в Борджия, след като решихте, че предпочитате свободата на богатата вдовица?

Розалинд ахна, сякаш я бяха ударили. Макар да бе ясно, че събеседницата ѝ не мисли това, което казва, че реакцията ѝ е само резултат на току-що връхлетялата я мъка, думите ѝ пак я попариха.

– Не мога да разбера как е възможно човек като Стивън да има толкова злобна сестра като вас – заяви с треперещ глас тя. – Той беше вече смъртоносно болен, когато се запознахме. Ако се съмнявате в това, попитайте лекаря на Ашбъртънското абатство, д-р Блакмър.

Неспособна да понеса злобата на Клаудия нито миг повече, тя се втурна почти тичешком към вратата на салона. Ръката ѝ вече бе поставена на дръжката, когато реши да отправи една последна молба, все заради Стивън.

– След няколко дни заминаваме за Ашбъртънското абатство. Предлагам дотогава да попитате съвестта си кое струва повече – проклетата ви гордост или братът, който ви обича.

И излезе; слепоочията ѝ пулсираха до пръсване. Искаше ѝ се да вярва, че поне последните думи бяха смекчили сърцето на Клаудия. Но не можеше.

* * *

По време на обратния път към Ашбъртън Хаус Розалинд призова цялата си самодисциплина на актриса, за да овладее чувствата си. Тази сутрин съпругът ѝ щеше да работи вкъщи и тя не искаше да го тревожи с мъката си. В никакъв случай нямаше да му каже за печално завършилото посещение при сестра му.

Възможно ли бе да е толкова добър и справедлив, след като бе израснал в същата семейна среда, създавала отровната Клаудия? Спомни си думите му как двамата с брат му разбрали, че е невъзможно да задоволят изискванията на баща си. Сестра му обаче не го осъзнала. При тази мисъл за миг я изпълни състрадание към зълва ѝ. Опитите да се хареса на мъртъв човек не можеха да доведат до нищо добро.

Каретата спря пред Ашбъртън Хаус. Когато слезе, видя голям екипаж. Веднага установи, че току-що бяха пристигнали родителите ѝ. Докато лакеят внасяше скромния багаж на семейство Фицджералд, Мария оглеждаше невярващо внушителната фасада на постройката.

Херцогинята извика весело:

– Мамо! Татко!

И се спусна да ги посрещне, сякаш бе станала отново на пет години. Томас беше по-близко и тя едва не го събори, като са хвърли в прегръдките му, Той я притисна ентусиазирано към гърдите си.

– Приятно ми е да те видя, момичето ми, но все пак са минали само няколко седмици, не години.

– Сториха ми се като години. – Обърна се да прегърне Мария. – Преди да се омъжа за Стивън не се бях отделяла от вас нито веднъж.

– Превърнала си се в прелестна херцогиня, скъпа. – Актрисата отстъпи със смях и обхвана с жест Ашбъртън Хаус. – Кочияшът настоя да ни докара дотук, но, честно ти казвам, щяхме да сме не по-малко щастливи да отседнем в някой хан. Дори по-щастливи.

– Стивън не искаше и да чуе за такова нещо. Нито пък аз. – Младата жена хвана родителите си под ръка и ги поведе нагоре по стълбите. – Пристигнахте бързо.

– Лесно е да се направи, когато имаш на свое разположение такава луксозна карета за пътуване на дълги разстояния – отвърна искрено баща ѝ. – А сега, моето момиче, кажи каква е тази толкова нетърпяща отлагане работа на Ашбъртън? Той не обяснява нищо в писмото си, но ти сигурно знаеш какво е имал предвид.

– Да, но ще оставя Стивън да ви каже. – Влязоха заедно във вестибула. – Моля те, донеси напитки и закуски в салона – обърна се Розалинд към иконома. – Когато адвокатът си тръгне, съобщи на херцога, че родителите ми са пристигнали и се надявам да се присъедини към нас.

И поведе новодошлите към салона. Завариха Поршия да дреме. Тя обаче спечели бързо сърцето на Томас, като се оживи веднага, скочи в скута му и замърка гальовно. През следващите няколко минути развълнувано се разменяха новини. Джесика и Саймън Кент все още не се били сгодили, но всеки момент можело да съобщят нещо такова. Брайън страдал за учителя си и не бил напреднал видимо по латински, откакто Стивън си заминал. Мери Кент поела в свои ръце задълженията на Розалинд като сценичен управител, при това се справяла доста успешно.

След първата вълна от споделени новости, Розалинд реши да им съобщи единствената важна вест, която се чувстваше свободна да обсъжда – историята за разкритието на собствената си самоличност. Тя описа как бе срещнала семейство Уестли, като даде ясно да се разбере, че смяташе своите осиновители за истинските си родители. Двамата актьори бяха силно изненадани и заинтригувани. Когато Розалинд приключи, Томас възкликна:

– Гледай ти! Значи кукувичето в нашето гнездо било графиня!

– Не. Просто едно малко момиченце, силно копнеещо и нуждаещо се от грижи и любов.

Напитките и закуските пристигнаха, затова Розалинд се постара да изиграе възможно най-добре ролята си на грациозна домакиня. Докато наливаше чая, внезапно ѝ дойде наум как трябваше да отговори на Стивън, когато я бе попитал откъде идваше вярата ѝ в духовното. Вярваше, тъй като само благосклонният Бог бе в състояние да изпрати семейство Фицджералд на онази мизерна уличка в бедняшкия квартал преди толкова много години.

Ден двацет и седми

Срещата на Стивън със семейния адвокат беше изтощителна, тъй като той най-сетне бе разкрил причината за трескавата си активност напоследък. Новината бе стреснала адвоката и го бе накарала да се почувства неудобно. Още не бе приел смъртта на стария херцог и ето че сега трябваше да свиква с друг Кениън.

Най-после срещата приключи и той изпита истинско облекчение. Особено се зарадва на вестта за пристигането на семейство Фицджералд. Настроението му се подобри веднага и той побърза да отиде да приветства гостите. Когато влезе, ги завари да бърбят с Розалинд. Сърпугата му се изправи и се приближи да го целуне.

– Татко умира от желание да разбере защо си ги помолил да дойдат – прошепна тя. – Справих се възхитително, нищо не им казах.

– Ти винаги си възхитителна. – Прегърна я за момент и усети как умората му намаля при това докосване. После се обърна към новодошлите. – Приятно ми е да ви видя и двамата. Мария, много си красива. – Целуна тъща си по бузата и се ръкува с Томас. – Колко можете да останете?

– Само една нощ, най-много – две – отвърна той. – Трупата може да се справи без нас, но намаляването на бройката ѝ ограничава значително възможните пиеси, които е в състояния да изпълнява. – Усмихна се дяволито. – Надявам се тази вечер да успеем да видим Кийн, за да го освиркаме.

Тъй като бе убеден, че тъст му и тъща му ще искат да отидат на театър, младият мъж бе направил справка.

– Тази вечер Кийн ще играе сър Джайлс Оувърийч в „Нов начин за плащане на стари дългове“. Ложата ми в „Дръри Лейн“ е само на един

изгнил портокал разстояние от сцената.

– Съпругът ми няма нито да освирква, нито да хвърля изгнили портокали. – Мария изгледа строго Томас. – Или се лъжа?

– Не – призна той. – Но мога да си помечтая, нали?

– Мечтаенето е разрешено.

– Като стана дума за мечти... – Стивън седна и пое предложената му от Розалинд чаша чай. Познат ли ви е старият театър „Атиниум“ край „Ковънт Гардън“?

Актрисата кимна.

– Гледахме там „Така правят всички“ преди много години. Прилична Мирабел, ужасна Миламант.

– Но имаше хубави глезени – обади се съпругът ѝ и очите му блеснаха развеселено.

– Но не по-хубави от моите – информира го студено съпругата му.

– Май ще е по-добре да проверя.

И Томас се наведе към нея с очевидното намерение да повдигне полите ѝ десетина сантиметра. Мария го плесна по ръката и Розалинд се обади, като изимитира Джесика:

– Родителското тяло пак започна!

Всички избухнаха в смях. Когато веселбата поутихна, Стивън започна, като се стараеше да се изразява колкото се може по-безобидно:

– Бихте ли искали да играете в „Атиниум“ с вашата трупа?

– Чудесно място за представление, дума да няма. – Томас отпи от чая си. – Жалко, че не можем да го носим с нас из пътищата.

– Аз всъщност си мислех да ви го подаря, за да може трупата да се премести за постоянно в Лондон.

Настана изумено мълчание. След малко актьорът остави шумно чашката върху чинийката.

– Какви дяволски неща говориш!

– Дяволът няма нищо общо с това. „Атиниум“ се продава на разумна цена с всички налични декори и костюми и скромна къща в близост, където бихте могли да живеете. – Младият мъж се усмихна. – Няма никакви условия. Като собственик и директор, няма да се налага да отговаряш пред никого, освен пред Мария, затова съм убеден, че двамата ще пожънете огромен успех.

– Но... но...

Изумен, Томас погледна безпомощно към своята съпруга. Тя срещна погледа му; очевидно също като него бе из губила ума и дума.

Дали ако бяха прекарвали толкова години заедно, Стивън и

Розалинд също щяха да развият такова дълбоко разбиране един към друг? Протичащите токове бяха толкова мощни, че херцогът ги усещаше. Актьорът беше прекалено независим, за да иска да бъде задължен някому за каквото и да било. Мария му напомняше безмълвно за всички години на финансова несигурност, за всички направени жертви, за мечтите, от които се бяха отказали.

– Как бихме могли да приемем такъв подарък? – попита със запъване Томас.

– Много лесно – отвърна Мария, все така без да отделя погледа си от него. – Вече сме прекалено стари, за да продължаваме да скитосваме по десет месеца в годината.

През всички години на брака си тя бе подчинявала бляскавия си талант в името на своя съпруг и семейството. Сега искаше „Атиниум“ и очакваше Томас да приема подаръка.

Той кимна едва забележимо и се обърна към зет си.

– Защо?

– За всичко, което сте направили за Розалинд – отговори тихо той. – И за мен, и за другите. С други думи, защото сте добри хора. Нима добротата не бива да бъде възнаграждавана от време на време?

– Просто приеми, Томас – обади се Мария. – В много пиеси има *де-ус екс макина*⁶. Защо да няма такава и в нашия живот? – Стана и целуна херцога по бузата. – Господ да те благослови, Стивън. Не е нужно да ти казвам какво означава това, защото ти вече знаеш. – Обърна се отново към съпруга си. – Коя пиеса ще поставим първо? Трябва да има хубави, силни роли за теб, за мен, за Джесика и Саймън.

От съмненията на Томас не остана и следа, когато си представи картината на премиерата на театъра.

– Трябва да започнем с Шекспир, разбира се. Какво ще кажеш за „Зимна приказка“? Съдържателни роли за теб и мен, както и за младите.

Актрисата кимна одобрително.

– Превъзходен избор. Джесика и Саймън ще изиграят трогателни влюбени, ти ще заслепиш публиката с твоята царственост, а аз ще накарам присъстващите дами да се удавят в сълзи.

– Всичко това, плюс щастливия завършек, с който ще изпратим всички да си вървят усмихнати към домовете. – Внезапно Томас скочи, грабна през кръста Мария и я завъртя във въздуха. – Да върви по

---

6. Неочаквана сила или събитие, които спасяват привидно безнадеждна ситуация, любим похват в класическите пиеси и романи – Б.пр.

дяволите гледането на Кийн тази нощ. Да тръгваме веднага да видим „Атиниум“!

Четиримата направиха точно това, като се смееха непрестанно. Стивън прекара следобеда до своята съпруга, докато семейство Фицджералд се шураха из театъра като лястовички, правеха планове, обсъждаха колко души ще трябва да бъдат наети и бърбеха безгрижно за нужното оборудване. Освен това изиграха пред младата двойка вълнуващ откъс от „Така правят всички“ и Мария показа как според нея трябва да се изпълни ролята на Миламант.

Години след смъртта на Стивън, Томас и Мария щяха да продължават да носят радост и да разплакват лондонската публика. Богатството имаше множество предимства. Но едно от най-хубавите бе, че можеше да превръща мечтите в реалност.

Глава 31

Денят беше уморителен, затова Розалинд прие с радост решението на родителите си да не ходят в „Дръри Лейн“. Най-късно след два месеца те щяха да се преместят да живеят в Лондон и тогава щяха да ходят на театър, когато пожелаят, поне докато „Атиниум“ отвореше отново врати. А това вероятно щеше да стане по някое време в края на зимата, след като се направеше ремонтът и предстоящото събитие бъдеше разгласено.

След вечеря мъжете останаха да кроят планове над чаша портвайн, а Розалинд се оттегли с майка си в салона. Тя бе благодарна за възможността да остане насаме с нея, тъй като семейство Фицджералд щеше да си тръгне на по-следващия ден.

– Нямам търпение да приключим сезона си, за да дойдем завинаги в Лондон – заяви Мария, която, неспособни да си намери място от вълнение, крачеше напред-назад из обширното помещение и изглеждаше толкова млада, както и в деня, в който бе спасила Розалинд от мизерията. Представяш ли си, Роза, моя собствена къща! Театър в Лондон, който можем да управляваме както пожелаем! И пари, които ще ни позволят да изкараме, докато се установим и публиката ни опознае. Стивън не е *деус екс макина*, той е нашият ангел хранител.

Младата жена, разположена удобно на дивана, се усмихна снизходително. Имаше усещането, че тя е по-възрастната от двете.

Майка ѝ се обърна към нея, очите ѝ играеха дяволито:

– Трябва обаче да бъдеш малко по-милостива към съпруга си – ти цъфтиш, а той изглежда страшно изтошен. Не трябва да забравяш, че мъжете са крехки създания и не са в състояние да проявят същата издръжливост в спалнята, както жената.

Удоволствието на херцогинята от пристигането на родителите ѝ се пукна като сапунен мехур, защото ѝ се наложи да се изправи лице в лице с плашещия факт за състоянието на Стивън. Сълзите, които през всички тези дни се бяха крили непосредствено под повърхността, изблигнаха сред разтърсващи ридания.

– Какво има, скъпа? – попита изплашено Мария. – Вие със Стивън се разбирате прекрасно. Виждам го по начина, по който се гледате.

– Той... той умира. – Младата жена опита да се овладее. – Знаех преди да се оженим, но... о, мамо, не очаквах, че ще бъде толкова

трудно.

Сълзите потекоха още по-силно.

– Боже милостиви! – прошепна актрисата. Прегърна дъщеря си и я притисна към гърдите си, както бе правила през първите години след осиновяването, когато момиченцето се бе събудило с писъци посред нощ. – Какъв ужас, какъв ужас. Такъв млад човек, и толкова добър.

Розалинд плачеше така, както бе копняла да си поплаче от мига, в който бе узнала за болестта на своя любим. Макар майка ѝ да не можеше да направи нищо, споделянето на истината с нея бе известна утеха. Когато сълзите пресъхнаха, тя додаде дрезгаво:

– Все пак има и една хубава новина. Мисля, че съм бременна.

– О, Роза, прекрасно! Това трябва да е голяма утеха и за двама ви.

– Не съм му казала още, исках да бъда сигурна.

– Каж ми какво прави тялото ти – нареди Мария.

Младата жена изброи послушно всички промени, които бе усетила, както и вътрешното си убеждение. Когато приключи, майка ѝ кимна доволно.

– Определено си бременна. Ако е рекъл Господ, ще родиш чудесно, здраво дете, което ще отвлеча мислите ти от мъката. – В този момент я поразил нова мисъл. – Божичко, ако е момче, то ще бъде херцог с поемането на първата си глътка въздух. – Поклати глава. – Като си помисля само първото ми внуче – херцог! Добре, че откри знатния си произход, Роза. Когато Стивън си отиде, ще имаш нужда от тяхната подкрепа, тъй като ще трябва да продължиш да се движиш из висшето общество заради детето.

Мария бе стигнала до този извод по-бързо от дъщеря си.

– Всички от семейство Уестли бяха безкрайно мили. – Стисна ръката на актрисата и додаде, като опитваше да не звучи жално: – Но ти си ми все още майка, нали?

– Завинаги, Роза. – Усмивката на Мария беше изпълнена с толкова топлина, че за момент почти заличи болката на дъщеря ѝ. – Винаги.

Ден двавет и пети

Колкото и да се радваше на посещението на семейство Фицджералд, Стивън ги изпрати с облекчение. Прекалената им емоционалност го изморяваше, а той трябваше да пести силите си. Докато махаше заедно с Розалинд на родителите ѝ, изведнъж го поразил мисълта, че няма да

ги види повече, и това му причини голяма болка. Всеки ден носеше някоя нова загуба.

След като каретата се отдалечи с трясък, съпругата му се обърна с усмивка към него.

– Отивам в Касъл Хаус да обядвам с новите си леля и вуйна. – Протегна се да го целуне. – А тази нощ имам да ти кажа нещо специално.

Той я притисна за миг към гърдите си. Макар страстта да намаляваше, копнееше все така за близостта ѝ и съжаляваше, че нямаше да бъде с нея през следващите няколко часа. Но го чакаше работа.

След като Розалинд замина, младият мъж се върна в библиотеката и нареди да не го прекъсват. Време беше да се справи с обществените си задължения. Беше глава на съдебната и изпълнителна власт на графство Съмърсетшир, управител на две училища, член на управлението на Бритиш Мюзийм и отговаряше за още десетина други неща. Едно от предимствата на постепенната бавна смърт пред внезапната и неочакваната бе, че му даваше възможност да уреди нещата си. И колкото по-бързо приключеше с това, толкова по-скоро щяха да могат да се върнат в Ашбъргънското абатство.

Днес болките бяха силни. И макар да искаше да запази ума си бистър, най-накрая изпи две таблетки. След това се зае с малката планина от книжа, подготвена от секретаря му. Тъй като всичко бе подредено и сортирано безупречно, сигурно щеше да приключи до края на деня.

Пристъпът както винаги врълхлетя изненадващо. Замръзна в агония от огъня, който преминаваше през хранопровода и стомаха. Стисна конвулсивно ръка и перото се счупи; херцогът се преви на две и започна да повръща. Слава Богу, че бе помолил да не го безпокоят. Никой нямаше да се появи часове наред. Това щеше да му даде време да се възстанови.

Изправи се, като се подпираше с една ръка на бюрото, с намерение-то да се придвижи до дивана в другия край на кабинета. Но му се зави свят, а краката му бяха вдървени и безсилни, неспособни да му помогнат да запази равновесие. Строполи се на пода и почти не усети удара.

Лежеше замаян на една страна, неспособен да помръдне, а болката разкъсваше вътрешните му органи. Започна да губи съзнание. Докато светът потъваше в мрак, Стивън помисли, изпълнен с учудване и гняв, че не е възможно да умира още, не сега, не днес. Оставаша му повече от три седмици от определения му от Блакмър минимален срок.

Това бе последната му мисъл, преди тъмнината да го погълне напълно.

* * *

– Стивън!

Гласът на Розалинд го измъкна от мрака. Тя бе коленичила до него, бледа като платно.

Сега вече дочу познатото шумолене на фустите ѝ. И усети топлите ѝ пръсти върху китката си, докато тя опитваше да напипа пулса му.

– Още... не съм умрял – успя да промълви той.

– Слава Богу! Когато влязох и те видях да лежиш тук... – Спря; в очите ѝ блесяха сълзи. – Ако ти помогна, ще можеш ли да се качиш горе?

Той се замисли над това и внезапно осъзна, че границите на неговия свят внезапно се бяха свили до стените на тази къща. Вече не можеше дори да претендира, че всичко е нормално. Никога повече нямаше да види абатството. Божичко. Вероятно никога повече нямаше да люби Розалинд. Не бе предполагал, че последният път е бил... последен.

Като се овладя от този удар, той отвърна:

– Не. Доведи... двама от лакеите.

Розалинд се изправи, приближи се до звънеца и го дръпна трескаво. После се върна, коленичи отново до него и избърса потта от челото му с носната си кърпичка.

Когато лакеите влязоха, заръча им да го занесат на горния етаж. Макар гласът ѝ да звучеше с привидно спокойствие, Стивън улови напрежението в него.

Лакеите бяха млади и се стреснаха, като видяха господаря си в такова състояние.

Докато го качваха и го наместваха в леглото, успя да остане в съзнание. Облякоха му пижама. За първи път, откакто се бе оженил за Розалинд. Вероятно, за да му бъде топло, тъй като трепереше от студ.

Херцогинята седна край леглото и го хвана за ръката.

– Чуваш ли ме, Стивън? – Той кимна и тя продължи: – Ще повикам лекар. Трябваше да настоя да го направим, още щом пристигнахме в Лондон.

И понечи да се изправи. Той я хвана за китката, за да я възпре.

– Не! Виждал съм какво правят лекарите, когато умира богат човек. На баща ми му пускаха кръв, правиха му клизми, мазаха го с неща, от които му избиха мехури по кожата, и го подложиха на какви ли не още адски процедури. Дивите зверове умират по-достойно, отколкото умря той. Тогава се заклев, когато дойде и моят ред, да не позволя същото да

се случи с мен. – Погледна я в очите, за да ѝ даде да разбере, че говори съвсем сериозно. – Мога да посрещна смъртта. Пък и нямам избор. Но не виждам причина да позволя на глутница касапи да се разпореждат с тялото ми.

– Ами ако някой лекар може да помогне? – попита умолително младата жена. – Засега си чул мнението само на Блакмър. Нищо чудно да е сгрешил и болестта да е лечима.

– Ако вярвах на това, щях да отида при всеки знахар в Англия. – Изпусна тежко въздуха от гърдите си. – Но тялото не лъже. Аз умирам. Обещай ми, че ще ме оставиш да го направя така, както искам аз, Розалинд. Моля те.

Херцогинята прехапа долната си устна, готова да избухне всеки момент в сълзи, и кимна.

– Обещавам. Да ти донеса ли таблетките опиум за болката?

– На тоалетката ми са. Донеси ми три.

Това бе силна доза, но тя трябваше да облекчи агонията, поне малко.

Розалинд отиде в неговата стая за обличане и се върна с бурканчето.

– Това ли? Стивън кимна.

– Мислех, че хапчетата ще свършат преди края ми, но очевидно Блакмър е проявил преголяма щедрост – заяви с мрачен хумор той. – Лекарството ще ме надживее.

Розалинд надигна главата му, постави таблетките в устата му и му даде вода, за да ги преглътне. Дори това усилие го изтощи.

После положи нежно главата му отново върху възглавниците. Кичурчета светлокестеняви коси се бяха измъкнали от кока ѝ и се виеха около лицето ѝ, а очите ѝ бяха големи тъмни езера от мъка. Макар физическото му тяло да бе вцепенено, емоционалната му чувствителност бе толкова изострена, че усети страха и отчаянието на своята любима почти така отчетливо, сякаш бяха негови собствени. И в известно отношение това бе по-трудно поносимо от физическата болка, която разяждаше тялото му.

Искаше да ѝ каже колко много означава тя за него. Колко безценни бяха за него седмиците, които бяха прекарвали заедно. Но не можеше да намери нужните думи. Никога не бе успял да ѝ каже тези думи.

Докато мракът го обгръщаше отново, той не отделяше очи от лицето ѝ с отчаяната надежда, че не го вижда за последен път.

* * *

Розалинд държа ръката на съпруга си, докато заспа. Какво да прави? Ако състоянието му не се подобрило значително, нямаше да успее да се прибере в Ашбъртънското абатство. Трябваше да каже на секретаря му да повика лорд Майкъл, който може би вече чакаше там. Или може би беше все още в дома си в Уелс. Щеше да се наложи да изпратят спешно съобщение и на двете места.

Ами тя? Дали да помоли майка си и Джесика да дойдат да стоят при нея? Компанията им щеше да бъде добре дошла, но това щеше да затрудни трупата. Трябваше да размисли, а в момента не беше в състояние.

Дишането на Стивън беше бавно, но равномерно. Надяваше се това да е знак, че опиумът бе облекчил болката. Стана и отиде да каже на Файфийлд да изпрати да повикат лорд Майкъл и да се заеме с другите дела. За щастие прислугата я беше приела от самото начало и ѝ се подчиняваше безусловно.

След това поговори с Хъбъл, личния камериер на херцога. Първата му инстинктивна реакция, също както и нейната, беше да извикат лекар, но след като му обясни причината, поради която Стивън не искаше и дума да става за това, камериерът наведе глава. Хъбъл бе видял смъртта на стария херцог. Споменът за мъченията, на които го подложиха лекарите, го накара да се съгласи бързо с решението на Стивън.

Камериерът изрази желанието си да отиде при своя господар и да стои до него и младата жена даде разрешението си. Той познаваше Стивън от дълго време и беше заслужил това право. А пък и тя нямаше да може да прави всичко, колкото и да искаше.

Хъбъл влезе в спалнята, а тя постоя известно време нерешително в коридора отпред. Искаше отчаяно да се скрие някъде, където да може да даде воля на чувствата си, без да я чуят. За жалост човек трудно можеше да намери усамотение в една пълна със слуги къща.

Тогава се сети за другия апартамент, този, който се използваше от лорд Майкъл и неговата съпруга. В стаята се влизаше само веднъж на седмица, за да бъдат почистени. Тръгна вдървено натам.

Мебелите бяха увити, но това нямаше значение. Влезе в спалнята. Хвърли се върху леглото и се отдаде на мъката си с чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне всеки момент.

Глава 32

Приятно му беше да се върне отново в абатството.

Стивън вървеше по пътеката, която лъкатушеше из градината на имението, като се наслаждаваше на скърцането на чакъла под подметките на обувките си. Това беше може би любимото му място тук. Едни от най-ранните му спомени бяха от игрите в градината. Никога не му се беше струвала по-красива, отколкото днес. Ярките цветове на растенията се поклащаха морно под слънцето и въздухът бе изпълнен с упоителния им аромат.

Но как бе възможно да е в Ашбъртън през лятото? Той беше в Лондон и беше есен. Намръщи се и спря, за да се огледа. Всичко му се струваше напълно нормално, включително тялото му, облечено в обичайните дрехи и ботуши за езда.

Само дето не усещаше болка. Това вече не беше нормално.

Озадачен, тръгна отново. Някога градината е служила за гробище на манастира. Четирите края бяха ограничени от по една отворена каменна арка. В отдавнашни времена монахините от абатството се бяха разхождали тук. Съвременните му обитатели продължаваха да правят същото. Закритите алеи му доставяха особено удоволствие в дъждовно време. Тогава старите камъни го пазеха, докато само няколко крачки по-нататък дъждът се лееше като из ведро.

Луиза също обичаше много това място. В хубави дни тя прекарваше часове наред в градината или под закритите алеи, когато времето не беше хубаво.

Всъщност сега я видя, седнала върху каменната пейка, да бродира старателно както винаги. Гледката бе толкова обичайна; беше му необходимо известно време, докато се досети, че на това място нямаше пейка.

И още повече време да си спомни, че Луиза бе мъртва.

Това сън ли беше? Нямаше друго обяснение. Никога обаче досега не бе сънувал нещо толкова реално.

– Луиза? – възкликна неуверено той. Приближи се.

Тя вдигна очи и му се усмихна с доброта, която не бе виждал досега. Макар да не говореше на глас, като че ли чу поздрава ѝ в главата си. „Стивън. Очаквах те.“

Младият мъж се отпусна на коляно върху тревата, така че очите им

се озоваха на едно ниво. Луиза беше дребна и красива както винаги, но изражението ѝ се различаваше от това, което помнеше. Изглеждаше... достъпна, точно така, ето най-подходящата дума. Невидимата стена, която ги бе разделяла винаги, беше изчезнала.

– Къде съм? – попита херцогът. – И защо съм тук? Тя остави ръкоделието в скута си и го погледна със спокойните си сини очи. „Това е нещо като преддверие към рая.“

Той я изгледа.

– Значи наистина има живот след смъртта?

„Думата **смърт** звучи толкова окончателно, безвъзвратно. В действителност има само живот. Онова, което наричат смърт, е просто... **преход**.“ – Усмихна му се.

Стивън си спомни градината от светлина на лейди Уестли.

– Преди няколко дена срещнах една жена и тя ми каза, че е преживяла нещо подобно на това, което ми се случва сега. Аз умрял ли съм? Може би си тук, за да ми помогнеш да направя прехода?

„Не си умрял. Но си толкова близко до това състояние, че булото между видимото и невидимото е станало съвсем прозрачно. Затова си тук. – Усмивката ѝ стана печална. – Колкото до мен... вярно е, че дойдох да ти помогна, но също така и за да поправа грешката си.“

– Грешка ли? Каква? – попита изненадан той. – Ти никога не си ми сторила нищо лошо. Винаги си се държала любезно и мило. Никой не е виновен, че... че не бяхме особено близки като съпрузи.

„Грешии. Вината беше моя. – Изражението ѝ издаваше дълбоко разкаяние. – Винаги съм знаела, още като малко дете, че не трябва да се омъжвам никога. Но се оставих да ме убедят, че това е мой дълг, защото желях отчаяно да се върна в Ашбъртънското абатство. Затова се съгласих да ти стана съпруга. За да удовлетвори собствените си нужди, аз те лиших от топлотата, която заслужаваше, тъй като не я притеждавах и не можех да ти я дам. Ти си добър, любящ човек. Макар да те направих много нещастен, винаги си се отнасял към мен внимателно и с уважение. Малко мъже биха го направили. Можеш ли да ми простиш това, което ти причиних?“

Младият мъж се отпусна назад силно озадачен. Той, любящ? Никой никога не беше казвал такова нещо преди. По-скоро той беше студент. Дистанциран. Джентълмен до мозъка на костите, отдаден на справедливостта. Добър приятел. Но тези добродетели определено не бяха любов. Той всъщност не знаеше какво е любов.

И тогава се сети за болезненото мълчание в първия си брак. За

физическото и емоционалното отчаяние, които го бяха обхващали понякога, и за потискания гняв, който го изгаряше отвътре. Може би всички тези неща бяха признак за любов, която никога не бе имала възможност да бъде изразена. Това бе съвсем нова идея и му се стори доста смущаваща.

Вдигна очи към лицето на Луиза и отново видя съжаление в ясните сини дълбини на погледа ѝ.

– Няма какво да прощавам, скъпа. Аз също имах своите съмнения, когато трябваше да се ожена за теб, но позволих да бъда убеден въпреки инстинктите си. Но... нима и двамата не направихме всичко, което можаме? Ако между нас нямаше любов и страст, поне имаше любезност. – Поколеба се, преди да добави: – И, разбира се, доброта.

Изящното ѝ лице просветна. „*Да, имаше доброта, особено от твоя страна. Благодаря ти, Стивън*“

Дълбоко в себе си херцогът изпита особено облекчение, когато ургизенията и чувството му на вина към Луиза започнаха да се разтварят. И двамата бяха положили усилия. Повече не можеше да се направи.

Луиза наведе отново глава над ръкоделието и двамата поседяха в приятелско мълчание. Никога не се бе чувствал така непринудено и спокойно в нейно присъствие. В градината цареше такова умиротворение, че една от прелестно оцветените пеперуди, които прехвърчаха наоколо им, кацна за момент на дланта му.

Стивън обаче не беше готов за такова пълно спокойствие. Тогава попита, спомнил си първата ѝ забележка.

– Каза, че си приела предложението ми, защото си искала много да се върнеш в Ашбъртънското абатство. Защо? Та ти никога не го беше виждала преди да се оженим.

Младата жена направи последния бод и отрязва лъскавия конец. А след това повдигна творението си и пред очите му се разгърна прелестен гоблен, изобразяващ покритата градина. Но не такава, каквато беше сега. Каменните арки не бяха изгъркани, растенията бяха по-различни, а на фона се открояваше четвъртитата форма на камбанарията. Това изображение му напомни старинната гравюра, направена на абатството преди много години. Точно така бе изглеждало Ашбъртънското абатство в дните, когато е било все още манастир.

Луиза разгърси малкия гоблен и внезапно той оживя и ги заобиколи, сякаш се бяха върнали назад във времето. И двамата стояха на кади-фената трева, само че сега Луиза беше с тъмни дрехи на монахиня.

Тя вдигна към лицето му спокойния си поглед.

„Много отдавна, в друг живот, съм живяла в абатството и душата ми е била в покой. В този живот бях привлечена към него отново, защото съм търсила инстинктивно това, което е искало сърцето ми. Но когато се омъжих за теб и дойдох да живея тук, разбрах, че не камъните ме бяха зовали. Това, за което бе копняло сърцето ми всъщност, беше общността от вярващи, която бях изгубила.“

Камбаната в камбанарията над главите им призова с дълбокия си тържествен глас към молитва. Луиза наклони за момент глава. *„Довиждане, Стивън. Дано Божията милост бъде с теб.“*

Обърна се и си тръгна, а дългата роба се плъзгаше безмълвно след нея по тревата. Херцогът забеляза, че в другия край на градината се движеше редичка от облечени по подобен начин жени. Луиза се присъедини към края на процесията, все така свела глава, със скрито под покривалото лице.

Първата монахиня мина през вратата, водеща към параклиса. Една по една жените се скриваха от погледа му. След Луиза вратата се затвори безшумно и младият мъж остана сам.

По същия беззвучен начин, по който Луиза бе общувала с него, той осъзна, че някога тя е била част от духовната общност, която бе живяла и се бе молила тук в продължение на векове. Обречена на безбрачие и преданост към Бога, тя се бе чувствала цялостна и щастлива. Но тъй като не бе намерила това усещане за цялостност в съвместния си живот с него, тя се бе изпълнила с дълбока тъга, която ги бе разделяла по-сигурно от каменните стени.

И сега бе отново щастлива. Стивън затвори очи и отправи благодарствена молитва заради нея. Първата истинска молитва в живота му.

Ако беше жив. Животът беше Розалинд, не някакъв празен двор, който се бе превърнал отново в градината, която познаваше и обичаше.

Огледа се неспокойно. Сърцето му спря да бие за момент, когато видя Розалинд, която приближаваше по една от диагоналните пътеки, хванала под ръка някакъв мъж.

Но... но тази жена не беше Розалинд. Очите ѝ бяха сини, а не кафяви, беше малко по-ниска. С невероятно спокойствие и примирение осъзна, че това бяха София Уестли и нейният съпруг, Филип Сен Сир. Граф и графиня Дю Лак.

София му се усмихна така, сякаш го познаваше от години, и му предложи ръката си. Тя беше топла, твърда и съвсем реална. Херцогът се наведе над нея, за да я целуне. Когато се изправи, осъзна изумен, че всъщност тя беше по-млада, отколкото бе Розалинд сега, а съпругът ѝ

беше само с няколко години по-голям от нея. И по-млад от Стивън.

София продължаваше да го държи за ръката и в съзнанието му започнаха да се появяват ярки картини. Видя възрастна жена, която вървеше, препъвайки се, из гората, стиснала в ръце някакво ужасено дете. Криеше се от войниците и използваше малкото си пари, за да купува храна от селяните и да плаща за превоза с каруци. И най-сетне, когато стигнаха до някакво морско пристанище, но не беше ясно дали във Франция или Белгия, тя купи с последните си останали пари билет до Лондон. Стивън имаше странното чувство, че София и Филип бяха съпровождали дойката и малката ѝ повереница през целия път, като ги бяха пазили, доколкото могат.

Но не бяха успели да спасят възрастната жена, когато претовареното ѝ сърце не издържа на лондонския кей. Стивън видя как униформеният пазач посегна към Розалинд, видя как тя побягна ужасена и малките ѝ крачета я отведоха сред вонящия лабиринт от улички зад пристанището.

София и Филип не се отделяха от детето и използваша малката власт, която притежаваха, за да го пазят. София търсеше някого, който да може да вземе дъщеря ѝ и да ѝ осигури безопасност, но без успех. Тя беше само един призрак, при това нов и объркан.

Тогава дойде денят, в който София откри Томас и Мария, които излизаха от Лондонската кула, като се смееха и обсъждаха посещението си там. В Мария младата графиня откри духовна близост, така че успя да достигне до нея. И да я подтикне да тръгне из мизерните, злокобни улички на квартал „Сейнт Катрин“.

София успя да заведе семейство Фицджералд където трябва. А Филип пък даде на малката си дъщеричка невидимия подтик, който я изпрати в ръцете на актрисата. И тогава най-сетне граф и графиня Дю Лак бяха свободни да търсят своята Градина на светлината.

– Разбирам. – Стивън се приведе и целуна гладката буза на своята тъща. Филип се ръкува по мъжки с него. Той беше красив тъмен мъж с топли кафяви очи. Очите на Розалинд. – И двамата сте си свършили добре работата.

„Не само ние.“ – Филии направи жест и херцогът вече гледаше към една оградена градина. Една възрастна жена, с излъчващо спокойствие лице, наблюдаваше няколко деца, които играеха на слънцето. Мадам Стандиш, смелата бавачка на Маргьорит.

Старицата вдигна глава и се усмихна на Стивън, а след това насочи отново вниманието си към своите повереничета. И той разбра, че на

това място, което не беше земята, но и не беше съвсем небето, тя се грижеше за умрели деца.

Младият мъж погледна отново към София и Филип.

– Благодаря ви – промълви той. – Знам, че не сте спасили дъщеря си заради мен, но аз имах най-голяма полза от вашите действия. Тя беше най-голямата радост в моя живот.

В главата си чу едновременно два гласа: „*Кажси на Маргьорит колко много я обичаме. Очакваме с нетърпение деня, в който ще я видим отново.*“ После София и Филип се обърнаха и тръгнаха към слънцето, докато изчезнаха в светлината.

Гърлото му се беше свило от силни, непознати му чувства, докато ги изпращаше с поглед. Усещаше как светлината го изгаря, как прониква във всяка фибра от съществуването му.

И тази светлина беше любов. Отпусна се върху пейката, на която бе седяла Луиза. Трепереше от връхлитащите го емоции; те изригнаха в него едновременно с изгарянето на вътрешните му баристри.

Сега вече виждаше ясно как бе изградил стена около себе си, за да се предпази от мъката на обичта. Конструкцията бе започната още през първите месеци на живота му. Най-ранните му спомени бяха свързани с наказанията, които му бяха налагани заради свободното изразяване на емоциите. Бе прибавял тухла след тухла към стената, когато баща му се скара, задето плака след смъртта на любимото си котенце или когато го наби, защото го завари да играе с деца от имението с ниско потекло. Издигна я още по-високо, когато разбра за изневерите на майка си. Страх, гняв, срам и предателство, тухла по тухла се издигаше стената, докато го раздели от болката на живота.

Но също така, разбира се, и от радостта. Когато приключи с нейното изграждане, той се бе превърнал в образец на английски джентълмен. Хладен, дистанциран, справедлив, никога прекалено страстен в името на приличието. Без да рискува да опита върховете моменти и дълбините на любовта.

Болезнените проблясъци го караха да се чувства като направен от лед, който се пропуква на пролетната топлина. Но обкръжаващата го светлина беше топла и лекуваше ранения му дух с любов. Осъзна, че в живота му винаги бе имало любов, макар да не се бе осмелявал да я нарича с това име. Беше обичал майка си въпреки всичките ѝ недостатъци, и сестра си, която бе свикнала по-скоро да дава, отколкото да получава. Винаги беше обичал Майкъл, макар чувството да бе изопачено от странно съперничество.

Но най-много от всички обичаше Розалинд. Нейната топлина и разбиране бяха осветили тъмните кътчета на духа му от самото начало, и страстта, която бяха споделяли, бе най-близкото до рая от всичко, което познаваше. Фактът, че я беше открил въпреки всички пречки, бе ясно доказателство за съществуването на някакъв Божествен план.

Затвори очи и позволи на благословената светлина да премине през него. Розалинд. Неговата съпруга, неговата любима. Испита дълбоко усещане на страхопочитание и благодарност, че на прага на смъртта бе открил природата на любовта.

И никога повече нямаше да се страхува от смъртта.

Глава 33

Розалинд остана просната на леглото дълго след като изплака всичките си сълзи, измръзнала, но прекалено безсилна, за да помръдне. Болестта на Стивън напредваше с ужасяваща бързина, много по-бързо от способността ѝ да я приеме.

Но нямаше избор. Той беше неин съпруг и тя му дължеше цялата си обич, независимо дали означаваше да го придумва да се храни, или да не допуска лекарите до него. Но нямаше да позволи собствената ѝ мъка да я обезсилва и осакатява.

Светлината чезнеше постепенно. Беше тук от часове. Трябваше вече да смени Хъбъл, който стоеше неотлъчно да херцога.

Поршия, сгушена до нея като мъничка черно-оранжева топчица, се размърда и отвори големите си зелени очи. Това котенце беше истински гений, когато ставаше дума за промъкване през врати, и очевидно бе успяло да последва Розалинд в апартамента на лорд Майкъл. Цял следобед бе правило безмълвно компания на своята господарка.

Розалинд се усмихна и погали с пръст вратлето на животинчето. Сватбеният подарък на Стивън, избран така, че да носи удоволствие дори в най-мрачните часове. Изборът му беше изключително успешен. Невъзможно беше да видиш чудатостите на Поршия или да усетиш граповото ѝ езиче на ръката си, и да не се почувстваш малко по-добре.

Младата жена чу като през мъгла някакви звуци от долния етаж. Може би посетители. Наистина трябваше да стане, да си измие лицето и да добие по-представителен вид. Все пак беше актриса. Можеше да владее емоциите си и да играе ролята на силната, достойна господарка на дома. И точно така щеше да направи, след още няколко минути, когато събереше достатъчно сили.

Някой мина през вратата към дневната, чуха се енергични стъпки. Миг по-късно вратата към спалнята се отвори широко.

Розалинд се надигна рязко и се озова лице в лице с най-красивата жена, която бе виждала. Новодошлата имаше тъмни коси, безупречно лице във формата на сърце и изглеждаше невероятно елегантна дори в семплия пътнически костюм.

Херцогинята въздъхна сподавено. Плъзна се от леглото и се изправи, облегнала ръка на едната от неговите колони, като усещаше болезнено сълзите по бузите си.

– Добър ден. Вие трябва да сте лейди Майкъл. Аз... съжалявам, че не намирате във вашата стая.

– Няма нужда от извинения. Никой не ме очакваше. А вие трябва да сте... – Лейди Майкъл наклони глава на една страна. – Новата съпруга на Стивън?

Младата жена кимна.

– Казвам се Розалинд.

Лейди Майкъл погледна през рамо и се обърна към своята камериерка, която я бе последвала:

– Можеш да си вървиш, Моли. – Прекоси стаята с усмивка. – Удоволствие е да се запозная с вас, Розалинд. Наричайте ме Катрин.

Щом пое протегнатата ръка, херцогинята изтърси неочаквано и за самата себе си:

– Аз носих една от вашите рокли през втората си вечер в Лондон. Стивън се закле, че не бихте се разсърдили, но аз все още не знам доколко да му вярвам.

Новодошлата се изсмя.

– Непременно му повярвайте. Стивън има неизменно право. – Обърна се и свали първо шапката, а след това пелерината. – Той сега вкъщи ли е?

Очевидно не знаеше за състоянието на своя девер. Розалинд си пое дълбоко въздух, за да овладее емоциите си.

– Тук е, но е много болен. Днес следобед получи ужасен пристъп и сигурно още спи.

Катрин се завъртя рязко на пети, видимо смяяна.

– Значи е вярно? Неговият лекар Блакмър писа на съпруга ми преди няколко седмици, за да каже, че Стивън не е добре и заминал неизвестно къде без нито един слуга. Майкъл тръгна незабавно да го търси. И оттогава продължава да го търси. – Прехапа долната си устна. – Тъй като разбрахме, че Стивън се жени и бягаше така бързо, та Майкъл все не успяваше да го догони, аз реших, че Блакмър е сгрешил. Аз... аз... не исках да повярвам, че е сериозно болен.

– Лорд Майкъл е търсил брат си ли? – попита Розалинд, изненадана. – Стивън не предполагаше, че някой ще се разтревожи толкова от отсъствието му. Просто искаше за известно време да избяга от обичайния си начин на живот.

– И го направи с изключителен успех. – Катрин завъртя очи. – Моят съпруг, който никога не се е отличавал с търпение, се ядоса много. Найсетне ми писа от Шотландия, за да ми каже, че се отказва, и предложи

да се срещнем тук, в Лондон.

– Шотландия ли? – попита невярващо херцогинята.

– Очевидно двамата с доктор Блакмър, който е с него, са проследили карета, в която пътувала двойка, с подобно на вашето описание, почти по целия път до Единбург.

Розалинд премигна.

– О, Боже! Не знам дали да плача, или да се смея.

– По-добре се посмейте – заяви прагматично етърва й. – По-приятно е.

Тя имаше право, но в момента на Розалинд съвсем не й беше до смях.

– Кога би трябвало да пристигне в Лондон съпругът ви?

– Утре или вдругиден, струва ми се. – Катрин въздъхна и запали една лампа, тъй като ставаше все по-тъмно. – Имам чувство, че не съм го виждала цяла вечност.

– Колкото по-скоро дойде Майкъл, толкова по-добре. Дори два дена може да се окажат прекалено дълъг срок.

Катрин вдигна шокирана поглед от лампата.

– Толкова лошо ли е състоянието на Стивън?

Розалинд се отпусна немощно върху крайчеца на леглото.

– Критично, Едва не умря днес. Аз... страхувам се, че може да си отиде всеки момент.

Дъхът на лейди Майкъл секна.

– Какво казва лекарят?

– Стивън не ми позволява да извикам лекар. Очевидно баща му е страдал ужасно от лечението, предписано му от различни лекари преди да умре, и съпругът ми не желае с него да се случи същото.

– Трудно е да се обори подобен аргумент – съгласи се Катрин. – Може ли да го видя? Имам доста голям опит в гледането на болни и ранени. Това може да се окаже полезно.

– Разбира се.

Розалинд я поведе по коридора към стаите на херцога, които се намираха в другия му край. Спалнята на болния беше уютна, затоплена от запаления огън и осветена от няколко запалени свещи. Край леглото стоеше Хъбъл със строг вид.

Стивън лежеше така неподвижно, че съпругата му бе обхваната от ужас, преди да види лекото повдигане и спадане на гърдите. Катрин трепна, като видя девера си. Измършавялото му лице и хлътналите бузи можеха да принадлежат наистина на един намиращ се пред прага на

смъртта човек.

Херцогинята се приближи до него и прошепна:

– Буден ли си, скъпи?

Клепачите му потрепнаха и той отвори очи.

– *Смърт, не се гордей, макар някои да те наричат всемогъща и страховита, тъй като не си такава* – промълви той. – *Кратък сън и се събуждаме за вечността.*

За момент сърцето на младата жена спря да бие, защото реши, че той бълнува. Но погледът му я успокои веднага. Тя се усмихна с облекчение.

– Сигурно се чувстваш по-добре, щом цитираш Джон Дън.

– Наистина съм по-добре. Съжалявам, че те разстроих днес. – Усмихна се с безкрайна нежност. – Трябва да говоря с теб, но... в момента съм уморен.

– Защо не си починеш още малко? – предложи тя. – Изглеждаш много по-добре, отколкото преди. Още сън ще ти се отрази още благотворно.

Но той беше не само по-силен, а и по-различен, по начин, който тя не можеше да определи. Стивън кимна немошно.

– По-късно, тогава.

Сега вече Розалинд осъзна, че това, което съзираше в очите му, беше умиротворение. Дори щастие. Скритият страх и гняв от предопределената му съдба, които бяха част от него, откакто го познаваше, бяха изчезнали. Дори за това бе дълбоко благодарна. Но същевременно си даваше сметка, че приемането на смъртта го отдалечаваше с още една стъпка от нея.

Прогони тази мисъл и заяви с усмивка:

– Имаш посетителка.

Снаха му се приближи от другата страна на леглото.

– Здравей, Стивън.

– Катрин. – Лицето му светна. – Майкъл също ли е тук?

– Не, но ще пристигне скоро. – Тя се наведе и целуна го по бузата. – Много лошо от твоя страна да се разболяваш така. Не одобрявам.

– Аз също. Дяволски безотговорно от моя страна. Както разбирам, двете със съпругата ми сте се запознали вече.

Катрин се засмя.

– О, да. Имам намерение двете с Розалинд да си поделим една бутилка вино и да сравним записките си за съвместния живот с мъж от семейство Кениън.

Той потрепери преувеличено.

– Слава Богу, че няма да чуя това.

– То само щеше да увеличи още повече аристократичната ти самомнителност – отговори Розалинд, силно развълнувана, че той все още можеше да се шегува.

Младият мъж погледна към тъмния прозорец.

– Двете би трябвало да слезете да се нахраните. Катрин сигурно е гладна, след като е пътувала.

– Добре. – Розалинд взе бурканчето с хапчета от масата. – Още лекарство?

Той кимна.

– Две, ако обичаш.

Херцогинята отброи две таблетки в дланта си и след това му занесе чаша прясно мляко, за да ги изпие. Целуна го и притисна за миг бузата си в неговата. Кожата му беше хладна, но не лепнеща от студена пот както преди няколко часа.

После уведоми Хъбъл, че ще го отмени по-късно. Когато излязоха от стаята и заслизаха по стълбите, етърва й рече:

– Писмата на Майкъл бяха пълни с всевъзможни възбуждащи парченца информация за неговите търсения и ме изпълваха с такова любопитство, че само дето не умрях. Както разбрах, вие сте актриса и Стивън се присъединил за известно време към семейната ви трупа? Много ми се иска да чуя цялата история, ако нямате нищо против.

Херцогинята въздъхна; питаше се дали Катрин нямаше да реагира като сестрата на Стивън.

– Не съм се омъжила за него заради парите.

Събеседницата й повдигна тънките си вежди.

– Това е повече от очевидно, достатъчно е човек да ви види заедно.

Младата жена си отдъхна.

– Радвам се, че го виждате. Клаудия определено не е на това мнение.

– А, Клаудия – промълви сухо лейди Майкъл. – Мен тя никога не ме е нападала директно. Почти. Но това се дължи най-вече на факта, че не понася да се намира в една стая с Майкъл. Освен това смята, че той заслужава едно такова грубо и вулгарно създаване като мен.

– Тя не ви одобрява?

– Клаудия рядко одобрява някого, а аз на всичкото отгоре й давам пребогат материал да не го стори. – Очите на младата жена заиграха. – Вдовица с дъщеря на ръце, жена, грижила се за голи мъже, следвала

частта на мъжа си из целия Пиренейски полуостров... Истински ужас! Нито една действително благородна дама не би издържала на такъв живот.

Розалинд се засмя.

– Струва ми се, че ни свързват доста неща, Катрин.

– Определено. – Хвана под ръка новата си етърва. – Ела сега да опустошим кухнята, докато ми разкажеш всичко.

Херцогинята точно това и направи. В трапезарията вечеряха скромно със супа, хляб и сирене, а Розалинд разказа как мистър Аш бе спасил Брайън от удавяне. Как бе станал част от трупата. И за венчавката на помяната. Накрая я запозна със собствения си произход.

В замяна научи много за обожаваните деца на Катрин и за дома ѝ в Уелс. Беше ясно, че обожаваше и съпруга си, което достави истинско облекчение на Розалинд. Ако Катрин го обичаше, значи не бе възможно да е чак толкова ужасяващ.

След като си поделиха каничка кафе, херцогинята каза:

– Сега се качвам горе, за да отменя Хъбъл за през нощта. Ще се постарая да бъда добра домакиня, но се страхувам, че ти знаеш по-добре от мен как да управляваш домакинство.

– Вероятно. Изобщо не се притеснявай. – Новодошлата прикри с длан прозявката си. – Готова съм да си лягам. Пътуването беше бързо и уморително. Но първо искам да ти задам един последен въпрос. – Поколеба се, преди да добави: – Случайно да си бременна?

Розалинд я загледа със зяпнала уста.

– Явно си превъзходна медицинска сестра.

– Някои жени придобиват особено изражение – обясни етърва ѝ. – Значи е вярно?

Младата жена кимна.

– Почти съм сигурна.

– Алелуя! – Катрин сияеше. – Толкова се радвам. Стивън сигурно е на седмото небе.

– Още не съм му казала. Смятам да го направя тази нощ, ако е буден.

– Да се молим да е момче.

– Стивън твърди, че Майкъл не искал да бъде херцог. Но като майка ти не искаш ли това за сина си? – попита любопитно Розалинд.

– Не съвсем. Не се съмнявам, че като порасне, моят малък Никълъс ще може да се справя с всичко. Майкъл обаче за нищо на света не би искал да бъде херцог, а пък моето желание е да не го виждам нещастен. –

Усмихна се. – Или прекалено зает, за да няма достатъчно време за мен.

Херцогинята подозираше, че никой мъж не би бил толкова зает, че да няма време за Катрин Кениън. Любопитството ѝ обаче все още не беше задоволено, затова попита:

– Защо му е толкова неприятно на лорд Майкъл да стане херцог?

Етърва и се поколеба и отвърна, като премерваше всяка своя дума:

– Никога не съм виждала стария херцог, но знам, че се е отнасял отвратително със съпруга ми. Той няма нито един хубав спомен от Ашбъртънското абатство, като се изключат някоя и друга момчешка лудория със Стивън. Няма нищо против да ходи там от време на време, но не желае да има нищо общо нито с имението, нито с титлата.

Розалинд кимна; това вече можеше да го разбере. Изправи се и постави внимателно ръка върху корема си.

– Ще се постарая и заради двама ви.

Катрин стана и я прегърна.

– Толкова се радвам, че Стивън те е намерил.

Херцогинята се отпусна за момент в прегръдките ѝ. Осъзна, че с майчинския си характер ѝ напомня за Мария.

– Аз също – отвърна тихо тя. – Въпреки всичко, аз също се радвам.

* * *

Когато се събуди, Стивън видя съпругата си, седнала тихо до леглото, с кръгове под очите.

– Защо, за Бога, седиш на стол – промърмори той, – когато имаш на разположение половината от това голямо легло?

Тя премигна сънено насреща му.

– Наистина ли искаш да си легна в него? Не ми се ще да ти причиня болка.

– Не смятам, че болката ми ще се увеличи, ако спя със съпругата си. Всъщност предполагам, че дори ще се почувствам по-добре. – Поколеба се. – Освен ако ти е неприятно да бъдеш толкова близко до човек в моето състояние.

Младата жена отвори широко очи.

– Идиот. Как можеш да си помислиш, че не искам да бъда с теб? – Излезе с прозявка от стаята. – Идвам веднага, само да си облека нощница.

Той въздъхна, идеята за нощницата не му допаднаше. И двамата щяха да бъдат прекалено облечени. Но някоя искрено желаеща им доброто душа можеше да дойде, за да види в какво състояние се намира той.

Вече бе научил, че намалената възможност за усамотение бе част от цената, която се плащаше за умирането.

След няколко минути Розалинд се върна в спалнята, облечена в нощница с деликатни бродерии, а дългата ѝ коса бе сплетена на плитка на гърба. Тя изгаси свещите, като остави само една на скрина и се приближи до леглото.

– Още лекарство?

– Не. Само теб.

Не искаше да губи безценно време в упоен сън.

Младата жена се плъзна под завивките до него. Той привлече мекото ѝ тяло в обятията си и това му достави толкова голямо удоволствие, че почти го заболя. Колкото и парадоксално да беше, това същевременно намали вътрешната му болка или поне му помогна да не я забелязва дотолкова.

– Прекрасно е да те усеща човек – прошепна Стивън.

– Ммм. Мога да кажа същото за теб.

Издиша бавно и топлият ѝ дъх затопли врата му. Лежаха така безмълвно в продължение на няколко минути. Накрая Розалинд започна свенливо:

– Имам добра новина. Изчаках, за да бъде сигурна. Изглежда... изглежда ще имам бебе.

Стивън затаи дъх; страхуваше се да повярва. Но сърцето му се изпълни с радост, която преля и се разпространи из цялото му тяло.

– Това е прекрасно! – Прилив на енергия му позволи да се надигне на лакът. На лицето на Розалинд бе изписано същото задоволство, което цъфтеше на лицето на всяка жена от Ева насам, съобщила току-що на съпруга си, че ще го дари с дете. Херцогът приглади светлокестенявите ѝ коси. – Какво умно момиче си само.

– Ти също имаш принос в тази работа. – Засмя се и постави дланта му върху корема си, който все още не разкриваше своята тайна. – Мисля, че е станало първия път, когато се любихме, в плевника.

– Това е чудо, Розалинд. – Отпусна се отново върху възглавниците, без да отделя ръка от корема ѝ. – И двамата се мислехме за бездетни. Но заедно създадохме нов живот.

Живот, който той нямаше да може да види. Ето я горчивата мисъл. Може би, подобно на София и Филип, щеше да има възможност да ги посети поне веднъж. Но нямаше да бъде същото като да държи бебето в ръцете си или да търси по лицето му следи от Розалинд...

Отпъди решително тези мисли. Сега беше тук, с Розалинд, и току-

що бе научил радостна вест. В замяна той пък трябваше да ѝ предаде посланието, което му бяха поверили за нея.

– Днес, след пристъпа – започна той, – се случи нещо невероятно.

Описа ѝ посещението в абатството, което не бе извършил с физическото си тяло. Не спомена думите, които бе казала Луиза по повод брака им, тъй като му се струваше, че те засягаха само тях двамата, но пък сподели обяснението ѝ за смъртта като преход. Освен това разказа за срещата си с родителите на Розалинд и за това как бяха бдели над нея.

Завърши с думите:

– Родителите ти казаха да ти предам, че те обичат много. – В настъпилото мълчание той се запита дали съпругата му няма да го сметне за луд. В този момент се чу задавен звук и младият мъж разбра, че плачеше, завряла лице в рамото му.

– Розалинд? Не съм луд, да знаеш. – Целуна я по слепоочието. – Вероятно съм имал просто много реалистичен сън.

– Сигурно се дължи на бременността. Струва ми се, че сега всичко ме кара да плача. – Избърса очи с крайчето на чаршафа. – Ако е било сън, е бил истински. Когато ми разказваше как моите родители са били заедно и са бдели над мен, приех думите ти с цялото си сърце.

Потърка бузата си в неговата. Стивън мислено благодари на Хъбъл, който го бе избърснал привечер.

– Веднъж ме попита защо вярвам, че животът не е само това, което виждаме около нас, и аз не можах да ти отговоря. Но ти току-що обясни защо. Моите родители са мои ангели хранители. Осъзнах го още щом изрече тези думи.

И ако София и Филип бяха заедно, със сигурност един ден и той и Розалинд щяха да се съберат. Погали я по гърба; чувстваше се близко до нея не само физически, а и емоционално. Работата беше там, че му се искаше да бъде дори още по-близко. Искаше да се слее с нея, да чуе вика ѝ на блаженство, да усети разтърсващото удоволствие...

Преглътна с усилие.

– Никога досега не съм си давал сметка до каква степен желанието идва от съзнанието, а не от тялото. Толкова ми се иска да те любя. Но не мога. – Устата му се изкриви с горчивина. – Просто не съм в състояние да го направя.

– Всичко е наред, Стивън – прошепна младата жена. Дланта ѝ се плъзна надолу по тялото му и спря върху слабините му с изпълнен с безкрайна нежност жест. – Не знам... не знам дали мога да понеса

интимността ни при мисълта, че това може да бъде за последен път.

Херцогът усети буца в гърлото си. Още загуби, а тази бе наистина голяма. Дали в Градината на светлината имаше физическо съединяване? Веднъж беше чел някъде, че на небето имало духовно съединяване, което било по-хубаво от сексуалното. Тогава се бе усъмнил в думите на писателя, защото не виждаше откъде той можеше да знае това. Сега, след като бе любил толкова пъти Розалинд, не вярваше, че нещо може да бъде по-хубаво.

Но така поне имаше на какво да се надява.

* * *

Младата жена лежа будна дълго след като съпругът ѝ заспа. Видението, за което ѝ бе разказал, ѝ се стори съвсем правдоподобно и истинско. Нейните родни родители бяха с нея и я бяха поверили в ръцете на осиновителите ѝ. Тя бе двойно благословена. И въпреки това бе изживяла целия си живот в страх.

Тази мисъл я изпълни с гняв към самата нея. Тогава през съзнанието ѝ премина ужасната сцена от смъртта на родителите ѝ. Да, те бяха умрели бързо, но ужасът от онази нощ се бе запечатал в самата ѝ душа. Трагедията бе последвана от ужасяващи седмици, от смъртта на любимата ѝ бавачка. А после следваха студ, глад и парализиращ страх, докато се бореше да остане жива.

Нищо чудно, че оттогава непрестанно се бе чувствала несигурна, макар да бе спасена като по чудо. Бе погребала ужаса и бе съсредоточила усилията си да бъде безупречна дъщеря, така че Томас и Мария да я задържат при себе си.

През всичките години страхът я бе съпровождал като сянка. Беше се страхувала от неизвестното, страхуваше се да остави семейството на своите осиновители, страхуваше се да обича прекалено много друг човек. Бе по-безопасно да обичаш много хора, отколкото само един, затова бе дала обич на мнозина. Беше се омъжила за Чарлз, защото той бе част от нейния свят, света, който познаваше. Дори бракът със Стивън ѝ се бе струвал безопасен, тъй като болестта му означаваше, че ще може скоро да се върне към познатия живот. Но любовта ѝ към него не беше безопасна, излагаше я на риска от загуба, а това чувство не ѝ даваше мира от смъртта на нейните родители. Затова не бе признала дори пред себе си, че го обича. Че го харесва – да. Че вдъхва в нея страст – определено. Но не и че го обича.

Това бе наистина гротескно. Винаги се бе мислила за спокойна и

разумна, но дори пред себе си не бе честна, не признаваше колко много обича Стивън. Любовта ѝ към него не беше безопасна – да го загуби, щеше да бъде равносилно да разсекат сърцето ѝ на две.

Но един ден щяха да се съберат отново. Сега вече вярваше в това. Тази мисъл успя най-сетне да позволи на изтощената млада жена да заспи.

Глава 34

Ден дваисет и четвърти

На следващата сутрин Стивън се събуди изненадващо свеж. Може би се дължеше на факта, че Розалинд все още спеше в обятията му. Дори Поршия се бе промъкнала до тях и бе прекарала нощта свита на топка върху леглото. Добро котенце.

Когато Розалинд се събуди, болката вече беше започнала да го разяжда отново, но намаля, след като тя му даде още две хапчета опиум. После го убеди да изпие едно яйце, разбито с топло мляко и мед. Изпи сместа предпазливо на малки глътки, но течността остана в стомаха му.

Прекосяването на стаята беше толкова над неговите възможности, че дори не помисляше за такова нещо, но се чувстваше достатъчно силен, за да се надигне и седне в леглото. Поканиха Катрин и прекараха приятна сутрин заедно. Младият мъж се чувстваше удобно, облегнат на планината възглавници, които бе струпала зад гърба му Розалинд. Говореха главно жените. За него беше достатъчно, че е с две от съществата, на които държеше най-много на този свят.

Херцогът се питаше безстрастно колко ли още ще оцелее тялото му. Един ден, може би два. Най-голямото му желание беше брат му да пристигне преди края.

Тогава в стаята се появи Хъбъл. Винаги непроницаемото му лице сега бе разкривено от изненада.

– Ваше височество, тук са лорд и лейди Херингтън. Тя настоява да ви види.

Розалинд ахна, а Катрин, която седеше от другата страна на леглото, едва не изтърва чашата си с чай. Не по-малко изненадан, Стивън отвърна:

– Покани ги.

Клаудия и съпругът ѝ Андрю влязоха само след секунди. Графинията замръзна, когато видя брат си. Явно някой ѝ беше казал за болестта му, но въпреки това действителността я бе сварила неподготвена.

Тя се овладя, поне външно, и се приближи до леглото.

– Трябваше да дойда, Стивън.

– Радвам се да те видя. И теб също, Андрю.

Ръкостискането на зет му беше кратко, но сърдечно. Той беше

добър човек.

Розалинд наблюдаваше посетителите като лъвица, пазеща болното си малко, но Катрин рече любезно:

– Добър ден, Клаудия. Вярвам, че всички вкъщи сте добре?

Изражението на графинята се смекчи както винаги, когато станеше дума за децата ѝ.

– Много добре, благодаря. А твоите син и дъщеря?

– Също са добре.

Разговорът замря, но Стивън побърза да добави:

– Можете да поздравите също и нас с Розалинд.

– О... но това е прекрасно. – Клаудия изглеждаше изненадана, но и искрено зарадвана. Бебетата открай време бяха най-краткият път към нейното добре оградено със стени сърце. – Трябва да се грижиш много добре за себе си, Розалинд.

– Така и възнамерявам да правя – отговори младата жена.

Тъй като нямаше сили за леки разговори, Стивън промълви:

– Розалинд, ако нямаш нищо против, може би Клаудия би искала да се види насаме с мен.

– Да, но първо... – Графинята хвърли изпълнен с мъка поглед към съпруга си. Той докосна леко лакътя ѝ. Очевидно това ѝ даде сила и тя продължи зададено: – Розалинд, Катрин, искам... искам да се извиня за миналото си държание и към двете ви.

Сега вече наистина изумена, херцогинята рече:

– Извинението е прието. Напълно естествено е да се притесняваш за брака на брат си.

В очите на лейди Майкъл проблеснаха иронични светлинки, но и тя каза няколко помирителни думи. Устните на Клаудия потрепераха.

– И двете сте по-великодушни, отколкото заслужавам.

– Не желая да се карам с вас, лейди Херингтън – заяви с достойнство Розалинд. – Никога не съм го желала.

След това хвърли поглед на етърва си и размени няколко думи с лорд Херингтън, след като излязоха от спалнята.

Клаудия не седна; закрачи неспокойно из стаята. Беше уморително дори само да я гледаш.

– Радвам се, че дойде – изрече Стивън. – Не мислех, че ще те видя повече.

– За малко да стане точно така. – Графинята не смееше да срещне погледа му. – Съпругата ти дойде да ми каже за твоята болест. Държак се отвратително с нея.

Стивън трепна, защото си представи много добре сцената.

– Езикът ти винаги е бил зъл, когато си разстроена. Какво те накара да промениш мнението си и да дойдеш?

Сестра му се приближи към прозореца и погледна навън. Непрек-
лонният ѝ профил напомняше на стария херцог.

– След като съпругата ти си тръгна, Андрю влезе в салона и ме за-
вари да плача. Не... не мисля, че ме е виждал да плача досега. Разбира
се, поиска да разбере какво става. Обясних му, очаквайки да одобри по-
зицията ми към твоя брак, убедеността, че никоя актриса не е достойна
да бъде херцогиня Ашбъртън.

– Той не се ли съгласи?

Клаудия поклати глава.

– Намръщи се и рече, че вманиачаването ми по темата за рода Аш-
бъртън вече излиза от контрол. А после заяви нещо, което ми напомни
току-що казаното от твоята Розалинд: че каквото и да правя сега, няма
да получа одобрението на баща ни. – В очите ѝ заблестяха сълзи, но не
закапаха. – Че трябва да уважавам тази, която си избрал за съпруга, и да
престана да упреквам и теб, и Майкъл, че сте мъже, а аз не съм.

На Стивън никога не му беше минавало през ума, че вечното недо-
волство на сестра им можеше да се дължи на нещо подобно. Това обаче
звучеше съвсем логично. Андрю бе наистина проницателен човек.

– Ако животът беше справедлив, ти щеше да бъдеш син, Клауди –
отвърна той, като използва умалителното име, с което се бе обръщал
към нея в детството им. – От всички ни ти се приближаваше най-много
до идеала на баща ни за това, какво би трябвало да представлява един
херцог Ашбъртън. – Въздъхна, като си помисли за многобройните слу-
чай, в които бе предизвиквал безмилостното презрение на баща си. – Но
той беше несправедлив към всички нас, както знаеш. Тъй като ти беше
момиче, не ти отделяше вниманието, от което се нуждаеше и което зас-
лужаваше. Мен пък не ме харесваше, защото не притежавах съсловното
високомерие, на което държеше толкова, а Майкъл направо го малтре-
тираше. – Не беше необходимо да ѝ напомня причината. – Трудно ми е
да му простя това, което причини на брат ни. Но доколкото разбирам,
той, прилича много на своя баща. Бил е отгледан с вярата, че подобно
поведение е единствено правилното.

– И както каза, аз приличам много на него. – Графинята сведе мрач-
но глава. – Нямах представа колко много зависи от подкрепата на Анд-
рю; разбрах го едва сега, когато я изгубих. Знаем, че имам труден харак-
тер, но Андрю винаги е бил до мен, въпреки всичките ми недостатъци. –

Преглътна с усилие. – Не се харесвам особено, Стивън, но не знам как да се променя. Ако не съм дъщеря на баща си, коя съм тогава?

– Ти си също така съпруга, майка, сестра – отвърна тихо херцогът. – Да не говорим, че си графиня Херингтън. Колкото до Андрю... очевидно съпругът ти те разбира много добре. Наистина ли мислиш, че ще престане да те обича, след като, както каза сама, винаги е бил наясно с несъвършенствата ти?

– Той не ме обича. Как би могъл да ме обича някой? – извика отчаяно тя.

Ужасяващи, безмълвни сълзи потекоха по бузите ѝ.

Не можеше да гледа мъката ѝ. Спомни си как, когато беше много малък, тя го викаше, за да го прегърне. Младият мъж каза:

– Аз не мога да дойда при теб, Клауди, така че ще трябва да дойдеш ти, ако искаш да се прегърнем.

Винаги, когато го бе викала, той се бе устремявал право в обятията ѝ. Графинята се усмихна през сълзи и приседна на ръба на леглото.

– Съжалявам, Стивън – промълви тя, като избърса очи. – Ти си тежко болен. Би трябвало аз да ти предложа утеха, а не да искам ти да ме утешаваш.

Той я потупа по дланта.

– Всъщност открий, че умирането е проста работа. Животът е далеч по-сложен.

От лешниковите ѝ очи потекоха отново сълзи.

– Не мога да понеса мисълта да те изгубя, Стивън – промълви тя. – Аз съм по-голяма от теб – не е справедливо да съм жива и здрава, макар и толкова лоша, а ти, който си много по-добър от мен, да умираш.

Младият мъж се усмихна.

– Може и е вярно, че само добрите умират млади.

Клаудия притисна длан към устата си.

– Точно това ми каза Розалинд, когато дойде у нас. О, Стивън, цял живот съм допускала само грешки.

Херцогът я хвана за ръката и я притегли към себе си, за да може да я прегърне през раменете. Лейди Херингтън завря лице в рамото му и заплака. Само отчасти заради него, беше му напълно ясно. Повечето от тези сълзи бяха от съжаление – за бащата, когото обожаваше, но на когото така и не бе успяла да се хареса, заради безуспешните опити да живее според някакви невъзможни стандарти.

– Не бъди толкова лоша към себе си, Клаудия. В детството ти беше любимият ми човек. Ти ме изслушваше. Караше ме да се чувствам

обичан. Винаги си била прекрасна с малките деца. – Усмихна се. – Ако не беше графиня, от теб щеше да излезе прекрасна бавачка.

Тя щеше да бъде като мисис Стандиш, да рискува живота си, за да защити повереното ѝ дете, което и да е то. Графинята се изсмя през сълзи.

– Вероятно щях да се справя много по-добре.

Имаше чувството, че ако каже каквото трябва, щеше да ѝ помогне, но не беше сигурен какво точно беше то. И тогава му дойде наум нещо.

– Защо се омъжи за Андрю? Имаше по-добри предложения. Можеш да бъдеш маркиза, не само графиня.

– Ами защото той ми харесваше най-много, разбира се. Когато бях с Андрю, винаги се чувствах хубава и умна. Желана. – Въздъхна. – Беше чудесно да бъдеш желана, въпреки че така и не разбрах кое пораждаше тези чувства у него.

– Съжалявала ли си някога за брака си?

– Никога – отвърна веднага тя.

– С други думи, ти го обичаш и винаги си го обичала. Казвала ли си му го някога?

Тя се изправи и започна да пригладжа роклята си.

– Той знае, че... че не ми е безразличен.

Стивън не се изненада, че сестра му не можеше да използва думата любов. Той самият се бе държал така почти през целия си живот. Всъщност до предишния ден, когато бе напуснал за малко живота.

Сега вече знаеше от какво се нуждаеше сестра му. Стивън рече:

– Старият херцог ни научи на своя вариант на основните добродетели, Клаудия. Гордостта и благоприличието се намираха на най-горното място в неговия списък. Любовта не фигурираше изобщо. Всъщност, макар по тази тема да не се казваше нито дума, ние научихме, че да обичаш е признак на слабост. Достойно за презрение. – Спря за малко; трябваше да почине, преди да продължи. – Баща ни беше обърнал нещата с главата надолу. Любовта е най-голямата добродетел, това, заради което си заслужава да се живее. Гордостта и благоприличието са само пепел. Кажи на Андрю, че го обичаш, Клауди, както заради него, така и заради себе си. Кажи го и на децата си. – Усмихна се слабо. – Дори да ти се струва, че езикът ти ще се схване, докато изречеш тази дума.

Лейди Херингтън го погледна неуверено.

– Мислиш ли, че биха искали да го чуят?

– Според мен да. Не гледай с такова неодобрение на всичко, което си, Клауди, защото в характера ти има много възхитителни неща. Ти си

смела и почтена и обикновено вършиш всичко с любов, макар не винаги да го казваш.

– С любов? Аз?

Тази идея очевидно я изненадваше не по-малко, отколкото бе изненадала преди време него самия.

– Да, ти. Зад хапливия си език винаги си криела добро сърце. – Отпусна се назад на възглавниците; чувстваше се прекалено уморен. – Само не забравяй следващия път, когато си на път да се разфучиш, да си отхапеш езика, ако трябва.

– Аз... ще опитам. – Погледна го, изражението ѝ беше мрачно. – Довиждане, Стивън. Никога не съм предполагала колко ще ми липсваш; осъзнах го една сега, когато е вече прекалено късно.

Той ѝ се усмихна уморено.

– Ще се видим отново. Тя сбърчи вежди.

– Наистина ли го вярваш?

– Знам го – отвърна той и дочу в гласа си ехо от думите на лейди Уестли.

– Моля Бога да си прав. – Наведе се и го целуна по бузата. – Аз... обичам те, Стивън. – Усмихна се криво. – Езикът ми не се схвана.

Младият мъж се засмя.

– Аз също те обичам, Клауди.

Толкова лесно беше да изрече тези думи. Защо подобно нещо му се бе струвало невъзможно през по-голямата част от живота му?

Когато сестра му излезе от спалнята, херцогът се обърна на една страна с уморена въздишка. Замисли се и си даде сметка, че още не беше казал на Розалинд колко много я обича. А като се обърнеше назад, беше съвсем ясно, че се влюби в нея почти от първия път, когато я видя. Какъв невероятен глупак беше, щом го разбираше едва сега. Но той беше Кениън и думата любов я нямаше в речника му. Предишната нощ, когато езикът му най-сетне се бе отвързал, двамата имаха нужда да си кажат толкова много думи.

Докато потъваше в сън, Стивън си повтаряше, че това, което трябва непременно да направи преди да умре, е да сподели с Розалинд какво изпитва към нея.

* * *

Тик-так. Тик-так. Тик-так. Часовникът върху полицата над камината в спалнята тракаше прекалено силно в тишината. Пред Ашбъртън Хаус бе разпръсната слама, за да приглушава звуците от уличното

движение, и това средство действаше забележително.

Розалинд прокара неспокойно длан по завивките върху леглото на Стивън. Беше късно следобед и той бе заспал веднага след тръгването на сестра си. Ядоса се, че Клаудия бе използвала толкова много от бързо топящата се енергия на съпруга ѝ.

Но обяната в сълзи графиня се държа неочаквано сърдечно на сбогуване и се вкопчи някак отчаяно в ръката на съпруга си. Трудно беше да повярваш, че е същата жена, която помнеше Розалинд. Стивън сигурно я бе омагьосал. Розалинд се надяваше, че магията ще трае вечно.

Катрин дежуреше заедно с нея край леглото на болния, шиеше безмълвно стари вещи, които се нуждаеха от кърпене. Икономът се ужаси, че лейди Майкъл ще се занимава с подобна слугинска работа, но младата жена искаше да заеме с нещо ръцете си.

Розалинд предпочиташе да наблюдава лицето на спящия си съпруг. Той изглеждаше спокоен и щастлив в съня си.

Тук-так. Тук-так. Тук-так. Всеки звук отмерваше неумолимо последните мигове от живота на Стивън.

Неспособна да понася този звук и секунда повече, Розалинд се изправи и се приближи до камината. Разбиването на позлатения часовник в тухленото огнище щеше да ѝ донесе огромно удовлетворение, но проклетото нещо струваше цяло състояние, а и най-вероятно беше семейна реликва. Затова предпочете да го отвори отзад и да спре махалото.

Благословена тишина. Приближи се до прозореца и погледна навън. Смрачаваше се и се сипеше ситен, силен дъжд. Подходящо неприятен ден.

Дали Стивън щеше да бъде все още тук призори? Или на следващата сутрин?

– Радвам се, че спря този часовник – промърмори зад гърба ѝ Катрин. – Определено ми действаше на нервите.

– Така ли? А аз мислех, че ти нямаш нерви. Изглеждаш толкова спокойна в болничната стая.

– Имам голям опит, но е много трудно, когато пациентът е близък, скъп човек. – Въздъхна и потри слепоочията си. – А Стивън ми е много скъп. Винаги се държал приятелски с мен и с дъщеря ми. Ейми ще бъде съсипана.

– Може би е егоистично от моя страна, но се радвам, че си тук – усмихна се плахо Розалинд. – Мислех да помоля майка си или сестра си да дойдат. И двете обаче губят самообладание, когато някой се разболее. Поради тази причина аз се грижех за нараняванията на хората от

трупата.

– Изглежда, че си поемала всички задачи, с които не са се справяли темпераментните ти колеги – заяви развеселено лейди Майкъл. – И с мен винаги е било така. Талантът е чудесно нещо, но някой трябва да кърпи и чорапите.

Усмивката на нейната събеседница се стопи. Тя подпря чело на студеното стъкло.

– Катрин, толкова се срамувам от себе си, но част от мен желае това мъчение да свърши. И в същото време не знам как ще го понеса, когато приключи.

– Нормално е да искаш край на страданията, както за Стивън, така и за теб самата – отвърна тихо младата жена. – Колкото до това, как ще го понесеш... ще го правиш миг по миг, защото си длъжна. Заради детето.

Припомни си, че Катрин е погребала двамата си родители и съпруга си и изпита срам от собствената си слабост. Трябваше да бъде силна заради бебето – най-важното наследство на Стивън.

В този момент болният я повика немощно. Тя се обърна веднага й се приближи до леглото.

– Как се чувстваш?

Той сви рамене.

– Достатъчно добре.

С други думи, болеше го, но нямаше намерение да се оплаква. Как можеше да бъде толкова спокоен, толкова уравновесен? Беше го помислила за герой, когато спаси Брайън, но проявената тогава смелост бледнееше многократно пред сегашната.

Даде му безмълвно още две таблетки. След като ги преглътна, тя го целуна по челото.

– Искаш ли да пийнеш още яйце с топло мляко и мед? Или може би бульон?

– Яйце с мляко звучи добре.

Младата жена се обърна към каната, която готвачката беше приготвила преди около час и поставила в легенче с натрошен лед. Докато му пълнеше чашата, той промълви:

– Исках да ти кажа нещо.

Тя го погледна с усмивка на лицето, точно навреме, за да види как изведнъж цялото му тяло се стегна и той възкликна:

– Дяволите да го вземат!

Сгърчи се на леглото и затвори очи. Връхлетя го нов пристъп, доста

силен. Стисна ръката му, а вътрешно се разяждаше, защото не можеше да му помогне с нищо.

Спазмът премина бързо, тъй като дори болестта се нуждаеше от повече сили, отколкото имаше херцогът. След минути той застина, отново изгубил съзнание. Двете жени смениха безмълвно изцапаните завивки и чаршафи.

Когато приключиха с това и Розалинд започна да бърше лицето на Стивън с мокра кърпа, Катрин възкликна:

– Нека да извикаме един лекар, когото познавам.

Розалинд вдигна поглед.

– Знаеш, обещала съм му да не допускам подобно нещо.

– Иън Кинлок не е като другите лекари – отвърна лейди Майкъл. – Познавам го от армията. Той е блестящ, изключително квалифициран и като специалист по вътрешни болести, и като хирург, Спаси живота на Майкъл, когато другите хирурзи се бяха отказали да правят каквото и да е. Всъщност една от главните причини Майкъл да тръгне да търси брат си беше желанието му да го заведе при Иън.

Розалинд се поколеба, разкъсвана между даденото обещание и отчаяното желание да се вкопчи във всяка надежда, колкото и малка да бе тя. Усетила колебанието ѝ, Катрин продължи:

– Нека поне го прегледа. Иън ще уважи желанието ти да не се увеличават страданията на Стивън. – Затвори очи и притисна китка към челото си. – Моля те, позволи ми да го повикам. Трябва да направим нещо.

Херцогинята въздъхна изтощено.

– Добре. Изпрати да го повикат.

Лейди Майкъл напусна стаята почти бежешком. Розалинд спря да бърше лицето на своя любим. Оправи завивките му и го целуна.

– Обичам те, Стивън – прошепна тя. – Винаги ще те обичам.

Той може би нямаше да я чуе. Но тя трябваше да изрече тези думи.

* * *

Хъбъл беше благодарен, че има какво да свърши, когато го изпратиха да намери Иън Кинлок. Бяха му необходими няколко часа, докато го открие и заведе в Ашбъртън Хаус. По това време Стивън вече дишаше по-леко. Розалинд стоеше до него и го държеше за ръката, вперила поглед в лицето му, сякаш чрез тази концентрация можеше да го задържи сред живите.

Вратата се отвори и Катрин скочи на крака.

– Иън, слава Богу, че дойде.

Херцогинята вдигна очи. Етърва ѝ прегръщаше широкоплещестия мъж с непокорна бяла коса, който беше влязъл току-що в спалнята. Хвана го под ръка и го поведе към ложето на болния.

– Розалинд, представям ти моя приятел и чудодеец Иън Кинлок. Иън, херцогиня Ашбъртън.

– Ласкателствата няма да ти помогнат да стане чудо, Катрин – отвърна с отчетлив шотландски акцент новодошлият. – Това е приоритет единствено на Господ и той го прави доста пестеливо. – След това кимна на домакинята и остави лекарската си чанта край леглото. – Разкажете ми за заболяването на вашия съпруг, херцогиньо.

Лекарят се оказа по-млад, отколкото бе предположила в началото, на не повече от четирийсет години, въпреки белите си коси. Излъчваше интелигентност и невъзмутимо спокойствие. Радостна, че се бе съгласила да го извикат, младата жена отговори:

– Доколкото знам, болките са започнали в края на пролетта или началото на лятото. Той каза, че неговият лекар диагностицирал тумор на стомаха и черния дроб.

– Това е по-скоро описание, отколкото диагноза – изръмжа Кинлок. – Какви са симптомите?

Тя му отговаряше, доколкото можеше, изпълнена със съжаление, че не бе разпитвала по-подробно Стивън. В това време Катрин се оттегли. Кинлок започна прегледа. Опипа старателно корема на болния и измърмори:

– Туморът е или твърда маса, или подуване. Не усещам нито едно, нито другото, но определено се забелязва чувствителност.

Беше абсолютно прав. Макар да бе в полусъзнание, Стивън стенеше под ръцете на лекаря. Розалинд потрепваше заедно с него.

– Това означава ли, че не е толкова болен, колкото си мислим? – попита с надежда тя.

– Ашбъртън е в критично състояние, няма две мнения по въпроса. – Кинлок бръкна в чантата си и извади от нея игла. – Но трябва да призная, че съм дълбоко озадачен относно причината на неговото страдание.

Херцогинята прехапа долната си устна, когато Иън заби иглата насред дланта на съпруга ѝ. Той почти не реагира, но Розалинд потрепери цялата.

Стивън не бе искал да страда от лекарска намеса. Но докато наблюдаваше безмълвно действията на медика, тя си спомни думите на съпруга си, че би опитал всичко, което му кажеше всеки знахар в Англия, ако

имаше шанс да се излекува.

Какъвто и да е шанс, дори най-минимален, бе по-добре от нищо.

Глава 35

Измокрени до кости от леденостудения дъжд, Майкъл и Блукмър язدهа мълчаливо. До целта им оставаше съвсем малко. Вечерта беше мрачна, в съзвучие с настроението на Майкъл.

В погледа му блесна надежда, когато завиха по „Гровнър Скуеър“ и пред очите им се изправи Ашбъртън Хаус.

– Виж светлините в прозорците и сламата на улицата. Стивън е тук и, ако е рекъл Господ, Катрин – също.

Блукмър изправи гръб и застана нащрек.

– Моля се да е така. Вече започвах да мисля, че това издирване никога няма да свърши.

Усещането бе до болка познато и на Майкъл.

Конярят, който пое животните, потвърди, че херцогът и новата му съпруга били в Лондон от около две седмици, а лейди Майкъл пристигнала предишния ден. Гласът на слугата спадна до шепот, когато додаде, че господарят бил много болен. Не се очаквало да живее повече от един-два дена.

Майкъл си отключи сам; лицето му бе застинало в каменна маска. Стивън му беше дал този ключ, за да му помогне да се чувства наистина като част от семейство Кениън. С тази цел беше направил още много неща, И ето, че сега Стивън... Младият мъж пресече грубо мисълта. Без да се интересува дали спътникът му го следва, той прекоси забързано долния етаж към стълбището, водещо към покоите. Вдигна очи и видя съпругата си, седнала на една скамейка в коридора пред апартамента на брат му. Беше подпряла тъмнокосата си глава на стената; изражението ѝ беше не по-малко съсипано от неговото собствено.

Повика я шепнешком. Катрин отвори очи, сякаш я бе стреснал насред дрямка. Лицето ѝ светна като го видя.

– Майкъл!

Скочи на крака и хукна надолу по стълбите. Срещнаха се на междинната площадка, като се сблъскаха един в друг.

– Боже, Катрин, колко ми липсваше!

Стисна я в прегръдките си толкова силно, че стъпалата ѝ се отделиха от пода. У дома. Най-последно.

– И ти на мен.

Обви ръце около врата му и вдигна лице, без да усеща мокрите му,

студени дрехи. Целувката ѝ го накара да забрави почти напълно последните няколко влудяващи седмици.

Пусна я със съжаление и попита:

– Как е Стивън?

Младата жена въздъхна и опря чело в бузата му.

– Жив. Току-що дойде на себе си, но състоянието му е много тежко.

Няма... няма да изкара още дълго.

Блакмър, който чакаше на дискретно разстояние, заизкачва стълбите.

– Заведете ме при него – рече припряно той. – Може би аз ще успея да направя нещо.

Погледът на бедния човек бе почти обезумял. Той явно се надяваше да направи някакво чудо.

– Десет минути няма да променят нищо. Искам да го видя първо аз, след като е в съзнание. Използвай времето, за да хапнеш и да се преоблечеш в сухи дрехи.

И Майкъл заизкачва последните стъпала, хванал за ръка своята съпруга.

– Но аз съм неговият лекар – заяви поривисто Блакмър. – Трябва да го видя незабавно.

Майкъл се обърна и отвърна с нетърпящ възражение тон:

– По-късно!

Катрин побърза да се намеси:

– При него в момента има лекар, доктор Блакмър, Иън Кинлок, наш приятел. – Младата жена набърчи чело. – Иън ми се стори озадачен, въпреки че не обясни защо. Двамата бихте могли да се посъветвате, докато Майкъл и Стивън се видят.

Блакмър отвори уста да се възпротиви, но я затвори без да издаде звук.

– Ще се преоблека и ще се кача след няколко минути – обяви найсетне той, обърна се и заслиза.

Майкъл продължи нагоре, като се притисна към мекото тяло на своята съпруга.

– Радвам се, че си извикала Кинлок – прошепна той. – Аз самият възнамерявах да направя точно това. Ако някой е в състояние да помогне, това е Иън.

– Той каза, че не може да прави чудеса – побърза да го отрече Катрин.

– Какво мислиш за провинциалната актриса на брат ми?

Катрин го удостои с неодобрителен поглед.

– Забрави мнението, което си си съставил предварително. Розалинд е прекрасна. Дватама със Стивън са истински влюбени. Иска ми се да се бяха срещнали преди десет години. – Очите ѝ блеснаха шеговито. – Освен това е много привлекателна. Радвам се, че първа се добрах до теб.

Младият мъж се засмя и зарови лице в косите ѝ. Мирисът им беше сладък, свеж и неустоим.

– После ще имаш достатъчно време да просиш комплименти, безсрамно момиченце.

Жестът, с който погали небръснатата му брадичка, съдържаше толкова много обещания, но тя се сепна и заизкачва отново стълбището.

– Освен това Розалинд се справи бързо и ефикасно с осигуряването на поколение, затова предлагам да се молиш с всички сили да е момче.

Съругът ѝ се почувства като затворник, който е зърнал току-що отворена врата.

– Но това е прекрасно! Стивън сигурно е много щастлив.

По лицето на Катрин премина сянка.

– Наистина е щастлив.

Майкъл разбираше много добре; знаеше как би се чувствал сам, ако се бе разболял безнадеждно, докато тя бе бременна с Никълъс – комбинация от радост, че нещо от него щеше да оцелее, и гняв, че няма да може да отгледа своето дете.

Удоволствието от срещата със съругата му се стопи, като си спомни причината на посещението им тук. Спря, за да свали мократа пелерина от раменете си и да я метне на перилата. След това с мрачно лице отвори вратата към спалнята на брат си.

* * *

Стивън се събуди преди доктор Кинлок да бе приключил с прегледа. Макар очевидно да го измъчваше болка, той понесе всичко стоически и не обвини Розалинд, че е извикала лекар. Въпреки това тя се измъчваше от угризения, когато се отдалечи от леглото, за да остави двамата мъже да разговарят насаме.

Седна до прозореца, без да отделя очи от съруга си. Спомни си нещо, което бе казала на Джесика в дните, когато животът ѝ бе по-обикновен. Достойнството бе дотолкова неотделима част от Стивън, че нищо, дори смъртта, не можеше да му го отнеме. Тогава още не си бе давала сметка колко верни са думите ѝ.

В този момент вратата се отвори и на прага ѝ се появи млад мъж.

Лорд Майкъл Кениън, разбира се. Макар да бе мръсен и изморен от пътя, той беше нашрек като някой хищник, качество, което младата жена бе забелязвала и у други войници. Приличаше си много със Стивън, а Катрин не пускаше ръката му.

Тъй като херцогът разговаряше с Кинлок и все още не беше забелязал брат си, Розалинд реши да прескочи запознаването.

Тя пристъпи напред и се обади тихо:

– Лорд Майкъл, радвам се, че дойдохте. Доктор Кинлок почти приключи с прегледа.

Той насочи погледа си към нея. Проницателни зелени очи, различни от далеч по-миролюбивия сивозелен поглед на брат му. Почувства се като мишка, наблюдавана от котка.

И тогава, за нейно изумление, той се усмихна. Хищникът изчезна и приликата със Стивън се увеличи.

– Здравей, Розалинд. Катрин ми разказа за теб.

Ръкува се с нея, тъй като да се поклони означаваше да пусне съпругата си.

Боже мили, как бе възможно тази среща, от която се бе страхувала толкова, да премине така лесно?

– Почти ме е страх да питам какво е казала – отвърна искрено тя.

– Каза, че си прекрасна и заслужаваш най-любезно отношение. – Ръката му стисна раменете на Катрин. А аз правя винаги това, което ми казва жена ми.

Катрин завъртя очи в театрално-показно недоумение.

– А луната е направена от сметана.

Смехът им привлече вниманието на болния. Той обърна глава към вратата и се усмихна уморено.

– Майкъл. В последния възможен момент.

На изпитото му лице личаха признаците на смъртта. При тази гледка дробовете на Майкъл се свиха, така че едвам можеше да си поеме дъх. Наложил си да диша равномерно, пусна съпругата си и се приближи до леглото.

– Но определено не благодарение на теб. Катрин обясни ли ти как с Блакмър тичахме седмици наред по дирите ти из цяла Англия?

Макар лицето му да бе изнурено и гласът – подобен на шепот, Стивън успя да се пошегува:

– Явно съм по-умен, отколкото се мислех, след като съм успял да ти се изплъзна толкова дълго.

Иън Кинлок вдигна очи. Той бе лекувал раните на Майкъл на два

пъти по време на войната и сега придоби заинтригуваното изражение на дърводелец, който проверява състоянието на една от изработените от него маси.

– Приятно ми е да те видя, полковник.

– Удоволствието е мое. – Двамата се ръкуваха. – Приключи ли с прегледа?

– За момента. Говорете си спокойно. Аз трябва да помисля.

И смръщил вежди, прекоси стаята и се загледа съсредоточено в огъня. Двете жени се оттеглиха тактично в другия край на спалнята, там, където нямаше да чуват разговора между братята.

Майкъл се отпусна на един стол до леглото. Чувстваше се някак си странно. Как, по дяволите, трябваше да разговаря човек с умиращия си брат? Хиляди неща му идваха на ума, но нито едно не му се струваше достатъчно важно.

Стивън улесни задачата му.

– Най-добре първо да се погрижа за деловите въпроси. Надявах се, че ще успея да свърша всичко, но времето ми изтече по-скоро, отколкото мислех. Освен това снощи Розалинд ми съобщи, че ще имаме бебе, а това е ново усложнение.

– Хубаво – намеси се Майкъл.

– Много. Но аз наистина не очаквах някога да имам наследник. Аз... отдавна се бях отказал от тази надежда. – Затвори очи за момент. – Мислех, че ти ще ме наследиш веднага. Вместо това ще трябва да се чака няколко месеца, докато се разбере дали детето е момче или момиче. Грижливо изградените ми планове явно ще станат на пух и прах. Секретарят ми в момента работи с адвокатата. Приготвят документите, които определят засега теб и Розалинд като попечители на имението Ашбъртън. Ако се роди момиче, тогава, разбира се, ти ще ме наследиш. Ако е момче, ще останеш негов настойник до двайсет и първата му година. – Очите му блеснаха развеселено. – С други думи, за теб остава цялата работа без титлата.

– Повярвай ми, предпочитам го по този начин – отвърна с топло чувство младият мъж.

– Моля те... наглеждай Розалинд. – Болният премести поглед към балдахина. – Не че тя не може да се грижи за себе си. Предполагам, че ще се омъжи отново. Не бъди прекалено възмутен, ако го направи.

– Ти си по-великодушен от мен – отвърна брат му. – Ако на мен ми предстоеше да умра, бих предпочел да мисля, че Катрин няма да погледне никога друг мъж и ще прекара остатъка от живота си в дълбок траур.

Стивън вдигна вежди.

– Наистина ли?

Дори като дете Майкъл никога не бе успявал да заблуди брат си.

– Не – призна той. – Щях да искам тя да бъде щастлива. Само не толкова, колкото е била с мен.

– Възхитително честен. Когато напуснах абатството и се запътих на север, възнамерявах да намина в Уелс, за да те видя. Искях да те питам какво е да се намираш лице в лице срещу смъртта. Знаеш доста по тази тема. Но не го направих. Бях прекалено горд, за да питам по-малкия си брат как да се справя със страха. – Бръчките на лицето му се задълбочиха. – Но сега гордостта ми се струва нещо съвсем глупаво.

– Явно си намерил отговорите и без моята помощ. – Новодошлият се взря в лицето му и разпозна дълбокото примирение, което бе изпитвал и той самият пред близостта на смъртта. – Струва ми се, че си намерил покой.

– Да. – Погледът на болния се насочи към съпругата му, застанала в другия край на стаята. – Господ ми е свидетел, че не искам да умирам. Но през последните седмици изпитах повече щастие, отколкото мнозина получават за цял живот. Никога нямаше да го имам, ако не беше болестта ми.

И Розалинд, провинциалната актриса, беше причината за това щастие. Трябваше да има по-голяма вяра в преценката на брат си, укори се Майкъл. Спомни си за забележката на Рейф да не мисли веднага най-лошото и да си създава предубеждения. Направо му се прииска да се скрита заради проклетата си аристократична гордост, когато узна за брака на Стивън. Понякога доста приличаше на стария херцог. Не често, слава Богу.

Все така без да отделя поглед от съпругата си, болният промълви:

– Според мен, ако знаехме, че светът ще свърши съвсем скоро, улиците щяха да се изпълнят с хора, бързащи да намерят тези, които обичат, за да им кажат за чувствата си. – Обърна отново глава към брат си. – Обичам те, Майкъл. Искан ми се през годините да бяхме по-добри приятели.

Мъката, стаена под повърхността, избухна със сила, която изгори сърцето на Майкъл. Той постави длан върху ръката на брат си и наведе глава.

– И аз те обичам – възкликна с чувство той. – Нямаше да бъдем приятели, ако не беше ми протегнал ръка в най-тежкия за мен период. Много съм ти задължен за това.

– Ползата за мен беше не по-малка. – Стивън си пое несигурно въздух. – Днес сутринта дойде Клаудия с намерението да поправи предишните си грешки. Ако подаде маслиненото клонче и на теб, а аз мисля, че ще го направи, моля те, заради мен, не го хвърляй в близкия огън.

– Няма – обеща Майкъл. Заради брат си. Усещаше забавения пулс на ръката му. Колко ли оставаше? Божичко, колко ли оставаше? – Ако не сменим темата, ще получа астматичен пристъп.

– В никакъв случай. – Болният затвори очи, за да събере сили. – Нека да преминем към другите ми недовършени дела. Подготвил съм документите за купуване на театър „Атиниум“ за родителите на Розалинд. Погрижи се сделката да се извърши бързо. Розалинд е запозната с финансовите подробности.

Купуваше театър на тъст си и тъща си? Е, брат му открай време си беше щедър.

– Бъди спокоен.

Стивън изброи лаконично останалите си недовършени работи и тази проява на пълно доверие беше не по-малко вълнуваща от прочувствените им думи преди малко. Само преди три години този разговор, тази неподлежаща на съмнение вяра, беше немислима.

Херцогът очевидно се изморяваше, изреченията му ставаха все по-кратки, почивките – по-чести. Майкъл се надяваше секретарят и адвокатът да пристигнат по-скоро с документите за попечителството. Това щеше да освободи съзнанието на брат му и щеше да опрости правната ситуация.

Иън Кинлок, който до този момент бе съсредоточено огъня, се обърна рязко.

– Катрин, херцогиньо, елате тук. Искам да разговарям с всички ви.

Жените се приближиха пъргаво до леглото. Щом видя изопнатото лице на съпруга си, Розалинд взе бурканчето с лекарството и го погледна питащо. Той кимна изтощено. Тя изсипа две таблетки в дланта си и наля чаша вода. Майкъл се трогна от изпълненото й с нежност внимание. Напомни му на Катрин, а за него това бе най-голямата похвала.

– Ти до по-различна диагноза ли достигна, Иън? – попита Катрин.

– Да. Питам се дали да споменавам изобщо подозренията си, защото са невероятни, а и не искам да предизвиквам напразни надежди. Нищо обаче не съвпада така с фактите. – Лекарят прокара напрегнато пръсти през белите си коси и с този жест ги разчорли още повече. – Ако съм прав, Ашбъртън, прогнозата се променя напълно. Но не мога да си обясня как може да е вярно.

Замълча, видимо развълнуван. Възможно беше Стивън да живее?

– За Бога, Кинлок – обади се остро Майкъл, кажи какво мислиш?

Иън се поколеба още известно време, след което заяви бавно:

– Според мен някой трови херцога.

Глава 36

Настъпни оглушителна тишина. Шокиран, Стивън даде знак на Розалинд да не му дава засега таблетките с опиум. Ако Кинлок беше прав, не можеше да си позволи да притъпява болката за сметка на яснотата на ума.

– Как е възможно това?

– Абсурд! – извика в същия момент Майкъл. – Че кой може да иска да отрови брат ми?

– Може да не е умишлено. Симптомите са на арсеник, който се използва широко както за приготвяне на лекарства, така и за домашни материали като тапети например, така че отравянето може да е инцидентно. – Впери сериозен поглед в болния. – Ако съм прав за причината, можеш да се възстановиш напълно.

Майкъл ахна, а Катрин промълви:

– Боже милостиви!

Погледът на младата жена политна към девер й.

Да се възстанови. Подобна възможност изглеждаше дори още по-невъзможна от предположението за отравянето. Мисълта да оздравее остави Стивън странно безчувствен. Може би вече се беше приближил толкова до смъртта, че животът не беше възможен. Тогава усети ръката на Розалинд. Обърна поглед към лицето й и видя, как блесна надежда в изразителните й очи. Ако Кинлок бе сбъркал, разочарованието щеше да я смаже.

Херцогът си пое дълбоко въздух, като се молеше лекарят да е прав повече заради своята съпруга, отколкото заради самия себе си.

– Какво е лечението за отравянето с арсеник?

– Ами, пиенето на прясно мляко е най-доброто, което може да се направи. То не само успокоява хранопровода и стомаха, но и се свързва с арсеника и намалява опасността от нанасяне на трайни поражения. – Кинлок въздъхна притеснено. – Ако съм прав в диагнозата си и ако източникът на отровата може да се локализира и отстрани, оздравителният процес ще започне веднага.

Катрин, бившата медицинска сестра, се намръщи.

– Възможно е Стивън да има някаква стомашна треска. Какво те кара да мислиш, че е отравяне?

– Защото съм лекувал два такива случая и приликите с болестта на

Ашбъртгън не могат да се сбъркат. При единия млада испанка бе решила да се избави от стария си богат съпруг.

Розалинд издаде задавен звук.

– Ако само погледнеш към съпругата ми, Кинлок – обади се предупредително Стивън, – кълна се, ще стана от леглото и ще те изхвърля от къщата. – Тъй като в този момент го проряза познатата болка, той додаде сухо: – Или поне ще кажа на Майкъл да го направи.

Лекарят махна пренебрежително с ръка.

– Според собствения ти разказ си бил болен доста преди да се запознаеш със съпругата си. Имал си някои остри симптоми, но те обикновено сочат хронично отравяне.

– Как е възможно да стане такова нещо? – попита Катрин.

– Случаят на хронично отравяне, който лекувах, беше на дете, което боледуваше заради изпаренията от новите тапети в спалнята си. Има и други видове контакт, способни да доведат до подобни резултати. – Вгледа се съсредоточено в своя пациент. – Но не виждам как е възможно отравянето да е случайно. Ако източникът е в твоето имение, трябва да се оправиш, след като го напусна.

– Същият аргумент важи и за умишленото отравяне – намеси се Катрин. – Стивън не е бил с един и същи човек през цялото време на своето боледуване. След като е напуснал абатството, той е пътувал седмици наред под измислено име без никой да знае къде се намира. Майкъл не успя да го открие, затова се съмнявам много, че и убиецът би могъл да го направи.

Херцогът се замисли върху развитието на своето заболяване. Нито обкръжението, нито хората бяха едни и същи. А това означаваше, че цялата теория на Кинлок беше погрешна и той все пак страдеше от смъртоносна болест.

И тогава гласът на Розалинд наруши напрегнатото мълчание.

– Лекарството ти, Стивън – промълви с ужас тя. – Хапчетата с опиум.

И разтвори другата си ръка, в която все още стискаше двете хапчета, които за малко не му беше дала.

– Ти пиеш поне по едно на ден от месеци. А напоследък – и повече.

– Откъде имаш тези таблетки? – попита остро Кинлок. Младият мъж се взря в малките дискчета в дланта на своята съпруга.

– Моят лекар ми ги направи. Джордж Блакмър. Лекото поскърцване на вратата прозвуча оглушително в мъртвата тишина, последвала думите му. В стаята влезе Блакмър. Стивън се запита дали не халюцинира, но

се сети, че семейният лекар бе придружавал брат му по време на злополучното издирване.

Блакмър спря, усетил тежестта на насочените срещу него погледи.

– Херцогът. Да не би да е...

Гласът му секна и лицето му пребледня.

– Не, не е мъртъв. – Майкъл прекоси помещението като пантера и сграбчи яростно лекаря. – Стивън е отровен от арсеника, който ти си му дал. Копеле!

И го блъсна с всички сили в стената.

– Почакай! – възпротиви се Иън. – Може би не хапчетата са източникът.

Но Блакмър не направи опит да отхвърли обвинението. Той просто се взираше в своя нападател, а по измъченото му лице се изписаха ужас и вина. Всички присъстващи разбраха безмълвното признание.

– Кажете си молитвата, Блакмър, защото ей сега ще те застрелям – промълви бавно и отчетливо с убийствен глас Майкъл.

Мигновено в ръката му се появи пистолет и той го насочи към главата на лекаря.

Но преди да бе стрелял, Стивън изстена:

– Не! – Гласът му прозвуча като шепот, но въпреки това разсече авторитетно въздуха. – Не го убивай, поне не още.

Брат му се поколеба, после неохотно пусна виновника и отстъпи. Прибра оръжието, без да сваля тежкия си поглед от своята жертва.

Отрова, не смъртоносна болест. Той щеше да живее. Да живее. Стивън едвам успя да осъзнае този факт с уморения си мозък. Кризата трябваше да бъде разрешена бързо. Събра всичките си сили и помоли Розалинд:

– Помогни ми да седна.

– Ти няма да умреш! – прошепна ликуващо младата жена. Подложи ръка зад гърба му, надигна го и натрупа няколко възглавници зад него. – Слава на Бога!

Херцогът я дръпна да седне до него, преди да насочи вниманието си към човека, който за малко не го бе убил.

– Тъй като беше заплашен моят живот, мое е правото да го разпитам. Блакмър, признаваш ли, че опита да ме убиеш?

– Не... не съм имал намерение да ви убивам. – Лекарят си пое на пресекулки въздух. – Всичко започна с лекарството, което ви дадох, когато се натровихте с храна през пролетта. Само около една четвърт от хапчетата съдържаха арсеник, а в тези, в които имаше, количеството

беше различно. Опасността да се вземе смъртоносна доза наведнъж беше съвсем малка.

– Но с времето той е получил хронично отравяне, придружено с остри кризи в случаите, когато е поглъщал по-голяма доза – намеси се мрачно Кинлок. – Дяволска работа. Колкото повече хапчета е вземал, толкова повече се е приближавал до смъртта.

– Мили Боже, това можеха да бъдат фаталните таблетки! Розалинд захвърли ужасена хапчетата в огъня и избърса с отвращение длан в роклята си. Майкъл погледна към брат си.

– Негодникът призна вината си – заяви с непринуден тон той. – Мога ли вече да го убия?

– Озапти още малко кръвожадните си инстинкти. Все още не знаем защо го е направил.

Сега, като се върна в спомените си назад, Стивън си припомни, че първите умерени болки действително бяха започнали по времето, когато се бе възстановявал от хранителното отравяне. И пристъпите винаги го бяха поразявали малко след вземането на таблетките. Както бе казал Кинлок, беше дяволски добре замислено.

– Блакмър – попита с леден глас той, – какво, по дяволите, съм ти сторил, че да заслужи подобно отношение?

– Никога не съм възнамерявал това да стигне чак дотам. – Лекарят се облегна на стената, като трепереше видимо. – Аз... смятах да изчакам, докато преживеете няколко лоши пристъпа. И след това щях да ви „излекувам“ като по чудо.

– Значи едва не уби един човек, за да подхраниш амбициите си – възкликна невярващо неговият колега. – Как е възможно лекар да падне толкова ниско? Не го застрелвай, полковник. Той заслужава да му напълчат черния дроб с тъп скалпел.

Стивън се намръщи, опитвайки да разбере. Това не можеше да е всичко.

– Все още не си обяснил защо. Ти си лекар, уважаван в нашия край. Проспериращ. От години си в много добри отношения с овдовялата сестра на викария. Не се нуждаеш от чудеса, за да затвърдиш положението си. – Изведнъж го поразиха ужасяваща мисъл. – Или си отровил и други твои пациенти под предлог, че ги лекуваш? Божичко, ти лекуваше Луиза, когато умря!

– Не! – възкликна бурно Блакмър. – Кълна се, никога не съм вредил умислено на друг пациент. Определено не на херцогинята.

Колкото и да беше странно, Стивън му повярва. Ако лекарят беше

способен да лъже така убедително, щеше да отрече отравянето.

– Но това отново ме кара да се питам защо само аз съм бил така благословен с твоето внимание. Да не би да си републиканец, който презира аристокрацията като цяло? Или просто мразиш мен самия?

Блакмър бе навел глава, а гърдите му се вдигаха и отпусаха. Но той така и не отговори.

Тежкото мълчание бе нарушено внезапно от Розалинд, която си пое рязко дъх и възкликна остро:

– Блакмър, веднъж съпругът ми ми каза, че си бил намерено дете, отгледано от енорията. Кой беше баща ти?

Той вдигна рязко глава и я загледа. Лицето му беше посивяло.

– Ти... отгатна.

– Само го погледнете внимателно. – Херцогинята местеше пронизателния си поглед от Блакмър към Майкъл и Стивън, и отново към Блакмър. – Формата на лицето, ръста и цвета на очите. Същите сивозелени очи като Стивън. Приликата не е така силна както между Стивън и Майкъл, но я има. Бащата на Блакмър е старият херцог.

Думите ѝ изненадаха останалите, всички се умълчаха. И тогава Майкъл се обади с отвращение:

– Тази свиня не ми е никакъв брат.

– Майкъл! – Стивън накара с поглед по-малкия си брат да замълчи. – Премести очи към лекаря, който все още стоеше в сянка, облегнат на стената. – Ела тук.

Блакмър се приближи до леглото с вид на човек, който се качва на ешафода. Майкъл го последва, готов да нанесе удар, ако онзи опита нещо.

Херцогът се взря в лицето му; сега вече виждаше ясно приликата. Както бе казала Розалинд, тя не бе така силно изразена, както между тях двамата с Майкъл, но определено я имаше. Човекът, който за малко не го беше убил, му беше полубрат.

– Какво се надяваше да спечелиш като ме убиеш? Да си отмъстиш заради факта, че аз съм законен, а ти – не? Не аз съм виновен за това. Като ми навредиш, няма да промениш обстоятелствата на твоето раждане.

Тъй като Блакмър не отговори, Розалинд се намеси:

– Той не е искал отмъщение, а внимание, приемане. Коя беше майка ти?

– Доячка, умряла е при моето раждане. Няма семейство и така и не назовава бащата на своето дете, затова ме предали на енорията. –

Блакмър затвори уморено очи. – Бях осемгодишен, когато един ден старият херцог мина на кон край нивата, която плевях. Повика ме и ми каза, че съм негов син и ще се погрижи да получа подобаващо образование и уважавана професия. Освен това добави, че като порасна, ще ме признае публично, но така и не го направи. Когато умря, без да ме нарече свой син, се вбесих. Бях много озлобен. Най-накрая то се превърна в... в нещо като лудост. Разбрах до каква степен съм полудял едва когато ти напусна абатството и осъзнах, че не мога да спра това, което бях започнал. – Очите му се разшириха; сивозеленото бе придобило гранитни отсенки. – Исках да... да бъда от значение за теб. Ако не можех да бъда Кениън, поне можех да бъда блестящия лекар, спасил живота ти.

– Искал е връзка, която да стига много по-дълбоко от професионалните услуги – поясни троснато Розалинд. – Да се отнасяте към него като към приятел.

Блакмър вдигна към нея озадачен поглед.

– Защо ме разбирате по-добре, отколкото се разбирам аз сам, херцогиньо?

– Аз самата съм намерено дете – отвърна тя. – Но съм имала по-голям късмет от теб. Затова разбирам отчаяното желание да принадлежиш към нещо. Да бъдеш част от някое семейство.

– Изключително трогателно – заяви язвително Майкъл. – Въпреки това, Блакмър, за малко не извърши убийство.

– Господ ми е свидетел, че изобщо не съм имал намерение да навредя сериозно на херцога – възпротиви се бурно лекарят. – Защо според теб бях така твърдо решен да го намеря? Исках да сложа край на действието на отровата, преди да е станало прекалено късно.

– Или да се увериш, че той е вече мъртъв – изръмжа Майкъл. – А ако Стивън беше все още жив, да продължиш да го „лекуваш“ лично, тъй като си се опасявал, че ако се обърне към друг лекар, измамата ти ще излезе наяве.

Блакмър въздъхна и потърка чело.

– Няма начин да докажа какво съм имал предвид. Но можете да огледате най-подробно всички случаи в лекарската ми кариера. В нея никога не е имало подозрителна смърт. Както каза Ашбъртън, винаги са гледали с добро око и с уважение на мен.

Херцогът се замисли за болестта на първата си съпруга.

– Когато Луиза умираше, той беше с нея почти денонощно до самия ѝ край. И е известен с това, че лекува всички на територията на енорията, независимо дали могат да си позволят да платят.

Майкъл добави замислено, макар и неохотно:

– Докато пътувахме, се случи така, че едно дърво събори къщата, в която се намираха един мъж и неговото дете. Блакмър рискува живота си и пропълзя сред развалините. Ако не беше той, мъжът щеше да почине от загуба на кръв преди да успеем да го измъкнем. – Намръщи се. – Мога да гарантирам за смелостта му. Смелостта често се среща сред престъпниците.

– Може би. Но е вярно също така, че старият херцог се е отнесъл зле с него – заяви трезво Стивън. – Ти по-добре от всеки друг можеш да разбереш това, Майкъл. Да бъде отгледан от енорията означава, че е бил даван ту на едно, ту на друго семейство, където към него са се отнасяли най-вече като към безплатен слуга.

– Дрипи, побои и студена овесена каша – уточни привидно безстрастно Блакмър. – И... и понякога много по-лоши неща. Едва когато ти наследи титлата, викарият бе натоварен със задачата да се грижи да се отнасят добре към сираците и да им се дава някакво основно образование. Испитах безкрайно облекчение, когато го направи.

– Избрал си много неподходящ начин да го покажеш – обади се Катрин с каменно изражение.

– Съжалявам за това, което е трябвало да изтърпиш. Към нито едно дете не би трябвало да се отнасят така лошо. – Стивън се размърда, умората започваше да му тежи като огромен камък. – Но защо реши да ме тровиш, за да ми привлечеш вниманието? Трябваше просто да ми кажеш за нашата роднинска връзка.

Лекарят го изгледа с широко отворени очи.

– Щеше ли да ми повярваш?

– Вероятно. Физическата прилика не може да се отрече, а и съм наясно с похотливите навици на баща ми – отвърна сухо младият мъж.

– Никога не съм предполагал, че има смисъл да разговаряме. – Устата на Блакмър се изкриви с горчивина. – Не съм очаквал справедливост от представителите на семейство Кениън.

И така, арогантността и неверността на стария херцог го бяха надживели и едва не бяха причинили смъртта на неговия наследник. Каква горчива ирония имаше във всичко това.

Стивън разтърка уморено корема си. Трудно му беше да си спомни от колко време вече болката бе постоянен негов спътник.

– Какво, по дяволите, да правя с теб, Блакмър?

Настъпи тишина, която бе нарушена от гласа на Катрин:

– Можеш да го предадеш в ръцете на правосъдието, за да бъде

осъден и вероятно – обесен. Ако не желаш да постъпиш така, какво ще кажеш да замине някъде? Например в австралийските колонии? Там имат нужда от лекари.

– Разбира се, стига да може да му се има доверие, че няма да опита да убие другото. – Лицето на Кинлок също беше като изсечено от гранит. – Този човек е срам за лекарското съсловие, той се е погаврил с дадената клетва.

Стивън погледна към своята съпруга, която стоеше все така вдясно от него.

– Ти какво мислиш?

– Част от мен иска той да страда така, както страдаше ти. След като се погърчи известно време в лапите на непоносима болка, може и да проявя снизходителност. И въпреки това... – Спря да говори за момент, видимо развълнувана. – Кой от нас не е допускал грешки, които биха могли да имат ужасяващи последствия? Когато беше малка, Джесика опита веднъж да изкъпе Брайън. Искаше да помогне, но едва не го удави. Направеното от Блакмър не е невинен инцидент. Но аз му вярвам, че не е имал намерение да те убие.

През годините, през които бе служил като представител на съдебната и изпълнителната власт в своите владения, херцогът често бе раздавал правосъдие и го бе правил добре, но никога не бе решавал въпрос, който да го засяга така пряко. Взря се в изпитото, измъчено лице на лекаря. Неговия брат, който очакваше стоически присъдата си.

Когато бе научил кой е баща му, това вероятно бе отворило в душата му незарастваща рана. Всеки път, виждайки Стивън или Майкъл да минават на кон покрай него, той е страдал от факта, че неговите полубратя живеят, заобиколени от богатство и привилегии, докато той самият е непрекъснато малтретиран и недохранен. А тъй като беше с една-две години по-голям от Стивън, сигурно се е измъчвал още повече от мисълта, че ако беше законно дете, той щеше да бъде следващия херцог Ашбъртън. Бедният, бедният човек!

И въпреки това бе постигнал най-доброто в неговото положение. Беше се възползвал от възможността да учи и бе заслужил да бъде изпратен да следва медицина. Бе първокласен лекар, който не скъпеше времето си и се грижеше за по-онеправданите от него самия. Беше образец на човек, дължащ всичко на собствените си усилия... докато трупалата се с години горчилка в душата му го бе превърнала в отровител.

Стивън погледна към по-малкия си брат. Старият херцог се бе отнасял отврапително и към него, но поне бе отгледан с предимствата, които

дава богатството. Бе имал възможност да бяга от абатството, като отиде в Итън и в домовете на своите приятели. Но дори при това положение емоционалното и физическото малтретиране бяха станали причина да се превърне в човек с труден характер и разрушителни инстинкти, докато успя да се помири със собствените си демони.

В действителност всички деца на херцога бяха жертви на неговата грубост и безчувственост. Клаудия се бе превърнала в язвителна, изпълнена с горчивина жена, а Стивън, предпочитаният син и наследник, се бе отдръпнал дотолкова от живота, че се бе изолирал от всичко, което има значение в него. Трябваше ли Блакмър, който бе страдал най-много от всички, да бъде унищожен, защото гневът му бе избухнал по такъв отвратителен начин?

В този момент самият Блакмър наруши напрегнатото, изпълнено с очакване мълчание, като заяви безстрастно:

– Лорд Майкъл е прав. Макар да не съм възнамерявал да убия, резултатът бе почти такъв. Имаш пълното основание да ме изпратиш на бесилката. – Устата му се изкриви. – Не очаквам прошка. Но трябва заради мен самия, да ти кажа колко много съжалявам. Прости ми, Ашбъртън, задето заради мен преживя целия този ад. – Премести поглед към Розалинд. – И ти, херцогиньо, защото очевидно и ти си страдала. В известен смисъл може би дори повече от твоя съпруг. – После очите му се насочиха към Майкъл. – И ти, лорд Майкъл. Причиних ти голяма мъка и те разделих със семейството ти. Нямамо е миг по време на нашето пътуване, през който да не съм съжалявал за това.

Внезапно Стивън се сети за „Буря“, пиесата, която трупата „Фицджералд“ бе изпълнила при първото му посещение. Винаги му бе допадал много начинът, по който Просперо прощава на брат си Антонио опита да го убие преди десетина години. Стивън винаги бе мислил за тази пиеса, свързвайки себе си и Майкъл с двамата герои. Но между тях нямаше истински престъпления за прощаване, само бе съществувала известна напрегнатост в отношенията им.

Херцогът си пое дълбоко въздух. Болеше го цялото тяло, стомахът му изгаряше в огън. В продължение на месеци бе изтърпял ужасни болки заради това, което бе сторил Блакмър. Трябваше да е вбесен, но гневът щеше да му отнеме повече сили, отколкото можеше да си позволи да пропилее.

Винаги бе смятал себе си за справедлив човек. Къде се криеше правдата в този случай?

Факт бе, че лекарят не бе възнамерявал да убива. А опитът на

Стивън като представител на съдебната власт го бе научил да прави разлика между истинското и фалшивото, привидното разказание. Блакмър се разкайваше искрено и Ашбъртън му вярваше.

Като глава на семейство Кениън, сега бе негов дълг да поправи стореното от баща му престъпление.

– Ако допусна да замине за Австралия, абатството ще остане без лекар, а Блакмър е много добър в своята професия. Предпочитам друг подход. – Със строго изражение на лицето, той впери поглед в очите на своя полубрат. – Даваш ли ми думата си като Кениън никога повече да не вредиш на никого?

Блакмър премигна невярващо, а след това заекна:

– Аз... да, давам я.

– В такъв случай се върни в дома си и към лекарската си практика. – Тонът на Стивън стана сух. – И макар да не вярвам, че някога ще направиш друго престъпление, вероятно ще разбереш предпочитанието ми да намеря друг лекар за своето семейство и прислуга.

– И... и ще ме пуснеш да си вървя? – попита смаяно Блакмър. – След всичко, което направих?

Херцогът постави длан в ръката на своята съпруга. Това докосване му вдъхна нови сили и му помогна да разбере защо гневът му бе толкова слаб.

– Макар да не бих избрал да ме троят, в крайна сметка спечелих безкрайно от това. – Вдигна очи към младата жена, която го наблюдаваше със сериозно изражение. – Ако не го беше направил, никога нямаше да открия Розалинд.

Нито пък духовната вяра, която сега бе част от него и даваше ново дълбоко измерение на живота му. Фактът, че бе намерил радостта в резултат на трагедията, правеше състраданието изненадващо лесно.

Отново погледна към своя полубрат.

– Ще те призная като син на стария херцог. Няма да имам нищо против, ако желаеш да вземеш името Кениън. Някой ден ще бъда готов да те опозная по-добре. Но не още.

Тук стоицизмът на лекаря се пръсна на милиарди парченца.

– Мили Боже! Великодушието ти прави това, което сторих, дори още по-ужасно. – Закри очи, като опитваше да се овладее, след това отпусна ръце и промълви: – Кълна се да... да вървя напред и да не прегрешавам повече.

Херцогът погледна към Майкъл.

– Ще приемеш ли моята присъда? Не те моля да ставаш приятел с

Блакмър, а само да не го убиваш.

Младият мъж въздъхна.

– Забележката на Розалинд за това, че всички грешим, ми припомни какви огромни грешки съм допускал аз самият. И след като съм се възползвал толкова пъти от прошката на моите приятели, нямам право да се сърдя, че си избрал да бъдеш снизходителен. – Прегърна Катрин и я привлече към себе си. – Най-важното за мен е, че ти ще оздравееш. Но все пак мисля, че ще оставя ролята на светец на теб и на моята съпруга. Това никога не е бил моят стил.

Прекалено уморен, за да може да мърда друго, освен очите си, Стивън премести поглед към Иън Кинлок.

– Ти си единственият присъстващ, който не е член на семейството. Съгласен ли си да не говориш за случилото се?

– Така мисля. – Кинлок погледна намръщено към своя колега. – Искането ми се само да беше адвокат. Тогава злобата ти нямаше да ме изненадва. Очаквах обаче нещо по-добро от един лекар.

– Ако това ще донесе някому утеха, знайте, че аз самият никога няма да си простя, задето престъпник лекарската си клетва – заяви без капчица милост към самия себе си Блакмър. – Но наказанието сигурно изглежда леко в сравнение с моето престъпление. Уверявам ви обаче, че въпреки всичко това е много сериозно наказание.

Кинлок се взря в лицето му и кимна мрачно, видимо задоволен.

Розалинд огледа строго събраните около леглото хора.

– Ако всичко важно вече е казано, време е да напуснем тази стая и да оставим Стивън да си почине.

– Всички, освен теб – прошепна херцогът. Сега, когато кризата беше преминала, гласът му вече почти не се чуваше.

Кинлок погледна към болния.

– Много почивка, много прясно мляко и никакъв арсеник повече. Ще намина пак да го видя.

Прибра инструментите в лекарската си чанта и излезе. Катрин погледна към Блакмър.

– Ще наредя да ти приготвят една стая – заяви без особен ентузиазъм тя.

Той наклони глава.

– Много сте мила, лейди Майкъл, но мисля, че ще бъде по-добре да отседна в някой хан.

Тя кимна и целуна бузата на Стивън.

– Иън каза, че не може да направи чудо, но го направи – прошепна.

– Да благодарим на Бога за това.

Майкъл постави ръка върху рамото на брат си. Това кратко, безмълвно докосване издаваше по-добре от всякакви думи чувствата му. После двамата излязоха от спалнята, хванати за ръце. Блакмър понечи да ги последва. Изглеждаше разбит и трагично самотен.

Спомнил си вида на Майкъл, когато бе по-млад и преживяваше дълбока вътрешна криза, Стивън събра сила за едно последно усилие.

– Не можеш да промениш миналото, Блакмър, но можеш да промениш бъдещето си. След като твоят баща те предаде, създай семейство, което ще ти донесе по-голямо удовлетворение.

Лекарят спря.

– И аз исках, но ми се струваше... недостойно. Не е редно да предложа брак на Джейн. Тя е дъщеря и сестра на духовни лица, а аз съм копеле, непризнато дори от собствения си баща.

– Ожени се за нея, Блакмър. Макар никога да не съм се срещала с дамата, сигурен съм, че е приела факта на твоята незаконороденост. Иначе нямаше да бъде с теб – обади се отривисто Розалинд. – Стивън ти дава втори шанс. Използвай го добре.

Лицето на лекаря просветна леко.

– Може би... ще го направя.

И излезе, като затвори внимателно вратата след себе си.

Изтощението, което се бе носило над херцога, се спусна и го обгърна като тежка лондонска мъгла. Той се завъртя на една страна и дръпна ръката на съпругата си, за да я накара да седне на леглото.

– О, Розалинд – прошепна той. Искаше да ѝ каже колко много я обича, но бе изразходвал силите си докрай. – Роза...

С блеснали от сълзи очи, младата жена се изтегна до него върху завивките и го прегърна, като притисна главата му към гърдите си.

– Спи, любов моя – промърмори тя. – Спи и оздравявай.

Стивън въздъхна доволно, отпусна се в благословията на нейната прегръдка и се остави мракът да го обгърне.

* * *

Младата жена се събуди, когато Стивън я целуна под ухото. Отвори очи и му се усмихна лъчезарно. Беше сутрин, стаята беше залята от светлина и двамата лежаха лице в лице, увиди ръце един около друг като бръшлян. Веднага щом видя изражението му, тя разбра, че бягството му от долината на смъртта не беше сън. Той наистина щеше да живее. Щеше да живее.

– Няма да питам дали си спал добре – промълви мързеливо тя, – защото мисля, че не помръдна дори веднъж през цялата нощ.

– Вероятно не. – Той погали нежно гърдите ѝ. – Като стана дума за спане, как се озова в тази нощница? Може би си я носила снощи по време на цялата драма и аз съм пропуснал да забележа?

Розалинд се усмихна.

– По някое време през нощта станах и се преоблякох, но ти така и не помръдна.

– Нямах да усетя, дори да бе марширувал цял полк край леглото ми. Затова пък не съм спал така добре от месеци. – Стисна няколко пъти ръце в юмруци. – Вече се чувствам по-добре. Безчувствеността в длани-те и стъпалата ми намалява, а болката в стомаха е почти поносима.

– Прекрасно! – Младата жена се протегна радостно. – Толкова съм щастлива, че бих подскачала като малко момиченце, ако не беше толкова по-хубаво да си остана в леглото. Ти трябва да си дори още по-щастлив.

– Странно, снощи, когато научих, че няма да умра, се чувствах... някак си вцепенен. Изглежда така бях свикнал с перспективата за предстоящата смърт, че ми беше нужно известно време, докато приема идеята за продължаването на живота ми. – Усмихна се широко. – Тази сутрин положението е съвсем различно. Вече не се страхувам от смъртта, а съм невероятно щастлив, че още не е настъпил моментът да напусна тази земна суета. – Прокара бавно длан по едната страна на тялото ѝ, от рамото до бедрото. – Промяната в перспективата обаче означава, че ще трябва да преосмислим брака си.

Тя го изгледа, усещайки, че сърцето ѝ се превръща в буца лед.

– Какво имаш предвид?

– Ако си спомняш, когато ти направих предложение, аз наблегнах на факта, че дори да не си подхождаме, не рискуваш нищо, тъй като няма да ти досаждам повече от няколко месеца. По твоите думи щяхме да вземем само каймака от брачния живот. – Ръката му се спря върху бедрото ѝ, затопляйки кожата ѝ през тънкия плат на нощницата. – Сега се оказва, че си се свързала с мен завинаги, което означава не само каймак, а и мляко, сирене и други земни неща.

– Негодник такъв! – извика тя, когато сърцето ѝ започна да бие отново. – Трябваше да те съборя от леглото. А аз си помислих, че искаш да се отървеш от мен, за да си намериш някоя по-подходяща съпруга.

Херцогът я изгледа почти стреснато.

– Като изключим факта, че е почти невъзможно да се отървеш от

една съпруга, дори да искаш, а аз определено не желая такова нещо, каква жена би била по-подходяща от теб?

След като вече бе заговорила, трябваше да продължи.

– Ами такава, която да прилича повече на Луиза. – Преглътна с усилие. – Съпруга, която би могъл да обичаш.

След като помълча известно време, Стивън заяви почти тържествено:

– Аз не обичах Луиза, нито пък тя ме е обичала. Всъщност бракът ни не бе щастлив въпреки усилията ни да се получи нещо.

– Май... изглежда съм изтълкувала неправилно думите и мълчание-то ти за първия ти брак – отвърна изненадано Розалинд. – Мислех, че си я обичал страшно много и никоя друга жена не би могла да бъде за теб нещо повече от партньорка в леглото.

– Мислиш, че гледам на теб само като на партньорка в леглото? Дължа на Джордж Блакмър и на долината на смъртната сянка дори повече, отколкото смятах. – Приглади назад разпилените по лицето й коси. – Понеже съм Кениън, според мен любовта не беше част от света, докато не ми се яви онзи сън или посещение от небето, или каквото беше там. Тогава осъзнах, че любовта е същината на съществуването. – Очите му потъмняха, толкова бяха силни чувствата му. – Пожелах те в мига, в който те видях. Харесах те, още щом заговорихме, и разбрах, че трябва да те задържа, щом станахме интимни. Но едва когато се приближих до смъртта и достигнах състояние, в което не можех да изпитвам повече никакво желание, си дадох сметка колко много означаваш за мен. – Протегна се и я целуна с безкрайна нежност. – Обичам тялото ти, обичам ума ти, обичам душата ти. Не бях в състояние да ти го кажа по-рано, затова сега го изричам. Обичам те, Розалинд. Никога досега не съм го казвал на друга жена.

Очите й се разшириха.

– Никога ли?

– Е, вчера го казах на Клаудия. – Усмихна се. – Но значението не е съвсем същото, когато става дума за сестра.

Младата жена усети топлина, която започна от сърцето и бързо се разпространи по цялото й същество, прогони загнездили се по ъгълчетата студени сенки, за чието съществуване не бе имала представа до този момент.

– Аз също те обичам – прошепна Розалинд. – В началото не смеех да го призная дори пред себе си, а после не говорех за това, тъй като не смятах, че е редно да те обременявам още повече. Но истината беше

непрекъснато в сърцето ми. Обичам те сега и ще те обичам винаги.

Стивън я целуна отново.

– Ти си моето сърце и моята любима. Заслужаваше си да стигна границата между живота и смъртта, за да те открия, моя съвършена розичке.

Съвестта обаче не ѝ позволи да замълчи.

– Тъй като очевидно е настъпил моментът на истината, трябва да ти призная нещо – аз не съм съвършена, макар, Господ ми е свидетел, да се опитвах с всички сили. Стараех се да бъда съвършена дъщеря, съвършен сценичен директор. Исках да ти бъда съвършена съпруга, вечно любяща, топла и разумна. – Погледна го с лека тревога, чувстваше се глупава, но имаше нужда от успокоение. – Мислех, че ще успея да поддържам илюзията, ако бракът ни трае само няколко месеца, но не мога да го правя години наред. И аз имам своя темперамент, и аз съм егоистка и никога няма да бъда съвършена. Реших, че трябва да те предупредя, преди очакванията ти да са станали прекалено големи.

Херцогът се разсмя и я прегърна силно, така че да усети меките извивки на тялото ѝ. Жалко, че неговото тяло не беше достатъчно силно, за да изрази буйната страст, която бушуваше в ума и душата му. Колко ли време щеше да мине преди да се възстанови достатъчно, за да може да я люби?

Не много, ако съдеше по начина, по който се чувстваше вече.

– Ще променя малко думите си. Ти не си съвършена. Сигурен съм, че ако помисля седмица-две, все ще успея да намеря пет-шест примера за несъвършено поведение от твоя страна. – Понижи глас до шепот. – Но ти си съвършената жена за мен.

Епилог

Лондон, 1819

Естествено, херцог и херцогиня Ашбъртън разполагаха с най-хубавата ложа в театър „Атиниум“. Розалинд едвам сдържаше възбудата си, когато двамата със Стивън пристигнаха за тържественото откриване на театъра от трупата „Фицджералд“ с пиесата „Зимна приказка“. Петмесечните възстановителни работи бяха превърнали новия дом на трупата в богата палитра от цветове, гипсови орнаменти и бляскави полилеи.

Преди да заеме мястото си, младата жена се приближи до парапета, за да огледа публиката. Мъже и жени във великолепни вечерни тоалети влизаха в ложите и се трупаха в галерията, като се смееха и опитваха да надвикат оркестъра. В отсрещната ложа местата се заемаха от представители на семейства Касъл и Уестли. Розалинд махна на роднините си, след това на херцог и херцогиня Кандоувър – те също бяха дошли да видят трупата, която бяха открили.

Имаше и други приятели, тъй като обществото се бе оказало изключително гостоприемно към актрисата, която беше френска графиня по рождение и херцогиня по брак. Видя семейства Стратмор, Абърдеър, Сейнт Обин. Знаеше, че други двойки вече бяха заели места, които тя не можеше да види оттук.

– Всичко е пълно, Стивън. Сега, когато всичките ти важни приятели са тук, това се превръща в най-желаното място в Лондон.

Той се засмя и я прегърна през кръста.

– Този път няма да се налага през антракта да се ходи до „Ковънт Гардън“, за да се водят хора.

Младата жена се облегна доволно и се вгледа в лицето му. Трудно можеше да се повярва, че само преди пет месеца съпругът ѝ бе на прага на смъртта. Сега бе силен и изглеждаше по-добре, отколкото се полагаше на когото и да било. И освен това – прекрасно мъжествен. Също и изобретателен, което бе особено ценно, защото фигурата ѝ наедряваше като че ли с всеки изминал ден.

Танцът му със смъртта бе направил така, че сега и двамата ценяха всеки ден, всеки час, всяка минута от живота. Бяха обсъждали неведнъж това, изпълнени с благодарност и твърдо решени никога да не приемат любовта си един към друг като даденост. Усмихна се, вперила поглед в

очите му.

– Изглеждаш особено хубав тази вечер, любов моя.

– А ти си неустоймо красива.

Много му се искаше да я целуне, но се въздържа, тъй като ги наблюдаваше половин Лондон.

Розалинд се засмя и се намести внимателно на стола си.

– Ами да, вече съм с размерите на каруцарски кон.

– Така е – отвърна невъзмутимо Стивън. – Но все пак си красива. –

Седна от дясната ѝ страна и постави дискретно ръка върху корема ѝ, за което бе възнагаден с ритник. – Тази нощ тя е активна. Може би гените на Фицджералд в нея реагират на предстоящото представление.

Младата жена се изсмя.

– Той се държи абсолютно аристократично и изисква вниманието, което му се полага като на един Кениън или Сен Сир.

Вратата на ложата се отвори и влязоха лорд и лейди Херингтън. Клаудия изглеждаше по-млада и по-нежна, отколкото преди пет месеца.

– Добър вечер, Стивън, Розалинд. – Целуна леко по бузата снаха си.

– Поздравления. Театърът на твоето семейство явно ще пожъне огромен успех.

Колкото и да беше изумително, но двете се бяха сприятелили. Това не означаваше, че Клаудия престана да бъде язвителна, но беше значително по-спокойна и толерантна отпреди. А това също бе дело на Стивън, поне така бе признала пред снаха си самата тя.

Мълчалив както винаги, Андрю се поклонил на Розалинд и се здрависа с шурей си. Помогна на съпругата си да седне на един от столовете с такава нежност, сякаш беше направена от порцелан. В отговор тя му хвърли, меко казано, пламенен поглед.

Херцогинята прикри усмивката си зад ветрилото. Видимата топлина между графа и графинята беше друго доказателство, че Стивън бе преобразил живота на сестра си.

В това време той самият прошепна в ухото ѝ:

– Много обичам да гледам как двама съпрузи с двайсетгодишен семеен стаж се държат като младоженци. Дали и ние ще бъдем такива след двайсет години?

– И дума да няма.

С възможно най-скромно изражение на лицето, Розалинд използва ветрилото, за да прикрие, че докосва съпруга си по най-неприличен начин.

Дъхът на младия мъж секна и очите му станаха напълно зелени.

– Имаш ли планове за по-късно вечерта, херцогиньо?

– Възнамерявам да отпразнувам тазвечерния триумф с трупата „Фицджералд“. – Погледна го право в очите. – А след това искам да се прибера и да прелъстя съпруга си.

– Няма да ти се налага да полагаш кой знае какви усилия – усмихна се той.

Розалинд погледна към сцената и видя, че Мария, облечена като Херминия, надничаше иззад кулисите с горящо от възбуда лице. Когато забеляза погледа на младата жена, тя ѝ махна и се скри.

В този момент зад сцената вероятно цареше пълен хаос, но Розалинд бе убедена, че щом завесите се вдигнеха, трупата щеше да бъде готова да пресъздаде поредното вълшебство. Мери Кент, сестрата на Саймън, бе заела достойно мястото на Розалинд като компетентна актриса и великолепен сценичен директор. Двамата с Джеремайа Джоунс възнамеряваха да се оженят през май, една седмица след венчавката на Джесика и Саймън.

– Искат ли ти се сега да бъдеш зад сцената в очакване да излезеш и да омагьосаш всички тези хора в залата? – попита Стивън.

– Ни най-малко – отвърна напълно искрено тя. – Как бих могла да бъда по-щастлива, отколкото съм сега?

В този момент пристигнаха последните гости в ложата на херцог Ашбъртън: лорд и лейди Майкъл Кениън и красивата четиринайсетгодишна дъщеря на Катрин. Ейми бе на път да се пръсне от възнение, че присъства на събитие за възрастни.

Последваха приветствия. Надали някога Майкъл и Клаудия щяха да станат близки, но сега поне се държаха любезно един с друг. Розалинд се беше привързала силно към своя девер, който в някои отношения приличаше много на брат си, а в други бе напълно различен. Погледът ѝ се върна към Стивън. Той беше оста на семейство Кениън, главата му, както според традицията, така и в резултат на естествения си авторитет. Широтата на духа му беше позволила дори да се сприятели със своя полубрат, който вече носеше името Джордж Блукмър Кениън. Лекарят бе последвал съвета на Стивън и се беше оженил за своята очарователна вдовица. Още щом ги видя заедно, Розалинд разбра, че с времето бракът щеше да излекува раните в душата на Блукмър.

Съпроводена от шумолене на коприна и смях, Катрин целуна етърва си по бузата и се настани на стола вляво от нея. Тя също беше бременна и трябваше да роди няколко седмици след Розалинд. Очевидно събирането със съпруга ѝ в Лондон след дългата, наложена от

обстоятелствата раздяла, бе преминало особено плодотворно.

Музикантите изведнъж засвириха триумфален марш. Разговорите престанаха и всички погледи се насочиха към сцената.

Завесите започнаха да се вдигат под звуците на барабанен бой и разкриха величието на кралски дворец. Розалинд се облегна назад на стола си и хвана ръката на Стивън. Пръстите му я стиснаха, след което вдигнаха дланта ѝ и залепиха чувствена целувка на китката.

– Нека магията да започва – прошепна той. Тя се усмихна, вперила поглед в очите му.

– Тя вече започна, любов моя. Вече започна.

КРАЙ

© 1997 Мери Джо Пътни
© 2001 Красимира Матева, превод от английски

Mary Jo Putney
One Perfect Rose, 1997

Сканиране: ?
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2008
Редакция: maskara, 2008

Издание:
Издателство: ИК „Бард“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9568>]